

Thiên Sơn Mộ Tuyệt

PHI
NGÃ
TƯ
TÔN

Almun® vh NXB VĂN HỌC

MỤC LỤC

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương.3](#)

[Chương 4.](#)

[Chương.5](#)

[Chương 6](#)

[Chương.7.](#)

[Chương 8](#)

[Chương.9.](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14.](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Đoạn kết](#)

[Ngoại truyện 1: Cảnh cũ năm xưa chẳng đổi dời](#)

[Ngoại truyện 2: Âm ảnh](#)

[Ngoại truyện 3: Cuộc sống ngọt ngào của tôi và câ`m thú \(1\)](#)

[Ngoại truyện 4: Cuộc sống ngọt ngào của tôi và câ`m thú \(2\)](#)

Chương 1

Lúc Mạc Thiệu Khiêm gọi điện, tôi và Duyệt Oánh đang ở cửa hàng thời trang. Nhiệt độ trong thành phố lúc bảy giờ vẫn chưa xuống dưới hai mươi độ C, song từ lâu, quần áo của mùa mới đã được tung ra bày bán trên thị trường. Trên giá bày đan xen những bộ đồ ngắn dài, đảo mắt qua là bắt gặp rất nhiều kiểu thời trang được làm bằng chất liệu lông thú, nhìn như đàn cừ béo lúc nhúc trên thảo nguyên.

Quần áo không phải cừ, mua quần áo mới là cừ.

Anh chàng Jack nho nhã, lịch sự luôn theo sát chúng tôi, nhân lúc Duyệt Oánh đang phân vân, lưỡng lự, anh ta liền tranh thủ rút mặt vào tai cô ấy:

- Bộ màu đỏ này rất hợp với dáng em, em mà mặc kết hợp với chiếc áo len màu xám khói mua đợt trước nhất định sẽ rất đẹp.

Jack sở hữu một chất giọng cực kỳ êm tai, cổ họng anh ta tựa như chiếc violin, mỗi lần kéo dây luôn phát ra âm thanh đầy mê hoặc. Trong số mấy anh chàng người nước ngoài biết tiếng Trung, có vài người phát âm không chuẩn lắm, họ không phân biệt được đâu là âm uốn lưỡi, đâu là âm thẳng lưỡi, nhưng như thế lại càng tỏa ra sức hút mãnh liệt. Đôi mắt màu lục của anh ta lúng liếng liếc nhìn Duyệt Oánh, khiến cô nàng như bị tiêu tan cả ba hồn bảy vía, hơn ha hơn hờ chạy vào phòng thử đồ.

Lúc Jack gặp Rose, ngay cả tàu Titanic cũng bị tảng băng trôi đâm chìm đầy thôi. Khéo sao Lưu Duyệt Oánh lại có tên tiếng Anh là

Rose. Năm mười tuổi, cô nàng đã tự đặt cho mình cái tên nước ngoài ấy sau khi xem xong bộ phim *Titanic*. Cô nàng chỉ mơ sẽ có một ngày gặp được Leonardo của đời mình trên một chiếc du thuyền xa hoa nào đó, hai người đứng trước mũi tàu, dang tay đón gió: “I’m the king of the world⁽¹⁾!”

Chớp mắt đã mười năm, Rose hai mươi tuổi của ngày hôm nay cuối cùng đã gặp được Jack. Vì vậy, mới sáng ra Duyệt Oánh đã nằng nặc kéo tôi đến cửa hàng quần áo này bằng được, chỉ để ngắm anh chàng Jack đẹp trai. Thật ra, anh chàng Jack này cũng đẹp mã thật, tôi đã gặp khá khá người nước ngoài rồi nhưng phải công nhận, người đẹp trai như Jack đúng là hiếm như vàng mười.

Theo nguyên văn lời của Duyệt Oánh thì là:

- Vừa nhìn thấy đôi mắt màu lục của anh ấy là tim tớ đã đập thình thịch rồi.

Tôi tặng ngay cho cô nàng một cái nguyệt:

- Ngày tim cậu thôi đập thình thịch trong lòng ngực cũng là ngày cậu về với cát bụi đấy.

Duyệt Oánh hờn dỗi nói:

- Sao cậu chẳng có chút tế bào lãng mạn nào thế?

Cô nàng Duyệt Oánh này đích thị là người lãng mạn đến từng tế bào, có cuốn tiểu thuyết ngôn tình nào mà cô nàng chưa từng đọc qua đâu. Nhớ lúc chân ướt chân ráo bước vào cổng trường đại học, hai đứa dắt díu nhau ra tiệm thuê sách, đảo qua khắp các giá sách, cô ấy nước mắt ngấn, nước mắt dài, rãu rĩ ra mặt:

- Đại học nổi tiếng nổi gì chứ, tớ đọc hết mấy bộ này từ đời tám hoánh nào rồi! Ông chủ, không có bộ nào mới hơn à?

Sau đó, Duyệt Oánh quyết không ra tiệm thuê sách nữa mà chuyển sang giết thời gian bằng cách lên mạng đọc tiểu thuyết. Ngày nào cũng như ngày nào, hễ không có tiết là cô nàng lại ngồi chết dí trên giường, ôm khư khư con MacBook Air siêu mỏng đọc truyện dài kỳ. Được mấy tháng thì đổi sang dùng MacBook Pro, cô nàng phân trần đọc trên MacBook Air nhiều mỗi mắt, phải chuyển sang màn hình to hơn. Ông bà ta có câu: “Đọc sách vỡ muôn quyển - Hạ bút như có thần⁽²⁾”, tôi cũng từng cổ vũ cô ấy sáng tác cuốn tiểu thuyết để đời, cô ấy đã đọc hàng tá tiểu thuyết ngôn tình rồi, nếu ra tay chắc chắn còn hơn cả Thiên hậu bi tình⁽³⁾.

Thế mà cô ấy lại gặt phết đi, nói:

- Hơi đâu mà viết truyện. Tớ cứ nạp một nghìn tệ vào thẻ VIP, thế là xem được cả đống tiểu thuyết trên mạng. Tội gì phải viết t lách cho mệt?

Quên mất, nàng này đích thị là cô chiêu⁽⁴⁾ con nhà giàu xổi, mà chính miệng cô nàng tự nhận thế chứ tôi chẳng nói ngoa, hễ nhắc đến bố mình là thế nào cô nàng cũng tuôn một tràng “ông bố đại gia xổi nhà tớ”. Bố cô ấy gặp thời ăn nên làm ra, tiền nhiều như nước, nhân dịp cô con gái rượt tròn hai mươi tuổi, ông mua hẳn một chiếc trực thăng làm quà, không phải món đồ chơi điểu khiển từ xa đâu, mà là loại máy bay có phi công chuyên nghiệp lái đàng hoàng kìa. Lúc nhận được quà sinh nhật, cô ấy vui không sao kể xiết, liền hồ hởi kéo tôi bay một vòng. Phành phạch trên trời suốt một buổi, làm tôi suýt chết vì ù tai, hai người muồn tâm sự mấy câu cũng khó.

Lúc máy bay hạ cánh, cô nàng thở vắn than dài:

- Hời nhỏ tớ nghiên mấy cuốn truyện viết về học sinh trường quý tộc lắ m, trong đó có đoạn tả nam chính đi học bằng

trực thăng, máy bay hạ cánh trên sân cỏ, chàng liền bước xuống...
Aaaaa!!! Vừa nhìn đã yêu luôn rồi.

Vậy mà giờ cô ấy lại nhăn nhó khổ sở, nói:

- Ai mà biết ngờ i trực thăng lại ở n thế chứ, ở n thế thì tình tứ kiểu gì?

Tôi đành bắt lực hỏi trời cao, lần trước cô ấy trách bô mình chơi trội, nói ông mua chiếc Hummer chẳng khác nào mua mớ rau cải, đã vậy rau lại già nữa, chẳng có gu thẩm mỹ gì cả. Nếu suy từ lời cô nàng thì chẳng phải “bô nào con nấy” hay sao?

Vừa đưa Duyệt Oánh vào phòng thử đồ, điện thoại của tôi đổ chuông réo rắt. Tôi để bài *Tam đại kỳ luật, bát hạng chú ý* làm nhạc chuông nên nghe có phần đặc biệt, âm điệu hào hùng của bài ca cách mạng vang vọng khắp shop thời trang sang trọng, tạo nên sự kịch côm hết sức nực cười. Tôi hoang mang lục tìm di động trong túi xách, càng cuống càng không thấy đâu, tiếng di động réo mỗi lúc một to. Không hổ danh là cửa hàng thời trang nổi tiếng, Jack và cậu nhân viên đẹp trai đang quý gô i kia vẫn tập trung cao độ giúp Duyệt Oánh cài nút hàng cúc cuối cùng, dường như ngó lơ tiếng chuông điện thoại cổ quái, kỳ dị, không nuốt trôi của tôi. Lúc tìm được điện thoại thì cả người tôi đã đầm mồ hôi.

- A lô!

Chắc Mạc Thiệu Khiêm vừa xuống máy bay, giọng nói trầm thấp quen thuộc thoáng nét mệt mỏi hiể m hoi:

- Đang ở đâu thế?

Tôi thành thật trả lời:

- Em đang ở bên ngoài mua sắm với bạn.

- Về nhà ngay.

Nói rồi hắn lập tức ngắt t máy, Duyệt Oánh vẫn đang xoay qua xoay lại ngắm mình trong gương. Bộ quần áo màu đỏ tươi, như một đóa anh túc đang khoe sắc thắm dưới nắng hè rực rỡ. Cô ấy hỏi tôi:

- Đẹp không?

Tôi gạt đầu, giá đắt cắt cổ sao mà không đẹp chứ?

Duyệt Oánh nói:

- Màu này cậu mặc mới đẹp, da cậu trắng, màu đỏ lại tôn da, cứ gọi là trắng nõn nà.

Lưu Duyệt Oánh cuối ng tiểu thuyết quá đà rồi, cứ mở miệng ra là bấn liên thanh một tràng các tính từ. Hề nhắc đến con gái thì nào là da trắng nõn nà, mắt long lanh như nước hồ thu, yêu kiều mê hoặc... Còn nhắc đến con trai thì mắt phượng mày ngài, cười nhếch khóe miệng, ngông nghênh bất cần...

Jack quay sang tôi, nở một nụ cười mê hồn:

- Bộ màu đỏ này đúng là tuyệt hết chỗ nói nhưng cửa hàng chỉ còn màu tím với màu đen là còn size của cô, kiểu dáng có chút khác biệt, nhưng mặc lên người cũng rất sang. Hay tôi lấy để cô thử xem thế nào nhé?

Quần áo hàng hiệu đặc biệt ở chỗ mỗi màu sắc đi với một kiểu dáng khác nhau. Hết size vừa với mình thì đành ngậm ngùi chọn cái khác vậy, như thế cũng tốt, mặc ra đường không sợ bị đụng hàng.

Tôi thọc tay vào túi tìm ví tiền:

- Không cần đâu, gói luôn hai bộ cho tôi.

Duyệt Oánh nhìn tôi qua tấm gương:

- Sao thế?

Vừa đưa thẻ tín dụng cho Jack, tôi vừa nói:

- Tớ có việc gấp, phải đi ngay.

Duyệt Oánh tỏ vẻ thông cảm, hỏi tôi:

- Bạn trai cậu tìm à? Ở đâu lại có người tự coi mình là hoàng đế thế chứ, hắ n coi chỗ cậu cứ như thể hành cung⁽⁵⁾ không bằ ng. Thích thì đế n, không thích thì thậm chí hai, ba tháng cũng không thềm ngó ngang. Cậu còn nuông chiề u hắ n nữa chứ, phải tớ á, tớ bỏ hắ n từ lâu rồi.

Tôi mà bỏ được hắ n thì cũng giỏi thật!

Jack câ m hóa đơn thẻ tín dụng đế n, tôi múa bút ký tên mình - Đô ng Tuyế t. Anh chàng lại nở một nụ cười chề t người:

- Cảm ơn Đô ng tiểu thư. Hóa đơn mua hàng lâ n này của cô thiế u chút nữa là đạt mức VIP, lâ n sau cô ghé cửa hàng, chúng tôi sẽ làm thẻ VIP cho cô.

Lại còn VIP nữa, có mà lâ n sau dư dả thì cứ qua đây để bị chém thêm phát nữa thì có! Tôi nói với Duyệt Oánh vài ba câu rồ i rảo bước đi trước, bên cạnh vẫn còn nhân viên cửa hàng đưa cô á y tham khảo vài mẫu áo mới, đích thân anh chàng Jack xách túi quầ n áo, tiễn tôi ra tận xe.

Chẳng phải nghĩa nặng tình sâu gì, nhưng thân là kẻ ăn bám, có đánh đố tôi cũng chẳng dám cãi lời. Tôi phóng về nhà với tô c độ

nhanh như tên lửa, quả nhiên vẫn nhanh hơn Mạc Thiệu Khiêm. Vừa nghe có tiếng động ngoài cửa vọng vào, tôi lập tức tỏ vẻ cung kính, hoan nghênh hấn bước vào với đôi dép đi ở nhà cặm sẵn trên tay.

Mạc Thiệu Khiêm vừa thay dép, vừa đưa tay xoa mặt tôi:

- Béo hơn rồi đấy.

Hai tháng không gặp, béo hay không tự tôi biết, song hấn vẫn vậy, chẳng hề thay đổi. Vừa từ máy bay xuống mà tóc tai vẫn chỉnh tề, không rồi dù chỉ một sợi, nếp áo cũng phẳng phiu như mới. Dầu sao hấn cũng không phải là người, từ khi quen biết tới giờ, có vẻ như hấn luôn sống trong lòng kính nên quần áo mới gọn gàng, dáng vẻ mới phong lưu, hào sảng như vậy.

Được ngày theo chân Duyệt Oánh tới cửa hàng thời trang cao cấp nên tôi có trang điểm một chút, nhưng Mạc Thiệu Khiêm lại cực ghét đụng vào phấn son, nên tôi vừa về là lao vào tẩy trang ngay. Mặt mũi vừa được rửa sạch sẽ nhìn trắng như trứng gà bóc. Cũng may da tôi vốn khỏe lại còn trẻ, không cần trang điểm mà vẫn vô cùng sáng sủa, mịn màng. Tôi hơi ngẩng đầu, tên này quá cao, mặc dù chiều cao lúc tôi không đi guốc là một mét bảy mươi ba, con gái cao tầm đó là khá khảm lắm rồi, vậy mà vẫn phải ngược cổ nhìn hấn. Bất ngờ hơn, đột nhiên hấn vòng tay đỡ gáy tôi rồi hôn ngấu nghiến.

- Ừm, sạch sẽ đấy!

Tên này đúng là cao thủ hôn, môi với môi quấn quýt, triền miên khiến ruột gan tôi rồi rồi, hơi thở vừa quen thuộc vừa mạnh mẽ lấn chiếm toàn bộ hô hấp của tôi. Vết cắn thiếu nhẫn nại của hấn có chút tê rần, tôi vịn cổ hấn toan đáp lại. Hai tháng cách mặt, giống như “tiểu biệt thặng tân hôn”, thế nên chẳng mấy chốc hấn đã bị tôi đánh lừa, hấn quàng lấy cánh tay tôi, bế xô c lên phòng.

Hôm nay hắ n có chút kỳ lạ, lên giường rô`i tôi mới biế t, thì ra hắ n coi tôi như kẻ thù. Trong một số trường hợp, Mạc Thiệu Khiêm luôn là gã mặt người dạ thú, nhưng một khi đã lên giường, đê`n câ`m thú cũng phải xách dép cho hắ n. Hơn nửa năm đầ`u, chiế c giường là nỗi khiế p đả m của đời tôi, sự xuấ t hiện của hắ n chỉ khiế n tôi khát khao đượ nhố t mình trong phòng tắ m suố t kiế p không ra ngoài. Về` sau, hắ n từ tồ n đồ dảnh, bản thân cũng biế t điề`u kiề m chề thú tính, mọi chuyện coi như tạm ổn. Có trời mới biế t, hôm nay thú tính lại bùng phát khiế n tôi ngắ t lên ngắ t xuố ng, ngẩ m thắ y bản thân mình chẳng khác nào một miế ng bánh bị thả vào chảo dầ`u đang sôi sùng sục, chiề n đi chiề n lại cho tới khi lục phủ ngũ tạng nát nhừ. Cuối cùng, tôi nghẹn khóc không ra nước mắ t, chỉ còn cách van nài hắ n. Thế` mà hắ n chẳng thèm bận tâm xem tôi số ng hay chề t, chưa thỏa mãn thì đừng hòng. Đợi đê`n lúc hắ n đổ ập xuố ng người tôi, ngay cả cánh tay đang đặt dưới thân hắ n, tôi cũng không còn sức để rút ra.

Tôi chộp mắ t đượ một lúc, chẳng mắ y chố c đã choàng tỉnh. Hiế m khi bắ t gặp Mạc Thiệu Khiêm lúc say ngủ, tóc mái ngắ n cũn vùi dưới chiế c gồ i trắ ng tinh, khuôn mặt mang vẻ tĩnh lặng, thanh bình của một đứ a trẻ.

Gã khồ n này chỉ đượ cái mã ngoài đánh lừa con mắ t người khác thôi.

Cuố i cùng tôi vẫn vật lộn đứng lên, mò về` phòng mình.

Chẳng phải do tôi lập dị khác người mà chính bởi gã khồ n này. Hắ n chề tôi hay giấ y đạ p linh tinh khiế n hắ n khó chịu, hắ n thích lúc ngủ phải tuyệt đố i yên tĩnh, thế` nên mỗi lâ`n xong việc, tôi đê`u cun cút về` phòng mình.

Duyệt Oánh nói cũng đúng, gã này là hoàng đế, còn tôi là phi tử được hoàng đế triệu đến ban sủng. Mà tôi so với phi tử còn không bằng, xong việc người ta được thái giám khiêng về, còn tôi phải tự mình bò về.

Quả thực lúc ấy tôi mệt rũ rời, vừa nhắm xuông giường, đầu chạm gối là lăn ra ngủ, quên mất phải khóa cửa phòng.

Quên khóa cửa phòng nên nửa đêm cầm thú mới mò vào được, tôi suýt khóc thét khi thấy cặp mắt ấy trong bóng tối.

- Em mệt lắm.

Nụ hôn nóng rực của hắn rót xuông xương quai xanh của tôi, giọng ồm ồm:

- Đợi chút nữa rồi mệt một thể.

Cứ đà này thể nào cũng có ngày tôi bị hắn hành đến chết, tôi vẫn còn một tá giai đẹp chưa được ngắm, một đống bài luận chưa viết, thậm chí tiêng cũng chưa kiếm được... Lỡ mà chết lúc này thì không đáng chút nào. Tôi đành gắng gượng lấy tinh thần để hắn hả dạ, không còn thềm thuồng nữa.

Mệt đến không thể chịu được nữa, tôi thêm thiếp chìm vào giấc ngủ, lúc mở mắt thì trời đã sáng rồi. Tôi tỉnh dậy với cơn đau nhức khắp mình mẩy, quay đầu sang bên liền giật bắn người. Mới sáng ra đã bắt gặp khuôn mặt của Mạc Thiệu Khiêm ở khoảng cách gần thế này, ai mà chẳng hét hò hét vía chứ? Không ngờ hôm qua hắn ngủ lại phòng tôi, dáng nể của tôi cũng thật đáng tuyên dương, một chân còn vấp vào trên bụng hắn cơ đấy. Tôi vội khẽ rụt chân lại, thế mà vẫn đánh thức hắn. Hắn vừa hé mắt là tôi đã cảm thấy áp suất trong phòng giảm xuông đáng kể, nhưng nhìn đôi mắt lim dim ấy lại vô hại hơn bình thường rất nhiều,

trong giọng nói khàn khàn còn vương cơn ngái ngủ thoáng vẻ dễ gâ`n hiế`m hoi.

- Chào em!

Tôi nhanh chóng rặn ra một nụ cười:

- Chào anh!

Mẹ kiế`p, ở cùng loại người này phải chịu áp lực lớn thật, sớm muộn gì cũng có ngày tôi mắ`c bệnh tim.

Từ ngày số`ng cùng Mạc Thiệu Khiêm đê`n giờ, tôi đã học được cách chửi bậy, mỗi lầ`n bị hắ`n dồ`n vào đường cùng, trong bụng tôi lại lôi mười tám đời tổ tông nhà hắ`n ra mà chửi. Đương nhiên không thể chửi ngay trước mặt hắ`n, tôi mà dám chửi thẳng trước mặt hắ`n thì có lẽ đã lên núi đánh cọp bẻ răng, xuô`ng biển bắ`t rô`ng gõ vảy rô`i.

Chúng tôi dùng bữa sáng trong nhà kính, dưới ánh nắ`ng chan hòa của buổi sớm mai và giữa muôn hoa đua nở tung bừng. Nhờ người làm vườn tưới tắ`m từ sớm nên cánh hoa vẫn đọng lại vài giọt nước long lanh. Bánh mì bơ và sữa nóng được đựng trong bộ đồ` gia dụng bắ`ng sứ mang đậm phong cách quý tộc Anh, một bộ thôi cũng giá trị bắ`ng cả năm học phí của tôi rô`i, cuộc số`ng đại gia đại ác của bọn đại gia chính là đây chứ đâu!

Tắ`t nhiên tôi không phải đại gia, Mạc Thiệu Khiêm mới là đại gia.

Đại gia đang bận dùng bữa sáng, còn tôi mãi xem báo. Thói quen xem báo vào bữa sáng là do tôi học lỏm từ ti vi, các đại gia trên đài TVB chẳng phải cũng vừa ăn sáng vừa xem báo sao? Nhưng người ta đọc báo tài chính bắ`ng tiế`ng Anh, còn tôi đọc mắ`y tờ báo lá cải.

Hương Tú đã t Đáng Yêu đé n. Đáng Yêu là một con chó lông trắng muố t dòng Samoyed, năm nay đượ hai tuổi. Nhìn nó cười còn cao quý hơn cả tôi. Hương Tú là người giúp việc đé n từ Philippines, công việc chính chỉ có chăm sóc Đáng Yêu. Cô ấy là một người cực kỳ nhẫn nại và thật thà, lúc nào cũng hé t lòng vì Đáng Yêu, thậm chí còn coi nó như con mình. Nhờ sự chỉ bảo của Hương Tú mà Đáng Yêu đã học đượ rấ t nhiê u thứ, ví dụ như bắt tay, ngò i bắ ng hai chân... Mỗi lâ n Mạc Thiệu Khiêm tới, Hương Tú lại đã t Đáng Yêu đé n gặp hắ n.

Tôi không thích chó mà Đáng Yêu cũng chả ưa gì tôi, nên tôi chưa từng đã t nó đi dạo. Mỗi lâ n Hương Tú đưa Đáng Yêu tới, nó toàn nhắ m tôi mà sủa khié n tôi bực bội, má y lâ n định trộm nó đem tặng người khác. Nhưng tôi không có quyề n quyế t định việc này, Đáng Yêu là do Mạc Thiệu Khiêm nuôi, Hương Tú là do Mạc Thiệu Khiêm thuê, căn nhà này thuộc về Mạc Thiệu Khiêm, ngay cả tôi cũng do Mạc Thiệu Khiêm bao nuôi.

Đượ Mạc Thiệu Khiêm xoa đầ u, Đáng Yêu liê n ngoan ngoãn ngò i xuố ng bắt tay hắ n, cái chân trắng muố t, mũm mĩm của nó đặt lên lòng bàn tay Mạc Thiệu Khiêm. Đường trí tuệ trên lòng bàn tay hắ n rấ t dài, thậm chí còn cả t cả đường sinh mệnh, điề u này chứng tỏ hắ n đúng là một con cáo già xảo quyệt. Tôi hậm hực nhét miế ng bánh mì vào miệng, đột nhiên nhìn sang tờ báo có đắ ng tít rấ t bắ t mắ t: *Xuấ t hiện bạn trai bí mật của Tô San San.*

Tô San San là ngôi sao mới ra mắ t năm ngoái, lúc đầ u chưa nổi lắ m nhưng do bắ t ngờ đượ giải tại liên hoan phim quố c tế , tên tuổi cô ta bỗng trở nên cực hot, nghe đâu cô ta còn đượ tay đạo diễn tài năng trẻ nào đó mời đóng phim bom tá n. Đang hot như thế mà đùng một cái xuấ t hiện bạn trai, với thâm niên buôn dưa lê bán dưa chuột của mình, tôi dám chắ c đây là một chiêu đánh bóng tên tuổi nhắ m gây sự chú ý cho bộ phim mới kia. Có điề u má y gã

paparazzi này làm ăn vô trách nhiệm quá, chẳng chụp được cái ảnh nào chính diện cả, cái rõ nhất cũng chỉ thấy bóng lưng của người đàn ông đang tay trong tay với Tô San San, mười ngón tay đan vào nhau được khoanh tròn đỏ choét, lại còn phóng rất to. Ó! Nhưng sao chiếc đồng hồ đeo tay của gã nhìn quen thế nhỉ? Cái lưng này cũng quen nữa. Kiểu dáng chiếc đồng hồ cũng rất đặc biệt. Tôi dán mắt vào tờ báo hồi lâu, cuối cùng nhận ra đây là chiếc Tourbillon của bậc thầy chế tác F.P.Journe, hiện tại cả châu Á, à không, cả thế giới mới chỉ có một chiếc. Làm một chiếc cũng mất mấy năm trời, lẽ nào lại có hàng nhái hay sao?

Tôi liếc mắt sang gã đại gia đang ngơ ngác phê phán đối diện, cổ tay áo để lộ chiếc đồng hồ độc nhất vô nhị, mặt đồng hồ sáng long lanh dưới ánh mặt trời. Thoắt cái, trong đầu tôi hiện ra rất nhiều suy nghĩ, trước tiên là: cuối cùng thì mình cũng đợi được đến ngày thoát khỏi bàn tay quỷ dữ. Hai là: sở thích của gã này cũng quái lạ thật, vợ hắn còn đẹp gấp mấy lần Tô San San. Ba là: khiếu thẩm mỹ của gã này đúng là kém thật, tôi cũng thua xa vợ hắn. Thứ tư là: việc này có chút kỳ lạ, cứ tạm cho là lúc đó hắn mãi ôm Tô San San, thân hôn bay bổng nên mới bị paparazzi bắt qua tang, nhưng cấp dưới của đại gia có quan hệ khá mật thiết với giới truyền thông, làm gì có chuyện bị phơi bày trên mặt báo thế này? Còn thứ năm: Tô San San muốn đánh bóng tên tuổi chắc cũng chẳng dại gì mà lôi hắn vào, đăng cấp đại gia đâu dễ lợi dụng như người bình thường chứ...

Đại gia bất ngờ lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ thứ sáu trong đầu tôi:

- Xem cái gì mà mặt lại dán vào tờ báo thế kia?

Tôi thả tờ báo xuống, thản nhiên mỉm cười, tiếp tục gặm bánh mì. Đột nhiên hắn nói:

- Chụp kiểu này chẳng trách em không nhận ra.

Suýt nữa tôi phun hết sữa trong miệng. Cái gã này! Đừng có dọa người ta kiểu đó chứ!

Tôi nào dám thấ c mắ c, tôi chỉ nhận ra chiế c đờ ng hồ` của hắ n, chứ không hề` nhận ra hắ n.

Có lẽ bởi trên mặt tôi lộ rõ vẻ chột dạ, thoắ t đỏ thoắ t trắ ng nên hắ n mới hỏi thẳng:

- Sao? Giận à?

Dù sao cũng chẳng đê`n lượt tôi phải giận!

Tôi là ai nào? Tôi là “vợ bé”, là “kẻ thứ ba”, tôi tiêu tiề n của hắ n, được hắ n bao nuôi. Tôi chung số ng bất hợp pháp với một người đàn ông đã có vợ như Mạc Thiệu Khiêm, chen chân vào giữa hắ n và người vợ chính chuyên, vụ này mà bị đăng lên Tianya⁽⁶⁾, thế nào tôi cũng bị liệt vào hạng đờ`n mặt mà người ta vẫn hay phỉ báng, thóa mạ, rửa xả hội đờ`ng, nghiêm nhiên tên tuổi trở thành hàng hot trên mạng.

Tôi mà cũng có tư cách để giận sao? Trò đó nên nhường cho vợ hắ n, tôi chẳng thèm.

- Tô San San thủ vai đạt ghê! Em thích xem phim cô á y đóng, lâ`n sau có cơ hội, anh xin chữ ký hộ em nhé!

Nghe tiế ng “ừm” của hắ n là tôi biế t hắ n không vui. Bọn đàn ông luôn ảo tưởng đàn bà vì mình mà giờ đủ mọi chiêu trò để tranh giành, đấ u đá, câ u xé lẫn nhau, chỉ mong nhận được một cái nhìn thương hại của người đàn ông. Tôi phớ i hợp thiế u ăn ý, hắ n cụt hứng cũng phải.

Mong sao hắ n có mới nói cũ, thẳng thừng ghét bỏ thái độ xấ c láo của tôi, sau đó quẩng tờ chi phiế u bảo tôi cuố n xéo.

Đang mơ mộng vắn vợ thì Mạc Thiệu Khiêm đã nhanh chóng chuyển chủ đề`:

- Hôm qua mua gì rô`i?

Biế t thể nào hắ n cũng hỏi đế` n nên tôi nhanh nhẩu xách ngay hai bộ vế`. Tôi mà đã linh cảm thì chỉ có cục chuẩn trở lên mà thôi, tôi vô` n vấ nói:

- Mẫu mới của Milan, nhưng giờ tiế t trời còn hơi nóng, chưa mặc cho anh xem đượ.

Hắ n hài lòng gậ đầ u, đại gia có sở thích đố t tiề n, còn mua quầ n áo là nhiệm vụ của những đứ a đượ bao nuôi như tôi. Khả năng của tôi là làm thỏa mãn thói hư vinh đàn ông trong hắ n, kích hắ n có hứ ng tiêu tiề n. Đôi lúc tôi cũng tỏ ra ngổ ngược, nhưng thể loại chố ng đố i này cũng có chừng mực như mèo gấ ngựa, luôn mè nheo, nử ng nịu nhưng lại không hê` gây thương tích, tránh thô quá khiế n hắ n thấ y khó chịu.

Cứ đà này, thậm chí tôi có thể cho ra đời cảm nang làm vợ bé, với cái tên *Kiế p số ng nhân tình của tôi*, rô`i tung lên mạng, thể nào cũng gây chấ n động mạnh, riêng tiêu đề` cũng đủ để cư dân mạng đũa nhau lũng sục.

Hắ n lại hỏi:

- Hôm nay có tiế t không?

- Có ạ!

Tôi không nói dối, hôm nay có tiết quan trọng, giáo sư nổi tiếng nghiêm khắc và có kỷ luật, lúc điểm danh mà vắng mặt thì chết chắc.

- Vậy tôi đi ăn cơm.

Xem ra hôm nay hăn chưa định về vội, tôi liền đứng dậy, đi thay quần áo. Tìm mãi mới ra cái áo sơ mi có cổ. Đành vậy thôi, trên cổ tôi bây giờ đầy những vết xanh tím thâm, không thể khoe ra được. Tôi thà m chửi Mạc Thiệu Khiêm là đồ cá m thú. Mặc xong chiếc váy bò, quay đầu lại tôi đã thấy cá m thú đang tựa người vào cửa tủ, hứng thú nhìn tôi:

- Cũng có dáng dấp của sinh viên đấy chứ!

Thì tôi vốn là sinh viên mà!

May mà đường thông hè thoáng, tôi đến trường không bị muộn. Lưu Duyệt Oánh đã giúp tôi giữ chỗ ở ngay dãy bàn đầu tiên như thường lệ. Tại sao phải là dãy đầu tiên? Bởi chúng tôi ham học chứ sao! Đừng có cười, trong kỳ tuyển sinh năm đó, hai đứa chúng tôi đều đứng hạng nhất, hạng nhì của khoa Hóa học ứng dụng đấy. Hồ i thi phân khoa, tôi thiếu mất hai điểm, chỉ tại môn Vật lý tính nhầm một câu. Lưu Duyệt Oánh thì đạt điểm tối đa, có khi lúc tuyển sinh, các thầy cô đã nhắm mắt tuyển thẳng cô ấy mà chưa kịp lướt qua sơ yếu lý lịch cũng nên.

Nếu sớm biết bố cô ấy là chủ một doanh nghiệp nổi tiếng, có khi trường còn vội bố cô ấy tặng cho một phòng thí nghiệm hay gì đó đại loại thế rồi. Nhưng trường chúng tôi cũng không thiếu người tài, hiệu trưởng hơi đâu mà để ý nhiều. Và lại, vừa nghe con gái đổ vào trường đại học nổi tiếng, bố Duyệt Oánh kích động đến nổi sẵn sàng hái cả sao trên trời. Lúc mới quen, Lưu Duyệt Oánh tâm sự với tôi:

- Ông bố đại gia xỏ nhà tổ tiệc tùng suốt ngày, từ bé tới giờ chưa bao giờ đi họp phụ huynh nên có biết điểm giả của tổ thế nào đâu. Lại còn sẵn tiền, định nộp sang một trường đại học nào đó bên Mỹ nữa cơ, nhưng tổ lại đỗ thủ khoa toàn tỉnh.

Thế nên, để chúc mừng cô nàng bước sang tuổi hai mươi, bố cô phả n khởi mua ngay máy bay trực thăng tặng cô con gái rượu.

Năm ba rồi, ít khi được học gộp lớp, đây là dịp hiếm hoi để mọi người gặp gỡ và giao lưu, cả giảng đường rộng thênh thang xì xầm tiêng nói chuyện. Thầy giảng bài hăng say trên bục giảng, đám sinh viên ngồi dưới không chép bài lia lịa thì cũng chơi trò chuyên giáy, nghe mp3, đọc truyện, nhắ n tin... Có người nghe giảng, có người làm việc riêng, ai nắ y đề u vui vẻ.

Cách Lưu Duyệt Oánh một ghé trớ ng là chỗ ngồi của một bạn nam rắ t đẹp trai. Luật bắ t thành văn, nam nữ không quen biết luôn ngồi cách nhau một ghé trớ ng, thầy giáo cũng quá quen với kiểu lãng phí không gian này rồi. Tay tôi vẫn hí hoáy ghi chép nhưng đôi mắt cũng không quên tia trai đẹp. Giảng đường nắ m hướng nam, nắ ng rọi qua cửa kính vừa vắn rớt vào ba hàng ghé đầ u. Nắ ng phủ lên mái tóc đen nhánh của cậu bạn đẹp trai một lớp nhưng tuyề n, ngón tay cậu á y đang xoay tít chiế c bút rắ t điệu nghệ.

Tôi ngây người nhìn chiế c bút, bỗng dung nhớ tới Tiêu Sơn. Chính Tiêu Sơn là người dạy tôi trò quay bút, chiế c bút kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa, khi xoay phải thật khéo, thật nhanh để nó chuyên qua chuyên lại giữa các ngón tay... Khi những ngón tay thon dài, mát rượi của Tiêu Sơn chạm vào mu bàn tay tôi, mặt tôi đổ lựng lên như phát số t. Ở cái tuổi mười sáu, mười bảy á y, chỉ một cái chạm lướt qua tay thôi mà lòng đã ngân lên niề m hạnh phúc khó tả...

Chớm thu rồi ỉ nhi? Hóa ra “thu khơi buồ n tình xa” là có thật. Nắ ng đua nhau nở rực rờ vào sớm mai, nổi nhớ Tiêu Sơn bỗng dung trôi dậ trong tôi.

Mỗi khi cảm thấ y cuộc số ng thật nặng nề , tôi lại nhớ đế n Tiêu Sơn. Lòng tôi trĩu nặng cho đế n tận bữa trưa, thậm chí đế n món thịt viên yêu thích tôi cũng chẳng nuố t trôi.

Duyệt Oánh lườm hỏi:

- Lại khát khao yêu đương gì rồi? Không phải bạn trai vừa tới sao?

Tôi ngậm ngùi khai thật với cô ấy:

- Tôi đang nhớ mộ i tình đầ u.

- Có bạn trai rồi mà vẫn còn tơ tưởng mộ i tình đầ u, cậu thật quá quắ t!

- Nhưng cũng lâu rồi... Giờ người ta xa tận chân trời, đương nhiên chỉ là nhớ thôi...

- Xa chừng nào? Cách nhau cả Thái Bình Dương? Đại Tây Dương? Hay Á n Độ Dương? Hiện tại hắ n ở đâu? Cậu đá phắ t gã bạn trai bây giờ đi, rồi ra nước ngoài tìm hắ n là xong.

Tôi thở dài:

- Anh ấy học ở trường kề bên.

- Mẹ kiề p!

Duyệt Oánh dường như rắ t bực bội, gạt phắ t món thịt viên thơm nức mũi sang một bên, cô nàng lắ y đũa chọc tôi, chẳng thèm quan tâm đế n hình tượng của mình.

- Gọi một chiếc taxi cũng không đáng tiền lên xe, cậu đi từ cổng Tây trường mình sang cổng Đông trường hẳn, thế là xong! Lại còn bày đặt ngờ ỉ đây mặt mày ủ rũ, không biết thẹn là gì. Đờ ờ hơi! Đúng là người ở bên cạnh mà sao cứ như xa tận chân trời thế?

Duyệt Oánh nói không sai, đúng là người ở ngay bên cạnh mà xa tận chân trời.

Có đánh chết, tôi cũng không đi gặp Tiêu Sơn, mà đánh chết rồi thì đi sao được.

Tôi thà đem quá khứ vĩnh viễn chôn chặt tận đáy lòng...

Chương 2

Lên lớp mười một, tôi mới chuyển vào trường Trung học trực thuộc, đáng lẽ trường Trung học trực thuộc không nhận học sinh chuyển trường, nhất là học sinh trái tuyển, nhưng nhờ có cậu chạy đôn chạy đáo, cạy cục khắp nơi mới đưa được tôi vào trường. Tự tôi cũng biết bản thân mình phải cố gắng. Hôm phỏng vấn, thầy giáo phụ trách đưa tôi một tập đề thi, tôi vừa làm xong đề toán, thầy đã thu lại toàn bộ đề lý, hóa rồi nói:

- Được rồi, không phải làm nữa, chiếu lên lớp.

Tôi là đứa trẻ ham học, trù chuyên tâm học hành ra, tôi chẳng còn sở thích nào khác.

Sau khi bố mẹ qua đời, suốt nửa năm trời, tôi không nói lấy nửa câu. Cậu tôi nhớ lúc tôi mở miệng nói lại là lúc tôi nhớ mình ngoài ban công, học thuộc lòng một bài khóa tiếng Anh.

Trước khi chuyển trường, tôi từng là cán sự môn Tiếng Anh, hôm đó ở ban công, tôi đã đọc bài khóa nào thì quên rồi, nhưng sau khi chuyển trường, tiết tiếng Anh đầu tiên đã để lại cho tôi một ấn tượng vô cùng sâu sắc. Trường Trung học trực thuộc thường mời giáo viên nước ngoài về dạy môn Tiếng Anh, dạy lớp tôi là một cô giáo người Anh đã luống tuổi. Vừa nghe tôi trả lời câu hỏi, cô đã phê bình ngay cách phát âm của tôi, cô bảo cách phát âm của tôi đặc sệt tiếng Trung, khiến tôi xấu hổ, mang tai đỏ bừng. Hôm đó cũng là ngày đầu tiên tôi ra mắt các bạn học mới.

Đó là quãng thời gian mãn cảm của tôi, tôi vừa mất bố mẹ, vừa mất nhà cửa, mất đi tất cả hạnh phúc của đời mình. Chuyển đến nhà cậu sống, phải dè chừng mọi thứ, giấu nhẹm những vụn vỡ trong lòng. Ngoài học cách nhìn sắc mặt mẹ mà sống, tôi còn phải lấy lòng cô em họ, giúp nó học, giảng Olympiad⁽¹⁾ cho nó. Trước năm mười sáu tuổi, tôi là viên ngọc quý trong lòng bố mẹ, là nàng công chúa duy nhất, là niềm tự hào của thầy cô, là người khiến bao bạn bè phải ghen tỵ, nhưng giờ đây, tất cả đã chấm hết, tôi chẳng thể dựa dẫm vào ai, thành tích tốt để làm gì nữa, vĩnh viễn về sau bố mẹ tôi có thầy được đâu?

Sau giờ học, tôi trốn ra bãi tập, khóc một mình. Tiếng bước chân khua sạt trên đường đua chạy vụt qua lưng tôi. Tôi ngồi trên bãi cỏ, quay lưng về phía đường đua, giấu mặt vào đầu gối, lặng nhìn từng giọt nước mắt tuôn rơi xuống thảm cỏ. Tôi nhớ lại rất nhiều chuyện, phần lớn là những kỷ niệm lúc còn bé được bố mẹ dẫn đi chơi công viên, đi chèo thuyền, đi xe đua, mua bóng bay... Thuở ấy có một loại kẹo bông làm từ đường, cả một bông to mềm mềm, xốp xốp như mây. Hồi bé, lần nào tôi ăn cũng bị dính nhoe nhoét khắp mặt, nhưng bố tôi lại thích chụp những kiểu ảnh xấu hổ như thế. Hồi ấy chỉ có máy cơ dùng phim cuộn, trong vòng một năm, bố đã chụp cho tôi không biết bao nhiêu là cuộn phim.

Tôi bật khóc nức nở, chẳng buồn để ý có cậu bạn đang chạy lại gần, cho đến khi mũi giày thể thao màu trắng còn bám một chiếc lá của cậu ấy hiện ra ngay trước mắt. Cậu ấy cúi xuống, tay phải phủi chiếc lá, tay trái đưa tôi một gói giấy ăn.

Tôi ngậy người mất vài giây. Tôi không nhận gói giấy ăn đó, cậu ấy đành để nó xuống thảm cỏ rồi đi mất.

Hôm sau tôi mới biết cậu bạn đó ngồi sau tôi một dãy bàn, tên là Tiêu Sơn.

Bố Tiêu Sơn làm ở Bộ Ngoại giao, mười hai năm sống ở nước ngoài nên cậu ấy nói giọng Oxford rất chuẩn và lưu loát, trên lớp có thể thoải mái trao đổi về cách dùng từ với cô giáo người Anh. Nhưng môn Toán mới thật lợi hại, cậu ấy giỏi đến nỗi tôi thấy mình chẳng thấm vào đâu. Rõ ràng cậu ấy không phải loại mọt sách, nhờ thông minh nên mới được điểm cao. Giờ ra chơi, tôi toàn thấy cậu ấy tranh thủ xuống sân chơi bóng rổ. Có lần vào tiết Toán, chuông reo rồi tôi thấy cậu ấy ôm bóng, hồn hển chạy về, đứng ngoài cửa xin phép:

- Thưa thầy...

Thầy Bôn dạy Toán cực kỳ ghét học sinh vào lớp muộn, thầy chỉ ngoảnh lại, nhìn lướt qua cậu ấy rồi phớt lờ coi như không thấy. Tiêu Sơn đành đứng chôn chân tại chỗ, làm thân giữ cửa. Được một lúc, thầy giáo trả bài thi Toán toàn thành phố lần trước, theo thói quen, thầy sẽ đọc điểm của cả lớp từ cao đến thấp, đọc đến tên ai, bao nhiêu điểm, người ấy tự lên lấy. Việc này thực sự động chạm đến lòng tự ái của học sinh, nhưng thầy cũng mặc kệ, vì thầy vốn thiên vị những người đạt điểm cao.

Rốt cuộc người được xưng tên đầu tiên là Tiêu Sơn với số điểm tối đa. Thầy ngoại đầu ra cửa, nhìn Tiêu Sơn, giọng nửa thương tình nửa bực mình:

- Sao không vào lớp đi?

Cả lớp ai nãy đều cúi đầu nín cười, Tiêu Sơn nhận bài kiểm tra từ chỗ thầy, khí khái nói:

- Em cảm ơn thầy!

Trường Trung học trực thuộc có rất nhiều học sinh giỏi nhưng xuất sắc như cậu ấy thì chỉ đếm trên đầu ngón tay. Trong lớp có nhiều đứa con gái thậm chí cảm mến Tiêu Sơn, cái tuổi ô mai hay mộng mơ này, ai mà chẳng thích nuôi ảo tưởng với một cậu bạn nổi bật như thế chứ! Nhưng tôi thì không, vì tôi chẳng còn tâm tư nào để nghĩ vãn vơ, bố mẹ qua đời khiến tôi hoàn toàn mất đi khả năng ứng phó với thế giới này. Dù cậu ấy nghĩ cách tôi chỉ một hàng ghế, nhưng ngoài trừ việc mượn vở Tiếng Anh ra, chúng tôi chưa từng chuyện trò.

Chúng tôi chỉ thực sự thân thiết khi kỳ nghỉ đông bắt đầu. Cô giáo luống tuổi người Anh phân lớp thành từng tổ làm bài tập nghỉ đông, chủ đề tự chọn là diễn một trong các tác phẩm của Shakespeare. Cả lớp phân thành từng tổ nhỏ theo chỗ ngồi, có tổ chọn *Romeo & Juliet*, có tổ chọn *Giấc mộng đêm hè*, có tổ lại chọn *Hamlet*, tôi với Tiêu Sơn một tổ, tổ chúng tôi chọn *Người lái buôn thành Venice*. Nghỉ Tết xong, mỗi tổ sẽ diễn vở kịch đã chọn, sau đó cùng bình luận, đánh giá.

Sở dĩ tôi thấy thích những ngày nghỉ đông tập kịch đó là bởi tôi có lý do để ra ngoài, không phải ru rú ở nhà cậu mẹ nữa. Càng giáp Tết, trong lòng tôi càng ứ nghẹn cảm giác bơ vơ, lạc lõng. Mẹ không ngại miệng bàn những thứ cần sắm sửa trong dịp Tết, cô em họ mè nheo đòi mua laptop mới. Mấy năm trước, máy tính xách tay vẫn chưa phổ biến như bây giờ, thế mà em họ tôi đã có một chiếc laptop hiệu Lenovo rồi, nhưng nó bảo bạn bè ở lớp đều dùng Sony Vaio dòng mới nhất, cậu tôi hứa với nó, nếu lọt top hai mươi của lớp thì cậu nhất định sẽ mua. Trong khi đó, thành tích của con bé luôn đứng vững ở hàng thứ ba mươi mấy, thế là nó bĩu môi, ra vẻ hờn dỗi. Cậu nói:

- Bĩu môi cái gì? Nhìn chị con kìa, xưa nay có đòi đồ linh tinh đâu. Bố bảo mua cho chị con chiếc điện thoại mà con bé còn bảo

không cần đấ y.

Lúc ấy, sắc mặt mọi thoáng sa sầm, tôi luống cuống nói:

- Soái Soái còn nhỏ mà cậu, với cả máy tính cũng giúp ích cho việc học hành, em ấy nào có đòi linh tinh.

Con bé níu tay cậu, nhõng nhẽo:

- Bớ, bớ xem chị cũng nói thế mà.

Lòng tôi thấy vô cùng chua xót. Mới Tết năm ngoái thôi, tôi còn kéo tay bớ mẹ nũng nịu, thế mà bây giờ, mặc kệ tôi muốn gì, cũng chẳng có lấy một người quan tâm.

Lúc ấy, tôi miễn cảm với mọi thứ xung quanh, tôi mặc cảm, tự ti, chỉ muốn bỏ ra ngoài, để không phải buồn lòng thêm nữa.

Bình thường, chúng tôi hay tập luyện ở nhà Tiêu Sơn. Nhà Tiêu Sơn rất rộng mà lại chỉ có ông bà ngoại. Đến tận bây giờ, tôi vẫn nhớ như in dáng vẻ hòa nhã của ông bà. Trong thư phòng khép kín, không khí dịu hòa ấm áp, chúng tôi thường đọc oang oang lời thoại như thể xung quanh chẳng có ai. Còn ở dưới bếp, bà ngoại bận làm ít bánh trái rồi bung lên cho chúng tôi. Có lúc là xôi ngô sen, thỉnh thoảng là bánh nếp, nhiều khi là xí muội... Những món ấy đều ngon tuyệt. Bà ngoại Tiêu Sơn là người miền Nam, món ngọt bà làm luôn đậm đà phong vị quê hương, vì tôi là bạn nữ duy nhất nên được bà quan tâm đặc biệt, bữa nào tôi cũng ních đến no căng bụng.

Đạo đó, tôi chưa hoàn toàn thích ứng với khí hậu miền Bắc, tiết trời khô hanh đến mức tôi thường xuyên chảy máu cam. Có hôm tập kịch ở nhà Tiêu Sơn, đang đọc lời thoại, đột nhiên có bạn kêu lên:

- Trời ơi, Đờng Tuyê t, bạn chảy máu cam kìa!

Tôi vừa cúi đầ u thì một giọt máu tươi từ mũi nhỏ xuô ng vạt áo len, máu bám trên chiế c áo len màu trắ ng, trông thật ghê rợn. Tôi mắ c bệnh sợ máu, vừa nhìn thấ y liề n bủn rủn tay chân. Sau đó, Tiêu Sơn đưa tôi vào nhà tá m, vắ n tóc tôi lên, lắ y nước lạnh vổ mạnh vào hõm gáy. Bà ngoại câ m khăn mặt thắ m nước nhỏ xuô ng từ cổ tôi, nói:

- Trời ạ! Đứa bé này có tội tình gì đâu, sao lại khổ thế !

Lòng bàn tay mát rượi của Tiêu sơn vổ dòng nước lạnh buồ t lên cổ tôi, cậu á y vổ bôm bồ p mà máu vẫn không ngừng tuôn xuô ng bồ n rửa mặt. Vòi nước mở hế t cỡ, tiế ng nước xồ i xả đập vào tai càng khiế n tôi choáng váng, mắ t đăm đăm nhìn những vệt máu đỏ bị dòng nước cuố n phắng đi hế t đọt này đế n đọt khác. Chồ c chồ c cậu á y lại hỏi:

- Sao rô ì, sao vẫn chưa đỡ?

Bà ngoại trách cậu á y bộp chộp, sau đó bà câ m tay tôi bắ m huyết, bắ m được một lúc thì bảo Tiêu Sơn:

- Tay cháu khỏe, cháu á n vào đây là máu sẽ ngừng chảy.

Tay cậu á y thực sự rắ t khỏe, cậu á y gồ ng mình á n làm tôi đau chảy cả nước mắ t. Thấ y tôi rom róm, cậu á y luố ng cuố ng buông tay ra, bà ngoại liề n mắ ng yêu:

- Cái thắ ng này đúng là tô , tay con gái, phải nhẹ nhàng chứ!

Máu với nước mắ t tôi vẫn chảy rồ ng rồ ng, tôi nói:

- Bà ơi, bà đừng trách cậu á y, cậu á y chỉ muố n nhanh nhanh chóng chóng bắ u chặ t cháu thôi.

Thế mà cậu ấy lại phá lên cười:

- Bà u chặt á? Nói gì kỳ thế?

Bà ngoại phát cho cậu một ấy cái, mắ ng:

- Cái thắ ng này, còn cười à!

Tôi chẳng nhớ nổi hôm đó máu cam đã ngừng chảy như thế nào, chỉ nhớ sau đó mũi tôi bị nhét hai cục bông gòn, còn được ăn món bánh nướng mút táo thơm lừng của bà. Bà ngoại vừa động viên tôi ăn, vừa nói:

- Táo tàu bổ máu lắ m, cháu ăn nhiề u vào.

Tôi mãi mãi khắ c ghi những ngày tập kịch ấy, hơn nữa là vì tâm chân tình của bà ngoại Tiêu Sơn dành cho tôi, bà thực sự đã dành cho tôi những điề u tốt đẹp nhắ t.

Mới giáp Tết mà chúng tôi đã thuộc lòng thoại lâu lâu như cháo chảy. Một hôm tập xong, vẫn còn sớm, không biế t ai đã nêu ý kiế n rủ cả lũ đi trượt băng. Tôi là người miề n Nam nên không biế t tí gì về môn trượt băng. Nhưng sau bao ngày tập kịch, tình bạn giữa má y người trong nhóm đã trở nên bền chắ c như thép nung, nên họ số ng chề t kéo tôi đi bắ ng trượt, Tiêu Sơn cũng nói:

- Có chúng tớ đây rô i, cậu ngã sao được?

Đeo giày trượt băng xong, tôi chẳng biế t phải di chuyển thế nào. Được hai đứa bạn nắ m tay, tôi dè dặt đi từng bước về phía trước, chỉ câ n bọn họ đi hơi nhanh một chút là tôi đã giật thót tim, gào toáng lên. Họ bực mình, bèn quay ra gọi Tiêu Sơn:

- Cậu đỡ bạn ấy đi.

Rô`i quay sang nói với tôi:

- Tiêu Sơn trượt băng đỉnh nhấ t đầ y!

Tiêu Sơn rấ t nhấ n nại, cậu á y vừa trượt làm mẫu vừa chỉ tôi những động tác cơ bản, giồ ng như đang nói về` một bài toán bình thường vậy. Qua kỳ nghỉ đông này, cả tổ mới trở nên thân thiế t với tôi, thỉnh thoảng tôi cũng hỏi cậu á y vài bài toán, cậu á y giảng giải rõ ràng, đầ ra đầ y, hơn nữa còn chỉ cho tôi cách giải ngắ n gọn nhấ t. Trượt được vài vòng, cuô`i cũng tôi cũng hiểu sơ sơ cách trượt, thấ y tôi trượt vững rô`i, cậu á y bèn thả lỏng tay ra.

- Cậu cũng có chút năng khiế u bẩm sinh đầ y!

Được cậu á y khen, tôi thấ y ngườ ngườ ng.

- Không phải đâu, tại trước kia tớ cũng hay trượt patin, nên biế t cách giữ thăng bằ ng.

Đôi giày patin đầ u tiên của tôi là món quà sau lâ`n bố` đi công tác ở Mỹ về`, tôi vẫn nhớ đôi giày á y có màu hồ`ng phấ n, bố` rấ t thích mua đầ` màu hồ`ng cho tôi, bởi trong lòng bố`, con gái lúc nào cũng trắ ng hồ`ng, mê`m mại. Đôi giày màu hồ`ng á y hơi to, tôi đi phải được vài năm. Về` sau, trong nước cũng bán loại tương tự nhưng kiế u dáng đôn giản hơn rấ t nhiề u. Bố` cũng chính là người dạy tôi trượt patin. Hồ`i á y, bố` kéo tay tôi, hai bố` con loanh quanh trong sân bóng rổ trước cửa nhà, phải mấ t vài ngày Chủ nhật, tôi mới trượt vững.

Tôi mấ t đà, ngã phịch xuô`ng nề`n băng, Tiêu Sơn đỡ tôi dậy, bực mình nói:

- Đầ u óc lại để đi đầ u thề`? Học chưa xong mà còn phân tâm, sao cậu toàn thề` này nhi?

Tôi chỉ biết cảm như hén. Thỉnh thoảng tôi nhờ cậu ấy giải thích mấy bài đọc hiểu Tiếng Anh, cậu ấy nói một thôi một hời mà tôi vẫn ù ù cạc cạc, những lúc như thế, cậu ấy thường tỏ vẻ bức dọc, chắ c chắ n cậu ấy sẽ thắ m mắ ng tôi đã dắ t lại còn không biết đường chăm chỉ. Từ nhỏ đén lớn, chưa một ai chê tôi dắ t, trước đây các thắ y cô thường khen tôi có năng lực tiế p thu tắ t, thế mà trước mặt cậu ấy, tôi đích thị là một đứ a đắ n độn không hơn không kém, chỉ vì cậu ấy quá thông minh.

Tiêu Sơn cắ m tay, kéo tôi trượt chắ m chắ m, sợ tôi ngã thêm lắ n nữa nên cậu ấy quyế t không buông tay tôi ra. Hôm ấy, gió hiu hiu thổi, phắ vào mặt không lạnh lắ m nên tôi cũng quên khuấ y việc phải đội mũ, trên đầ u chỉ quắ n tạm một chiế c khăn quàng. Tôi chưa từng nắ m tay cậu con trai nào lâu đén thế, mặc dù lúc đó tôi và Tiêu Sơn đầ u đeo gắ ng tay. Lắ n cuố i cùng tôi cắ m tay con trai là từ đợ t biểu diễn văn nghệ mừng ngày tắ t Thiế u nhi mừng Một tháng Sáu khi còn học tiểu học. Nghĩ thế, tim tôi đợ t nhiên đập rộn ràng, nó đập rắ t nhanh khiế n người ta manh nha nhận ra sự khó chịu. Tính cách Tiêu Sơn xưa nay vớ n cởi mở, phóng khoáng, cậu ấy nắ m tay tôi chỉ như nắ m tay một đứ a em gái hoặc một bạn gái cùng lớp mà thôi. Trên thực tế, tôi cũng chỉ là bạn cùng lớp. Tôi không quay sang nhìn cậu ấy nữa, cố gắ ng tỏ ra thật tự nhiên.

Trượt băng xong, chúng tôi rủ nhau đi uớ ng trà sữa. Cô c trà sữa nóng hổi, tỏa mùi thơm ngào ngạt ủ trong lòng bàn tay thật á m áp. Mọi người bắ t đầ u bàn tán rôm rắ xem Tắ t đi đâu chơi, có người gợi ý Tắ t nên đi lễ chùa, chỉ mình tôi lặng thinh ngồ i uớ ng trà sữa mà không góp chuyện. Đang hút hạt trân châu, bỗng Tiêu Sơn nói:

- Này, mặt cậu nẻ rồ i kìa!

Tôi xoa mặt, thắ y da mình nổi cục cứng cứng, hơi ngứa. Từ bé đén giờ, tôi chưa từng bị nẻ, không ngờ đúng lắ n đầ u tiên lại nẻ

ngay trên mặt. Nghe người ta nói, khi bị nẻ, da sẽ tróc ra rồi i mung mủ, nếu nẻ trên mặt, chẳng phải mặt mày sẽ hốc hác, vàng vọt ư? Tôi gõ ng mình ấn cục đông cứng ấy xuống, chẳng thiết gì đến trà sữa nữa, chỉ mong ấn bẹp được nó...

Tiêu Sơn nói:

- Dừng ấn nữa, cứ sờ vào sẽ càng tẹt thêm, nhà tớ có mỡ trăn, mai tớ sẽ sẻ cho cậu một ít, dùng mỡ trăn bôi vài lần là đỡ ngay.

Hôm sau là Giao thừa mất rồi, ngay từ đầu, cả lũ đã thống nhất từ Giao thừa cho đến mừng Năm Tết sẽ không tập tành gì hết, dù sao cũng phải ăn Tết nữa chứ. Tôi cứ định ninh cậu ấy chỉ nói láy lệ thôi, không ngờ hôm Ba mươi mà cậu ấy vẫn chạy ra ngoài. Vừa rời giường chưa được bao lâu, tôi bỗng nghe thấy tiếng điện thoại đổ chuông. Em họ còn đang ngủ, mợ sợ ồn ào làm con bé thức giấc, liền vội vã chạy ra nhấc máy. Nghe một hồi rồi mợ gọi tôi:

- Tìm cháu này!

Tôi ít khi nói số điện thoại nhà cậu cho người khác biết, chỉ ngại mợ không vui. Nghĩ bụng không biết mới sáng sớm ngày Ba mươi mà ai đã gọi điện tìm mình? Tôi đang thắc mắc thì giọng của Tiêu Sơn cất lên, cậu ấy nói:

- Số điện thoại nhà cậu khó tìm thật đấy, phải hỏi lớp trưởng mới ra.

Mợ đang ngồi ở sofa kế bên, nửa quan tâm, nửa hờ hững, đảo mắt về phía tôi, chắc bởi trước giờ chưa từng có bạn nam nào gọi điện đến nhà tìm tôi, tôi cứ lo mợ hiểu nhầm, bèn lúng lúng hỏi:

- Hôm nay không tập cơ mà?

- Cậu quên rồi à? Hôm qua tớ hứa sẽ đem mỡ trăn cho cậu bôi, cậu ra lấy đi này.

Tôi luống cuống vì bất ngờ:

- O, nhưng...

Cậu ấy nói:

- Tớ đợi cậu ở cửa trạm tàu điện ngầm Phúc Hưng Môn nhé.

Trạm ấy gần nhà cậu mẹ nhất, từ đây đến đó mất có mười phút, tôi vội vàng quyết định:

- Được, cậu đợi chút, tớ đến ngay.

Cúp điện thoại, tôi giải thích với mẹ rằng kịch bản có chút thay đổi, vừa rồi bạn cùng lớp gọi điện thông báo, bảo tôi sang lấy. Tôi cũng chẳng hiểu tại sao tôi phải nói dối mẹ, nhưng chẳng lẽ lại bảo có một bạn trai đem mỡ trăn cho tôi, thế nào mẹ cũng nghĩ xiên nghi vẹo, đành giã u còn hơn.

Mẹ không để ý nhưng cậu lại hỏi:

- Cháu đi đâu lấy?

- Nhà bạn ấy ở Hồ i Long Quan, hơi xa ạ!

Tôi vẫn thản nhiên bịa chuyện. Thực ra, nhà Tiêu Sơn ở Công Chủ Phần, với cả cậu ấy đã nói sẽ đợi ở trạm xe điện, nhưng tôi vẫn nói dối trôi chảy.

- Nếu tắc đường, chắc cháu không về kịp bữa trưa.

Tôi muốn dành chút thời gian đi lang thang một mình, dù phải tha thân trong siêu thị vẫn tốt hơn, ngày hôm nay tôi chỉ muốn ở

một mình.

Mợ nói:

- Nhớ về sớm nhé, còn đón năm mới nữa.

Lúc thay giày ở bậc cửa, chuẩn bị ra ngoài thì cậu bước tới, cúi cho tôi tờ một trăm tệ, tôi không cầm, cậu nói:

- Cầm đi, nếu bên đó tắc đường, không về kịp bữa trưa, cháu mua tạm hamburger mà ăn.

Dùng dãn mãi khiến mợ chú ý, mợ cười, nói:

- Cậu cho thì cháu cứ cầm đi, nào phải người dung.

Mợ đã nói thế, tôi đành nhận tiền.

Tôi cầm tờ một trăm tệ đến trạm xe, từ đằng xa đã thấy Tiêu Sơn. Cậu ấy rất cao, tay chân dài ngoẵng trông rất nổi bật. Tôi chạy đến trước mặt Tiêu Sơn, trời lạnh thế này mà cậu ấy chẳng thêm mặc áo phao, áo khoác ngoài còn mở phanh ra, bên trong quàng khăn quàng cổ ca rô. Thấy tôi, cậu ấy liền nhướn miệng cười, khoe hàm răng trắng bóng.

- Đến nhanh thế!

Hôm nay tôi đội mũ nhưng lại quên quàng khăn, dọc đường chạy tới đây, gió thổi vào mặt rất oi là rát, đặc biệt là những chỗ bị nẻ. Tôi vừa xoa mặt vừa hỏi:

- Mỡ trăn đâu?

Hỏi thế rồi mà hai tay cậu ấy vẫn yên vị trong túi áo.

- Tóc chưa ăn sáng, cậu mời tớ ăn sáng đi!

May mà có một trăm tệ cậu cho. Tôi nói:

- Tớ mời cậu vào McDonald's nhé!

Cậu ấy cũng không kén chọn:

- Ừ!

Không ngờ, nhìn Tiêu Sơn gầy thế mà lại là vua phàm ăn đích thực. Một mình cậu ấy ăn liền hai suất, vậy mà vẫn thòm thèm, may cậu ấy không đòi ăn thêm, không thì một trăm tệ của tôi không đủ để trả. Cậu ấy ăn rất nhanh, nhưng uống thì lề mề, có hai cốc Coca mà nửa ngày mới uống xong một cốc. Tôi vội ăn chậm, dần dần cũng giải quyết xong phần của mình, trong khi cậu ấy vẫn thong thả thưởng thức đồ uống. Ngồi chung với con trai trong hoàn cảnh này, tôi chẳng biết nói gì hơn. Chỉ thấy mí mắt Tiêu Sơn sụp xuống, dường như tâm trí đang đổ dồn vào đâu đó hút, hàng mi khẽ rung rinh như thể trên ấy có tinh linh tàng hình đang ẩn mình nhảy múa. Bỗng nhiên tôi không dám nhìn thêm nữa, bèn rút một tờ giấy ăn trong hộp ra, ngồi gập linh tinh.

Cho đến khi tôi gập được một chú thiên nga béo mập, Tiêu Sơn bất ngờ phì cười, rồi bỏ ống hút xuống.

- Con gì thế này, vịt con xấu xí à?

Tôi bực mình, béo mập thì nó vẫn là thiên nga, không phải sao?

Cậu ấy giật phất con thiên nga, mở ra gập lại.

- Cậu gập sai rồi.

Nhờ có bàn tay của cậu ấy, con thiên nga trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều. Lúc cậu ấy đi rửa tay, tôi đứng tranh tu tưởng mãi, sau

cùng lén lút bỏ con thiên nga vào túi áo khoác. Vừa vặn lúc Tiêu Sơn quay lại, cậu ấy gọi tôi.

- Đi thôi!

Rời khỏi cửa hàng đang ấm áp, nơi đầu phố đón gió đông lạnh thấu xương, cậu ấy đưa tôi mờ trần được đựng trong một lọ thủy tinh nhỏ có nắp xoay, vô cùng tinh xảo. Mờ trần màu vàng nhạt, có dạng lỏng như kem.

Tôi chỉ nói:

- Cảm ơn cậu!

Cậu ấy hỏi tôi:

- Nhà cậu gần đây à?

Tôi gật đầu.

Ngừng lại vài giây rồi cậu ấy nói:

- Thôi đành vậy, tớ ngồi xe điện về.

- Vậy tớ cũng về đây.

- Tạm biệt!

- Tạm biệt!

Tôi quay người lững thững cất bước, hai tay đút trong túi áo khoác. Một bên là lọ mờ trần, cứng cứng; bên kia là con thiên nga giấy, mềm mềm. Đi được mấy bước, bỗng nghe có người gọi tên mình, tôi quay lại, thấy cậu ấy đã bắt kịp mình từ lúc nào, còn cười toe toét, khoe hàm răng trắng bóng.

- Quên không nói với cậu, ngày mai năm mới vui vẻ!

Hôm nay là Giao thừa rồi, tôi cũng mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Năm mới vui vẻ!

Tôi đứng nhìn cậu ấy xoay gót bước đi, hòa mình vào dòng người hối hả. Cậu ấy sai những bước chân dài, nhanh thoăn thoắt, dù bầu trời âm u, mù mịt nhưng tôi vẫn thấy mây rẽ lối rọi xuống một vầng hào quang bao quanh khiến thân hình cậu ấy tỏa sáng rực rỡ. Dù giữa biển người tấp nập, tôi vẫn nhận ra bóng lưng cậu ấy chỉ bằng một cái chớp mắt.

Ngày hôm đó, tôi lang thang một mình ngoài phố rất lâu, đợi hoàng hôn buông, trời nhá nhem tôi mới về nhà cậu. Mẹ đang làm cơm, cậu cũng xuống bếp phụ giúp một tay, cô em họ nằm trên sofa phòng khách xem tivi, bầu không khí sum vầy ấm cúng của gia đình càng khiến tôi thêm phần lạc lõng. Tôi vào bếp chào cậu mẹ một câu rồi lẳng lặng về phòng mình.

Tôi lấy con thiên nga từ trong túi ra, nhìn nó nhăn nhúm rúm rỏ, tôi sửa lại đôi cánh cho cân rồi kẹp vào quyển nhật ký. Tôi không muốn viết nhật ký nữa, chỉ cầm bút ghi lại ngày tháng hôm ấy lên mình con thiên nga.

- Đồng Tuyền ơi, sinh nhật vui vẻ!

Tôi tự nhủ với lòng mình. Tiếng tivi ngoài phòng khách ồn ào, cửa sổ nhìn ra con đường nhỏ của chung cư có tiếng xe đang tiến vào, âm thanh hết sức mơ hồ, mọi vật xung quanh đều trở nên huyên náo. Ở tuổi mười sáu, lần đầu tiên tôi đón sinh nhật một mình, không bánh kem, không quà cáp, không có bố mẹ nở nụ cười ấm áp chúc tôi sinh nhật vui vẻ. Thế rồi tất cả những sinh nhật về sau, tôi đều trải qua một mình.

Học kỳ mới bắt đầu, vở kịch *Người lái buôn thành Venice* của chúng tôi chỉ giành được một lượng phiếu bầu nhỏ nhoi, thua xa vở *Romeo & Juliet* do Lâm Tư Nhân thủ vai chính. Lâm Tư Nhân, người cũng như tên, có phong thái nhã nhặn, ngoại hình xinh đẹp, tính tình cởi mở. Cô ấy là cán sự môn Tiếng Anh của lớp chúng tôi, từng đại diện cho trường tham gia cuộc thi tiếng Anh phổ thông toàn thành phố. Có người nói cô ấy là hoa khôi nhưng trường tôi có rất nhiều bạn gái xinh xắn, thế nên ai mới là hoa khôi mãi sau vẫn chưa thấy hồi kết. Có điều, vai Juliet của cô ấy thực sự khiến mọi người vỗ đùi sung cả tay, quả thật rất xuất sắc, nổi trội hơn hẳn, khiến bạn nam diễn vai Romeo hoàn toàn bị lép vế. Về sau, cô giáo luôn tuổi người Anh khẳng khẳng gộp mấy nhóm thành một và phân lại vai diễn cho vở *Romeo & Juliet*, Tiêu Sơn đóng vai Romeo, Lâm Tư Nhân vẫn là Juliet. Vở kịch năm đó thực sự đã tạo nên tiếng vang, nam thanh nữ tú, phát âm tiếng Anh vừa chuẩn vừa tao nhã, cứ hai năm một lần, trường tôi lại tổ chức đón tiếp trường bạn và đại biểu nước ngoài đến tham quan hữu nghị, vở kịch đó được chọn làm tiết mục chính.

Chỗ nẻ trên mặt tôi đã đỡ nhiều, mờ trăn cực kỳ hiệu quả dù mùi của nó hơi gây gây, nhưng bôi mấy lần là đỡ ngay, dùng chưa hết lọ thuốc mà vết nẻ trên mặt đã biến mất.

Học kỳ mới lại rục rịch chuyển chỗ ngồi, Tiêu Sơn không ngồi sau tôi nữa. Ra chơi mười phút, cậu ấy vẫn tận dụng thời gian đi chơi bóng rổ, hoạt động ngoại khóa của cậu ấy cũng nhiều, vừa tập *Romeo & Juliet* với Lâm Tư Nhân, vừa tham gia bồi dưỡng học sinh giỏi thi Olympic... Trong khi đó, tôi dồn hết tâm sức vào việc học hành, học kỳ sau đã bước sang lớp mười hai rồi. Thình thoảng, tôi vẫn hỏi mượn vở Tiếng Anh của cậu ấy, sở dĩ là vì cậu ấy ghi chép đầy đủ lại rõ ràng, trong lớp không ít người cũng mượn vở cậu ấy để chép bài.

Tôi thích nhất tiết Toán, vì tôi là học sinh cưng của thầy Bôn, còn Tiêu Sơn chính là học sinh khiên thầy đau đầu nhất. Thành tích của Tiêu Sơn tuy cao thật, song cậu ấy không phải dạng học sinh biết nghe lời. Thầy cho một bài mẫu, gọi tôi và Tiêu Sơn lên bảng làm. Cùng một đề bài nhưng hai chúng tôi luôn giải bằng hai cách khác nhau. Tôi luôn chọn cách làm chắc chắn nhất, còn phương pháp của Tiêu Sơn thường ngắn gọn và súc tích nhất. Chính tính cách ngại dài dòng của cậu ấy khiến người ta có cảm tưởng cách giải của cậu ấy giống như một thế kiếm đầy bất ngờ trong kiếm hiệp, trong khi tôi luôn tuân theo trình tự cũ, giảm thiểu sai sót một cách tối đa. Sở thích của thầy Bôn là chúng tôi cạnh tranh giữa hai chúng tôi. Nếu lần nào tôi làm tốt hơn, ra kết quả nhanh hơn Tiêu Sơn, thầy sẽ dành cho tôi nụ cười rạng rỡ và những lời khen có cánh. Còn trường hợp Tiêu Sơn giải nhanh hơn, thầy sẽ khoanh tay đứng một bên, dõi theo từng bước tính toán của tôi, hết mấy lão sư phụ cổ quái trong tiểu thuyết kiếm hiệp, chỉ lo đệ tử cưng của mình bại trận dưới tay kẻ khác. Nói thực lòng, tôi thích được đứng cạnh Tiêu Sơn trên bục giảng, chúng tôi sánh vai trước bảng đen, nghe tiếng viên phấn dưới tay mình cọ vào bảng kêu ken két, lòng ngực cùng nảy sinh một cảm xúc khó tả mỗi lần liếc thấy đôi phương sắp cho ra kết quả cuối cùng. Bụng bảo dạ phải tập trung hòng vượt mặt cậu ấy nhưng lần nào chúng tôi cũng đều bất phân thắng bại, nếu có thắng thì cậu ấy cũng chỉ nhỉnh hơn tôi một chút.

Có lần chúng tôi vừa làm xong bài, ai về chỗ người này, thầy giáo ráng hài lòng, nói:

- Cho hai đứa giao hợp lại mới là cách giải hoàn mỹ nhất.

Thật ra thầy chỉ buột miệng nói nhảm vậy thôi, thế mà cả lớp lại phá lên cười. Mặt tôi đỏ lựng như quả cà chua, một lúc lâu vẫn không ngẩng lên nổi. Về sau, cả lớp cứ nhắc đi nhắc lại câu này,

thậm chí người ngoài cũng biết câu nói nổi tiếng ấy của thầy. Nhưng chẳng có mấy ai lôi tôi và Tiêu Sơn ra chòng ghẹo, chắc do chúng tôi thoát nhìn đã biết là không hợp rồi, Tiêu Sơn là người hướng ngoại và thông minh, trong khi tôi là một học sinh gương mẫu quá cứng nhắc và bảo thủ. Ngược lại, người ta thường xuyên gán ghép Tiêu Sơn với Lâm Tư Nhân.

Mấy đứa con gái luôn miệng trêu Lâm Tư Nhân:

- Juliet ơi, Romeo của cậu đâu rồi?

Nhiều khi Tiêu Sơn cùng đám con trai đứng ở hành lang, thầy Lâm Tư Nhân đi lướt qua dưới tầng, bọn con trai ới nhau, gào toáng lên:

- Này, Juliet, Romeo ở đây này!

Lâm Tư Nhân là người cởi mở, những kiểu trêu đùa thế này chưa từng khiến cô ấy phật ý, nhiều lần còn ngược lên, đáp lại bọn con trai trên tầng bằng nụ cười tươi rói. Tính cách Lâm Tư Nhân vừa dịu dàng vừa ôn hòa, cô ấy có khá nhiều bạn bè, không những chỉ chơi với con gái, mà con trai cũng thân chẳng kém.

Nhân dịp sinh nhật mình, Tiêu Sơn mời cả lớp đi ăn Pizza Hut, cậu ấy cũng vừa đoạt giải ở kỳ thi Olympic. Giáo viên chủ nhiệm mừng lắm, chắc hẳn sang năm, Tiêu Sơn sẽ đỗ trường đại học nổi tiếng nên cũng đồng ý cho cả lớp được một ngày thoải mái. Đó là bữa liên hoan vui vẻ nhất, thậm chí liên hoan chia tay cấp ba cũng chưa vui bằng. Bởi lẽ bây giờ, bọn tôi vẫn đang là học sinh lớp mười một, chẳng mấy chốc sẽ phải đối mặt với năm lớp mười hai khổ luyện nên hôm nay ai nấy đều có vui hết mình. Ngày qua ngày chỉ biết học và học, hiếm khi dôi ra một khoảng thời gian tự do ngả n ngủ như thế này.

Ăn xong, thầy chủ nhiệm cùng các thầy cô khác về trước, bọn tôi bèn bám nhau chuyên sang hàng đồ nướng chiên đá u tiếp, ăn thì ít còn uống là chủ yếu. Đám con trai lén lút gọi bia, bọn con gái uống Coca. Bây giờ, tôi chẳng nhớ nổi hôm đó ăn những món gì, chỉ nhớ có một cậu bạn học tên Hà u Ngọc Đông, thường gọi là Khi, uống đến say mèm mà vẫn đòi Tiêu Sơn cùng với cậu ta thêm một cốc nữa. Tiêu Sơn bị Hà u Ngọc Đông chuốc cho vài cốc, dở khóc dở cười không muốn uống tiếp, Lâm Tư Nhân liền giúp cậu ấy giải nguy.

- Dừng ép Tiêu Sơn, uống nữa là say đấy.

Hà u Ngọc Đông tỏ vẻ đau khổ bưng mặt:

- Oh Romeo, Romeo! Wherefore art thou Romeo⁽²⁾?

Cả bọn cùng phá lên cười bởi kiểu phát âm eo éo của Khi, cậu ta nói:

- Romeo không uống thì Juliet uống vậy, cậu đỡ hộ cậu ấy cốc này đi.

Bây giờ, bọn con trai đã ngà ngà men bia, nhieu đưa rú lên, Lâm Tư Nhân đồng dục nói:

- Uống thì uống.

Cô ấy vừa cầm cốc bia, Tiêu Sơn liền giật lấy:

- Thôi, để tớ uống.

Tiêu Sơn ngửa cổ, từ từ uống cạn cốc bia trong tiếng vỗ tay của bọn con gái và tiếng huýt sáo của lũ con trai. Uống hết cốc bia, Khi liền khoác vai cậu ấy, cười toe toét:

- Đấ y, phải phong độ như thế chứ!

Tôi ngồ i một góc, cắ m cúi ăn cánh gà nướng, cay đê n nổi uồ ng hê t cô c nước này đê n cô c nước khác, lâu dầ n thấ y bụng dạ lạo xạo.

Ngày hôm đó, lúc tàn cuộc cũng đã muộn lắ m rồ i. Từng tồ p rủ nhau về nhà, tôi chẳng cùng đường với ai, bụng bảo dạ phải nhanh chân lên, biế t đâu còn kịp chuyê n tàu cuố i, bỗng Tiêu Sơn đuồi theo, nói:

- Tớ về cùng cậu.

Tôi hỏi:

- Nhà cậu ở phía tây cơ mà?

Cậu á y trả lời:

- Bớ mẹ tớ về rồ i, hôm nay tớ về nhà mình.

Rồ i cậu á y giục tôi:

- Nhanh lên, không là lờ chuyê n tàu cuố i đấ y!

Chúng tôi phóng tới ga tàu điện ngầ m bắ ng tồ c độ chạy thi cự ly một trăm mét. Vừa xuồ ng câ u thang đã nghe tiế ng loa thúc giục hành khách lên tàu, hai đũa chạy bạt mạng, mũi chân vừa chạm đê n vạch phân cách đã nghe tiế ng bíp bíp từ cánh cửa. Thấ y cửa tàu sắ p đóng, Tiêu Sơn liề n nhảy vọt lên, quay người kéo tay tôi, lôi vào. Cánh cửa phía sau đang từ từ khép lại, may mà tóc tôi không bị quấ n vào cửa. Tiêu Sơn vẫn nắ m chặt tay tôi, cơ thể tôi theo quán tính nghiêng về phía trước, bị cậu á y ôm gọn vào lòng.

Tai tôi áp lên ngực cậu ấy, dưới lớp áo phông mềm mại là tiếng trái tim đập dồn như trống trận, thình thịch, thình thịch... còn nhanh hơn cả tôi. Vừa nãy chạy vội quá nên đến giờ hai đứa vẫn còn thở hổn hển, dáng người dong dong cao của cậu ấy thoang thoang mùi rượu, hơi thở phảng phất ngay trên đỉnh đầu khẽ lay động mái tóc của tôi, bay xòa vào da mặt. Tôi có cảm giác cái nóng hầm hập đang chạy dọc từ mang tai lan đến cổ, trong phút giây ngẩn ngui, dường như tôi mất hết mọi khả năng phản ứng, bất giác ngẩng lên. Cậu ấy cũng đang nhìn tôi, đôi mắt đen láy, sâu thẳm và sáng ngời, ánh mắt chẳng khác nào bầu trời đầy sao, ào ào đổ ập xuống người tôi. Những ngôi sao ấy khiến tôi hoa mắt chóng mặt đến quên cả hít thở.

Không biết chúng tôi đã đứng như thế bao lâu, mãi sau Tiêu Sơn mới buông tôi ra, cánh tay theo đà trượt xuống, nắm tay tôi. Tôi không dám ngẩng đầu, cứ vùng vằng mãi nhưng tay cậu ấy vẫn giữ thật chặt, cậu ấy nói:

- Bên kia còn chỗ ngồi.

Chúng tôi ngồi cạnh nhau, vì là chuyến tàu cuối cùng nên hành khách chỉ lác đác vài người, chừa lại cả khoảng không rộng thênh thang. Chẳng ai để ý đến chúng tôi, nhưng tôi biết chắc chắn mặt tôi đang rất đỏ, bỗng nhiên có cảm giác bất an. Cậu ấy không nói gì, cũng không chịu buông tay, tôi rón rén rút tay lại, cuối cùng cậu ấy cũng lên tiếng:

- Sao thế?

Tôi ấp úng nói:

- Thế này không đúng lắm.

- Phải rồi.

Bỗng nhiên cậu ấy bật cười:

- Chúng mình ngược chuyê`n rô`i.

Tôi tròn tròn mắt khi nghe tiếng loa báo trạm dừng, đúng là ngược chuyê`n thật. Tôi cứ că`m đầ`u că`m cổ chạy theo cậu ấy, vội vội vàng vàng câ`m vé tháng xông vào, ai mà biế`t được cậu ấy lại vào nhằ`m ga, ngược nhằ`m tàu, đế`n tôi cũng lú`nh theo cậu ấy mà`t rô`i.

Vậy mà cậu ấy vẫn cười ngặt nghẽo, giồ`ng như đang vui lắ`m. Tôi không hiểu tại sao Tiêu Sơn lại vui đế`n thế`, nhưng tôi vĩnh viễn khắ`c ghi nụ cười tươi rói của ngày hôm ấy, vẻ mặt rạng rỡ cùng nét tươi vui. Trong ánh đèn xe trắ`ng nhờ, khuôn mặt Tiêu Sơn giồ`ng như sự giao thoa giữa ánh sáng mờ`ng lung và bóng tồ`i trầ`m mặ`c, ngầ`n ấy năm trôi qua, cậu ấy không ngừng hiển hiện trong giấ`c mơ của tôi.

Chương 3

Buổi chiều, lái xe của Mạc Thiệu Khiêm gọi điện hỏi một câu cũ rích: có cần tới trường đón tôi không? Máy kẻ làm công ăn lương cho Mạc Thiệu Khiêm luôn mang dáng dấp và tác phong của hắ n, bên ngoài lúc nào cũng tỏ vẻ khách sáo, lịch lãm. Tôi cũng lịch sự đáp: không cần, cứ để tôi tự về. Tuy Mạc Thiệu Khiêm thỉnh thoảng mới tạt qua thành phố này nhưng người ta là đại gia, dù mười ngày, nửa tháng không về lấy một lần nhưng vẫn phải có xe riêng, tài xế riêng ở đây. Cũng như phải có sẵn nhà, sẵn chó, sẵn tôi đây thôi! Còn tôi là gì ư? Chẳng phải xếp sau cả Đấng Yêu của hắ n.

Chạng vạng tối, tôi băng qua sân trường náo nhiệt, đầy tiếng nói cười rộn rã. Sinh viên trong trường đang hò i hả xuống nhà ăn hoặc là đi lấy nước, người ôm cặp, người xách bình nước ngược xuôi trải khắp con đường, đám bạn chung phòng thường tùm năm tùm ba, vừa đi vừa tán gẫu, đó là cảnh tượng thường thấy ở các trường đại học. Nếu Mạc Thiệu Khiêm không đến, tôi thường ở lại ký túc xá, tầm này chẳng cũng đang đi lấy cơm, lấy nước, tai cũng đeo mp3, cũng cặm cụi gõ i viết báo cáo thí nghiệm để mai nộp.

Lúc băng qua đường, tôi suýt nữa bị xe tông vì tự nhiên đứng khựng lại giữa đường, dường như lúc ấy tôi đã thấy Tiêu Sơn. Tôi nói “dường như” là bởi tôi cũng không chắc lắm, chỉ là bóng lưng của người ở bên kia đường rất quen thuộc, loáng cái đã lạc khỏi tầm mắt. Chỉ vậy thôi mà chân tôi không tài nào nhấc nổi nữa, dòng xe cuồn cuộn cách trở đôi bờ, con phố dài miên man chìm giữa huyên náo, phải chăng mắt tôi đã tự lừa dối chính mình, hay là lý trí nói dối tôi rằng, đó chỉ là một thoáng hồn bay phách lạc? Đáng lẽ

hôm nay tôi không nên nhớ tới anh, không nên nhớ về những chuyện đã qua. Hai trường đại học năm kê nhau, tôi và anh chưa từng chạm mặt, dù chỉ một lần. Ba năm trôi qua, dường như anh đã tan thành bọt nước, ngụp lặn mất hút giữa biển người mênh mông, để tôi cứ thế tưởng bở, cứ thế hồn nhiên tự bảo mình rằng sẽ chẳng bao giờ gặp lại anh nữa đâu.

Tôi căm cổ chạy theo hướng Tiêu Sơn vừa mất dạng, được một quãng đường dài, biết rõ mười mươi nơi đó chẳng có anh, cuối cùng tôi đành dừng lại, nhưng nếu đúng là anh thì sao?

Trên xe điện, tôi dựa người vào cột tay vịn, nhớ lại đêm cùng Tiêu Sơn bắt chuyến tàu cuối cùng của nhiều năm về trước, tiếng tim đập rộn ràng khi đó dường như vẫn còn bập bùng bên tai. Cho đến tận bây giờ, tôi mới hiểu, thì ra vận mệnh đã từng cảnh báo chúng tôi: ngay từ lúc bắt đầu, tôi và Tiêu Sơn đã đi nhầm đường, từ đó đến nay dù có đi mãi vẫn không tìm ra nơi mình muốn đến.

Về đến biệt thự, Mạc Thiệu Khiêm bảo tôi thay quần áo để ra ngoài ăn cơm, cũng tốt, hôm nay tâm trạng tôi đã đủ tệ lắm rồi, nếu cứ quanh quẩn ở nhà một mình với hắn, e rằng bản thân sẽ để lộ ra điều gì đó. Lúc đến nhà hàng của hội quán, tôi mới vỡ lẽ vì sao hắn lại dẫn tôi theo. Buổi tối ngày hôm nay đích thực là một cuộc triển lãm vô nhị. Một bàn tổng cộng có bốn người đàn ông mà kẻ kề bên cạnh những năm người phụ nữ, trong số đó có một gã dắt theo hai cô sắc nước hương trời. Vừa theo chân Mạc Thiệu Khiêm tiến vào phòng, tôi đã nghe bên cạnh có người trêu ghẹo:

- Giám đốc Vương hôm nay có nhã hứng, hai tay hai súng cơ đây.

Tôi biết gã Giám đốc Vương này, mới hôm trước trên thời sự còn đưa tin lão cắt băng khánh thành cùng chủ tịch thành phố.

Tôi ngạc nhiên cũng có cái có của nó, bởi lẽ trước kia, Mạc Thiệu Khiêm chưa từng đưa tôi tới tham gia những cuộc gặp gỡ kiểu này. Tiệc tùng công khai đương nhiên chẳng đến phần tôi, tôi có phải vợ cả đâu. Còn kiểu tiệc xã giao ngoài lề này, chắc là hẳn chế tôi chưa phải hàng chim sa cá lặn, lại vướng cái mác sinh viên, không đáng để công khai, cũng chẳng đáng để khoe khoang. Thế nên, tôi chẳng khác nào loại nhà quê ra tỉnh, nhìn mọi thứ mà lóa cả mắt.

Chủ trì buổi hôm nay đích thị là gã Giám đốc Vương kia, thế nên lão mới ngồi ở vị trí chủ tiệc. May mà tôi chưa quên hết chút kiến thức lễ nghi được dạy, vẫn kịp nhớ ra ai là khách, ai là chủ. Chắc đám người này đã ăn ngậy bèo ngư vi cá rô i nên mấy món bưng lên hôm nay khá thanh đạm, cách nấu cũng đặc sắc, hiển nhiên hương vị thì khỏi phải bàn. Ngoài ăn uống tiệc tùng, xem ra mấy lão đó chẳng có việc quan trọng gì cần bàn. Tôi chỉ lo mình buột miệng nói linh tinh sẽ khiếm Mạc Thiệu Khiêm không vui, nên cứ cặm cúi ăn, hạn chế nói chuyện. Không ngờ hai con bé cặp kè bên Giám đốc Vương chỉ mới trạc tuổi tôi, nhìn bề ngoài xinh như tiên nữ giáng trần nhưng tư lượng lại rất cao. Trái một ly, phải một ly, họ thì nhau thay mặt Giám đốc Vương chúc rượu mời khách, đặc biệt, tài ăn nói của cặp đôi hoàn hảo ấy tạo thành thế gong kìm, dồn cả vào Mạc Thiệu Khiêm. Chẳng rõ lão Giám đốc Vương đào đâu ra cặp đôi báu vật này, so với Hồ ng lâu Nhị Vụ⁽¹⁾ thì chỉ hơn chứ chẳng kém. Nhìn tình hình trên bàn tiệc, tôi bỗng nhận ra vị khách chính trong buổi tối ngày hôm nay chính là Mạc Thiệu Khiêm, những kẻ khác có mặt ở đó cơ bản chỉ làm nền cho hẳn. Hai nàng Nhị Vụ xinh đẹp kia khôn khéo, chu đáo đủ mọi bề, chẳng hề lạnh nhạt với bất kỳ ai, mấy gã đàn ông bị họ hớp hồn đến nỗi mở cờ trong bụng, thậm chí mấy cô nàng “tay vịn” đi kèm cũng tươi hơn hớn theo, chỉ có Mạc Thiệu Khiêm là tỏ ra không hứng thú. Chẳng phải hai nàng kia không đủ trình độ, mà là do Mạc Thiệu Khiêm xưa nay quen thói này rồi. Có lẽ vẻ ngoài lạnh như tiền của

Mạc Thiệu Khiêm đã khiếm hai nàng Nhị Vụ kia có cảm giác thất vọng nên hai ả liền quay ra sẵn sóc tôi.

Một cô nâng ly lên, giọng điệu ẻo ọt nhưng lại thắm thiết vô cùng:

- Em gái này trước giờ chưa được gặp, hôm nay lần đầu biết mặt, chị mời em một ly.

Không đợi tôi đáp lại, nàng này đã ừng ực uống cạn ly rượu, khiếm tôi không biết phải tiếp đãi cô ta thế nào.

Nàng còn lại tươi cười nói:

- Hiếm khi mọi người được dịp vui thế này, hay là Mạc tiên sinh với Đông tiểu thư uống hai ly đi, chúng tôi mỗi người mời một ly.

Này hai người đẹp ơi! Sao lại uống rượu như uống nước lã thế?

Tôi rơi vào cảnh tiếm thoái lưỡng nan, giữa lúc quan trọng vẫn không quên đưa mắt liếc sắc mặt Mạc Thiệu Khiêm. Tôi chẳng dám trông mong gì nhưng tôi biết chỉ cần hấn hơi nhúu mày thôi là đám người này sẽ không dám làm khó tôi nữa. Thế nhưng hấn vẫn tỉnh bơ, hai nàng Nhị Vụ trái phải, mỗi người một câu cổ vũ tôi, tôi đâu phải đồ i thủ của họ, ló ngó bị chuốt cho vài ly. Tuy chỉ là rượu vang, nhưng hai gò má tôi đã nóng bừng, đầu óc choáng váng. Uống tiếp thì nhất định tôi sẽ say thật, giờ người tôi đã bủn rủn, dạ dày nôn nao khó chịu, thậm chí tay cũng run run rồi, cuối cùng đành mượn chút men rượu, đánh liêu thò tay xuống gầm bàn, kéo nhẹ góc áo Mạc Thiệu Khiêm.

Mạc Thiệu Khiêm không thềm nhìn tôi, cũng chẳng rõ hấn tô t bụng muôn giúp tôi giải vây hay giáng thêm phiến phúc, nói một câu băng quơ:

- Các cô đừng chuốc cô ấy nữa, cô ấy không biết uống rượu.

- Ôi chao, Mạc tiên sinh xót rồi này.

Một nàng trách yêu, nàng kia lúng liếng đưa duyên nói:

- Nếu Mạc tiên sinh không nỡ thì uống thay Đồ ông tiểu thư ly này vậy.

Mạc Thiệu Khiêm nửa cười nửa không, nói:

- Nghe giọng điệu của mấy cô, tôi nào dám uống hộ cô ấy.

Mọi người trong phòng đều phá lên cười, cứ như lời hấn nói là thật vậy.

Tôi có chút men rượu trong người, không hiểu sao lòng vẫn cảm thấy lạnh lẽo, cánh tay không biết vâng lời, nhấc ly rượu, nói:

- Không sao, tôi tự uống được.

Phen này chọc phải tổ ong vò vẽ rồi, bộ đôi báu vật kia sất sảng chĩa mũi nhọn vào tôi. Cạn ly này xong, phục vụ lập tức rót thêm ly khác, hai ả vỗ tay âm ỉ, lũ lượt như đèn kéo quân lao vào chuốc tôi, thậm chí kẻ khác cũng hòa vào chúc này, kính nọ. Tôi chẳng rõ mình đã uống bao nhiêu, đã uống nào thì cũng say rồi, phải chơi lại hai con bé Nhị Vưu đấy mới được, tôi nâng ly chuốc rượu họ, sau cùng cảm thấy mơ mơ hồ hồ, chẳng còn biết trời đất gì nữa.

Lờ mờ tỉnh lại đã thấy mình đang ngồi chễm chệ trên chiếc Maybach của Mạc Thiệu Khiêm, chiếc xe này là do tôi đòi hấn mua. Năm đó, hấn đang phân vân giữa Bentley với Maybach, ngoài miệng tôi xúi hấn chọn Bentley, nhưng thực ra tôi cực kỳ thích Maybach. Tôi biết thừa là hấn luôn xem thường khiêu thưởng của tôi nên cứ kích hấn mua Bentley. Rồi cuộc hấn chọn Maybach thật, thật là

sung sướng, đúng loại xe thường thấy trong tiểu thuyết diễm tình nhé! Cả ngày Duyệt Oánh lái nhái với tôi, trong tiểu thuyết, nam chính thường lái loại xe này, nhưng gu thẩm mỹ của cô ấy lại rõ thấp, cứ kiên quyết không chịu mua.

Loại xe này đã t ở chỗ hâu như nội thất t đề u phải đặt làm, riêng lớp da bọc ghế này thôi, nghe đồn nguôn gốc cũng chẳng phải loại tầm thường, họ lột da những con bê chưa từng bị quất roi, rồi thuộc da bằng phương pháp thủ công, chọn ra những mảnh có hoa văn và màu sắc ít khác biệt nhất, ráp lại rồi may cẩn thận để n từng đường kim mũi chỉ. Nhìn chiếc ghế được bọc bằng da cao cấp này, giờ mà tôi nôn hế t ra ghế thì thật có lỗi với lũ bê.

Mạc Thiệu Khiêm nhắ c tài xế dừng xe, tôi ngò i bên lê ðường, nôn thố c nôn tháo. Xe cũng mở toang cửa, dừng luôn tại đó, tài xế lắ y hộp khăn giắ y lau dọn má t một hồ i, cũng chẳng rõ đã phải xịt bao nhiêu nước hoa. Lúc tôi lên xe, trong xe đã tràn ngập mùi nước hoa Tiffany của nam. Mạc Thiệu Khiêm ưa dùng nhãn hiệu này, trên xe cũng để riêng một lọ, nhưng mùi nước hoa ấy vừa xộc vào mũi, tôi đã cảm thắ y muố n nôn thêm lâ n nữa.

Cuố i cùng tôi cũng nhin được đé n lúc về ð nhà, chân dẫm đá chân chiêu bò lên tâ ng, mò vào phòng mình, vẫn đủ sức để ngo nguyệt tá m rửa. May mà tôi chưa ché t đuó i trong bôn tá m, đầ u tóc cũng chẳng thềm sắ y, bước ra ngoài, vừa nhìn thắ y giường liê n nắ m vật ra, vui đầ u ngủ.

Giắ c ngủ ấy không được yên lành, tôi gặp phải ác mộng. Tôi mơ thắ y một mảng đen kịt, chực khóc mà má t ráo hoảnh, tôi thắ y mình bại hoại rã rời, trên người như đeo một tảng đá lớn hoặc như một kẻ ché t đuó i không tài nào vùng vẫy được, cứ để mặc cơ thể chìm xuố ng đáy sâu. Tá t cả đề u bỏ tôi mà đi, thế là từ nay tôi vĩnh viễn sa vào bóng tồ i tuyệt vọng... Tôi không còn sức để khóc,

không còn sức để nhúc nhích, tay chân như không còn thuộc về chính mình, cả cơ thể chẳng khác nào bị rút gân, lột da, tựa Long Nữ bị tuốt vảy trong truyện thuyết. Nhưng trong lòng tôi luôn hiểu rõ, đây là ý trời, là vận mệnh của tôi. Không thể tránh được.

Cuối cùng tôi gắng sức hé mắt ra. Trong bóng tối, tôi bắt gặp đôi mắt âm u mà đau đáu của Mạc Thiệu Khiêm, phảng phất cái nhìn như đổ ỉ với người dung nước lã, chứ không phải đang nhìn thấy tôi.

Hình như tôi còn đang trong cơn ghen ngào, tôi nay tôi đã khiên hấn bề mặt, đành rằng hấn không mất nhiệt, nhưng trong lòng tôi rất hiểu. Tôi thấy sợ, chỉ vì nỗi buồn riêng mà bản thân trở nên phóng túng rồi làm việc thất lễ, tôi gánh không nổi hậu quả của việc chọc giận hấn. Trong màn đêm tĩnh lặng, ánh mắt hấn khiên tôi hụt hoảng.

Tôi vươn tay, ôm ghì lấy cổ hấn, nghe giọng mình gằn như thì thào:

- Đừng rời xa em...

Thay vì đáp lại, hấn hùng hổ dùng sức, đầu đập nôi tôi toan hét lên.

Giống cá m thú này!

Không đợi hấn hành hạ xong, tôi đã chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một mạch đến tận sáng mới tỉnh, cửa sổ vẫn kín như bưng, bên bên cực kỳ yên tĩnh. Chỉ nơi chân rèm rủ sát mặt sàn mới thấy một vòng sáng mượt như nhung lọt qua, tôi lật mình, chần đệm bả ằng sa tanh mát rượi, suýt nữa tuột khỏi giường. Cái khó chịu của cơn say chính là khiên người ta uể oải, lơ đã, chẳng thiết cựa quậy.

Trên giường không còn sót lại chút dấu vết nào của Mạc Thiệu Khiêm, gô i cạnh đầu vẫn phẳng phiu không một nếp nhăn. Tôi tự nhủ chắc chuyện đêm qua chỉ là một cơn ác mộng, say rượu nên sinh ảo giác. Tôi nằm trên giường hờ i lâu, lúc nhìn đồng hồ ở đầu giường thì đã bảy giờ.

Tôi bật dậy, đánh răng rửa mặt rồi mò xuống dưới nhà. Dưới nhà vắng tanh, chỉ có người giúp việc đang bận quét dọn, nhìn thấy tôi, cô ấy liền nở nụ cười khách sáo.

- Chào tiểu thư!

- Chào cô!

Tôi kiễng chân ngó nghiêng sang phía nhà kính, người giúp việc đoán được ý tôi, liền nói:

- Sáng sớm tài xế đã đưa tiên sinh ra sân bay rồi ạ!

Mạc Thiệu Khiêm đi rồi, nghe được câu ấy, cơ thể đang căng như dây đàn của tôi lập tức thả lỏng, tôi hớn hở thay quần áo đi học.

Buổi sáng chỉ có hai tiết, tan học tôi định về ký túc xá ngủ bù nhưng Duyệt Oánh sốt ruột kéo tôi theo bằng được.

- Được dịp quý báu thế này còn ngủ cái gì? Mau đi với tớ ra nhà thi đấu bóng rổ xem giải đấu Sáng tạo robot dành cho sinh viên, hôm nay ở bên đó diễn ra vòng thi tuyển.

- Robot có gì hay đâu?

Nhìn cặp mắt sáng trưng của Duyệt Oánh, tôi thừa biết cô nàng lại lên cơn háo sắc rồi, quả nhiên cô ấy nói:

- Mộ Chấn Phi! Lát nữa Mộ Chấn Phi sẽ đến!

Cô nàng kéo tay tôi, lắ c giật điên cuồ `ng:

- Là Mộ Chấ `n Phi đầ `y! Nghe nói đội trường bên do anh á `y dẫn đầ `u hôm nay đầ `n đầ `y!

Nhờ phúc của Duyệt Oánh mà tôi nắ m được tường tận những chuyện có liên quan đầ `n gã Mộ Chấ `n Phi này. Chiế `n công hiế `n hách của anh ta quả thực đầ `m không xuể, từ thay đổi chề ` độ hậu câ `n của trường đại học đầ `n gây há `n với thầ `y phụ trách, rồ `i còn là cục cưng của thầ `y hiệu trưởng, những chuyện đó lữ lượt lan truyề `n sang trường chúng tôi, có thể thầ `y, tiế `ng tâm của anh ta vang dội đầ `n mức nào, uy tín lớn đầ `n đâu, có bao nhiêu fan cuồ `ng. Nghe đầ `n, hắ `ng năm mỗi khi trường kê ` bên đón tân sinh viên, chỉ câ `n anh ta còn đương nhiệm hội trưởng Hội sinh viên, thì ngay cả lễ đón tiế `p sinh viên mới cũng làm thật hoành tráng. Đầ `i với một ngôi trường nổi tiế `ng khô cứng và lạnh lùng như trường Đại học Công nghiệp, xuấ `t hiện ngữ ngông nghênh này quả thực không phải chuyện đùa.

Mỗi lâ `n nhắ c đầ `n anh chàng này, Duyệt Oánh liề `n thở vắ `n than dài:

- Tuổi đời trường bên cạnh cũng hơn trăm năm, nhân vật kiệt xuấ `t cũng nhiề `u, chỉ hận sao họ lại sinh ra sớm thế ` , không để `tớ kịp chiêm ngưỡng đã cuồ `n gói đi sạch. Được sinh cùng thời với Mộ Chấ `n Phi quả thực là diễm phúc, diễm phúc quá mà!

Cô nàng nói chừ “mà” phía sau bắ `ng giọng Đài Loan chuẩn, nghe phát buồ `n nôn.

Hôm nay có thể tận mắ `t thầ `y Mộ Chấ `n Phi bắ `ng xương bắ `ng thịt, có lẽ cô nàng sẽ hạnh phúc đầ `n mắ `t ngủ.

Giây phút được gặp Mộ Chấn Phi đối với tôi quả là bất ngờ. Không phải vì một đám các em xinh tươi cầm băng rôn đứng trên khán đài đối diện, hơn nữa váy hoa cô đọng, nhìn chẳng khác gì đội cổ vũ của Rukawa⁽²⁾, chỉ khác chẳng ánh mắt hình trái tim chưa đủ bay rợp hội trường trong tiếng reo hò “em yêu anh, em yêu anh” thôi, mà bởi anh bạn Mộ Chấn Phi này công nhận đẹp trai thật. Tôi biết tính “trông mặt mà bắt hình dong” của Duyệt Oánh, nhưng tôi không ngờ Mộ Chấn Phi ngông nghênh trong lời đồn trên thực tế lại là một gã thư sinh hiền lành có khuôn mặt sáng sủa, lúc cười để lộ đôi má lúm đồng tiền duyên dáng thế.

Về bên ngoài thật sự không nói lên một con người, bây giờ là thời đại nào rồi? Thậm chí bây giờ, mấy gã đẹp trai cũng chẳng có gì đáng gờm.

Vậy mà khi anh ta tiến vào vị trí giữa sân, ánh mắt đó, khí thế đó, thực sự toát lên khí phách cao quý, trầm tĩnh. Mượn một câu nói trong kiếm hiệp để hình dung thì là: “Quả nhiên có phong thái của một bậc “nhất đại tôn sư”, có nét hao hao như Trương Vô Kỵ⁽³⁾, thoát nhìn cứ ngỡ tiểu đạo đồng, ai ngờ vừa xuất chiêu đã quét sạch Quang Minh đỉnh⁽⁴⁾.” Sau cái vỗ tay của anh ta, một nhóm người lập tức tập hợp đội hình, đầu ngang đầu, vai bẻ vai, cùng đập tay và sục sôi hô to khẩu hiệu:

- Tất thắng!

Trên khán đài, không ít nữ sinh đã bắt đầu liêu xiêu, không kìm được, reo hò ầm ĩ.

Nhưng trận đấu lại không mấy kịch liệt. Cuối cùng, đội đại diện trường tôi kết thúc trong thảm bại, tuy trường chúng tôi cũng là trường Đại học Tổng hợp hạng nhất, mấy khoa Công nghệ xếp hạng nhất, nhì toàn quốc, nhưng so với mấy anh tài của ngành Kỹ

thuật điề`u khiển và Kỹ sư của trường bạn thì robot trường tôi thật... chẳng đáng để nói tới.

Thua thì phải thua trong vinh quang, anh đội trưởng trường tôi hóm hỉnh đùa rằ`ng:

- Lầ`n sau chúng ta không thi robot dựng tháp đôi nữa mà sẽ cho robot ngâm thơ.

Cả hội trường ô` lên cười, thành viên hai đội bắ`t tay nhau, chụp ảnh lưu niệm. Đội cổ vũ ủa xuố`ng sân trong tiế`ng nhạc sôi động, khuấ`y đảo bầ`u không khí tung bừng trong hội trường. Duyệt Oánh kéo tôi chạy thẳng xuố`ng sân thi đấ`u để ngắ`m giai đẹ`p rõ hơn. Người tôi chỉ còn đợi vắ`t ra mô` hôi nữa thôi, trong khi Duyệt Oánh hăng hái, sục sôi, chưa chen đợc đế`n chỗ Mộ Chấ`n Phi thê` chưa bỏ cuộc. Lúc đó, đám nam sinh trường bên đàng hăng máu nhắ`c bóng Mộ Chấ`n Phi lên trời, tung hô. Trong tiế`ng hò reo của đám đông và âm thanh phắ`n khích, tôi lùi lại mắ`y bước để ngắ`m nhìn cảnh tượng rực rỡ đầ`y màu sắ`c này từ xa. Duyệt Oánh đã lách vào giữa đám người, quay đầ`u không thắ`y tôi, cô á`y nháo nhác gọi toáng lên:

- Đồ`ng Tuyế`t! Đồ`ng Tuyế`t ơi!

Giọng cô á`y rắ`t to, giữa tiế`ng nhạc ô`n ào, tôi vẫn nghe rõ mô`n một.

- Tớ ở bên này!

Tôi vừa hét trả lời vừa nhảy cẫng lên để cô nàng thắ`y mình.

Tôi lơ đễnh nhảy hơi cao. Bình thường tôi đã cao rô`i, lúc nhảy lên lại càng thêm nổi bật. Một vật đen xì bỗng lao “vút” đế`n chỗ tôi. Vật thể lạ kia lao về` phía tôi như một viên đạn, không cho tôi thời gian

trở tay thì một tiếng “bốp” đã vang lên. Sau cú va đập bất thành
lình, tôi trượt chân ngã ụch xuống sàn.

Đau quá đi mất, may vẫn kịp nhắm mắt theo phản xạ nên vật
thể lạ kia chỉ đập vào mí mắt. Tức thì, hai mắt tôi giàn giụa nước vì
đau, mọi thứ hiện lên nhòe nhoẹt, mờ lung. Một bạn nữ đứng cạnh
thấy tôi ngã sóng soài, vội chạy đến đỡ. Tôi quệt nước mắt, vật lộn
định tự đứng dậy, bạn nữ nọ hét lên:

- Trời đất ơi, chảy máu rồi!

Mắt trái tôi không thể nào hé nổi nữa, mắt phải lại không ngừng
ứa nước mắt, qua rèm mi láng máng thấy trên tay vừa quệt ra một
màu đỏ tươi. Quả thật, tôi với ngôi trường này không hợp duyên
nhau, từ lúc nhập học đến giờ, tai bay vạ gió ập đến tới tấp, tận lúc
này vẫn chưa hết đen.

Ý tưởng viết thư kiến nghị nặc danh còn đang soạn dở thì Duyệt
Oánh đã hốt hoảng lao đến:

- Đừng Tuyệt t! Đừng Tuyệt t ơi!

Biểu cảm này thường thấy trong mấy bộ phim truyền hình
phát lúc tám giờ tối hằng ngày, cô nàng quỳnh quáng đến nỗi chỉ
biết lay tôi. Tôi bị cô nàng lắc giật đến choáng váng, chưa kịp lấy
sức mạnh cô nàng một trận thì mọi người đã xúm xung quanh,
nhANH chóng đỡ tôi dậy, lúc đó có tiếng con trai thốt lên:

- Mau đến bệnh viện. Tôi công cô ấy, mọi người giúp một tay
với!

Thực ra tôi chỉ bị thương ở mắt thôi, chứ chân vẫn lành lặn,
nhưng mọi người đã quỳnh quáng đỡ tôi lên lưng anh ta. Nói thật là
tôi chẳng thấy gì cả, hai bên mắt thì nhau trào ra dòng chất lỏng

Ấm nóng, tí ta tí tách nhỏ xuống cổ anh chàng ấy, cũng chẳng rõ là máu hay nước mắt. Tôi nghĩ bụng có phải mình sắp mù rồi không? Nếu tôi mù thật rồi, liệu Mạc Thiệu Khiêm có tông khứ tôi đi không...?

Lúc này rồi mà tôi vẫn còn tư tưởng nghĩ ngợi lung tung. Hai hàng nước mắt trào ra làm nhoè nhoẹt mọi thứ xung quanh. Nhưng tôi vẫn biết mình đã ra khỏi nhà thi đấu, vừa đi qua lầu Dật Phu⁽⁵⁾, khu quản lý tổng hợp, vườn đào Hữu Nghị, hồ Kim Tiên... Mỗi con đường trong trường đều hết mực quen thuộc, không cần nhìn cũng biết. Qua cổng Bắc Nhị là Bệnh viện Số một trực thuộc Học viện Y trường tôi. Anh chàng cống tôi rảo bước nhanh thoăn thoắt, con đường này vốn dốc, tôi nghe thấy anh ta thở hổn hển không ra hơi.

Tôi nhắm tròng trà tròng thành trên lưng anh ta nên đầu óc choáng váng hoặc có lẽ do chứng sợ máu lại phát tác, mặc dù không thấy máu nhưng tôi có thể ngửi thấy mùi vị tanh nồng ấy. Đầu tôi rũ xuống không chút sinh khí. Bờ vai rộng thanh thản nhưng không hề cơ bắp của anh chàng này gọi tôi nhớ đến Tiêu Sơn, hề chán số ng thềm chế t tôi lại nhớ đến anh. Trước kia, mỗi lần đi qua sân bóng rổ có anh đang chơi, chỉ cần đưa mắt, tôi đã nhận ra anh đang đứng len lỏi giữa đám nam sinh trên sân, mồ hôi ướt mát ở ngực và lưng, thấm qua lớp áo trong suốt, để lộ bờ vai bảnh và rộng. Tiêu Sơn chưa hề cống tôi, chỉ là rât lâu, rât lâu trước đây, tôi đã từng mơ thấy anh cống mình. Trong mơ, anh cống tôi đi trên con đường rợp bóng những hàng cây xanh mát ở trường trung học, dưới những tán lá xanh ngắt trên bầu trời, lơ thơ mấy chùm hoa chen giữa tán lá, hoa dạ hợp⁽⁶⁾ phơn phớt tựa màu nhung, bập bùng như những đốm lửa giữa nền trời xanh trong.

Trong giấc mơ, anh cứ cống tôi đi mãi, tôi vịn vào cổ anh, hỏi:

- Anh định công em đi đâu?

Anh nói:

- Công em đi vào trái tim anh.

Lúc tỉnh giấc chỉ còn mình tôi với nỗi rã u rĩ, giá như hồ i kê t
â y là thật thì tô t biế t bao.

Chúng tôi đi vào một phòng câ p cứu ô ã ào, tôi nghe tiế ng
Duyệt Oánh khóc lóc gọi bác sĩ, rô i tôi đượ đặt ngồ i xuô ng ghé ,
bác sĩ và y tá cũng xuấ t hiện. Bác sĩ để tôi ngửa đầ u, miế ng bông
mang theo mùi sát trùng nhẹ nhàng lướt qua mí mắ t tôi mát lạnh,
một cơn đau ập đế n khiế n tôi rùng mình.

Bác sĩ hỏi:

- Có mở mắ t đượ không?

Tôi cố gắ ng thử, mọi thứ nhạt nhòa, mắ t trái không dám mở
mạnh. Bác sĩ sệt soạt viế t, rô i nói:

- Các em là sinh viên trường này à? Có đem bảo hiểm y tê không?
Trước tiên, giúp em này đi nộp tiế n, rô i lên tâ ng làm xét nghiệm,
xem có tổn thương đế n nhãn câ u không.

Tôi vẫn cố mở to mắ t phải để nhìn rõ hơn nhưng vô ích, chỉ
cầ n khế động đậy là nước mắ t sẽ thi nhau trào ra. Duyệt Oánh chực
khóc:

- Bọn em không đem theo thẻ...

- Anh đi nộp tiế n.

- Tôi đoán là giọng anh chàng vừa công tôi ban nãy.

Anh ta có chấ t giọng phỏ thông rõ ràng, chuẩn xác, nghe giọng còn hơi hỗn hển, chắ c là vừa chạy quá nhanh.

- Em ở đây trông bạn á y.

Bác sĩ dùng gạc tiệt trùng băng vế t thương lại, tôi như đũa mù đờ được Duyệt Oánh dìu lên tâ ng. Ngay sau đó, xét nghiệm cho ra kế t quả thủng giác mạc do tác động ngoài, bác sĩ khuyế n cáo nên khẩn trương tiế n hành phẫu thuật. Duyệt Oánh òa khóc, tôi cũng thấ y sợ, tưởng tượng bao nhiêu tình huố ng không hay có thể xảy ra, chỉ sợ phẫu thuật xong mình sẽ thành người mù. Anh chàng vừa cõng tôi ban nãy bình tĩnh hơn chúng tôi, anh ta nắ m tay tôi rồ i nói:

- Bọn anh đợi em ở bên ngoài!

Muồi đầ u ngón tay mát rượi của anh ta siế t mạnh, giồ ng cách Tiêu Sơn thường nắ m tay tôi, anh luôn nắ m chặt đế n nổi tay tôi hơi tê tê. Thực ra lòng tôi vừa dấ y lên nỗi sợ hãi tột độ, cổ tay run lẩy bẩy, nắ m tay anh ta mà nghẹn ngào, không thố t nên lời. Y tá đế n thúc giục, tôi vẫn không dám hé mắ t trái, còn mắ t phải chỉ thấ y nhập nhèm những hình ảnh nhạt nhòa. Tôi cố gắ ng nhìn Duyệt Oánh lâ n cuố i, thấ y cô á y đang đứng dựa tường, nức nở cùng anh chàng kia. Nế u tôi mù thật thì đây chính là lâ n cuố i cùng tôi còn nhìn thấ y thế giới.

Phẫu thuật không lâu như tôi nghĩ, cũng không kinh khủng như trong tưởng tượng, toàn bộ mắ t trái của tôi được băng kín mít, lúc á y tôi còn chọt nghĩ: “Thế này không phải thành Độc nhãn Tướng quân rồ i sao?” Sau này Duyệt Oánh cũng nói, nhìn mặt tôi vừa ra khỏi phòng phẫu thuật chẳng khác nào thuyề n trương hải tặc.

Cô á y nói với tôi điề u này lúc tôi đã nằ m viện được ba ngày. Sáng sớm hôm nay, bác sĩ đế n kiểm tra, sau đó giúp tôi tháo gạc, nói rằ ng quan sát thêm hai ngày nữa, nế u không thấ y dấ u hiệu viêm

nhiệm thì có thể xuất viện, vẫn đề` thị lực bị ảnh hưởng hay không còn phụ thuộc vào sự hồ`i phục sau này. Nhưng cũng may chỗ giác mạc bị thương ở chế`ch một bên, miệng vết thương cũng nhỏ, trước mắt vẫn rất khả quan.

Tôi buồn bực muốn chết, tôi vô`n ghét bệnh viện, nói gì tới phải nằm viện. Hơn nữa, hă`ng sáng còn phải truyề`n máy chai dịch đề` phòng nhiễm trùng. Tháo gạc xong, tôi cũng không dám mở to mắt trái, nên nhìn mọi thứ chỉ thấ`y lờ mờ.

Duyệt Oánh trở`n ba buổi học đề` vào viện chăm tôi, tôi thực sự rất cảm kích. Tôi biế`t cô á`y đề`n không phải vì Mộ Chấ`n Phi, dù người cõng tôi tới bệnh viện ngày hôm đó chính là anh ta. Chẳng trách hôm đó, nghe thấ`y phải làm phẫu thuật, Duyệt Oánh hoảng sợ đề`n mức bật khóc, còn anh ta vẫn bình chân như vại, trai đẹp quá nhiên có chỗ hơn người, không hổ là người từng trái.

Ngày nào Mộ Chấ`n Phi cũng tới thăm tôi, Duyệt Oánh trêu: phen này thì trúng số` đào hoa rồi`i nhé, tôi nói:

- Làm thuyề`n trường hải tặc rồi`i, còn đào hoa gì nữa? Người ta “hành hiệp trượng nghĩa”, chứ nào phải anh hùng cứu mỹ nhân.

Chương 4

Đúng lúc tôi với Duyệt Oánh đang cười nói rôm rả trong phòng bệnh thì Mộ Chấn Phi bước vào.

Hôm nay không băng bó nên tôi có chút ngượng ngùng, mắt tự nhiên khi gặp anh ta, mấy hôm trước chỉ nhìn anh ta bằng một mắt nhưng tôi lại không có cảm giác đó. Có lẽ do Duyệt Oánh vừa nhắc đến số đào hoa, nhưng tôi đâu phải Duyệt Oánh, tôi tuyệt nhiên không mắc chứng cuồng trai đẹp, tôi xin thề.

Mộ Chấn Phi vẫn đem hoa quả tới như thường ngày. Duyệt Oánh mãi tìm dao gọt táo, khuôn mặt đẹp trai tỏa sáng của Mộ Chấn Phi khiến tôi lúng túng, đành ngượng ngùng nói:

- Cảm ơn anh!

Mộ Chấn Phi hơn tôi một khóa, vừa vào trường, tôi đã được nghe nhiều chuyện tích lũy lòng của anh ta. Lúc đó đúng thời kỳ tiêng tâm anh ta nổi như cồn, chẳng hiểu anh ta làm cách nào mà đòi được trường bên đó thay đổi bản tính lễ mê cố hữu của phòng Phục vụ hậu cần. Một thời, sinh viên trường tôi bàn tán về Mộ Chấn Phi mà cứ như đang nói về hai thần tượng Diêu Minh⁽¹⁾ và Lưu Trường⁽²⁾ vậy. Tôi vẫn nhớ, có lần trên diễn đàn trường đăng một bài viết giọng điệu đầy sục sôi, gào toáng lên rằng:

- Từ đạo Vận động Ngũ tú⁽³⁾ đến nay, trường chúng ta chưa hề thua kém ai bao giờ, có gì cả trăm năm huy hoàng, đến tận giờ phút này vẫn chưa xuất hiện nổi một người như Mộ Chấn Phi...

Về sau, chủ đề tranh cãi của topic này đã chuyển sang một chiều hướng hoàn toàn khác, bởi lẽ rất nhanh sau đó, có người viết bình luận dè bieu ở dưới rằng: “Cỡ Mộ Chấn Phi mà cũng đòi đánh đờng với mấy vị hiền triết đã khuất của *Ngũ tú cơ đả y?*” Sau đó dường như topic đã biến thành cuộc khẩu chiến của hai phe thuộc khoa Lịch sử và khoa Quan hệ quốc tế, họ lao vào tranh luận từ ý nghĩa của *Vận động Ngũ tú* đến sách giáo khoa *Lịch sử cận đại Trung Quốc* rồi cuộc có nên cải biên lại không. Sinh viên thuộc hai chuyên ngành này xưa nay vốn hoạt ngôn, họ dẫn dắt luận điểm không biết mệt mỏi, nói qua nói lại bao lâu thì topic trở thành đề tài nóng hổi trong năm. Mỗi lần đăng nhập vào trang chủ của trường là topic ấy ngay lập tức đập vào mắt với biểu tượng đỏ chói nổi bật ngay trên đầu.

Nói đúng ra, Mộ Chấn Phi cũng không hơn người khác một đôi mắt hay một cái mũi, mà bởi anh ta có vẻ ngoài rất đẹp trai, thêm vào đó khuôn mặt sáng ngời ánh mặt trời đó không giống với sinh viên của khoa Công nghệ.

Thầy mắt tôi đã được tháo gạc, Mộ Chấn Phi liền hỏi:

- Đã nhìn được chưa em?

- Cũng tạm tạm ạ! Bác sĩ nói cần đợi một thời gian để hồ i phục, chắc không có vấn đề gì đâu.

- Hôm nọ định thú nhận với em, nhưng em vẫn chưa tháo gạc, bác sĩ khuyên đừng làm ảnh hưởng tới tâm trạng em nên anh không vội nói. Giờ nhất định phải thú thật với em chuyện này.

Nhìn mặt Mộ Chấn Phi có vẻ rất nghiêm trọng, đến má lúm đờng tiêng cũng biến mất hút, anh ta mím môi rồi nói:

- Thành thật xin lỗi em, thứ văng vào mắt em hôm đó là điện thoại của anh, anh đang cầm điện thoại, nhưng lúc đó hỗn loạn quá, cầm không chắc nên bị văng mất, không ngờ lại văng trúng em.

Tôi đã bảo mà, “hành hiệp trượng nghĩa” nổi gì, giờ mới vỡ lẽ thủ phạm chính là anh ta.

Chẳng trách anh ta mau mau chóng chóng đưa tôi đến bệnh viện như thế, lại còn ngày ngày đến thăm, hóa ra là lý do này. Số đào hoa cái gì chứ, có mà tai bay vạ gió thì có.

Sau vụ đó, Duyệt Oánh có đến hiện trường tìm nhưng không thấy vật lạ đã văng vào tôi. Lúc đó rất đông người lại vô cùng hỗn loạn, nháo nhác, thấy tôi chảy máu là cô ấy quýnh quýnh chạy theo tôi đến bệnh viện. Về sau, tuy cũng lần la hỏi mấy bạn học có mặt lúc ấy, nhưng không ai hay rốt cuộc vật lạ đó là thứ gì. Có điề u, Mộ Chấn Phi cũng là người có lương tâm, dù anh ta là thủ phạm nhưng việc vừa xảy ra là anh ta liền đưa tôi đi bệnh viện ngay, bây giờ lại đứng cảm tạ, dù sao cũng không thể vu cho anh ta tội gây án rồi bỏ chạy được.

Tôi đưa tay xoa bên mắt trái vẫn còn âm ỉ đau, Mộ Chấn Phi lập tức ngăn lại:

- Đừng xoa! Đừng để bị nhiễm trùng!

Tôi chỉ còn nước day day mũi mình:

- Thế anh định bỏ ỉ thường thế nào đây?

- Tiễn thuốc men cấp dưỡng anh trả. Bài vở mấy buổi nghỉ học, anh cũng mượn chép cho em rồi. Tiễn ngày mai, ngày kia anh cũng nhờ người rồi, đợi tan học anh sẽ mượn chép cho em.

Duyệt Oánh nói chen vào:

- Tưởng thế mà xong à? Ngô nhớ sau này để lại di chứng thì sao? Anh phải chịu trách nhiệm chứ!

Thật tình, tôi cũng ngại không dám nói, hồ i sáng khám bệnh, bác sĩ có đề cập: “Sau này, e là thị lực sẽ giảm xuống vài độ, nhưng xác suất rất nhỏ, không quá hai mươi phần trăm.” Số tôi không đến đến mức đó chứ nhỉ?

Mộ Chấn Phi nhìn tôi:

- Xin lỗi em, anh rất lấy làm tiếc về sự việc này. Nếu có chuyện gì, em cứ nói. Chỉ cần trong khả năng của mình, anh nhất định sẽ cố gắng.

Giọng điệu của anh ta rất chân thành, thái độ cũng đúng mực. Quả không hổ là nhân vật làm mưa làm gió, đầy tinh thần trách nhiệm.

Trong phút chốc tôi đã nghĩ có nên phạt anh ta lấy nước cho mình một năm luôn không, hay thẳng thừng ép anh ta làm bạn trai Duyệt Oánh nhỉ?

Tôi chưa kịp mở miệng, Duyệt Oánh đã lên tiếng:

- Anh có bạn gái chưa?

Anh ta ngẩn ra một hồi:

- Vẫn chưa...

Duyệt Oánh hùng hổ hăm dọa:

- Thật sự chưa có à?

- Thực sự là chưa có.

Duyệt Oánh cười tươi rói:

- Thế được rồi, anh giúp Đổng Tuyết lấy nước một năm, bắt chập mưa gió, cho đến khi anh tốt nghiệp mới thôi.

Tôi vẫn chưa kịp nói gì, Chấn Phi đã gạt đầu đổng ý:

- Được, không thành vấn đề.

Đợi Mộ Chấn Phi đi rồi, tôi quay sang trách Duyệt Oánh:

- Sao cậu lại dễ dãi với anh ta thế?

- Thế vẫn là dễ dãi á? Cậu ghét nhất đi lấy nước còn gì? Thế cậu định ra điều kiện thế nào?

Tôi thở dài, thì thào nói với cô ấy:

- Tớ đang định bắt anh ta làm bạn trai cậu.

Duyệt Oánh lập tức sững sờ:

- Hà... Sao cậu không nói sớm... Trời ơi là trời... Tớ lại lỡ duyên với Mộ Chấn Phi rồi... Tớ không thiết sống nữa...

Mặc dù rất muốn trơ tráo dọa Mộ Chấn Phi một trận, hòng bắt anh ta làm bạn trai của Duyệt Oánh, rồi từ nay về sau, tôi có thể tranh thủ bắt nạt anh ta, nhưng loại người như Mộ Chấn Phi làm gì có chuyện dễ dàng nghe theo sự thao túng của kẻ khác đến vậy. Trương Vô Kỵ vẫn mãi là Trương Vô Kỵ, Triệu Mẫn đả đảo cũng phải bày ra thiên la địa võng mới ép được Trương Vô Kỵ hứa với mình ba điều. Chẳng qua Mộ Chấn Phi cũng chỉ là á náy vì một sơ sẩy nhất thời, trong khi hiện giờ, một là tôi chưa mù, hai là tôi chưa tàn tật, anh ta có day dứt cỡ nào cũng chẳng đến mức đó, tôi làm gì có gan ép anh ta phải ngoan ngoãn ở bên Duyệt Oánh cả đời. Bài học

trước kia đã dạy tôi một điề`u, đừng vội đâm đầ`u vào khi chưa nắ`m rõ sự tình, nế`u không chỉ tổ chuồ`c nhục vào thân mà thôi.

Ngày đầ`u tiên xuấ`t viện về` ký túc, đón tôi là hai phích nước nóng loại ba lít mới cứng đang chờ sẵn trong phòng, nghe nói là đích thân Mộ Chấ`n Phi đem đế`n. Khỏ`nỗi tôi và Duyệt Oánh vừa đi siêu thị, không được tận mắ`t chứng kiế`n sự kiện chấ`n động á`y. Sự việc đó khiế`n cả khu ký túc xá xôn xao, nghe nói đám nữ sinh ở tâ`ng chín cũng chạy sang hóng hót. Bạn cùng phòng tôi nói:

- Tầ`ng tám bọn mình cuồ`i cùng cũng được phen nở mày nở mặt.

Tôi hí hửng:

- Sắ`p tô`t nghiệp rồ`i, chúng mình cũng nên làm đôi câu đố`i dán tường để` đàn em khóa sau còn chiêm ngưỡng chứ`nhi?

Duyệt Oánh hỏi:

- Đố`i cái gì?

Tôi đáp:

- Vế` trên là “Tùng sai Mộ Chấ`n Phi đi lầ`y nước”.

- Vậ`y vế` sau?

- Nhiề`u lầ`n ký tên thay Hà Vũ Dương.

Tôi còn trơ trẽn nói:

- Hoàn phi đặt là “So với trâu còn hơn cả trâu”.

Duyệt Oánh cười ngắ`t. Hà Vũ Dương lớp tôi là một trong những nhân vật nổi tiế`ng khắ`p trường. Mặc dù tên tuổi không bắ`ng Mộ Chấ`n Phi nhưng cũng xế`p vào hàng “chỉ hơn chứ không kém”. Mọi

chuyện bắt đầu từ kỳ nghỉ hè năm ngoái, Hà Vũ Dương đăng ký tham gia cuộc thi MC nghiệp dư của đài truyền hình, may mắn giành được giải tài năng trẻ. Loáng cái khán giả cả nước đều biết mặt cô ấy, quan hệ xã giao kể từ đó cũng nhiều hơn, không phải thu hình thì cũng bận đi đóng quảng cáo nên cô ấy bỏ khá nhiều tiết học. Hà Vũ Dương và Duyệt Oánh là đồng hương, hai người khá thân thiết nên cô ấy cũng thân với tôi. Giáo sư dạy chúng tôi môn Hóa học Siêu phân tử tuy không điếm danh nhưng trước khi vào học, cả lớp phải ký tên, nghe nói thỉnh thoảng hứng lên, thầy sẽ đòi chiếu bút tích. Chữ ký của Hà Vũ Dương giống chữ của tôi nhất, mỗi lần lên lớp tôi đều ký thay cô ấy mà chưa lần nào bị lộ.

Mắt tôi dần dần cũng khá hơn, nhờ hằng ngày vẫn chăm chỉ uống vitamin do bác sĩ kê, nghe nói có tác dụng phục hồi thị lực. Mộ Chấn Phi đúng là người biết giữ chữ tín, ngày ngày vẫn xách cho tôi hai phích nước, để trước cửa ký túc xá, chỗ cô quản lý. Hằng sáng trước khi lên lớp, tôi thường mang phích rỗng xuống đó, tôi lại xách phích đầy lên. Ban đầu, chuyện này còn gây chấn động dư luận, cả khu ký túc xá tưởng Mộ Chấn Phi đang theo đuổi tôi. Trường chúng tôi là đại học nổi tiếng, nhiều khu ký túc xứng đáng là di sản trăm năm, bọn con trai sống tập trung ở dãy nhà ngang, ký túc xá nữ thì có phần được ưu ái hơn, nhưng cũng toàn là máy công trình nhà ở có tuổi thọ phải trên hai mươi năm. Tầng nào cũng có lò sưởi dùng cho mùa đông nhưng quanh năm lại thiếu nước nóng. Trường ra lệnh cấm những loại thiết bị điện như que sục nước nóng siêu tốc để đề phòng hỏa hoạn, nếu ai dùng mà bị phát hiện thì trường sẽ phạt rất nặng, thế nên chỉ còn cách hằng ngày chịu khó lóc cóc đi lấy nước, phiền hà kinh khủng. Vậy mới có chuyện máy giặt con trai trường tôi thường dùng cách truyền thống để sẵn sóc bạn gái, đó là ngày ngày giúp cô ấy đi lấy nước. Lũ bà tám này tận mắt bắt quả tang Mộ Chấn Phi lấy nước cho tôi, bảo sao không

suy bụng ta ra bụng người, họ thi nhau để n để nghe ngóng, hóng hót.

Duyệt Oánh luôn phải đỡ hộ tôi má y tin đồn nhô những này:

- Người ta đi lấy nước nóng, đáng ngờ nổi gì chứ?

Đúng là chẳng có gì đáng ngờ. Tôi và Mộ Chấn Phi không hề chạm mặt nhau, chỉ liên hệ với nhau bằng hai phích nước nóng, hề t trao đi lại nhận về như hoạt động cách mạng ngầm.

Tôi thích ngủ ở ký túc xá nhưng rất ghét đi lấy nước. Bây giờ việc tôi ghét nhất đã được giải quyết ổn thỏa, tôi càng thích sống trong ký túc hơn.

Hơn một tháng không thấy Mạc Thiệu Khiêm đến, tôi vui như chưa bao giờ được vui. Một là, tuy mắt đã khỏi nhưng trên mí trái vẫn ghi dấu ấn kỷ niệm bằng một vết sẹo mờ mờ, nhìn thì tưởng nốt ruồi, cũng chẳng rõ lắm, nhưng tôi lo không biết hấn sẽ phản ứng thế nào khi phát hiện ra. Má y bài học trước kia mách bảo tôi rằng, nếu tôi dám bày trò nghịch dại với mặt tiền của mình, hậu quả ắt sẽ rất thâm. Hai là, thực ra tôi đang nuôi hy vọng hấn sẽ cho mình vào quên lãng, mong sao hấn và Tô San San sẽ thật thắm thiết, mặn nồng, để tôi không còn là cái đinh gì nữa, hấn bỏ bê tôi càng lâu càng tốt. Ba là, sắp thi giữa kỳ rồi, bài tập thí nghiệm chắt chắt, tôi không muốn mình phân tâm.

Duyệt Oánh đã có bạn trai mới, anh chàng mắt xanh Jack và mối tình bỏ lỡ Mộ Chấn Phi đều bị cô á y gạt sang một bên. Cũng nhờ Mộ Chấn Phi mà chúng tôi quen anh bạn này. Chẳng là, hằng ngày Mộ Chấn Phi vẫn đều đặn, đúng giờ đặt phích nước trước cửa phòng cô quản lý ở tầng một, bất kể mưa gió bão bùng nên tôi và Duyệt Oánh cũng quen chân xuống đó lấy nước. Hôm ấy, mưa to gió lớn, buổi chiều phải học ở tận tầng tám, từ ký túc xá của bọn tôi

đi tới tầng tám gần như phải đi hết trục tung của cả trường. Tôi và Duyệt Oánh bỏ ra hai tệ, ngồi xe điện chạy trong trường để về, hai đứa run như cây sậy, che ô, chạy như bay vào cửa, quen chân rẽ qua chỗ cô quản lý lấy phích nước, thế mà dưới sàn lại trơn trượt như trượt hoác.

Cô quản lý đã quen bọn tôi, tùm tùm cười, nói:

- Hôm nay cậu kia vẫn chưa xách đồ về.

Quy cách làm việc của Mộ Chấn Phi vô cùng cẩn thận, hơn một tháng nay, đây là lần đầu tiên anh ta trễ hẹn. Tôi và Duyệt Oánh vẫn chưa hết ngạc nhiên, bỗng thấy ngoài cửa sổ có bóng người cao lớn lướt qua, tốc độ ấy phải bằng với chạy nước rút một trăm mét, thoắt cái đã đứng ngay trước mắt. Bọn tôi chưa kịp làm gì thì đôi phích nước đã nhẹ nhàng hạ mình xuống sàn. Bạn nam ấy nói trong hơi thở hỗn hển:

- Cô ơi, phiền cô đưa cái này cho Ông Tuyền, phòng 302.

Lúc này, chúng tôi mới kịp để ý, thì ra bạn nam ấy không phải Mộ Chấn Phi. Cậu này cao hơn Mộ Chấn Phi hẳn một cái đầu, mái tóc dính nước mưa, chiếc áo gió khoác trên người cũng ướt nhẹp nhưng bộ dạng lại không hề nhếch nhác. Cậu ta đưa tay giữ lấy giọt nước bám trên cổ áo, vẻ lạnh lẽo, sắc bén ấy oai như một con báo vừa chui ra từ rừng sâu.

Vừa thấy giai điệu, Duyệt Oánh liền bắt chuyện:

- Mộ Chấn Phi đâu?

- Anh ấy có việc phải ra nước ngoài nửa tháng, nửa tháng tới, anh ấy nhờ tôi lấy nước hộ.

Ánh mắt sắc sảo của cậu ta thoáng quan sát Duyệt Oánh, vẻ mặt như thể đã hiểu:

- Cậu là Đô`ng Tuyê`t?

Chuyện xảy ra rồi tôi mới biết, thì ra nhờ Mộ Chấn Phi mà tên tuổi tôi cũng thuộc dạng hot ở trường bên. Trường bạn thấy Mộ Chấn Phi ngày nào cũng chạy sang trường tôi, thế là họ rỉ tai nhau, Mộ Chấn Phi dẫn đội sang trường tôi thi đấu, sau trận đại thắng được cả đội tung hô, run rủi thế nào chiếu điện thoại lại vắng ngay vào đầu hoa khôi trường tôi, Mộ Chấn Phi đứng cảm động ra chịu trách nhiệm, hã`ng ngày phải xách nước cho cô hoa khôi trường tôi. Việc này khiến cả đội người yêu mê`n Mộ Chấn Phi ở trường bên tức ra mặt, họ xôn xao bàn luận xem rốt cuộc Đô`ng Tuyê`t là thần thánh phương nào mà lại khiến một người sã`p tồ`t nghiệp như Mộ Chấn Phi còn phải “liêu xiêu tình yêu xê` chiê`u”, thậm chí còn bóng gió nghi ngờ trường tôi không cam chịu thua cuộc nên giờ trò mỹ nhân kê`.

Cái gì gọi là bịa đặt, đây đích thị là bịa đặt. Cái gì gọi là xuyên tạc, đây chính là xuyên tạc.

Đô`n tới đô`n lui, đô`n kiểu gì tôi lại trở thành hoa khôi trường. Xem ra trong mắt người đời, chỉ có hoa khôi mới xứng với Mộ Chấn Phi. Thương thay cái thân tôi, kiếp sau tôi nhất định phải đẹp hơn cả Hà Vũ Dương mới được.

Không đợi Duyệt Oánh trả lời, cậu bạn kia đã nhanh nhẩu nói:

- Hôm nay tôi phải thi nên tới muộn, thật ngại quá, hay tôi mời hai bạn ăn cơm nhé!

Liệu Duyệt Oánh có cự tuyệt lời mời của một bạn nam khi mà giọt nước mưa long lanh còn đọng trên hàng mi cậu ta hay không?

Đương nhiên là không, mà tôi cũng vậy.

Vậy là, vào một ngày đầu đông, mưa rơi rả rích, trời đã tối mịt từ lâu, ba đưa chúng tôi vậy một chiếc xe điện ra công Tây. Ngoài công Tây có khu phố ăn uống, vui chơi giải trí nổi tiếng, chúng tôi ăn một bữa lẩu bò thơm phức. Ăn uống no nê, hai đứa mới hay bạn trai này tên là Triệu Cao Hưng, mà Triệu Cao Hưng cũng vừa biết thì ra tôi mới là Đô`ng Tuyế`t, còn Duyệt Oánh tên đầy đủ là Lưu Duyệt Oánh.

Triệu Cao Hưng kém Mộ Chấn Phi một khóa, bằng tuổi hai đứa tôi. Cậu ấy học khoa Năng khiếu Thể thao, hơn nữa cũng chọn bộ môn chạy vượt rào như Lưu Tường, chẳng trách hôm đó xách hai phích nước nóng mà cậu ấy vẫn chạy băng băng. Việc cậu ấy theo đuổi Duyệt Oánh thế nào, tôi không tường tận cho lắm. Ba năm trở lại đây, có mấy gã cùng trường cũng si mê Duyệt Oánh nhưng đừng vội đánh giá Duyệt Oánh qua vẻ ngoài hào sảng, tuy hào sảng thật nhưng cậu ấy không hề lãng lợ, trong tình yêu lúc nào cũng giữ nguyên tư tưởng truyền thống. Có lẽ do đọc nhiều tiểu thuyết diễn tình quá nên già néo đứt dây mà thôi. Ban đầu, tôi cũng không nghĩ Duyệt Oánh và Triệu Cao Hưng sẽ yêu nhau, cho đến khi Mộ Chấn Phi về nước, tiếp tục công việc hằng ngày mang nước cho tôi, vậy mà Triệu Cao Hưng vẫn đều đặn đứng đợi Duyệt Oánh dưới tầng ký túc với hai phích nước trên tay, bây giờ tôi mới vỡ lẽ.

Từ khi Duyệt Oánh và Triệu Cao Hưng thành đôi, tôi với Mộ Chấn Phi cũng trở nên thân thiết hơn. Bởi vì Triệu Cao Hưng là bạn thân của Mộ Chấn Phi, Mộ Chấn Phi quen biết rộng, bạn bè nhiều vô kể, cả nhóm bạn thường xuyên gọi nhau đi ăn uống. Tôi cũng thuộc loại ăn chực bị động, qua mấy bữa cơm là thành anh em, thế thôi. Sau khi đã thân quen rồi mới phát hiện ra Mộ Chấn Phi là người có tư tưởng và hành động hoàn toàn trái ngược nhau, theo lời Duyệt Oánh thì đại loại là:

- Nhìn tướng ngoan hiên, thế mà bụng lại nham hiểm.

Triệu Cao Hưng thẳng thắn:

- Chân anh ấy đã giẫm lên trái tim mong manh của bao cô gái, thế mà vẫn nhìn người ta bằng ánh mắt ngây thơ vô số tội.

Lúc đó, quan hệ giữa tôi và Mộ Châu Phi đã vững rồi, nguyên do là bởi tôi cảm kích anh ta hằng ngày vẫn lấy nước cho tôi, anh ta biết ơn tôi không tìm anh ta tính số vụ thị lực của tôi bị giảm sút tận ba độ. Vậy nên tôi đánh giá Mộ Châu Phi là người có tình có nghĩa, anh ta cho rằng tôi là đứa con gái thú vị, hiếm hoi. Kết quả là tình bạn giữa chúng tôi ngày một phát triển theo chiều hướng đi lên, chỉ thiếu đi vài lần thân báo đáp. Trong mắt người khác, tôi chính là cô bạn gái “hàng thật giá thật” của Mộ Châu Phi, lần nào ăn cơm cũng có một đống người đôn đả gọi tôi là “chị hai” như kiểu xã hội đen. Tôi thường phủ nhận một cách chém đing chặt sắ t, nhưng chẳng một ai thêm tin, người ta lại tưởng tôi mắc bệnh thẹn thùng. Thậm chí Mộ Châu Phi cũng lên tiếng phủ nhận, nhưng càng chối thì họ càng khẳng định. Nhiều khi tôi có cảm giác Mộ Châu Phi có tình tạo sự hiểu nhầm. Tôi đoán lý do là bởi, có cô bạn gái hờ này rồi, cơ hội anh ta giẫm nát trái tim mong manh cũng vơi đi nhiều, trong khi tôi với anh ta hoàn toàn vô tư, trong sáng nên anh ta tranh thủ lấy tôi ra làm bia đỡ đạn. Duyệt Oánh nói không sai, gã này quả thực thâm hiểm.

Hôm sinh nhật Duyệt Oánh, Triệu Cao Hưng mời cả đám bạn đến, tung bưng tổ chức tiệc sinh nhật cho cô ấy. Do mời cả bạn Duyệt Oánh lẫn bạn của Triệu Cao Hưng, nên tôi và Mộ Châu Phi phải thay mặt họ đứng ở hai bên cửa KTV đón tiếp khách khứa rầm rập kéo tới không ngớt. Bạn bè bên Mộ Châu Phi trêu chúng tôi như một đôi cô dâu chú rể đang đứng ở cửa khách sạn đón khách đến mừng đám cưới. Mộ Châu Phi nói:

- Hay anh mua cho em một bó hoa để ôm cho giởng nhé!

Tôi bật cười, đập vào người anh ta:

- Thế thì đi mua thôi.

Anh ta bật cười, khoe má lúm đờng tiềng lừa tình chế t người. Tôi ngẩng đầ u lên, thế rồ i Tiêu Sơn bỗng xuấ t hiện ngay trước mắ t.

Thực ra, tôi cũng từng nghĩ đế n chuyện này rồ i, từ lúc bắt đầ u quen biế t Mộ Chấ n Phi, từ lúc Triệu Cao Hưng và Duyệt Oánh hẹn hò, bởi họ cùng trường với Tiêu Sơn nên tôi đầ u tính cả rồ i. Tuy không cùng khóa, cũng chẳng cùng khoa, nhưng tôi luôn nghĩ thể nào cũng có ngày hoặc từ miệng Mộ Chấ n Phi, hoặc từ miệng Triệu Cao Hưng sẽ buộ t ra cái tên Tiêu Sơn, thậm chí, có khả năng tôi và anh sẽ chạm mặt nhau trong một buổi tụ tập nào đó. Mỗi lâ n suy nghĩ â y ùa tới, tôi lại thấ y lòng mình dầ y lên cảm giác cay đắ ng lẫn chua chát, một nỗi buồ n không biế t diễn tả ra sao. Không khác nào uố ng rượu độc chữa khát⁽⁴⁾, nế u trái tim này đã nát tươm, vậy thứ uố ng vào có phải rượu độc hay không, đã chẳng còn quan trọng nữa rồ i.

Thế mà chưa từng, dù chỉ một lâ n cũng chưa từng. Bắ y lâu nay, Mộ Chấ n Phi và Triệu Cao Hưng chưa hề nhắ c đế n cái tên Tiêu Sơn, và Tiêu Sơn cũng chưa một lâ n xuấ t hiện trong bất kỳ buổi tụ tập nào của chúng tôi. Thế nên, tôi vẫn ngây thơ tưởng rằ ng, trường lớn như vậy phải có đế n mắ y vạn sinh viên, Mộ Chấ n Phi và Triệu Cao Hưng không thể quen Tiêu Sơn đượ c. Vậy mà tôi đã lâ m, nhiề u lâ n chưa gặp, không có nghĩa vĩnh viễn không bao giờ gặp, hai chữ vĩnh viễn này chưa bao giờ có trên đời.

Ba năm qua, tôi chưa một lâ n gặp lại Tiêu Sơn chỉ trừ trong mơ, nhưng dù là trong mơ thì hình ảnh anh cũng chậ p chờn và nhòe

nhoẹt. Có một thời gian tôi sợ gặp anh, bởi tôi sợ bóng hình trong mộng sẽ vỡ nát, giống như tôi sợ đoạn hò i ức áy sẽ tan tành. Ba năm qua tôi không đủ dũng khí để đối mặt với quá khứ đã xa lăc xa lơ kia.

Giây phút thấy anh bắ ng xương bắ ng thịt, tôi mới biết trái tim mình dù đã trải qua ngàn lầ n tan vỡ, thì giờ đây nó vẫn đau hơn dao cứa. Tôi không nói ngoa, bởi chỉ một thoáng đó thôi mà tôi đã thấy mình như ngạt thở, mí mắ t bóng rắ t, phải gắ ng lắ m mới trụ vững, rồ i chôn chân đứng nhìn anh như một con ngồ c.

Gặp tôi, Tiêu Sơn khó tránh khỏi sững sờ. Mộ Chắ n Phi liề n vỗ vai anh:

- Ô`, cũng nể mặt Cao Hưng đắ y nhỉ? Lầ n sau sinh nhật bạn gái anh, chú có đế n không đắ y?

Dường như Tiêu Sơn đã cười:

- Đương nhiên đế n, nhắ t định đế n.

Ước gì tôi chế t luôn đi, hoặc giá mà tôi có thể co cắ ng bỏ chạy, chứ không muồ n đứng đây thêm giây nào nữa. Anh chẳng hề nhìn tôi đế n lầ n thứ hai, nhưng tôi biết anh đã hiểu lầ m rồ i, tôi mở miệng theo bản năng, nhưng chẳng thể thố t nên lời. Mà cứ cho anh hiểu lầ m thì đã sao nào? Thực tế còn phức tạp hơn thế này một ngàn, một vạn lầ n. Tôi tuyệt nhiên không dám nhìn anh, anh giờ béo hay gầ y, có phải đã cao hơn rồ i không, tôi tuyệt nhiên không dám nhìn. Đùi tôi nhũn ra, người run lắ y bắ y, dường như phải gồ ng sức mới giữ được mình đứng vững.

Tiêu Sơn nói vài câu với Mộ Chắ n Phi rồ i lên gác, vào phòng hát. Gió đêm phả vào mặt, gọi chút niề m tê dại, Mộ Chắ n Phi ngoảnh đầ u liề c nhìn tôi, anh ta hỏi:

- Em lạnh à? Nhìn mặt em căt không còn giọt máu rô`i kìa.

Tôi nói không ra lời, đành nặn một nụ cười như mê`u. Mộ Chấ`n Phi phẩy tay, nói:

- Thôi vào đi, một mình anh đứng đây là được rô`i, không lại ô`m ra đấ`y, hành anh ngày nào cũng phải đi lấ`y nước.

Tôi không ô`m thì hă`ng ngày anh ta vẫn phải mang nước cho tôi cơ mà, nhưng lúc â`y lòng dạ rô`i bời, tôi chẳng sức đâu mà trả treo với anh ta. Tôi như con ô`c sên, rụt rè lế`t vào phòng hát. Hôm nay bạn bè đế`n rấ`t đông, trong phòng rộn ràng tiế`ng nói cười. Duyệt Oánh ôm mic hát bài *Sứ Thanh Hoa*:

Trời xanh đợi cơn mưa phùn, còn em đợi anh...

Trăng soi đấ`y nước, ai vớt trăng lên,

Đế`m thấ`y kế`t cục buồ`n trong ánh trăng...

Giữa ca từ mỹ miê`u, giữa những giai điệu mượt mà, tôi thảng thố`t nép vào một góc, Tiêu Sơn hát nhạc Châu Kiệt Luân rấ`t hay. Tôi từng nghe anh hát *Đông phong phá*, cả bài *Thấ`t lý hương*, và rấ`t nhiề`u bài khác của Châu Kiệt Luân. Thê` mà lúc ra bài *Tóc tựa tuyế`t*, đã không còn ai hát tôi nghe nữa. Tôi thấ`y mình như sắ`p khóc, đáng lẽ tôi không nên nhớ tới những chuyện đã qua, nhấ`t là hôm nay được gặp lại Tiêu Sơn, tôi càng không nên. Những chuyện xưa kia đã đi vào dĩ vãng, tôi và anh không hiểu lầ`m, không lừa đồ`i, cũng chẳng có duyên phận, chúng tôi đã chia tay từ lâu rô`i.

Triệu Cao Hưng đặt một chiế`c bánh ga tô cục to. Đèn điện đê`u được tắt hế`t lúc căm nế`n ước, ánh nế`n rọi lên khuôn mặt Duyệt Oánh khiế`n gò má cô â`y ửng hỏ`ng, rấ`t xinh, chẳng trách người ta vẫn nói con gái đẹp nhấ`t khi yêu. Cô â`y chấ`p tay lầ`m rầ`m ước,

sau đó mọi người cùng nhau thổi tắt nến. Đèn sáng trở lại, bạn bè, khách khứa nhao nhao đòi Triệu Cao Hưng phải thể hiện một chút.

Triệu Cao Hưng ôm Duyệt Oánh, hôn chụt lên má, cả phòng vỡ òa trong tiếng vỗ tay, tiếng cười rộn rã, tiếng huýt sáo lẫn tiếng gào rú... Triệu Cao Hưng cầm tay Duyệt Oánh cắt bánh ga tô, phân bánh viết tên Duyệt Oánh được cậu ấy cô ý chừa lại để cô ấy ăn đầu tiên, kế đó mới chia bánh mời mọi người. Đang mãi chia bánh, bỗng Duyệt Oánh hét lên đầy thảng thốt, nửa cười, nửa khóc đấm lưng cậu ấy.

- Anh không sợ em chết ghen à! - Giọng nói quở trách của cô ấy rõ ràng rất vui.

Trên tay Duyệt Oánh là một chiếc nhẫn tuy còn bám chút kem nhưng không che được ánh sáng lóa mắt.

Triệu Cao Hưng ngừng cắt bánh, mãi mê lòng nhẫn vào ngón áp út của cô ấy.

- Tô t nghiệp xong, em lấy anh nhé!

Mọi người reo hò ầm ĩ, không biết ai đã bắn pháo giầy và ai đã kéo dài bằng kim tuyến. Những vụn pháo nhiều màu chen lẫn mảnh kim tuyến lấp lánh tựa như trăm hoa khoe sắc, từ trên nhà sà xuống trong tiếng “bang bang”, dường như niềm vui vỡ òa ngay thời khắc muôn hoa đua nở. Giữa bữa tiệc trời mưa hoa linh đình, tôi nhìn thấy Tiêu Sơn, đến tận bây giờ tôi mới gom đủ dũng khí để nhìn thẳng vào anh, thế mà anh chẳng hề nhìn tôi lấy một cái. Anh vui vẻ vỗ tay theo mọi người, mỉm cười nhìn đôi tình nhân vai kề vai trước bánh ga tô.

Anh quên thật rồi chẳng...?

Chương 5

Trên thềm bãi tập, anh đưa tôi miếng sandwich bên trong giậu chiếu nhẵn làm bằng nắp lon bia, lúc bỏ vào miệng suýt thì cứa vào lưỡi, làm tôi hé t hờn. Anh trịnh trọng lờng chiếu nhẵn vào ngón tay tôi.

- Tốt nghiệp xong, em lấy anh nhé!

Rất lỗi thời đúng không? Dù vài năm trước đây ti vi phải chiếu lên màn những tình tiết rập khuôn kiểu này, thế nhưng lúc đó tôi thấy thật hạnh phúc, chỉ vì người đó là anh.

Tôi há p khởi mừng thềm, nhưng ngoài miệng vẫn nói:

- Ai thềm lấy anh? Em còn phải thi đại học chứ!

- Thế tốt nghiệp đại học xong, mình cưới nhé! - Nét mặt tươi cười của anh rạng ngời hạnh phúc. - Không được muộn hơn đâu, không thì anh già mất.

Thời cấp ba, tôi và anh cứ ngỡ tốt nghiệp đại học hẳn là chuyện của rất lâu sau này. Đợi tới lúc tốt nghiệp đại học, chúng tôi đã là những người trưởng thành, có thể kết hôn được rồi.

Tuổi trẻ những năm mười sáu, mười bảy tuổi, vài ba năm mà cứ ngỡ như trọn đời, trọn kiếp.

Tôi và anh nào có ngờ, hai đứa đã chóng vánh chia tay ngay khi lễ tốt nghiệp cấp ba còn chưa tới.

Từ đó đến nay, đứng đưng như khách qua đường, với anh, tôi đã là một người xa lạ mất rồi.

Đang lúc ngẩn ngơ, bỗng có người vỗ tôi một cái, thì ra là Mộ Chấn Phi. Anh ta cầm đĩa bánh đưa cho tôi:

- Cho em này!

Chiếc bánh to bự, lúc chia ra ai cũng được phần to đùng. Tôi cắn vội một miếng bánh xốp mềm, mặc kệ cho kem nhoe nhoét quanh khóe miệng. Giờ mà không ăn, tôi sợ mình sẽ bật khóc ngay tại chỗ. Thấy tôi ăn ngấu nghiến, Mộ Chấn Phi bèn nhường cho tôi cả suất của anh ta:

- Chưa bao giờ thấy em ăn như chết đói kiểu này.

Mồm miệng đang nhồm nhoàm toàn bánh với kem, tôi lúng búng nói:

- Ngon mà.

Thực sự rất ngon, ngọt đến phát ngấy, mà cũng đáng đến xót xa, còn có cảm giác bỏng rát xộc lên từ mí dưới nữa. Tôi ăn không biết ngừng nghỉ, chỉ sợ bây giờ mà ngừng lại, sẽ không ngăn được bản thân quay đầu tháo chạy.

Chủ khách ai nãy đều vui phơi phới. Đầu tiên, Triệu Cao Hưng và Duyệt Oánh song ca hai bài, tiếp đó mọi người đua nhau chọn nhạc. Mic truyền từ tay người này sang tay người kia, không ai chịu nhường ai, về sau không rõ bạn nào chọn bài *Cười ha ha*, mọi người cùng đồng thanh hát theo. Nhiều người góp giọng nên nghe chẳng giống hát tạo nào, như đang hét thì đúng hơn.

Tiêu Sơn không hát, dù sở trường của anh là nhạc Châu Kiệt Luân. Còn tôi vẫn cố bon chen mấy bài, Duyệt Oánh biết tôi là chuyên

gia giữ mic, cô nàng chọn hộ tôi toàn những bài tử. Tôi hát liền tù tì mà y bài, tâm tưởng chỉ dồn vào hát, hát rất nhập tâm, hát đến rất cả cổ họng. Mộ Chấn Phi mang cho tôi một cốc nước hoa quả, tôi uống ừng ực, thế rồi giọng cũng khàn đặc luôn.

Hôm đó, mọi người vui chơi thả phanh đến tận khuya, lúc xuống cầu thang, ai nãy đều ngà ngà, người ta say hơi men, chúng tôi hát say lời ca. Đại sảnh chỉ còn lại thưa vài người khách, cây đàn dương cầm ba chân màu trắng kê chính giữa sàn kính, được ánh đèn phủ lên một lớp màu lung linh huyền ảo. Hôm nay xem ra Triệu Cao Hưng rất vui, cậu ta lảng xảng chạy lại gần, lật nắp phím đàn, trảy trật mãi mới đàn được bài *Hai con hổ* với giai điệu dứt quãng, làm bọn tôi cười ngặt nghẽo. Cậu ấy đang hăng say lướt phím, Duyệt Oánh liền nói:

- Mắt mặt ban đại diện quá đẫy, có nghệ sĩ piano cấp mười ở đây, anh dám múa rìu qua mắt thợ à?

Hai mắt cậu ấy ánh lên đầy ngưỡng mộ:

- Không ngờ em là nghệ sĩ piano đấy?

Duyệt Oánh lại nói:

- Chẳng dám.

Rồi ngoảnh đầu ỉm gọi tôi:

- Đòng Tuyết, cậu lại đây đàn cho anh ấy biết tay đi.

Cười suốt một buổi tôi đến nổi gò má tôi mỗi như, bây giờ lại thấy má mình thêm tê rần:

- Mà y năm rồi không đụng tới đàn, tớ cũng quên gần hết rồi. Về thôi, muộn rồi đấy!

Duyệt Oánh vẫn cô nài ni:

- Hò ì đón tân sinh viên, cậu còn thể hiện cơ mà, thôi đừng giấ u nghề nữa, mau đàn bài tử của cậu đi.

Tôi không dám ngược lên, may có Mộ Chấ n Phi đứng cạnh, tôi cô gắ ng thu mình núp sau cái bóng dong dỏng cao của anh ta, nói năng chẳng đâu vào đâu:

- Muộn rô ì, không về mau là ký túc xá đóng cửa đầ y.

Tôi chẳng nhớ nổi sau đó mình ra khỏi cửa thề nào, lúc ấy tôi chỉ cô né tránh ánh mắ t của Tiêu Sơn và bảo mình thôi đừng run nữa. Biế t đâu tắ t cả chỉ là do tôi tưởng tượng, chứ từ đầ u tới cuố i, ánh mắ t anh chẳng hề nhìn về phía tôi, hoặc anh vô n không bận tâm tôi và Duyệt Oánh nói gì.

Tô i đó chúng tôi về muộn, ký túc xá đã tắ t đèn. Duyệt Oánh tắ m rửa xong, leo lên giường ngủ rô ì, tôi mới lọ mọ mò vào nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt. Bọt kem đánh răng đưa vị bạc hà lan khắ p khoang miệng. Tay tôi máy móc lùa bàn chải, nhớ lại khoảnh khắ c tạm biệt ngoài cổng Tây. Đám Triệu Cao Hưng học khác trường tôi và Duyệt Oánh, chúng tôi chia tay, đường ai nắ y đi ở đoạn cổng Tây. Lúc sắ p bước chân qua cổng, tôi ngoái đầ u lại, dõi mắ t nhìn theo nhóm Triệu Cao Hưng đã mắ t hút từ lâu. Giữa ánh đèn sáng tỏ trên con đường cổng Tây, hàng quán hai ven đường bán đầ y các loại đồ nướng, đồ ă n vặt, sách lậu... khói mù mịt khắ p nơi, bóng đèn quầ y này nố i tiế p quầ y kia, chạy dài cả con đường, sáng trưng như một dòng chảy nhộn nhịp, bóng Tiêu Sơn tan biế n trong ánh sáng ở bờ bên kia. Dường như đêm nay vẫn chỉ là một giấ c mơ tôi hắ ng thắ y, cho đế n tận giây phút này, anh chưa từng xuấ t hiện.

Cả tô i nay, tôi cứ bõ n chõ n, bắ t an nên thành ra nhiề u lời, bình thường Mộ Chấ n Phi vẫn bảo tôi ít nói, tô i nay thể nào anh ta

cũng nhận ra sự ồn ào khác thường của tôi. Nói thật, suốt buổi tối, tôi vừa hoảng loạn vừa lo lắng, chỉ sợ người ta biết tôi xử sự không giống với thường ngày. Thế mà tôi vẫn cứ hành động điên rồ, tôi diễn quá đà mất rồi. Tay chân tôi bắt đầu lóng ngóng kể từ lúc Tiêu Sơn xuất hiện, con tim như bị bóp chặt khi nhóm anh và Triệu Cao Hưng rẽ sang đường khác nơi con phố đèn đuốc sáng trưng.

Tôi tốn bao nhiêu sức lực cho việc đánh răng, đang nghĩ ngợi vẩn vơ, tay trái bất giác nhấc chiếc cốc súc miệng lên. Đèn đường lúc tỏ, lúc mờ, đủ để trông thấy chiếc cốc run lên bần bật, nước bắn tung tóe. Tôi đặt vội cốc nước xuống, chỉ sợ lát nữa sẽ run tay, đánh rơi chiếc cốc xuống bồn rửa mặt.

Tôi đứng trước bồn rửa mặt, đèn đường hắt hiu đổ bóng tôi trong gương chỉ còn là một hình ảnh nhòe nhoẹt. Tay phải vô tình lằn mò chuỗi hạt đeo ở cổ tay trái, cả phòng ký túc xá đều biết chuỗi đá vỏ trai này là bùa hộ mệnh của tôi, lúc tắm rửa cũng không dỡ tháo ra. Nhưng trên thực tế, chiếc vòng này vốn để che giấu một bí mật, bởi lẽ nó giúp tôi che đi vết sẹo nơi cổ tay trái.

Cổ tay trái tôi có một vết sẹo dài. Lúc đó, vết thương sâu đến nỗi gần như đứt lìa toàn bộ dây thần kinh ở cổ tay trái của tôi. Nghe nói, bác sĩ ngoại khoa giỏi nhất thành phố này đã làm phẫu thuật nối ghép cho tôi, nhưng đến tận bây giờ, tay trái tôi vẫn rất yếu, có cốc nước cũng cầm không xong.

Năm mười bốn tuổi, tôi thi dương cầm cấp mười. Lúc đó, mẹ rất thích nghe bài *Cavatina* do tôi đàn. Rất lâu về trước, tôi và Tiêu Sơn đã lên vào phòng dạy nhạc của trường, tôi từng đàn bài *Thanksgiving* cho anh nghe.

Thế nhưng, cả quãng đời sau này, tôi không thể chơi dương cầm được nữa.

Tôi vẫn nhớ như in buổi tối hôm ấy, trong phòng bệnh, những ngón tay lạnh lẽo của Mạc Thiệu Khiêm sờ lên động mạch cổ của tôi. Thậm chí ánh mắt hắn cũng trở nên lạnh toát, vậy mà nghe giọng vẫn rất thản nhiên. Hắn mơn trớn chỗ động mạch đang giống nhịp dồn dập trên cổ tôi, nở nụ cười khinh khỉnh:

- Sao không thử rạch ở đây này? Muốn cắt thì cũng phải cắt ở chỗ này. Thẻ nào máu cũng phun thành vòi dài đến hai mét, thậm chí bắn lên tận trần nhà, chưa quá năm phút là đủ để em chết rồi, làm vậy có phải nhanh gọn hơn bao nhiêu không?

Cuộc phẫu thuật dài lê thê ngày đó đã vắt kiệt sức lực của tôi, tôi chẳng còn hơi phản kháng, hoặc có lẽ bởi lần thử nghiệm cuối cùng đó vẫn rơi vào tuyệt vọng. Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt vội bốt thù hận và ghê tởm, nếu số tôi đã vậy, tôi đành phải chấp nhận thôi.

Tôi cam chịu, thôi thì cứ vô tư mà tiếp tục sống, buông xuôi ước mơ đoàn tụ với bố mẹ ở chốn Cửu tuyền. Tôi chấp nhận, thôi thì cứ mặt trời chiếu bóng mà làm tình nhân của Mạc Thiệu Khiêm. Tôi chấp nhận sắm vai một cô sinh viên tương như gương mẫu đứng đắn, ngây thơ để tiếp tục cuộc đời đại học giả dối.

Tôi thấy mình thật may mắn vì ngày ấy đã kịp chia tay với Tiêu Sơn, ít nhất cũng không kéo anh dính vào mối quan hệ bản thù này.

Hai chữ “Tiêu Sơn” ấy thốt ra thật nhẹ nhàng, tựa làn gió xuân dịu dàng, ấm áp. Mỗi lần tôi thì thầm hai chữ ấy trong tâm lặng, tiếng thốt ra nhẹ đến nỗi chẳng một ai trên đời này có thể nghe được.

Anh là châu báu duy nhất của đời tôi, là điều tuyệt vời nhất tôi từng có.

Nhưng giờ thì hết rồi, bất kể thế nào đi chăng nữa, đều hết thật rồi.

Anh cũng giống như bố mẹ tôi, bất kể tôi khóc lóc, bù lu bù loa ra sao, thương tâm tuyệt vọng đủ kiểu thì họ vẫn chẳng thể trở về bên tôi được nữa, chẳng còn ai an ủi, chăm lo, cho tôi một chỗ dựa vững chắc.

Cuộc gặp gỡ tình cờ với Tiêu Sơn khiến tôi trải qua một tuần ử rũ. Cả ngày chỉ quanh quẩn trong phòng, chẳng thiết đi đâu trừ lên lớp. Ở ký túc, tôi tập trung làm hết nửa giờ yên đề thi toán cao cấp dành cho nghiên cứu sinh. Chỉ những lúc chú tâm học hành, tôi mới thực sự tìm thấy bình yên trong lòng, chỉ những lúc làm bài mới khiến tôi vội bớt cảm giác bơ vơ. Tay đưa ngòi bút viết phép tính sột soạt trên trang giấy, kéo tôi trở về quãng thời gian đứng trước bảng đen những năm cấp ba. Tôi biết có một người đang đứng cạnh mình, tiếng phách trắng ken kết nghiên vào bảng đen, hai đứa viết ra từng hàng công thức nối tiếp từng hàng tính toán. Tôi biết anh ở ngay bên cạnh, chúng tôi sát cánh bên nhau, cùng nhau viết ra cùng một kết quả.

Cuối tuần, Mộ Chân Phi hẹn tôi đi ăn lẩu dê, tôi từ chối nhưng vẫn bị Duyệt Oánh sòng chèo kéo đi bằng được. Từ ngày gặp lại Tiêu Sơn, mỗi lần đụng mặt Mộ Chân Phi và Triệu Cao Hưng, tôi luôn mang nặng tâm lý sợ sệt, tôi sợ đi cùng họ thế nào cũng gặp phải Tiêu Sơn. Thực sự gặp Tiêu Sơn rồi tôi mới biết gan mình bé đến thế, cứ đình ninh với một trái tim chẳng chịt vết sẹo, mình sẽ không sao cả, thế mà nó vẫn tan vỡ kể từ lần Tiêu Sơn xuất hiện.

Một tiếng “rắc” rất nhỏ, khẽ vang lên từ trái tim rồi lan ra xương cốt, chạm tới từng thớ thịt, khiến tôi nứt vụn thành từng mảnh, đau đớn, quay quắt từng hồi.

Ba năm, hóa ra ba năm qua tôi vẫn không quên được anh. Anh nói chia tay, tôi đồng ý. Mãi đến tận bây giờ, tôi vẫn nhớ những lời tự an ủi hão huyền ngày đó, rằng chẳng qua cũng chỉ là chia tay thôi chứ gì? Liệu thứ tình yêu tuổi mười sáu có ăn đời ở kiếp với mình được không? Bao giờ lên đại học, nhất định mình sẽ quên được anh.

Ấy thế mà, tôi không thể nào quên được anh.

Đến quán lẩu dê cùng Duyệt Oánh, tìm tôi thoát cái đã biến thành cục đá, rơi tọt xuống vực sâu không đáy. Không chỉ gặp Tiêu Sơn mà tôi còn thấy cả Lâm Tư Nhân đang ngồi cạnh anh, bao năm không gặp, cô ấy càng đẹp hơn, còn phảng phất nét yêu kiều, mê hoặc. Chân tôi chẳng biết phải cất bước thế nào, nếu không có Duyệt Oánh đỡ, có lẽ tôi đã đổ sụp xuống đất như một viên đường gặp ẩm.

Lâm Tư Nhân thấy tôi, liền đứng dậy, vờn vờn bắt tay, cử chỉ vô cùng phóng khoáng. Lúc đó Mộ Châu Phi mới biết tôi, Tiêu Sơn và Lâm Tư Nhân là bạn học cấp ba, anh ta tỏ ra hào hứng đánh giá ba người bọn tôi. Trong ba người, tôi là đứa lấm mòm nhất, tôi khen Lâm Tư Nhân có chiếc túi xách rất đẹp, không hổ là mẫu thiết kế tiêu biểu của nhà thiết kế nổi tiếng, tiếp đó tôi còn khen chiếc khăn quàng cổ của cô ấy, hàng Burberry đúng là luôn cổ điển mà chẳng bao giờ lỗi thời. Một tràng những tính từ, danh từ thi nhau buột khỏi chót lưỡi đầu môi, tôi thấy mình nhiều lời chẳng khác nào mấy giảng viên hờ một tí lại làm công tác tư tưởng, thậm chí còn dài dòng văn tự hơn cả mấy bà cô quản lý thư viện đang độ mãn kinh. Bởi vì tôi không biết, một khi miệng mình ngừng nói, nó sẽ thốt ra những điều gì. Tôi cố tỏ ra vẻ mọi quan hệ qua loa giữa tôi và Lâm Tư Nhân tốt đẹp hơn bao giờ hết, cho dù là từ ngày tốt nghiệp đến giờ, chúng tôi chưa gặp mặt nhau lấy một lần.

Đế'n Duyệt Oánh còn bị tôi qua mặt trót lọt, cô ấy tưởng tôi gặp bạn cũ nên phấ'n khích quá đà. Duyệt Oánh gắ'p ít thịt dê đặt vào đĩa của tôi:

- Này, mau ăn đi, chẳng khác nào sông Hoàng Hà, cứ thao thao bắ't tuyệt thôi!

Tôi toét miệng cười, gắ'p thịt dê bỏ vào miệng. Tiêu Sơn cũng nhúng cho Lâm Tư Nhân một muôi thịt, Lâm Tư Nhân nũng nịu nói:

- Mỡ thê' này... làm sao em ăn được?

Tiêu Sơn câ'm đĩa lựa từng miê'ng thịt mỡ bỏ ra cho cô nàng. Tôi vẫn cắ'm cúi vào món kiệu muô' i, bỗng Triệu Cao Hưng lên tiê'ng:

- Anh, anh nhìn Tiêu Sơn với bạn gái cậu ấy kìa, người ta đã' m thắ'm thê' chứ, còn anh chỉ biê't ăn cho ấm cái thân mình thôi, chẳng quan tâm đế'n chị dâu gì cả.

Tôi suýt chề't vì ghen củ kiệu, Mộ Chấ'n Phi lờm Triệu Cao Hưng nhưng vẫn tùm tìu cười khoe hàm răng trắ'ng bóng và má lúm đò'ng tiê'ng đẹp mê hồ'n:

- Chú khích anh chơi trò xun xoe, bợ đỡ hả, anh không đại đâu.

Triệu Cao Hưng liê'n phá ra cười, rô'ì nhanh tay vớt cho Duyệt Oánh một muôi thịt dê:

- Anh không xun xoe thì để em xun xoe vậy!

Duyệt Oánh dùng đũa gõ vào chiế'c thìa phát ra tiê'ng tinh tinh tang tang vui tai, cả bọn ăn uô'ng tung bưng, cười nói rôm rả.

Trong cả cuộc đời tôi, đây là bữa ăn mệt mỏi nhất, tôi dồn toàn bộ sức lực vào việc ăn, đồng thời ép mình không được nghĩ ngợi lung tung nữa.

Sau đó, Triệu Cao Hưng gợi ý đi hát karaoke, hình như Tiêu Sơn và Lâm Tư Nhân cũng hào hứng muốn đi. Chỉ mình tôi là bài hoải, không muốn gắng gượng thêm nữa, bèn kiếm có thứ Hai có bài báo cáo thí nghiệm cần nộp, phải về để làm cho xong.

Mọi người nhất trí đi hát, riêng Mộ Chấn Phi tiễn tôi về. Lúc đầu tôi còn từ chối, bảo mình tôi về được rồi nhưng Duyệt Oánh một mực nói:

- Thôi, để anh ấy đưa cậu về.

Lại thêm Triệu Cao Hưng cũng nói góp vào, tôi chẳng còn hơi sức để tranh cãi, bèn theo Mộ Chấn Phi đi về.

Cuối tuần, trong trường vẫn nhộn nhịp. Qua cổng Tây, chúng tôi chọn con đường tắt vắt qua một khoảng đồi. Trên đồi trồng toàn cây mai, phần lớn được trồng từ những năm đầu mới thành lập trường từ thời Dân quốc. Cứ đến mùa hoa mai nở, hương thơm ngào ngạt khắp núi đồi, thậm chí nhiều đoàn du lịch còn chọn nơi này làm địa điểm tham quan. Bước sang mùa hoa nở, hầu như ngày nào cũng thấy hướng dẫn viên du lịch giơ cờ, dẫn rất nhiều đoàn khách du lịch tập nập đổ về trường, thưởng ngoạn cảnh mai nở.

Buổi tối, con đường trở nên vắng lặng, xa vắng mới gặp ánh đèn đường, lối nhỏ quanh co, khúc khuỷu, đi được một lúc, cả người tôi đã đắm mê hội, may mà nơi đỉnh đồi xa xa có đình nghỉ chân. Trong đình đặt đôi câu đối do một vị học sĩ đề, nét chữ hao hao lối viết thảo rả rời của Chúc Hy Triết⁽¹⁾, cây cột trụ bằng gỗ đẵn đôi câu đối ngày xưa mới được trường cải tạo thành đá cẩm thạch từ hai năm trước. Thời kỳ Cách mạng Văn hóa, vị học sĩ này không chịu

nổi phê đấ u⁽²⁾, sau trầ m mình tự tử ở hồ Minh Nguyệt dưới chân đờ i nên mỗi lâ n ngắ m hàng câu đờ i cuồ ng thảo: “Gió mát trắng thanh hắ chiế u rơi”, phầ lớn học sinh đề u có cảm giác thầ n bí mà thê lương. Nơi đây còn đượ mệnh danh là ngọn đờ i tình nhân của trường, một nơi lý tưởng cho việc hẹn hò. Tôi cực kỳ nghi ngờ nam sinh trường mình thích rủ bạn gái lên đây để kể mấ y chuyện ma quái, dọa mấ y cô nàng thầ n hồ n nát thầ n tính, sau đó tranh thủ gầ n gủi người đẹp.

Ban đầ u tôi đi rấ t chậm, Mộ Chấ n Phi cũng tà tà nô i gót theo tôi, lê từng bước chậm chạp.

Trông bộ dạng lê` mê` của tôi, anh ta lại tưởng tôi đã thầ m mệt, liề n nói:

- Hay nghỉ một chút nhé!

Thực ra từ bấ y đế n giờ, tôi luôn có cảm giác lơ` ng ngực mình căng phồ ng, Mộ Chấ n Phi vừa dứt lời, toàn bộ chân khí trong tôi tiêu tan như một kẻ luyện võ. Tôi ngô` i phịch xuồ ng hàng ghề` trên đình nghỉ chân, sau lưng là lan can gỗ lim cứng ngắ c. Trường tôi có tuổi đời hơn trăm năm, trăm năm qua biế t bao người đã từng ngô` i ở đây. Thời trẻ sôi nổi, việc nước phê bình, văn chương chiế n đấ u⁽³⁾ nhưng chung quy ai mà chẳng phải về` với cát bụi.

Mộ Chấ n Phi ngô` i xuồ ng cạnh tôi, rút bao thuồ` c, lịch sự hỏi:

- Anh hút thuồ` c đượ không?

Chưa bao giờ tôi thầ y Mộ Chấ n Phi hút thuồ` c, nhưng thỉnh thoảng cũng thầ y Mạc Thiệu Khiêm hút một điề u. Lúc ấy mà có tôi ở bên, hắ n thường lịch thiệp hỏi:

- Đượ không?

Giờ tôi mới để ý, thì ra Mộ Chấn Phi cũng là còn nhà gia giáo, tử tế. Nghĩ lại mới thấy anh ta làm gì cũng chắc chắn, từ tôn, tự tin, chắc hẳn gia đình anh ta phải thuộc tầng lớp trung lưu trở lên. Sở dĩ trước kia tôi không hay để ý là bởi lần nào tụ tập cũng chèo kéo theo cả đám người nên tôi cũng không rảnh để sẫm soi.

Nhận được cái gập đầu của tôi, Mộ Chấn Phi mới châm lửa. Khói thuốc nhẹ bay, bốc lên dịu dịu, anh ta ngòì cuối chiêm u gió, cách tôi khá xa. Mùi thuốc lá đem lại cho tôi một cảm giác quen thuộc mà bài hoại, hình như có lần đang ngủ say chợt choàng tỉnh giữa đêm thâu, thấy đèn vẫn sáng, bèn dụi mắt đẩy cánh cửa thư phòng, tôi thấy Mạc Thiệu Khiêm vẫn ngòì chăm chú trước máy tính hoặc đang làm gì đó mà tôi không rõ, ngón tay hấn vẫn kẹp một điếu thuốc đang cháy dở, thay cho tách cà phê giúp tinh thần tỉnh táo.

Tôi thấy cơ thể mình rệu rã, bèn ướm hỏi Mộ Chấn Phi:

- Em mượn vai anh dựa một lúc được không?

Anh ta dập tắt điếu thuốc, ngòì xuông cạnh tôi, tôi thả lỏng người tựa vào vai anh ta. Mộ Chấn Phi nói:

- Đừng có khóc nhè đấy nhé, em mà khóc là anh thu thêm tiền đấy!

Tôi bật cười, trong đầu nghĩ tình bạn này vững như kiềng ba chân, may thay anh ta biết mình chẳng có ý đồ gì. Tôi nay, tôi chỉ cần tìm một chỗ dựa, đã tóm được Mộ Chấn Phi rồi, nhìn anh ta đôi câu cũng đáng.

Trên trời lác đác xuất hiện vài ngôi sao, ở những nơi hiện đại hóa đến mức tràm trọng như thành phố, bầu trời luôn bị ô nhiễm, vào ban đêm, vòm trời lúc nào cũng ửng sắc đỏ nên những ngôi sao

chỉ còn là những đóm mù, nhợt nhạt, thưa thớt, mỗi nơi một ít như những hạt vừng vương vãi.

Mộ Chấn Phi hỏi tôi:

- Sao em cứ ủ rũ thế nhỉ?

Tôi toét miệng cười:

- Thế á?

Thay vì nhìn tôi, anh ta lại đưa mắt ngược nhìn những vì sao, giọng lạnh nhạt:

- Thậm chí lúc đang cười mà mắt em cũng buồn buồn.

Tôi nổi cả da gà, túm ngay lấy cổ áo anh ta, nói:

- Anh trai ơi, anh là nhân tài khoa Tự động hóa, tương lai sẽ là cha đẻ của robot, là trụ cột của dân tộc, là niềm tự hào của quốc gia, là tấm gương vươn lên không ngừng của trường, anh bỗng dưng phun ra mấy lời sến súa ấy, thực khiến em cảm thấy buồn nôn không tả nổi.

Anh ta thoáng lờm tôi:

- Giọng Đài Loan đấy của em mới buồn nôn ấy!

Tôi phì cười, chỉnh lại cổ áo anh ta thật phẳng phiu:

- Này, sao anh không yêu ai đi, anh mà yêu, thế nào cũng hành con nhà người ta sống dở chết dở cho mà xem.

Anh ta nói:

- Sao lại sống dở chết dở? Chẳng phải tình yêu luôn khiến người ta hạnh phúc đó sao?

Tôi lắ c đầ ` u như trồ ` ng bỏi:

- Anh phải làm má ` y cô á ` y đau khổ tột cùng vào, có thê ` người ta mới nhớ tới anh trọn đời trọn kiếp, lúc nào cũng hướng về ` anh, nghĩ đế ` n anh khiế ` n họ phải cảm hờn mà nghiế ` n rằng, gặp anh là bụng dạ nhộn nhạo khó chịu, cả đời yêu anh mà vẫn không hay biế ` t, sướng nhé!

Mộ Chấ ` n Phi cười lớn, để lộ lúm đồ ` ng tiề ` n chề ` t người:

- Nế ` u thực sự yêu ai đó, anh sẽ mang lại hạnh phúc cho cô á ` y, thà mình anh số ` ng dở chề ` t dở, thà mình anh trọn đời nhớ cô á ` y, nghĩ đế ` n cô á ` y là nghiế ` n rằng nghiế ` n lợi, thấ ` y cô á ` y là trong lòng nhộn nhạo khó chịu, trọn đời yêu cô á ` y trong thầ ` m lạnh còn hơn.

Ôi! Một người đàn ông như thê ` này biế ` t tìm ở đâu đây? Tôi ứa nước mắ ` t mắ ` t thôi.

Tôi túm lắ ` y Mộ Chấ ` n Phi, trơ trên nói:

- Thê ` anh yêu em ngay đi, xin anh đầ ` y!

Mộ Chấ ` n Phi cũng đã từng trải nhiề ` u rô ` i, anh ta chẳng nói chẳng rắ ` ng, gạt tay tôi ra, buông một câu nhẹ bẫng:

- Mơ đi em!

Mười giờ tớ i, Duyệt Oánh đã có mặt ở ký túc. Lúc cô á ` y về ` , tôi đang nằ ` m ườn trên giường làm bài tập tiế ` ng Anh. Duyệt Oánh mua cánh gà nướng cho tôi, tôi liề ` n bật dậy ăn cánh gà. Vừa bỏ miế ` ng cánh gà đầ ` u tiên vào miệng đã thấ ` y tê rất lười, cay quá! Nàng này lại chọn cho tôi loại cực cay rô ` i.

Duyệt Oánh nhìn tôi nước mắ ` t lưng tròn, bực bội nói:

- Khóc à? Sao không lấy động lực gào to lên đi?

Tôi im im gặm nốt cánh gà.

Cô nàng cô c vào trán tôi:

- Nhìn cậu kìa, chẳng qua người ta mới chỉ dẫn bạn gái đến thôi, thế mà cậu đã như sắp ngã vật ra đấy rồi!

Chưa bao giờ tôi kể cho Duyệt Oánh nghe về Tiêu Sơn, thậm chí cũng không hề nhắc đến hai chữ Tiêu Sơn trước mặt cô ấy. Chẳng rõ tại sao cô nàng lại biết, nàng ta xoi xoi máng tôi:

- May lúc đấy không có cái lỗ, tớ nghĩ nếu có, chắc cậu cũng nên đâm đầu xuống đấy đi thì hơn. Lúc ấy chỉ muốn ném cho cậu cái gương, để cậu tự soi cái mặt thộn của mình. Chẳng qua cũng chỉ là bạn học cấp ba, bây giờ dẫn theo một cô bạn gái xinh xẻo thôi mà, năm xưa cậu thậm chí thương trộm nhớ hấn bao năm hay từng ăn phải bả của hấn mà tự dung mọc ra cái vẻ mặt hèn, mặt vĩa ấy hả?

Không hổ là người đã ngốn mấy vạn cuốn tiểu thuyết, thật không ngờ chút chuyện tởi nay của tôi không qua được con mắt tinh tường của Duyệt Oánh. Tôi tên tò hỏi:

- Sao cậu biết?

- Hứ! Mù cũng thấy, nhìn cái bộ dạng run như cầy sấy, mặt trắng bệch, giọng luỳnh quỳnh của cậu, cứ như cố diễn kịch không bằng. Cậu tưởng cậu là Tô San San à, tưởng diễn linh tinh cũng giật được giải quốc tế hả?

Tôi chẳng màng việc cô ấy dám so sánh mình với Tô San San, tôi chỉ muốn nhắm vật xuống giường, rầu rĩ nói:

- Có đề n nỗi thê không? Tớ cứ tưởng mình đã tỏ ra cực kỳ bình tĩnh và lý trí rồi chứ.

- Quá xấ u hồ, thật bẽ mặt!

Duyệt Oánh nghiê n rằng nghiê n lợi, nửa cười khẩy, nửa giận dữ:

- Nê u thực sự không quên được gã đấ y, sao cậu không giành hấ n lại? Học ngoại ngữ ư? Hừm, trường mình năm xưa xét điểm đầ u vào còn cao hơn hẳn trường bọn họ những một trăm điểm cơ đấ y! Thua thê nào được cái ngữ con gái á y?

Rồ t cuộc là cái nào đi với cái nào đây?

Tình yêu với điểm xét tuyển mắ c mớ gì tới nhau, cũng chẳng liên quan đê n chuyện nào cả.

Giả dụ tôi yêu Tiêu Sơn, thì đấ y là việc của tôi, không phải việc của Tiêu Sơn, càng không dính dáng gì đê n Lâm Tư Nhân.

Tôi mãi miê t gặm cánh gà. Duyệt Oánh vẫn tiế p tục thắ m vắ n, truy hỏi chuyện năm đó bắ ng được thì thôi, tôi không thể im im cho xong, đành ậ m ò mắ y câu lắ y lậ:

- Ngày xưa từng yêu nhau... nhưng lúc đấ y còn trẻ... Mà chính anh á y nói chia tay chứ ai... Tớ thắ y chia tay cũng đúng thôi... Hai đứ a không hợp nhau... Suồ t ngày học hặ c cũ i vấ... Cả hai đề u cảm thắ y mệt mỏi... Tình đầ u nên hơi khó quên... Thật ra bây giờ tớ hế t yêu anh á y rồi... Thật đấ y... Tớ dám lắ y học vị ra thề đấ y...

Duyệt Oánh bực bội, đập tay xuồ ng bàn:

- Cậu biê n đi cho đỡ nhứ c mắ t! Cậu không yêu nữa hả? Không yêu nữa mà cậu vật vấ sồ ng dở chề t dở từ hôm sinh nhật tớ á y hả?

Đừng có khinh nhau nhé! Hôm đó hă' n cũng tới góp mặt chứ gì?

Duyệt Oánh bực thật rồ' i, chỉ những khi tức điên lên, cô á' y mới văng tục, chứ bình thường cô á' y cũng giữ hình tượng, đóng vai nữ sinh thanh lịch, hết như tôi đây, chỉ khi điên lên mới lôi mười tám đời tổ tông nhà Mạc Thiệu Khiêm ra chửi. Bỏ bụng món cánh gà xong, tôi bình tĩnh nói:

- Cậu nói đúng, nhưng tớ không có duyên với anh á' y, thật đấ' y, thế' nên muô' n đê' n với nhau cũng khó. Cậu cứ nghĩ mà xem, anh á' y có bạn gái, tớ cũng có bạn trai, bây giờ cả hai đê' u đã có nơi có chốn rồ' i, giữ lại cho nhau chút kỷ niệm cũng tô' t chứ sao? Rồ' i chín, mười năm sau, biê' t đâu tớ sẽ nhớ đê' n anh á' y hơn cả bây giờ, dẫu sao cũng là mô' i tình đầ' u mà. Đê' n lúc đấ' y, không chừng tớ đã chồ' ng con đê' huê' rồ' i, sau này tớ sẽ ôm con gái mà thủ thi với nó: “Mô' i tình đầ' u của mẹ á' y à, mới câ' p ba đã cao một mét tám lăm... cao to đẹp trai cực kỳ... học môn Toán rấ' t giỏi... đã thế' tiế' ng Anh lại cực siêu... vừa biê' t chơi bóng rổ, vừa biê' t hát nhạc Châu Kiệt Luân...” Châu Kiệt Luân lúc này vô cùng nổi tiế' ng, nhưng lúc đó con gái tớ không biê' t đấ' y là ai thì sao nhi...?

Nghe tôi nói một tràng má' y câu nhảm nhí, Duyệt Oánh bỗng hế' t giận, thay vào đó, cô á' y ngô' i ì một chỗ, thở dài thườn thượt, hình như đã bị tôi lừa rồ' i cũng nên.

Thực ra, tôi thường xuyên đổ dành mình như thế' , tôi bảo mình hãy dẫ' n lòng, rồ' i sẽ qua thôi, dẫ' n lòng là quên được, chỉ câ' n dẫ' n lòng... Cứ dẫ' n lòng đi... Giồ' ng năm xưa, cái ché' t của bố' mẹ đê' n quá đường đột, bao lâ' n tôi choàng tỉnh giữa đêm khuya với gương mặt đẫm nước má' t nhưng ban ngày, khi đứng trước mặt mọi người, tôi phải nén lòng mình lại, đau đón má' y tôi cũng cô' dẫ' n lòng. Từ nay đã không còn bố' mẹ bên mình, có đau đón má' y cũng đành nén chịu. Không một ai hay tôi đã từng nê' m trái điề' u gì. Bao

lần tôi lừa dối chính mình, tôi bảo mình đừng buồn nữa, rồi tất cả sẽ qua, và tôi cứ tiếp tục dày dạn chính mình... Thế nên, có đáng cay hơn nữa thì tôi vẫn gồng gánh được, đời còn tệ hại đến mức nào nữa? Chuyện kinh khủng nhất cũng trải qua rồi còn đâu...

Diệp Thu⁽⁴⁾ từng nói: “Bao giờ không nén nỗi lòng mình thì hãy cố quay đầu mà nén thêm lần nữa.” Nếu không nén lòng, tôi đã chẳng sống tới ngày hôm nay, nếu không nén lòng, ba năm trước tôi đã bỏ mạng lâu rồi.

Chấn động của tôi đã khiến Duyệt Oánh giật mình. Rất lâu trước đây, mỗi lần soi gương, tôi cũng thường thảng thốt trước ánh mắt thắm đẫm nỗi buồn của mình, vậy mà hôm nay, cái nhìn đau đáu ấy lại lần nữa được bộc lộ. Duyệt Oánh bỗng ôm chầm lấy tôi, nói:

- Đừng tuyệt vọng này, nếu cậu cảm thấy buồn thì cứ khóc đi! Khóc một trận cho thỏa.

Tôi nhướn miệng cười:

- Tôi không buồn, thật đấy!

Cô ấy dấm vào lưng tôi:

- Cậu cứ thế này mới gọi là buồn, làm tôi thêm bức bối trong lòng, của nợ ạ!

Chương 6

Chẳng sao cả, thật sự chẳng sao hết! Ngủ một giấc, tỉnh dậy, nhận được điện thoại của Mạc Thiệu Khiêm, thế là tôi đã quên khuấy Tiêu Sơn. Mạc Thiệu Khiêm vừa tới, tôi không còn tâm trí nào nghĩ đến Tiêu Sơn nữa mà phải dồn sức ứng phó với Mạc Thiệu Khiêm.

Tôi bắt taxi đến biệt thự, dọc đường nhá p nha nhá p nhồm không yên. Đạo này, Mạc Thiệu Khiêm có phần lạnh nhạt với tôi. Nửa năm gần đây, một, hai tháng hă n mới ghé qua một lầ n. Không biết điề m lành hay xấ u sẽ đê n với mình đây, không biết t hă n đã chán mình chưa?

Vừa đặt chân vào cổng biệt thự, tôi ngỡ ngàng nhìn người quản gia đang đứng giữa phòng khách rộng thênh thang, chỉ đạo người khác dỡ đèn và chuyển dời đồ đạc trong nhà. Đáng Yêu đang ngồ i chồ m hôm trước rèm cửa, nhìn ai nấ y bận bịu luôn chân luôn tay mà hoa cả mắ t. Thợ dỡ đèn trầ n đang tập trung làm việc, quản gia có vẻ còn chăm chú hơn, ông á y luôn miệng nhắ c:

- Từ từ, chậm thôi, gỡ cái dây bên này trước đi... Đừng đụng vào cái đó... Nhẹ tay thôi...

Mạc Thiệu Khiêm có sở thích sưu tập đèn, đèn chùm bắ ng pha lê này là cục cưng bé nhỏ của hă n, hồ i đi nghỉ mát bên châu Âu, hă n thích rô i xách về luôn. Tôi còn đang nghệt mặt, chưa kịp hiểu gì thì Đáng Yêu đã sửa ă ng ă ng, ngúng nga ngúng nguẩy cái đuôi, tỏ vẻ đã nhìn thấ y tôi. Bắ y giờ quản gia mới ngoái lại, ông ta vô n vấ nói:

- Mạc tiên sinh đang ở trên tầng ạ!

Tầng hai khá yên tĩnh, chỉ có hai gã thợ đang nhẹ nhàng tháo tranh sơn dầu trên tường, nhìn tổng thể thì chắc là dọn nhà thật rồi. Tôi bước vào thư phòng với nỗi băn khoăn, không thấy bóng dáng Mạc Thiệu Khiêm đâu, tôi bèn gõ cửa phòng ngủ, tiếng hấn vọng ra:

- Vào đi!

Vào rồi vẫn không thấy người đâu, thì ra hấn đang ở trong phòng thay đồ, lúc bước ra, tay hấn còn đang cài dở cúc áo vest. Thấy tôi, hấn lập tức nhú mày:

- Mắt sao thế kia?

Tôi xoa chỗ sẹo như nốt ruồi ả y:

- Lần trước không may bị thương.

Hấn cũng không hỏi nhiều, chỉ nói ngắn gọn:

- Em đi thu dọn đồ của mình đi.

Tôi ngẩn ra, chưa kịp hiểu hấn nói gì.

Hấn tinh ý nhận ra, nói:

- Cái gì cần thiết thì cứ mang đi, tôi định sửa sang lại biệt thự, tiện thể chuyển nhà cho em. Mau lên, bỏ quên cái gì là không về lấy được đâu.

Nhà mới ở được hai năm, sao đã phải sửa rồi?

Tôi chạy về phòng, thu dọn đồ đạc, bụng lại “hỏi thăm” tông chi họ hàng mười tám đời nhà hấn. Một năm mò về được có mấy

ngày, vậy mà cũng bày đặt?

Bó tay, người có tiền đề u lên hàng đại gia cả rồi i...

Tôi đến, tôi dùng bữa tại một nhà hàng cao tầng tọa lạc giữa trung tâm thành phố, trong lòng vẫn thắ c mắ c tại sao Mạc Thiệu Khiêm lại đường đột chuyển nhà. Thôi, dù sao đã đến đây rồi thì cứ yên tâm mà sống. Căn phòng dành riêng cho Đáng Yêu và phòng ngủ chính nhìn ra hồ nước tự nhiên duy nhất trong nội thành, nhưng nơi này quá cao, xa xa chỉ thấy mặt hồ tựa như mảnh vỡ của một viên ngọc bích. Đáng Yêu ngồi trước cửa kính rên ư ử sâu muộn, chắc nó mắ c bệnh sợ độ cao, không thích sống ở nơi cao như thế này.

Phòng tôi nằm trên tầng hai, đối diện với phòng ngủ chính. Nhưng nhà tắm trong phòng tôi vô cùng phản cảm, nhà tắm gì mà bốn mặt vách kính thông suốt, không hề có rèm, cũng chẳng có màn che, cứ thế nhìn thẳng ra đường chân trời trời trời.

Cứ cho là ở vị trí cao thế này, bên ngoài chẳng có ai đủ khả năng nhìn trộm, nhưng tôi vẫn thấy khó chịu. Cho nên, ăn uống xong xuôi, tôi liền lấy quần áo, rón rén mò vào phòng tắm ở buồng ngủ chính, tranh thủ tắm rửa nhân lúc Mạc Thiệu Khiêm đang bận việc trong thư phòng.

Khóa trái cửa xong, tôi mới yên tâm quan sát phòng tắm. Đúng là dân tư bản biết hưởng thụ, bốn tắm cỡ lớn loại chìm giống như hồ bơi, hệ thống mát xa điều khiển bằng điện tử. Trên giá treo, khăn tắm ngắn dài đủ loại, muố i mát xa dàn một hàng, toàn là nhãn hiệu Mạc Thiệu Khiêm vẫn ưa dùng.

Sướng thật! Vừa đắm mình trong làn nước ấm, đã có vô số bọt khí ủa đến mát xa da dẻ. Tôi với tay, ấn chiếc điều khiển gần đó, cánh cửa chớp trước mặt từ từ bừng sáng, hóa ra toàn bộ điều là

màn hình LED, hệ thống âm thanh Dolby Surround cao cấp. Tôi tìm vài kênh truyền hình trả phí, xem xong hai tập *Prince of Tennis* thì lăn ra ngủ.

Nếu được chết đuối trong bồn tắm này thì cũng chẳng có gì hối hận.

Nhưng tôi không có phúc phận ấy.

Bất thành linh, một cánh tay quàng lên cổ tôi, làn da đang ngâm trong nước ấm tiếp xúc với các đầu ngón tay lạnh ngắt khiến tôi rùng mình. Rõ ràng tôi đã khóa trái cửa rồi cơ mà. Tôi nói như hụt hơi:

- Sao anh vào được đây?

- Gian quần áo có cửa thông sang buồng tắm.

Tôi đúng là bất cẩn, thậm chí cũng chẳng thèm để ý xem còn lối vào nào khác hay không. Nháy mắt, nước trong bồn tắm đã dâng cao vài phân, thể tích người Mạc Thiệu Khiêm quả không nhỏ, hấn vừa bước vào, tôi đã cảm thấy bồn tắm to ngang cái bể bơi này chật chội hẳn đi. Tôi cup mắt, không dám nhìn hấn, thực ra cũng đã thấy cơ thể hấn nhiều lần rồi nhưng chưa bao giờ đối diện trực tiếp kiểu này nên tôi thấy ngại ngại. Tôi biết dáng dấp hấn cũng khá, hấn có huấn luyện viên thể hình riêng, có tiền mua tiền cũng được.

Hấn choàng tay, kéo tôi vào lòng, cơ thể tôi nép sát vào ngực hấn, tai nghe rõ rết từng nhịp đập từ trái tim. Tôi hỏn hển nài nỉ:

- Đùng... chỗ này...

Nỗi lo lắng đó của tôi đã không xảy ra, thay vào đó chuyện làm tôi lo lắng khác lại ập đến, ngón tay hấn khẽ vuốt ve vết sẹo trên

mí mắ t tôi, hỏi:

- Sao lại ra nông nỗi này?

Hắ n nói hế t sức bình tĩnh, mỗi lâ ãn tức giận là giọng điệu của hắ n càng trở nên trầ m thấ p hơn. Tôi nghĩ bụng, lúc này chẳng đại gì mà chọc vào hắ n, thành thực trả lời:

- Em đi xem thi đầ u, không may va phải điện thoại của bạn.

- Bóng rồ à?

- Không, robot.

Tay hắ n mơn trón xuô ng thùy tai, cánh tay kia vẫn ôm ghì lâ y tôi, rắ t chặt. Tôi thấ y khó thở bởi vòng tay ghì siế t của hắ n. Tôi chỉ sợ trong một phút nóng giận, hắ n sẽ dìm tôi xuô ng bô ãn tắ m cho chề t ngay tại chỗ, hoặc dùng khăn siế t cổ cho tới khi tôi tắ t thở. Mà có khi hắ n sẽ quắ ng tôi qua cửa sổ cũng nên... Tôi ớn lạnh, ôm chầ m lâ y hắ n, lắ p bắ p trình bày:

- Em thực sự không cô ý mà... Bác sĩ nói không bôi thuồ c lạnh sẹo lên mắ t được...

Thậ t bắ t ngờ, sở dĩ con thịnh nộ không bộc phát như dự đoán là bởi lúc đó có tiế ng di động từ bên ngoài vọng vào, muộn thế này còn gọi điện, tám mươi phầ n trăm là thư ký. Ấ t hẳn phải là chuyện quan trọng mới dám gọi vào giờ này, hắ n buông tôi ra, tôi lạnh lẽ giúp hắ n choàng chiế c áo tắ m lên người, rồ i quắ n tạm cho mình cái khăn, vừa rảo bước vừa tranh thủ thắ t đai áo cho hắ n. Thắ t xong cái đai cũng là lúc hắ n nhắ c được di động, ấ n phím nghe.

Tôi nhanh trí ôm khăn tắ m rút lui khỏi phòng, chân chưa chạm ngưỡng cửa, tiế ng hắ n đã cắ t lên:

- Ăn rồi... Nãy đang tắm...

Hắn rất ít khi nói chuyện điện thoại thân mật kiểu này, khỏi cần đoán cũng biết người ở đầu dây bên kia là vợ hắn. Bước chân tôi khựng lại, lòng thấy hoang mang khôn tả. Mỗi lúc thế này, tôi lại thấy nhục thay cho cái thân mình. Tủi hổ và bói rồi khiến tôi không biết trốn vào đâu, đành luýnh quýnh bỏ chạy.

Tôi về phòng mình, chẳng nhớ phải bật đèn, cứ ngơ ngác thờ thần hồ li lâu trong căn phòng tối như hũ nút, mái tóc chưa sấy nhỏ tí tách từng giọt nước, có giọt rơi trên mu bàn tay lạnh lẽo, ngỡ là nước mắt. Lâu lắm rồi tôi chưa khóc, bây giờ mắt ráo hoảnh, đến nước mắt cũng hao mòn, cạn kiệt.

Bảng đi một lúc, đèn trần bỗng sáng bừng, hai mắt tôi nhắm tịt lại vì chói. Tôi giơ tay che mắt theo phản xạ, thấy Mạc Thiệu Khiêm bước vào, hỏi:

- Sao lại ngơ ngác đây?

Tôi nhoen miệng cười, ẹo ợt nói:

- Ôm em đi!

Vợ bé ắt có kiêu của vợ bé, làm “chồng hờ” vui mới là điều quan trọng nhất. Lúc cần nũng nịu thì phải nũng nịu, giống như Đáng Yêu kia kia, vừa thấy Mạc Thiệu Khiêm, nó đã lặc đầu vẩy đuôi, có thể mới sống yên vui qua ngày được.

Mọi lần Mạc Thiệu Khiêm thường ôm tôi giống như hoàng tử bé công chúa thường thấy trong các bộ phim của Disney. Chỉ có điều, Mạc Thiệu Khiêm không phải hoàng tử cưới ngựa trắng, mà tôi cũng chẳng phải công chúa, nhiều khi tôi thà làm mục phù thủy chế thuốc độc còn hơn.

Thế còn tốt hơn bây giờ. Hấn bế tôi về phòng ngủ chính, đặt tôi nằm vắt ngang trên chiếc giường to cỡ King size, còn hấn nằm chống tay ở phía ngược lại, nhìn tôi chằm chằm. Tư thế kỳ quái này khiến tôi khó chịu vô cùng, trong mắt tôi, khuôn mặt hấn nằm ở hướng ngược chiều, mà trong mắt hấn, tôi không rõ mình đang mang biểu cảm gì. Hấn nhìn tôi không rời, trong đôi mắt đảo lộn ấy, ánh nhìn sâu hun hút như xuyên thủng da mặt, cái nhìn như dành cho kẻ xa lạ - giống với một lần nọ. Chắc bởi cuộc sống già nhân gái non vợ chồng này khiến tôi bất an, hoặc tôi đã trúng bùa từ ánh mắt hấn. Tôi nghe tiếng mình thì thào hỏi:

- Anh đã từng yêu ai chưa? Yêu đã mấy say, hết mình, không sao bỏ được... Tuy không thể có được cô ấy, nhưng bằng nhiều cách lại tự bảo mình rằng... - Giọng nhỏ dần, tôi giật thót tim trước sự bạo dạn của mình.

Hấn lạnh lùng ngắt lời tôi:

- Chắc em nhiễm phim truyền hình hả? Suốt ngày tưởng tượng linh tinh gì thế?

Hấn nhồm dậy, gỡ chăn rồi nằm xuống giường, không thèm để ý đến tôi nữa. Hấn tỏ rõ thái độ muốn tôi ngủ cố tôi đây mà, tôi đã phạm phải điều cấm kỵ. Ồ! Tôi cố ý đấy. Chỉ vì dạo này tôi quá bức bối, tôi cố tình tạo thêm chút áp lực, hồng đẫy mọi thứ đạt ngưỡng giới hạn rồi kiếm cơ xả luôn thể. Nhưng tôi ngốc quá, lại đi khiêu khích nhảm nhí, chỉ bằng một động tác đơn giản, hấn đã nhắc tôi nhớ ra, loại như tôi đừng hồng sò được hấn. Tôi trâng tráo nép vào người hấn, đặt nụ hôn nịnh bợ lên hõm cổ. Mọi ngày, hấn mãi cảm với chỗ đó lắm, thế mà hôm nay hấn vẫn thờ ơ quay lưng lại với tôi, toàn thân lạnh lùng như tảng băng, thái độ cự tuyệt hết sức thẳng thừng. Tôi chuyên sang bắt chước Đấng Yêu, miết tới miết lui trên người hấn, nhưng chẳng ăn thua. Xưa nay

hắ n vô n thích cơ thể tôi, nhưng hôm nay tôi diễn quá đà nên hắ n hế t hứng thú rô i chẳng?

Tôi nơm nớp lo sợ, cuô i cùng đành phải buông xuôi, ảo não trượt khỏi giường, định về phòng mình.

Chân vừa chạm đấ t, đột nhiên nghe hắ n hỏi:

- Đạo này em không về thăm cậu mình à?

Tôi run lẩy bẩy, cô ngấn răng và môi đùng va vào nhau, cũng ngăn mình không câ m bình hoa bên cạnh mà ném lên giường, nơi có gã đàn ông quái dị kia. Ma quý, hắ n đúng là ma quý. Hắ n luôn có cách khiế n tôi mấ t kiểm soát, khiế n tôi hớ i hận với việc vừa làm chỉ trong vòng một giây ngắ n ngủi. Mười đầ u ngón tay găm sâu vào lòng bàn tay, cơ mặt tôi hấn đã co giật đế n mức méo xệch, tôi phải gồ ng mình hít thở mới có thể ngăn mình không hét lên như điên dại.

- Em về phòng mình đi.

Hắ n nói nhẹ bẫng:

- Tôi buồ n ngủ rô i.

Tôi gắ ng sức lắ m mới lê t được đôi chân đế n bên giường. Lúc ấy hắ n mới chịu quay lại liế c tôi, nói:

- Sao sa sầ m thế kia, đau lòng à?

Tôi gắ ng gượng mỉm cười.

Hắ n vẫn đứng đưng:

- Cười như mê u, chẳng ra sao cả.

Tôi leo lên giường, không hé môi lấy nửa lời, nép vào lòng hắ n. Nhưng hắ n vẫn chẳng buông ngoài lại, chỉ đẩy tôi ra. Tôi cố chấp thử lại một lần nữa, hắ n vẫn đẩy tôi ra, tôi thử hét lần này đến lần khác, lần nào hắ n cũng gạt tôi sang một bên. Nhưng tôi cứ lần tới, rồi ngay đại chờ đợi cú đẩy nặng nề từ hắ n như thể có ai đó tung nắm đấm thụi vào tim mình. Mới đầu còn thấy đau đau, về sau cũng nhờn dần, một lần, hai lần... tới tấp như búa tạ, mà thực ra giống con lắ c đờ ng hồ cứ đẩy tôi qua rồi kéo tôi lại hơn.

Được một lúc, hắ n bực bội vung mạnh tay, đẩy tôi va vào chiếc đèn đặt trên kệ đầu giường. Chiếc đèn lăn xuống đất, tôi cũng nhào theo, định đỡ trụ đèn theo phản xạ, tiếc thay lại vô hụt. Tôi lao người quá đà, trán đập vào tay vịn bằng đồng ở đầu giường, cơn đau nhức nhối, xộc thẳng lên não, chiếc đèn thì vỡ vụn, chụp đèn bằng gốm Tô Châu lăn lông lốc, trụ đèn bằng sứ Thanh Hoa chính thức biến thành một đống lổm chổm dưới sàn nhà. Xưa nay phòng hắ n quen bày biện toàn thứ đắt giá, nhất là đèn...

Tôi kinh hãi nhìn đống sứ vụn ấy, thậm chí quên khuấy cả vết thương trên trán. Tôi nhớ lúc Đáng Yêu còn bé, nó rất nghịch, suốt ngày nhảy nhót loạn xạ trong phòng khách, có lần xô vỡ một cây đèn cổ, chuyện đến tai hắ n, hắ n tức tím mặt, suýt tông Đáng Yêu sang nhà người khác. Mọi khi hắ n vẫn quý Đáng Yêu hơn cả tôi, nếu cây đèn này là đồ cổ thật thì tôi chỉ còn nước nhảy qua cửa sổ, chệch quách đi cho xong.

Hắ n đã lê dép tiến về phía tôi, có lẽ sẽ quăng tôi qua cửa sổ thật. Tôi quỳnh quáng nói:

- Không phải em cố ý đâu...
- Qua đây!

Tôi hạ mình van nài:

- Em thực sự không cô ý...

Hắ n tiế n tới mỗi lúc một gầ n, tôi bèn giật lùi lại đắ ng sau vài bước. Sắ c mặt hắ n khó đắ m đắ m, vươn tay ra, toan kéo tôi lại:

- Đứ ng yên đó!

Đứ ng lúc này, tôi vắ p chân, ngã phịch xuồ ng sà n. Tôi hét lên đau đón, cảm giắ c như có hàng vạn mũi tên đắ m vào lưng đau nhói. Tôi ngã đề lên đớ ng mắ nh vỡ kia rô ì. Mô ` hoi lạnh túa ra đầ m đầ , có bị lắ ng trì cũng không đau đế n mức này. Da lưng như bị xé toạc, như bị hàng vạn mũi kim đắ m chích, hít thở thoi mà cũng đau mờ mắ t. Dẫu sao cũng tranh thủ lúc này mà khóc, lưng đau điế ng, tim cũng đau điế ng, tôi thực sự không đắ n nổi lòng, thề rô ì nước mắ t trào ra...

Mạc Thiệ u Khiêm khuyú gồ i ngồ i xuồ ng:

- Đắ bảo em đứ ng yên cơ mà!

Tôi không há nổi miệ ng. Hắ n lật người tôi lại, dường như muố n kiểm tra vết thương trên lưng, sau đó hình như hắ n khựng lại một lúc rô ì vươn tay bế tôi lên, đi thẳng ra cửa. Đắ ng Yê u thắ y độn g liề n lao tới, sửa ắ ng ắ ng, tôi thắ y máu mình nhỏ xuồ ng sà n, nhỏ lên bộ lông trá ng muố t của Đắ ng Yê u, nó sửa càng ghê hơn. Tôi mắ c bệnh sợ máu, thắ y máu liề n lị m luôn trong lòng Mạc Thiệ u Khiêm. Quắ n gia nghe tiế ng ô ã n cũng chạy ra xem, ông ta giắ t nảy mình khi thắ y tôi. Trong lúc ông ta cuố ng cuồ ng gọi điệ n kêu tài xế thì Mạc Thiệ u Khiêm đã nhanh chân ôm tôi lao vào thang má y, xuồ ng tâ ã ng.

Chúng tôi xuồ ng tới ga ra rô ì mà vẫn chưa thắ y bóng dáng tài xế đầ u. Không biế t từ lúc nào chòm chìa khóa đã nắ m trên tay Mạc Thiệ u Khiêm, hắ n đặt tôi nắ m ở hàng ghế sau, nói:

- Nắm sấp xuống! - Rồi nổ máy xe.

Tôi nắm bò như một con rùa, mỗi lần xe khẽ tròng trành tôi lại đau đớn khôn cùng. Tôi nín khóc, nắm sấp một chỗ chờ từng cơn đau ập đến. Đợt nào đợt ấy đau như cắt, thê mà lại góp phần quét sạch mọi ý nghĩ vẩn vơ, làm đầu óc tôi trở nên trống rỗng, thậm chí chẳng nở ho he lấy một tiếng, vì ngay cả việc hít thở thôi cũng rục rịch gọi cơn đau về. Lúc dừng xe đợi đèn đỏ, Mạc Thiệu Khiêm mới ngoái đầu nhìn tôi một lần, có lẽ hấn sợ tôi chết. Hấn đã đầu tư không biết bao nhiêu tiền của vào người tôi rồi, tôi mà chết, mọi vốn liếng của hấn đều đổ ra sông, ra biển. Một đại gia thông minh lanh lợi như hấn, sao có thể lỗ vốn được?

Cuối cùng cũng đến được bệnh viện, cơn đau khiến tôi lịm đi, hai bên tai ù ù như có một trăm con ong đang vờn quanh mình. Tôi nắm sấp trên giường đẩy của phòng cấp cứu, trong tiếng vo ve của một trăm con ong, có tiếng Mạc Thiệu Khiêm nói chuyện với bác sĩ:

- Không được... cơ địa của cô ấy để lại sẹo...

Phải rồi, cơ địa tôi để lại sẹo, sau lần này không chừng sẽ biến thành con cá sấu hoặc thằn lằn... miễn là loài có vảy trên lưng cũng nên. Bác sĩ đẩy tôi vào thang máy, lên phòng phẫu thuật, tiêm xong liều thuốc tê thì tôi cũng lịm dần... Hình như tôi đã ngủ được một giấc, mà không, có lẽ chỉ hơi gà gật thôi... Lúc tỉnh lại, bác sĩ vẫn đang xử lý vết thương trên lưng tôi. Mặt tôi hướng thẳng vào một chậu inox đựng cả đống mảnh sứ còn nhuộm máu. Bác sĩ luôn tay dùng nhíp kẹp mảnh vỡ, vứt vào chậu đánh “coong” một tiếng.

Tiếng động quá kinh khủng, tôi sợ hãi nhắm chặt mắt lại.

Năm nay chẳng phải năm tuổi, sao xui xẻo thế không biết?

Khâu xong vết thương trên lưng, người ta đẩy tôi ra khỏi phòng phẫu thuật. Quản gia đã kịp có mặt, trên tay ông ấy là một túi đồ to. Chẳng rõ ông ấy cầm những gì, lúc gặp Mạc Thiệu Khiêm tôi mới sực nhớ ra, tôi và Mạc Thiệu Khiêm vẫn mặc nguyên bộ đồ ngủ và đi dép lê.

Tôi thì chẳng sao, đằng nào áo ngủ cũng bị bác sĩ cắt đôi ra rồi, giờ trên lưng chỉ toàn bông băng. Nhưng gã Mạc Thiệu Khiêm đã quen áo quần bảnh bao kia lại mặc đồ ngủ, đi dép lê trong bệnh viện, nhìn mặt hấn thấy mà buồn cười.

Thay quần áo xong, thấy tôi vẫn nằm bất động, hấn nói:

- Giống con nhím rồi đấy, đáng đời chưa?

Tôi nằm yên một chỗ, hỏi bấn về đáng thương:

- Anh đã bớt giận chưa?

Tôi không định diễn trò khổ nhục kế, nhưng đã đến nước này rồi, nên gắng mà giành lấy sự thông cảm của hấn nhưng có vẻ như hấn chưa hề nguôi giận, nghe giọng hấn vẫn rất thản nhiên:

- Đồ sứ từ đời Ung Chính, sắc men lam phỏng theo sứ Tuyên Đức, va phải em nó mới vỡ, thật là phí của trời.

Lấy sứ Ung Chính làm đèn bàn, rốt cuộc ai mới phí phạm của trời hả? Có phải tôi có ý đâu, với lại, nếu hấn không đẩy tôi, liệu tôi có va phải cái đèn ấy không? Mua vui cho hấn khó bề lên trời, nhưng khiến hấn điên lên lại dễ như trở bàn tay. Lưng tôi thành ra nông nổi này mà vẫn không được yên với hấn, đồ sứ men lam Ung Chính còn quý hơn cả tôi kia đấy!

Vết thương không ảnh hưởng tới dây thần kinh nên một tiếng sau, tôi được xuất viện. Tài xế đến đón chúng tôi, suốt dọc đường

về, thuốc tê đã hết tác dụng, tôi rên rỉ ì ôi không ngừng. Tôi chính thức biến thành một con rùa đeo trên lưng một cái mai dày khụ bằ ng bông băng thật rồ i. Mạc Thiệu Khiêm cũng chẳng buồ n đoái hoài, tôi lằ m lủ i theo sau hắ n, mỗi bước đi là một lằ n đau nhói, lúc vào thang máy, nhìn thắ y lưng mình cồng kheo như bà cụ già. Vừa về đế n nhà, tôi liề n uố ng ngay hai viên thuốc giảm đau, vậy mà vẫn không đỡ. Tôi nằ m bò trên giường, trắ n trọc đế n khuya. Đêm hôm khuya khoắ t lặ ng gắ t như tờ, lưng tôi càng thêm đau.

Vào lúc tôi đang trắ n trở thì cửa phòng bỗng nhiên bật mở, trong ánh đèn ngủ tù mù, tôi thắ y Mạc Thiệu Khiêm đứng lù lù ở cửa, bèn ngóc đầ u nhìn hắ n:

- Anh vẫn chưa ngủ à?

Nhìn sắ c mặt hắ n khó đắ m đắ m:

- Em rên ư ử như thế, tôi ngủ kiểu gì? Quá nửa đêm rồ i không ngủ đi, rên rỉ cái gì?

Tôi mở miệng, muồ n nói lại thôi. Phòng tôi cách phòng hắ n cả một lớ i hành lang, hai bên đóng cửa kín mít, hắ n nghe thắ y tôi rên rỉ chắ c? Hắ n có phải Đáng Yêu đâu, chẳng nhẽ lại thính hơn cả chó?

Hắ n biế n mắ t sau cánh cửa, lát sau quay lại với cô c nước trên tay. Hắ n nhét vào miệng tôi một viên thuốc rồ i kê c cô c nước vào môi tôi. Tôi uố ng xong nửa già cô c nước mới hỏi:

- Anh cho em uố ng gì thế?

- Morphine⁽¹⁾, chuyên dùng để giảm đau cho bệnh nhân ung thư giai đoạn ba.

Tôi chụp lấy cánh tay hắ n:

- Sao anh có loại thuốc này?

Hắ n không nói gì, trong thoáng chốc, tôi bỗng run lên, đột nhiên nghĩ hay là hắ n bị ung thư? Nghe nói, đây không phải loại thuốc dùng tùy tiện, thế mà hắ n lại có sẵn đưa tôi uống. Tôi ngược lên nhìn hắ n, thân thái vẫn bình thường khỏe mạnh, chắc không đến mức bị ung thư chứ?

Cứ như thể đọc được ý nghĩ của tôi, hắ n cười khẩy một tiếng, nói:

- Em mong tôi chết lắm à?

- Đâu có.

Có phủ nhận hắ n cũng không chịu buông tha. Ngay lúc đó, hắ n ấn mạnh tôi xuống, lưng đau đến mức suýt nữa tôi hét toáng lên, nhưng ngay tức khắc, hắ n dùng môi che lấp miệng tôi, muốn gào cũng khó. Vùng da ở lưng căng lên, đau nhói như có ai đó gi cả cái bàn là vào đó. Tôi không vùng vẫy, càng vùng vẫy chỉ càng đau đớn thêm thôi. Tôi đau đến là đi, thuốc dần ngấm, não bộ dần dần mất đi khả năng kiểm soát, giờ đây cơ thể tôi như một khối xác thịt nặng nề mà tôi không cách nào chỉ huy được. Lại giống tôi ngày hôm đó. Tôi khóc mà đôi mắt ráo hoảnh, toàn thân bại hoại rã rời, trên người như đeo một tảng đá lớn, hoặc như một kẻ chết đuối dần chìm ngấm xuống vực sâu, không tài nào vùng vẫy được...

Có lẽ trong lúc vật lộn giữa cơn đau và dục tính, tôi đã lầm rầm nói gì đó, có lẽ tôi đang gọi mẹ: “Mẹ ơi, mẹ đến cứu con với, mẹ ơi, mẹ mau đến cứu con đi...” Dù biết rõ mười mười mẹ sẽ không đến, mẹ mất rồi. Cả bố và mẹ đều đã ra đi, thân thể họ nát bấy, đến mặt mũi cũng biến dạng khiến tôi không thể nhận ra.

Tôi không hề khóc, chỉ thấy khó thở, đưa tay dò dẫm giữa hư không, cố nắm lấy thứ gì đó nhưng chẳng có gì cả. Người con trai luôn mang lại sự ấm áp cho tôi, luôn cho tôi sự yên bình cũng bỏ đi rồi, anh nói với tôi rằng:

- Chúng ta chia tay thôi. - Thế rồi quay bước ra đi.

Tôi thở hổn hển từng cơn không dứt như kẻ sắp chết. Ba năm trước, tôi cũng từng tìm đến cái chết bằng cách rạch cổ tay, thả tay trong nước ấm, ngắm nhìn dòng máu quyện mình trong nước, máu lan đỏ cả bồn tắm. Tôi cố gắng chịu đựng, nhưng khổ nỗi tôi mắc bệnh sợ máu nên ngất lịm đi. Giá như nước không tràn xuống sàn, Đấng Yêu không bất ngờ sửa nhặng lên gọi người khác đến thì có lẽ tôi đã chết rồi. Tôi mất nhiều máu, được đưa đi cấp cứu tại bệnh viện. Nghe nói, ngày hôm ấy, tôi được truyền gần như toàn bộ số máu cùng nhóm trong ngân hàng máu của bệnh viện, bác sĩ làm một cuộc phẫu thuật dài đến hơn mười tiếng đồng hồ, cố phục hồi dây thần kinh đã đứt ở cổ tay nhưng không mấy thành công. Tay trái tôi từ đây yếu hẳn đi, chỉ làm được những động tác nhẹ nhàng, không yêu cầu kỹ xảo linh hoạt.

Tôi từng quyết đi tìm cái chết, vậy mà Thần Chết lại không quan tâm đến tôi, ngay cả ông ta cũng bỏ rơi tôi.

Tác dụng của thuốc khiến tôi choáng váng, buồn nôn. Trăn nhà trong mắt tôi méo mó, biến dạng, chút tàn dư của lý trí ở bên bờ sụp đổ, dẫn lòng đi nào... Có lẽ cứ dẫn lòng rồi tất cả sẽ qua... Lần nào tôi cũng bảo mình như vậy, thế nhưng Mạc Thiệu Khiêm lại quay mặt tôi hướng về phía hắn, ánh mắt sắc lẹm như một con báo đang rình mồi, như muốn mở phanh bụng tôi ra bằng ánh mắt ấy. Ngón tay hắn lạnh ngắt, lạnh đến nỗi tôi run cầm cập. Tôi cố gắng nghiêng mặt sang một bên, hắn quay mặt tôi lại, không biết sức lực từ đâu đã khiến tôi cắn phập vào tay hắn. Vị

tanh của máu lan tỏa khắp khoang miệng, nhưng hắn vẫn tỉnh bơ không chịu nói tay.

Hắn chẳng khác gì loài động vật ăn thịt, cắn xé đồ vật phương đến thoi thóp, háp hớ nhưng lại khinh khỉnh chẳng cần bận tâm xem thân mình có vết thương nào hay không.

Không rõ tôi lịm đi hay chẳng qua chỉ là chìm vào giấc ngủ. Công dụng của thuốc đã cuốn đi tất cả mọi cảm giác, không cần biết đó là đau đớn hay ghê tởm, đều đã biến mất hút. Tôi sa chân vào bóng tối mê mông, nơi đó thật ấm áp và an toàn, chẳng tồn tại bất kỳ đau thương nào...

Chương 7

Trời hửng sáng, tôi lại nhập viện lần nữa. Bác sĩ lại rạch đôi lưng áo ngủ của tôi, vài chỗ chỉ khâu bị bục, máu bết lại trên áo, họ phải làm sạch vết thương rồi mới tiến hành khâu. Lần này hình như thuốc tê tiêm không đủ liều, tôi đau đến nỗi xuýt xoa, sụt sịt liên hồi. Bác sĩ vừa dùng nhíp luồn kim, kéo chỉ, vừa hỏi tôi:

- Sao lại ra nông nỗi này?
- Lúc ngủ... không để ý... lật người...
- Lật kiểu gì mà bục cả chỉ? Cô bật tôm đậy à?

Tôi đau đến mức chẳng còn hơi trả lời. Giờ tôi mới biết, người khâu vết thương hôm qua là bác sĩ chuyên khoa thẩm mỹ, vì Mạc Thiệu Khiêm sợ bác sĩ ngoại khoa khâu sẽ để lại sẹo. Bác sĩ khâu cho tôi lần này cũng thuộc chuyên khoa thẩm mỹ, ông ấy đề nghị tôi nên nằm viện với lý do vết thương có dấu hiệu viêm nhiễm.

Được chuyển sang phòng bệnh truyền kháng sinh, tôi gọi cho Duyệt Oánh nhờ cô ấy xin phép nghỉ học vài ngày. Buổi chiều tan học, Duyệt Oánh tức tốc đến bệnh viện thăm tôi. Vừa thấy lưng tôi, cô ấy đã nhảy dựng lên:

- Cậu đến quán bar đánh nhau đậy à? Cứ như bị thằng nào đập lén cả chai rượu vào lưng ấy.
- Tớ mà đi bar à?
- Cũng phải, cậu mà đi thì thể nào cũng kéo tớ đi cùng.

Đột nhiên như sực nhớ ra gì đó, sắc mặt cô ấy bỗng nghiêm trọng hẳn:

- Bạn trai về rồi à? Rồi cuộc anh ta làm gì để cậu bị thương ra nông nỗi này?

Tôi vội nói:

- Tôi làm vỡ cái đèn, sau đó lại vướng dây điện, ngã đè lên đồ ngớ ngẩn của anh.

- Hả? Sao dạo này cậu đen thế?

Tôi cười khò:

- Tôi cũng đang định đi xem bói đây, phải xem xem dạo này vướng phải vận gì.

Duyệt Oánh ngờ nghĩ chơi với tôi cả một buổi chiều cho đến khi Triệu Cao Hưng đến đón cô ấy. Triệu Cao Hưng còn mua tặng tôi một bó hoa, đây là lần đầu tiên tôi nhận hoa của bạn nam tặng. Hồi yêu Tiêu Sơn, chúng tôi vẫn còn nhỏ tuổi, anh chưa từng mua hoa tặng tôi. Nên hôm nay, nhận bó hoa của Triệu Cao Hưng, tôi thấy bùi ngùi:

- Không ngờ người đầu tiên tặng hoa tôi lại là cậu.

Duyệt Oánh thốt lên:

- Thôi đi, bạn trai cậu chưa từng tặng quà?

Tôi nghĩ ngợi một lúc:

- Chưa hề.

Mấy năm gần đây, Mạc Thiệu Khiêm từng tặng tôi khá nhiều quà cáp, quần áo nhưng hắn chưa từng tặng tôi hoa. Tôi nhớ món quà đầu tiên hắn tặng hình như là dây chuyền. Lúc đó, tôi không biết gì về hàng thật, hàng giả, hộp quà được bọc rất đẹp, tôi còn tưởng bên trong là một cuốn sách bìa cứng. Xưa nay tôi đâu biết dây chuyền đắt rẻ thế nào, mở chiếc hộp màu xanh ấy ra, chỉ thấy sợi dây lấp lánh kiêu sa, đẹp đẽ bắt mắt đến nghẹt thở. Tôi luôn cố gắng đóng hộp, đẩy trả lại cho hắn.

Ngày đó, tôi thấy mình thật dũng cảm, không khác gì mấy nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết diễm tình. Cứ định ninh không yêu tức là không yêu, ngu ngốc đi xé cả tấm chi phiêu, lại còn khinh kim cương, chỉ vì hắn không phải người tôi hằng mong đợi.

Duyệt Oánh nói:

- Bạn trai cậu rất giàu cơ mà, một đóa hoa hồng cũng chưa từng tặng á?

Tôi nói:

- Có lẽ anh ta không yêu tớ.

Duyệt Oánh bĩu môi:

- Vớ vẩn! Không yêu mà nghi xuân dẫn cậu đi ngắm hoa anh đào, nghi đông đưa cậu đi tắm suối nước nóng ấy à?

Tôi miễn cưỡng mỉm cười:

- Đây là chuyện năm ngoái rồi, năm ngoái rảnh rồi nên mới thế.

Duyệt Oánh nhìn tôi một lúc lâu, sau đó xua Triệu Cao Hưng ra ngoài, đóng cửa xong xuôi mới chạy đến bên giường bệnh, kê tai thì

thầm:

- Cậu với anh ta cãi nhau hả?

- Không.

Thậm chí hắ n đang ở đâu tôi cũng không biế t. Sáng sớm nay là quản gia đưa tôi đế n bệnh viện, có lẽ hắ n tức mình phải áo ra đi rô i cũng nên, sau đó, hắ n cũng chẳng đế n thăm tôi. Nhưng tôi cảm giác hắ n không dễ gì buông tha tôi nên tôi vẫn thắ y ủ rũ, nảo nề .

Duyệt Oánh vẫn ngờ vực:

- Không phải là vì tay Tiêu Sơn kia đắ y chứ?

Tôi chợt rùng mình, hay đêm qua tôi đã lỡ lời gì rô i? Trong lúc đau đớn, hình như tôi gọi mẹ, liệu tôi có buột miệng gọi tên Tiêu Sơn không nhỉ? Dù đã vùi sâu, chôn chặt cái tên ấy tận đáy lòng nhưng chỉ gầ n khẽ gọi là mọi thứ sẽ ùa về ` số ng động như phô bày ngay trước mắ t, mà cũng có thể tôi đã lỡ miệng trong lúc mê man thật rô i. Bởi vì đã từng có những lúc không thể dắ n lòng được, tôi lại nhớ về ` Tiêu Sơn, nhớ dáng vẻ của anh. Suố t quấ ng thời gian dài đắ ng đắ ng, tôi một mực dỗ mình rắ ng, giá như gặp lại Tiêu Sơn, giá như anh biế t, thế nào anh cũng sẽ bảo vệ tôi, giải cứu tôi khỏi mọi sự ức hiế p.

Tôi luôn lắ y anh ra hòng lừa phỉnh chính mình. Những lúc không thể dắ n lòng, những lúc tuyệt vọng, tôi lại lôi anh ra làm cái cớ. Tôi vẫn có Tiêu Sơn mà, dù đã chia tay nhưng nề u anh biế t, anh sẽ không bao giờ giương mắ t nhìn tôi bị kẻ khác làm nhục. Tôi đặt anh ở một nơi rắ t sâu trong trái tim mình, như một đứ a trẻ bắ n cùng giấ u giế m viên kẹo bọc nhiề u lớp vỏ. Tôi biế t nó đang ở đâu, không câ n nề m tôi cũng biế t nó có mùi vị rắ t ngọt ngào.

Ba năm không gặp, dù dờ i trá lừa mị thì giờ đây cũng thành chuyện nực cười. Rờ t cuộc anh đã sánh vai bên Lâm Tư Nhàn, tôi còn lại những gì đây? Bóc từng lớp vỏ kẹo mà xem, bấ y lâu nay, bên trong đã trờ ng rỗng chẳng còn lại gì.

Duyệt Oánh nhìn sắ c mặt tôi một cách khó hiểu, tưởng mình đã đoán đúng, cô á y lập tức phê bình tôi:

- Cậu đúng là đờ chề t bắ m! Chẳng qua cũng chỉ là mớ i tình đầ u thôi, cậu đã có bạn trai rờ i, tư tưởng đề n hắ n làm gì nữa? Bạn trai cậu tốt như thế , chọn toàn đờ đẹp tặng cậu, rảnh rỗi còn dẫn cậu đi chơi. Chẳng qua anh ta bận bịu nên không thường xuyên đề n thăm cậu thôi chứ gì? Làm người phải có lương tâm chứ, cậu thôi cái kiểu đứng núi này trông núi nọ đi, cẩn thận có ngày bị sét đánh chề t cho mà xem.

Thấ y tôi cảm như hế n, Duyệt Oánh hơi bực mình, cô c cho tôi một cái:

- Tớ chúa ghét cái kiểu của cậu, tớ ghét nhấ t loại “đã ăn trong nô i lại còn trông trong bát”, cậu thực sự không quên được tay Tiêu Sơn á y, thế thì chia tay đi, rờ i tha hồ mà giành Tiêu Sơn về .

- Tớ không bỏ anh ta được.

Tôi uể oải nói với Duyệt Oánh, cũng là tự nói với chính mình:

- Tớ không thể chia tay được.

- Thế thì cậu phải thu trái tim mình lại đi. - Duyệt Oánh bực dọc nói. - Đờ i xử với người ta cho tử tế vào.

Trái tim ư?

Mạc Thiệu Khiêm đầu cấn trái tim này của tôi. Tôi chỉ có thể đợi, đợi đến khi hấn phát chán, phát ngấy, mất hứng với mình, đợi hấn buông tha mình, quên mình đi.

Đã gần ba năm rồi, tôi vẫn chờ, bất kể tôi có ngoan ngoãn, duyên dáng hay giận dỗi, nũng nịu, hấn vẫn vậy. Bao nhiêu chiêu trò hữu dụng tôi đều lôi ra cho đến khi chẳng còn kế nào khả thi. Có những lúc tôi khiến hấn vô cùng bực bội, nhưng qua cơn giận, hấn vẫn không nỡ để tôi khăn gói ra đi.

Nhiều lúc tôi tự hỏi, tóm lại hấn thích tôi ở điểm nào? Chẳng lẽ hấn lại ưa khuôn mặt của tôi sao?

Cũng có thể hấn từng yêu một người, yêu đến cuồng si nhưng họ không thể đến được với nhau, mà vừa khéo tôi lại hao hao giống cô ta chẳng? Phim truyền hình và phim điện ảnh bây giờ đều thể cả, tiểu thuyết cũng thường xuất hiện loại tình tiết bá cấn này, nhưng hôm qua, tôi cũng thử thăm dò rồi đấy thôi, kết quả là khiến hấn nổi điên lên. Hấn giận không phải vì tôi đoán trúng mà vì tôi dám cả gan gặng hỏi hấn.

Bây lâu nay, tôi luôn có cảm giác hấn coi tôi như trò hề. Hấn kiên nhẫn xem tôi còn trò gì chưa chơi, ban đầu thì khóc lóc, vùng vẫy trong tuyệt vọng, về sau lại cố tình khúm núm nhưng vẫn dè dặt. Hấn luôn bàng quan, thờ ơ như một kẻ đang xem trò vui, tôi chẳng khác nào con dê trong bao diêm, thỉnh thoảng bị hấn lôi ra đùa nghịch rồi gào toáng lên vì chẳng thấy địch thủ đâu.

Tôi không hiểu gì về Mạc Thiệu Khiêm, trong khi hấn nắm quá rõ nhược điểm của tôi. Ngay từ lúc bắt đầu, cuộc chơi này đã không hề công bằng, tôi phải làm thế nào mới chia tay hấn được đây?

Chỉ khi hấn chọn ngừng chơi mà thôi, chứ tôi làm gì có quyền chọn lựa.

Hôm sau, Duyệt Oánh và Triệu Cao Hưng lại đến thăm tôi, lần này còn có cả Mộ Chấn Phi. Anh ta cũng mua hoa đến, tôi thấy vui hơn hẳn:

- Em năm viện thì ai cũng tặng hoa sao? Sao lần trước em cũng năm viện mà anh lại không tặng?

Mộ Chấn Phi nói:

- Lần trước chúng mình đã thân nhau đâu.

Thân mới tặng hoa ư? Thế loại logic gì thế này?

Về sau, Duyệt Oánh mới nói:

- Đùng tin anh ấy, chiều nay anh ấy làm báo cáo ở trường, hoa này do một em ở hậu đài tặng anh ấy đấy. Con gái nhà người ta thì chan chứa tình cảm là thế, còn anh ấy lại nói: “May quá, tôi có bạn đang năm viện, hoa này tôi có thể tặng lại cho cô ấy được không?” Làm người ta ức đến ứa nước mắt đấy.

Tôi cười nắc nẻ nên vết thương trên lưng đau âm ỉ, đúng là Mộ Chấn Phi, giẫm chân lên mảnh đất toàn trái tim mỏng manh, vậy mà vẫn thản nhiên như không.

Bốn người chúng tôi ở bên nhau lúc nào cũng rôm rả. Tài xế của Mạc Thiệu Khiêm mang com tôi đến, gõ cửa nhưng bọn tôi đều không biết, đến khi chú ấy đẩy cửa bước vào, tôi mới để ý có người tới. Lúc đó chú tài xế cũng có vẻ bất ngờ, có lẽ không nghĩ trong phòng lại nhiều người đến thế. Nhưng cũng tự hiểu tất cả đều là bạn học của tôi, chú ấy đảo mắt quanh một lát, có vẻ hơi để ý đến Mộ Chấn Phi. Cũng chẳng thể trách, nhìn Mộ Chấn Phi đẹp trai ngời ngời thế này, đi ngoài đường chưa biết chừng sẽ có người của

công ty tìm kiếm ngôi sao để mời anh ta đóng quảng cáo cũng nên. Chú tài xế đặt cặp lô ng giữ nhiệt xuống giường, nói:

- Đồ ng tiêu thụ, đây là cháo cá, cô nhớ tranh thủ ăn lúc còn nóng.

Tôi nói cảm ơn, chú tài xế lịch sự gật đầu với từng người trong phòng, xem như chào hỏi qua loa rồi ra về.

Triệu Cao Hưng hỏi:

- Người vừa rồi là ai thế?

Có lần Duyệt Oánh đã gặp chú tài xế để đón tôi rồi nên cô ấy nhanh nhẩu đáp:

- Lái xe của bạn trai Đồ ng Tuyệt t.

Triệu Cao Hưng giật nảy mình:

- Đồ ng Tuyệt t có bạn trai á? Thế cậu với anh tở là sao đây?

Tôi liếc xéo Mộ Chấn Phi, anh ta lại khoe lúm đồ ng tiêu chuyên chế t người:

- Anh đã nói anh với Đồ ng Tuyệt t chỉ là bạn bè bình thường thôi, các chú lại không tin, giờ đã tin chưa?

Dựa vào thâm niên hóng hớt của mình, tôi biết một điều chắc chắn là đương sự càng phủ nhận tin đồn thì tin đồn càng lan nhanh. Tôi trừng mắt với Mộ Chấn Phi, thực sự không hiểu nổi anh ta rốt cuộc có cô ý hay không nữa.

Tôi không ngờ hôm ấy Tiêu Sơn cũng tới bệnh viện. Lúc đó, trời nhá nhem tối, bọn Duyệt Oánh đã về hết, cô y tá ra ngoài mua cam, mình tôi ngồi trong phòng bệnh chơi đua xe trên PSP. Đang

lao vun vút qua đoạn nguy hiểm thì có tiếng gõ cửa, tưởng cô y tá đã về nên tôi cũng không ngẩng đầu, chỉ chăm chăm chơi, miệng nói:

- Mời vào.

Tiếng bước chân rất nhẹ gọi tôi sực nhớ đến một điều. Tôi nghĩ có lẽ mình nghe lầm rồi, hoặc tôi đang nằm mơ, đáng lẽ ngón tay phải giữ chặt phím bấm, nhưng không rõ từ lúc nào đã buông lỏng.

Bao năm nay, tôi vẫn nhận ra tiếng bước chân của anh.

Màn hình hiển thị OVER, mất vài giây, tôi mới ngẩng được lên, đúng là Tiêu Sơn. Vẫn bộ quần áo thể thao thoải mái, anh xách theo một túi đồ. Ánh đèn tuýp trong phòng bệnh sáng đến khác thường, tôi có cảm giác anh vừa cao vừa xa, đứng ngay đó thôi mà dường như xa xôi vô cùng.

Mãi tôi mới nghe thấy tiếng mình cất lên:

- Là anh à?

Anh nhoen miệng cười:

- Hôm qua nghe Cao Hưng nói em ốm, trùng hợp quá, bà ngoại anh cũng đang nằm ở bệnh viện này, ngày nào anh cũng ghé thăm. Lúc đầu không biết em nằm ở phòng nào, may có cô y tá giúp anh tra tên.

Anh đặt túi giấy lên chiếc tủ cạnh đầu giường, bên ngoài túi có in logo một tiệm bánh ngọt, anh nói:

- Anh mua ở một cửa hàng gần bệnh viện, không biết có ngon không.

Anh vẫn nhớ thói hào ngọt lúc ó m của tôi, nhưng tôi không dám tự suy diễn, hình như năm xưa, chúng tôi đã nói rõ với nhau rồi: chia tay, nhưng vẫn làm bạn.

Tôi cười giả lả, kiể m đượ một câu để nói:

- Lâm Tư Nhân sao rồi? Cô ấy vẫn khỏe chứ?

Anh ngồ i im một lúc, lát sau mới nói:

- Hôm nay cô ấy có tiế t học.

Thực ra tôi thấ y mình nhìn anh bắ ng một ánh mắ t rấ t thản nhiên, giồ ng như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì. Rõ ràng tôi đang cô ịu đượ, nhưng điề u này chẳng là gì so với những khó khăn tôi đã từng gắ ng gượ ng vượt qua.

Không khí trong phòng bỗng chùng xuồ ng, bởi tôi không biế t nên nói gì với anh. Có lẽ anh cũng cảm thấ y khó xử, thế nên chưa đầ y một phút, anh đã lên tiế ng:

- Vậ... Tô i nay anh có việc, anh về đây.

- Em tiễn anh.

- Không câ n, em là người bệnh mà.

Anh rời căn phòng đượ khoảng hai, ba phút, tôi mới trượt khỏi giường, lao thẳng ra ngoài, chạy một mạch đế n đầ u hành lang, ở đó có một ban công nho nhỏ, có thể nhìn xuồ ng sân.

Sân trước bệnh viện trồ ng toàn cây hòe gai, mùa này lá đã rụng hế t, những chạc khô thon thon xiên ngang ánh đèn đường như rong tảo bồ ng bê nh trong chậu thủy tinh trong suồ t. Qua đám rong tảo chắ ng chịt ấy, tôi kiể m tìm một bóng hình quen thuộc, dù rấ t xa,

rất cao, nhưng tôi vẫn tìm thấy anh từ cái nhìn đầu tiên. Dáng dấp ấy, tôi vừa đưa mắt nhìn là đã tìm thấy ngay.

Anh chậm rãi cất bước, bóng lưng hơi gầy, ba năm qua, anh chẳng béo lên tẹo nào, chỉ ngày càng cao. Trời tối, gió lùa lạnh lẽo nhưng tôi không cảm thấy lạnh, giống như năm xưa, mỗi lần sắp vào tiết, tôi chỉ muốn nán lại ngoài hành lang, dõi mắt theo bóng anh từ sân cỏ chạy vào.

Lúc đó, nhất định anh sẽ ngẩng đầu, từ đằng xa, nhoèn miệng cười với tôi.

Nhờ nụ cười của anh mà bầu trời trong tôi xanh hơn bao giờ hết.

Kia đúng là Tiêu Sơn của tôi rồi.

Tôi nhìn bóng anh khuất sau góc rẽ, giống như mỗi giấc mơ của tôi. Xi măng dưới chân thoát đầu còn cứng cáp, về sau đã mềm nhũn, tôi như giẫm lên một miếng bông, khó giữ được thăng bằng, vết thương cũng nhói đau, gió lùa vào khiến người tôi run lẩy bẩy.

Tôi đứng đó mãi, đến khi cái lạnh ngấm vào xương tủy mới chịu về phòng. Cô y tá đã về từ lâu, đang dáo dác đi tìm tôi. Thấy tôi đi chân trần, cô ấỵ giật mình, vội lấy nước cho tôi rửa chân.

Tôi nhúng chân vào chậu nước, nước nóng giã như kim chích nhưng cũng chẳng buồn xuýt xoa. Tôi nhớ Tiêu Sơn, nhớ từng cử chỉ và những lời anh nói ngay tại căn phòng này. Thực ra, anh chỉ nán lại một lúc ngắn ngủi nhưng chỉ cần một giây thôi, anh đã khiến tôi có cảm giác sống không bằng chết.

Tôi không ăn bánh kem anh tặng, chỉ sợ ăn rồi sẽ ứa nước mắt, không thì cũng hóa rồi rồi làm điều gì đó đại dột. Tôi đành cho cô

y tá, cô ấy rất vui, nói là sẽ đem về cho con gái ăn.

Ngày trước, bất cứ thứ gì Tiêu Sơn đưa, tôi đều giữ như báu vật, dù là cục tẩy hay cái kẹp sách. Nhưng giờ đây, tôi phải nghiêm khắc hơn với bản thân mình, vì anh đâu còn là của tôi nữa. Tôi phải quên anh, bằng bất cứ giá nào, tôi phải quên được anh.

Tiêu Sơn kể, ngày nào anh cũng tới thăm bà ngoại, nhưng sau hôm đó, tôi không hề gặp lại anh, mà tôi cũng không đủ can đảm để đi hỏi xem bà Tiêu Sơn đang nằm phòng nào, khoa nào. Dù năm đó, bà đối xử với tôi hết mực ân cần, nhưng tôi sợ đối mặt với anh. Ngày nào Duyệt Oánh và Triệu Cao Hưng cũng đến thăm, nhưng tôi không hề nhắc đến Tiêu Sơn.

Tôi sẽ quên được anh thôi.

Ngày xuất viện, tôi cũng tránh luôn cả Duyệt Oánh, vì Mạc Thiệu Khiêm đột nhiên gọi điện, nói là sẽ đến đón tôi về.

Tuy thường ngày tôi chỉ biết xem báo lá cải nhưng thỉnh thoảng vẫn xem tin tức tài chính, đương nhiên tôi thừa hiểu làm gì có chuyện hấn tốt bụng đột xuất, muốn tới đón tôi. Chẳng qua công ty hấn đang định thu mua một công ty kỹ thuật ở vùng này, tôi đoán hấn đến đây để chỉ đạo công việc. Có điều, hấn tiện thể ghé qua đón tôi thế này khiến tôi vừa mừng vừa lo. Lần trước làm hấn giận dùm dùm, tôi còn tưởng hấn sẽ cho tôi vào quên lãng, suốt nửa năm không thèm ngó ngang, như người ta vẫn thường nói “bị ra rìa” ấy mà.

Trước nay, tôi chưa từng thấy Mạc Thiệu Khiêm lên ti vi, thậm chí cũng hiếm khi bắt gặp tên công ty hấn xuất hiện trên tin tức tài chính, có chăng cũng chỉ là máy dòng sơ sài, hơi hợt, ví dụ như lần thu mua quy mô trung bình này. Mạc Thiệu Khiêm làm ăn rất kín kẽ, trước nay không thích phô trương. Thế nên, tôi vẫn luôn

thả c mắ c tại sao lâ n trước hắ n lại xuấ t hiện cùng Tô San San, đã thể còn tình tứ nắ m tay nhau bằng qua đường nữa chứ, việc này không giố ng tác phong hằ ng ngày của hắ n.

Vê` đê` n nhà, tài xế` đuỏi theo, đưa cho hắ n một chiế` c túi. Hắ n sực nhớ ra, rô` i chuyê` n cho tôi:

- Cho em đấ` y!

Dường như đã thành lệ, mỗi lâ n nguôi giận là hắ n lại mua quà tặng tôi, tôi cũng chẳng hiểu điê` u đó hàm ý gì, có thể hắ n quen dùng cách này để biểu thị hắ n không thêm chấ` p tôi nữa.

Tôi đón lâ` y:

- Cảm ơn anh!

Đang định câ` t đi, Mạc Thiệu Khiêm bắ t ngờ hỏi:

- Không mở ra xem à?

Tôi vâng lời mở chiế` c hộp, bên trong là nhẫn đá quý. Viên đá quý có màu đỏ không sậm lắ m, tuy viên đá khá to nhưng ước chừng giá cả cũng chỉ tâ` m tâ` m. Trái lại, hình thức khám nạm khá đẹp, xung quanh viê` n nhiê` u viên kim cương nhỏ xíu, nhìn giố ng hệt chiế` c nhẫn “trúng chim bồ` câu” từng xuấ t hiện trong một bộ phim điện ảnh.

Tôi đóng chiế` c hộp lại, chợt nhận ra hình như hắ n đang nửa cười nửa không, cũng không hiểu hắ n cười cái gì.

Đợt nghỉ lễ Quô` c khánh, tôi theo hắ n sang Hồ` ng Kông, chúng tôi từng đi xem bộ phim á` y. Hôm đó, chuyện làm ăn đã bàn bạc xong xuôi, hắ n cùng tôi ngô` i ở khách sạn dùng trà chiê` u, hiế` m lắ m mới có dịp được nghỉ ngơi. Không hiểu sao lại nhắ` c đê` n phim

anh, thế là chúng tôi đi xem *Sắc giới*. Rạp phát tiêng Quảng Đông, tôi nghe chẳng hiểu nổi một câu, giữa chừng đã lả ra ngủ. Lúc choàng tỉnh, đập vào mắt tôi là hình ảnh đặc tả của Thang Duy trên màn hình, nhìn cô ấy buồn rười rượi ngồi trên một chiếc xe kéo, đưa tay vuốt lại cổ áo, tôi nhớ mãi hình ảnh chiếc nhẫn khá to trên ngón tay cô ấy, còn vẻ mặt cô ấy lại nhạt nhòa và xa dãn, chẳng biết lúc đó cô ấy đang nghĩ gì.

Tôi lơ mơ ngủ, nhưng vẫn biết phim sắp hết. Trên đường về, Mạc Thiệu Khiêm hỏi:

- Thầy phim thế nào?

Tôi ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Chiếc nhẫn to mà đẹp quá.

Trước kia, hã n từng tặng tôi mấy chiếc nhẫn, bết nhất cũng phải kim cương sáu carat, thông thường trên đó sẽ khắc tên tôi. Nói thật, kim cương cũng là đá cả thôi, nhiều khi tôi vẫn tự hỏi, mấy cái nhẫn khắc tên ấy liệu có bán được không? Không được thì bán mặt đá thôi vậy. Tôi cất chiếc nhẫn vào két an toàn, Mạc Thiệu Khiêm vỗ vào két sắt, hỏi băng quơ:

- Trong này để những gì rồi?

Tôi có tình eo ợt, nói:

- Thì toàn đồ anh tặng.

Hã n nhưn mày:

- Nhưng bình thường có thầy em đeo đâu.

Tôi khai thật:

- Anh tặng em toàn đồ` quý giá, em là sinh viên quèn, chẳng nhẽ lại đeo tới trường?

Hình như hắ n vừa bật cười rô`i kéo tôi vào lòng. Nhiê`u lúc hắ n thích ôm tôi như vẫn thường ôm Đáng Yêu, nhưng lâ`n nào hắ n cũng siê`t chặt vòng tay khiê`n người ta thấ y ngộp thở. Hoi thờ hắ n thoáng lướt qua má, gọi cảm giác ngứa ngáy, khó chịu. Hắ n nói:

- Tô`i nay cho em cơ hội để đeo, chúng mình ra ngoài dùng cơm.

Có lẽ đây là lâ`n đầ`u tiên hắ n tự tay chọn quầ`n áo cho tôi, tôi nghĩ bụng, tâm trạng hắ n phá`n khởi thê` chắc là công việc làm ăn thuận lợi lắ m. Thông thường những lúc thê` này, tôi luôn biê`t điê`u nịnh nọt thêm một chút cho hắ n vui, đơn giản vì hắ n vui thì tôi sẽ dễ số ng. Hắ n chọn cho tôi một bộ đầ`m màu xanh ngọc trắ ngực, nói:

- Đeo chuỗi vòng sapphire năm ngoái tôi tặng em đi.

Tôi thay váy xong, ra ngoài đã thấ y hắ n chọn xong cho tôi đôi giày đi kèm.

Nói thật, tôi mua quầ`n áo chẳng nghĩ ngợi gì nhiê`u, có lúc lượn lờ với Duyệt Oánh, nhưng thỉnh thoảng vẫn đi mò mẫm ở má`y tiệm nhỏ lẻ với bạn học, loại áo phong ba mươi lăm tề một chiế`c cũng rá`t đẹp. Thê` mà Mạc Thiệu Khiêm lại dám khinh thường má`t thẩm mỹ của tôi, cho nên, nhiê`u khi cửa hàng gửi catalogue đê`n, tôi chỉ chọn bừa lắ y vài cái. Đầ`ng nào thì hệ thố`ng phục vụ ở má`y cửa hàng á`y cũng khá chu đáo, chỉ câ`n tôi từng mua quầ`n áo ở đó, size gì họ cũng nhớ hế`t.

Tôi chẳng nhớ nổi mình đã mua đôi giày cao gót này khi nào nữa, xô vào chân là cả người cao ngắ`t ngưỡng. Nhưng nhờ nó mà tôi đứng

cạnh Mạc Thiệu Khiêm không đến nỗi quá thấp.

Tại hấn quá cao, nếu tôi đi giày bệt, chắc cả đời chỉ biết nghiền cổ nhìn hấn.

Hấn dẫn tôi tới một nhà hàng mới khai trương tọa lạc trên tòa nhà cao nhất trong thành phố, họ làm nên bể thủy tinh khiến cả nhà hàng như lơ lửng giữa không trung, người sợ độ cao tốt nhất đừng nên vào. May mà trong nhà hàng có thả băng khô, dường như toàn bộ sàn nhà đều chìm trong lớp mây mù.

Giám đốc nhà hàng thân chinh ra chào hỏi chúng tôi, còn tặng thêm champagne. Chỗ ngồi của chúng tôi nhìn xuống khu buôn bán sầm uất như bàn cờ của thành phố, từ độ cao này ngó xuống, cảnh vật hiện ra lúc tỏ lúc mờ, tựa như phong cảnh. Mạc Thiệu Khiêm xem xong menu, đưa cho người phục vụ:

- Cho tôi món đặc biệt của nhà hàng.

Người phục vụ hỏi:

- Thưa Mạc tiên sinh, có mang lên luôn không ạ?

Mạc Thiệu Khiêm thoáng tỏ vẻ hồ hững:

- Còn một người nữa, đợi đến đủ đã.

Thật không ngờ, ngoài tôi ra, còn có thêm người khác khiến Mạc Thiệu Khiêm phải chờ, có vẻ ngông nghênh đây. Tự dung tôi có linh cảm chẳng lành, trộm nghĩ, hấn không nhạt nhẽo đến mức mời Tô San San tới ký tặng tôi thật đấy chứ?

Chương 8

Có nă`m mơ tôi cũng không ngờ, người Mạc Thiệu Khiêm đợi hóa ra là Mộ Chấ`n Phi.

Lúc phục vụ dẫn anh ta vào, tôi điế`ng người.

Tôi còn tưởng mình nhìn nhâ`m hoặc khói mù khiế`n tôi có ảo giác rô`i chẳng? Nhưng người đó đúng là Mộ Chấ`n Phi. Dù nhìn anh ta có phâ`n xa lạ khi mặc com lê, đeo cà vạt chĩn chu nhưng anh ta đúng là Mộ Chấ`n Phi.

Hình như Mộ Chấ`n Phi cũng rấ`t ngạc nhiên, nhưng anh ta chỉ đảo mắ`t qua tôi, sau đó lập tức quay sang Mạc Thiệu Khiêm.

Mạc Thiệu Khiêm vẫn ngô`i yên vị, giọng lạnh nhạt:

- Ngô`i đi.

Rô`i quay đầ`u dọn dờ phục vụ:

- Đưa món lên được rô`i.

Không thể hiểu nổi tôi đang nghĩ gì vào lúc ấy, chỉ biế`t rằ`ng tôi không dám ngẩng đầ`u lên, hai bàn tay vịn chặt khăn ăn, như thể chiế`c khăn ấy chính là cổ mình. Kể từ lúc ở bên Mạc Thiệu Khiêm đế`n nay, đây là lâ`n đầ`u tiên tôi gặp phải người quen, nhục nhã, ê chề` đế`n ngạt thở, tôi gắ`ng guợng nói muố`n đi rửa tay nhưng Mạc Thiệu Khiêm chẳng buồ`n ngo`ng ngàng, hắ`n thản nhiên nhìn Mộ Chấ`n Phi:

- Kỳ nghỉ đông này, cậu về công ty mà thực tập, anh đã bàn giao cho Thế Bang rồi, cậu ta sẽ bố trí người hướng dẫn cậu.

- Em hẹn mấy bạn trong hội leo núi rồi, kỳ nghỉ đông bọn em sẽ đi leo núi.

Mạc Thiệu Khiêm vẫn nói bằng giọng thản nhiên:

- Leo núi? Năm ngoái bị thương ở Châu Phong vẫn chưa khỏi cậu nhớ đời phải không? Cậu làm thế là thiếu trách nhiệm với hội đồng quản trị.

- Mình anh có trách nhiệm với hội đồng quản trị là đủ rồi, thưa đồng chí chủ tịch.

- Đừng tưởng chộc tức anh là anh sẽ mặc xác cậu thích làm gì thì làm, bất kể cậu có lý do gì, kỳ nghỉ đông năm nay, cậu phải về công ty thực tập.

Mộ Chấn Phi nhìn hấn rồi bật cười, trên má vẫn hiện lên lúm đồng tiền đẹp rạng ngời như thường lệ:

- Lúc đó nói sau.

Hai người họ chỉ lo nói chuyện, không một ai bận tâm đến tôi. Nhưng tôi ngờ i đó mà như ngờ i trong hầm băng, thậm chí đầu ngón tay cũng lạnh toát.

Bô i bàn rục rịch mang món lên, rót rượu vào ly cho tôi. Bấy giờ Mạc Thiệu Khiêm mới quay sang nói:

- Em vừa khỏi bệnh, đừng uống rượu. - Rồi gọi người đổi cho tôi cốc nước hoa quả.

Đến giọng cười mà tôi cũng không làm được. Bây lâu nay, tôi cứ định ninh Mộ Chấn Phi được sinh ra trong một gia đình khá giả nhưng có ngờ đâu anh ta lại có dây mơ rễ má với Mạc Thiệu Khiêm, thậm chí không đơn thuần dừng lại ở mức độ hơi hợt thông thường.

Tôi tự hỏi có khi nào anh ta là con của Mạc Thiệu Khiêm không? Không đời nào, Mạc Thiệu Khiêm mới ba mươi hai tuổi, làm sao có con trai đang học đại học được. Mà cũng có thể là em trai, nhưng sao không cùng họ Mạc nhỉ?

Tuy tôi không biết nhiều về Mạc Thiệu Khiêm nhưng cũng nghe lảng máng sự tích bố hắn gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng. Vào đúng thời kỳ kinh tế đang phát triển nhanh chóng, ông khởi nghiệp từ nhà máy hóa chất, sau chuyển sang làm cảng container, một tay kiến lập cơ nghiệp hùng mạnh này. Vào lúc công việc kinh doanh đang lên như diều gặp gió, ông đột ngột qua đời. Tuy đang ở nước ngoài, nhưng chàng thanh niên trẻ Mạc Thiệu Khiêm đã bỏ dở con đường học hành, trở về nước tiếp quản công ty. Trước kia, hắn vốn theo học ngành Quản trị kinh doanh, khoảng hơn mười năm gần đây, hắn càng ngày càng chứng tỏ thực lực của mình.

Lý lịch trích ngang của đại gia tầm cỡ xưa nay thường bị thêm mắm dặm muối khá nhiều. Người có tiền mà, TVB chiểu đi chiểu lại để phát ngân rồi. Tôi không khoái màn ân oán của giới thượng lưu, thực ra, Mộ Chấn Phi là gì của Mạc Thiệu Khiêm thì có liên quan gì tới tôi? Một khi Mộ Chấn Phi biết tường tận con người tôi rồi, cùng lắm là sẽ khinh thường ra mặt, sau này coi nhau như người dung là xong chứ gì?

Tôi chẳng thêm bận tâm. Nghĩ thấu đáo rồi, tôi bèn lên dây cốt tinh thần, ăn một bữa thật thịnh soạn.

Giữa chừng, Mạc Thiệu Khiêm ra ngoài nghe điện thoại khoảng mười phút, bỏ lại tôi và Mộ Chấn Phi trên bàn ăn. Tôi vẫn không hé răng nửa lời, chỉ cằm cúi vào món canh “cá cơm môm” khoái khẩu của mình. Mộ Chấn Phi cũng vậy, phong cách ăn uống của anh ta thật lịch sự, nhã nhặn, đâu ra đấy, phong thái y chang vị giáo sư thường hướng dẫn chúng tôi học tập nghiêm túc trong phòng thực hành, mọi thứ đều trơn tru gọn gàng, quả thực khiến lòng tôi nhieu nỗi hoang mang.

Lúc trở lại bàn ăn, Mạc Thiệu Khiêm và Mộ Chấn Phi cũng không trao đổi nhieu. Bữa cơm giữa ba người diễn ra trong bầu không khí im ắng đến kỳ lạ. Hậu quả là tôi ních đầy một bụng đồ ăn, không thể nào ăn nổi thêm món tráng miệng nữa. Mạc Thiệu Khiêm nói với Mộ Chấn Phi:

- Để tài xế đưa cậu về.
- Không cần đâu anh.
- Vậy cậu cứ suy nghĩ chuyện thực tập...

Lời chưa dứt, Mộ Chấn Phi đã trưng ra vẻ mặt hiềm thây. Vẻ mặt đó dường như có nét khó chịu kiểu trẻ con:

- Được rồi mà anh rể, em biết rồi!

Tôi nay, tôi bị sấm sét oanh tạc mấy lần liền nên chân tay có chút tê tê.

Lúc lên xe về nhà, tôi tỏ vẻ biết điề, ngờ ngay ngắ, mắt nhìn ra khoảng đèn rực rỡ lung linh ngoài cửa xe, cuộc sống về đêm của thành phố này vẫn luôn náo nhiệt như thế. Tôi biết hôm đó, chú tài xế đã nhận ra Mộ Chấn Phi, cho nên Mạc Thiệu Khiêm mới dàn xếp “bữa tiệc” tôi ngày hôm nay. Không biết ai đã nghĩ ra

hai chữ “bầy tiệc” hay ho ấy vì đích thị nó là một cái bầy, miệng mời khách dùng cơm, lòng giăng bầy hại người. Từ đầu đến cuối, Mạc Thiệu Khiêm vẫn thản nhiên, tôi không hiểu hắn đang nghĩ gì, xưa nay, tôi chưa lúc nào cắt nghĩa được con người hắn, muốn đoán xem tâm trạng của hắn thế nào quả là một việc vô cùng mệt mỏi.

Có lẽ hắn chỉ đang cảnh cáo, muốn tôi hạn chế qua lại với Mộ Chấn Phi mà thôi. Nhưng sao phải quanh co, phí sức thế, chỉ cần nói thẳng với tôi rằng Mộ Chấn Phi là em vợ của hắn đây, đảm bảo ngón út té quyên của tôi sẽ ăn đứt Na Tra. Tôi nào phải hạng không biết sợ chết, cũng chẳng phải người không biết nhục, tôi luôn chủ động tránh né tất cả những gì dính dáng đến vợ hắn càng xa càng tốt, huống chi là em ruột của vợ hắn.

Về đến nhà, tôi sượng sùng nói:

- Sau này em sẽ không tái phạm nữa.

Hắn vừa gỡ cúc tay áo vừa liếc tôi:

- Những chuyện ngu xuẩn thế này, anh cũng không muốn giúp em giải quyết đến lần thứ hai.

Thật là oan cho tôi và Mộ Chấn Phi, tôi dám quả quyết rằng từ xưa đến nay, Mộ Chấn Phi chưa hề có ý gì với tôi, và tôi thì cũng vậy, thật đấy!

Bây giờ, tôi lại có chút rùng mình trước khả năng kiêu mạn chế của Mộ Chấn Phi. Tôi nay, anh ta hoàn toàn tinh bơ. Mộ Chấn Phi mà tôi biết trước đây không đến nỗi dửng dưng như thế. Tôi cũng chẳng hiểu nổi, hay anh ta đã biết từ lâu rồi? Tôi tự nhận mình cũng khá kín tiếng về mọi quan hệ bất chính với Mạc Thiệu Khiêm nên trong trường không một ai hay biết, nhưng trên đời làm gì có bức tường nào kín gió, biết đâu bấy lâu nay, chỉ có mình tôi

vải thưa đòi che mắt thánh. Nhưng sao Mộ Chấn Phi lại tỏ ra bình tĩnh nhường này? Theo lẽ thường, đáng lẽ anh ta phải thay mặt chỉ mình dấn mặt tôi mới phải chứ? Hay do bản thân Mạc Thiệu Khiêm quá ngông nghênh? Chẳng lẽ hấn không sợ bị em vợ bóc mẽ sau đó lục đục với vợ sao? Tự dưng tôi thấy ớn lạnh, tự hỏi lúc đầu mình quen Mộ Chấn Phi thế nào? Phải chăng anh ta đã biết mọi quan hệ giữa tôi và Mạc Thiệu Khiêm từ lâu, nên cố tình lấy điện thoại ném tôi?

Tôi thấy sợ hãi gần đàn ông thâm sâu khó lường này.

Mạc Thiệu Khiêm coi chuyện này chỉ như một việc ngu xuẩn. Tôi cũng thấy mình thật ngốc, để người ta đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Lúc ấy, Mạc Thiệu Khiêm vẫy tay gọi tôi, tôi lên bước tiến về phía hấn như thể mình là Đáng Yêu, trong đầu cân nhắc xem có nên tiếp tục làm kiểm điểm với hấn hay không, hay cứ bước liêu qua bên đó, hy sinh chút thân mình? Tôi vẫn đang lưỡng lự nhưng hấn không cho tôi thời gian để suy nghĩ thấu đáo, hấn dốc sức tận dụng sự hy sinh thân mình của tôi.

Sau khi Mạc Thiệu Khiêm đi, tôi trở lại với cuộc sống yên bình trong trường. Lên lớp, tan học, ăn cơm, lấy nước... Dường như Mộ Chấn Phi cũng lặn mất tăm. Lúc đầu, Duyệt Oánh cũng rầu rĩ lắm, còn tôi thì toe toét nói:

- Chẳng lẽ bắt người ta lấy nước cho tớ những một năm thật à? Đùa thôi mà, hơn nữa anh ấy sắp tốt nghiệp rồi, bạn là đúng thôi.

Sinh viên năm cuối ai mà chẳng bận rộn lu bù, không lo xuát ngoại thì cũng ôn thi thạc sĩ, không ôn thi thạc sĩ thì cũng ráo riết tìm việc, huống chi Mộ Chấn Phi là nhân vật đình đám, tiền đồ vô cùng rộng mở. Đợi ơn trời, đợi ơn đất đã cho tin đồn giữa tôi và

Mộ Chấn Phi trở thành dĩ vãng. Tôi chủ động thu hẹp phạm vi sống của mình, không thường xuyên đi ăn ké Duyệt Oánh và Triệu Cao Hưng nữa, kéo lại chạm mặt Mộ Chấn Phi.

Những người tôi tránh ngày một nhiều, chỉ vì chuyện thâm thụt, xấu xa này mà đến bản thân tôi cũng không rõ rốt cuộc mình cần phải tránh bao nhiêu người.

Thế mà tôi lại không trốn được Lâm Tư Nhân. Không hiểu cô ấy dò hỏi kiểu gì mà lại biết được số điện thoại của tôi, mà có khi chính tôi đã buột miệng nói cho cô ấy biết từ lần ăn lẩu dê hôm đó cũng nên. Lần đấy, tôi huyên thuyên hơi nhiều, cả chuyện cần nói lẫn chuyện không nên nói, tôi chẳng nhớ nổi mình đã ba hoa những gì, chỉ nhớ hôm đó, tôi thao thao bất tuyệt không ngại miệng, cứ sợ một khi ngừng lại sẽ để xảy ra những chuyện khó lường.

Nói đúng ra, nếu chuyện khó lường thực sự xảy ra thì muốn tránh cũng không được.

Tôi đành đành ở ký túc xá nửa ngày, mãi sau mới đi chải đầu, thay quần áo, cuối cùng không thể nấn ná thêm nữa, đành xách túi, đi gặp Lâm Tư Nhân.

Lâm Tư Nhân hẹn tôi ở một quán cà phê ngoài cổng Tây, gọi là quán cà phê thôi chứ thực ra là do sinh viên tự mở, chủ yếu bán đồ ngọt và thức uống, giá cả không đắt lắm. Tôi gọi trà sữa trân châu, Lâm Tư Nhân chọn trà xanh. Phục vụ bung đồ uống lên, tôi cầm cốc trà sữa hút một hơi, sau đó cắn ống hút theo thói quen. Tôi có tật xấu hay cắn ống hút mỗi khi căng thẳng, Mạc Thiệu Khiêm uốn nắn nhiều lần rồi nhưng tôi không sửa được, cứ căng thẳng là thói xấu lại tái diễn.

Đây là lần đầu tiên tôi đến quán cà phê này, quán không quá rộng, âm nhạc dịu dặt nhẹ nhàng, quả là một nơi thích hợp để tâm sự.

Trong điện thoại, Lâm Tư Nhân bảo có chuyện muốn nói, nhưng tôi hoàn toàn không biết cô ấy muốn nói gì với tôi.

Hôm nay, tiết trời nắng ráo, vạt nắng rực rỡ tràn qua khung cửa sổ, hắt chếch xuống chén trà thủy tinh trong suốt đặt trước mặt Lâm Tư Nhân, lá trà xanh non dập dềnh, khoan thai bung mình, giã nở trong nước. Tia nắng chớm đông dịu dịu đậu trên khuôn mặt Lâm Tư Nhân, nhìn cặp mắt hạnh có phần trũng sâu, tôi chợt nghĩ hình như cô ấy thiếu ngủ. Tôi ngậy người nhìn, thấy rồi cô ấy bật cười, móc trong túi ra bao thuốc lá, nhanh nhẹn rút một điếu, hỏi tôi:

- Cậu hút thuốc không?

Tôi giật mình trước cử chỉ của Lâm Tư Nhân. Trong trí nhớ của tôi, Lâm Tư Nhân những năm cấp ba luôn là một cô gái dịu dàng, thùy mị, nổi danh nhất khóa, sống quy củ, nề nếp, dù thế nào đi nữa cũng không thể có thói quen hút thuốc. Tôi lắc đầu, cô ấy rút bật lửa, châm thuốc một cách điều luyện, nói:

- Năm thứ nhất tôi đã tập hút rồi, sau đó thì không ngừng được.

Cô ấy im lặng một lúc rồi mỉm cười:

- Có rất nhiều việc một khi đã bắt đầu thì không cách nào ngừng được nữa.

Nhìn những đợt khói trào ra từ miệng cô ấy sao mà xa cách, lạ lẫm quá! Qua làn khói vẫn vờ, gương mặt mộc vẫn mịn màng, sáng sủa như xưa, gọi tôi nhớ về thời cấp ba. Hồi đó, hằng ngày, chúng tôi chỉ biết học hành chống chế với thầy cô và thi cử, tuổi xuân phơi phới, cuộc đời thênh thang, tha hồ bay nhảy. Thế mà ngày hôm nay, tuổi xanh đã là một nắm cát trong lòng bàn tay, càng cố giữ lại càng dễ vọt mất.

Cuối cùng, Lâm Tư Nhân dụi mạnh đầu lọc vào gạt tàn, cất lời, giọng điệu vẫn đều đều như trước:

- Ông Tuyết này, cậu giúp tôi một việc được không?

Tôi hỏi:

- Việc gì vậy?

Dưới ánh nắng phơn phớt của ngày đông, hàng mi dài rậm của cô ấy như cánh chuồn giăng mắc bên bờ ao sau cơn mưa mùa hạ, bơ vơ giữa trời quang mây tạnh, rõ ràng không một ai hiểu. Cô ấy nói:

- Bà ngoại Tiêu Sơn vừa mất tuần trước.

Tôi không kìm được, bật ra tiếng “há”. Lần trước, Tiêu Sơn nói bà đang nằm viện, tôi định đi thăm vì bà đã đố i với tôi rất mực ân cần nhưng do nhất chét, sợ chạm mặt Tiêu Sơn nên không dám đi.

- Cậu cũng biết đấy, bố mẹ anh ấy ở nước ngoài nhiều năm, bà ngoại qua đời khiến anh ấy rất suy sụp. Tiêu Sơn xin phép nghỉ ba ngày để chịu tang bà, đáng lẽ phải đi học từ lâu rồi, nhưng đến nay vẫn chưa về. Không ai biết anh ấy đi đâu. Anh ấy tắt máy, không về ký túc xá, cũng không về nhà. Tôi không tìm được anh ấy, không ai tìm được cả.

Tôi thì thào nói:

- Tôi không gặp anh ấy.

- Tôi biết.

Lâm Tư Nhân nhìn tôi bằng đôi mắt đen láy mà sâu thăm thẳm.

- Tại tôi lo quá hóa quẩn, những nơi có thể tìm, tôi đều lùng sục cả rồi nhưng vẫn không thấy bóng dáng anh ấy đâu. Tôi lo nên

anh ấy cứ bỏ học thế này thì sẽ không giàu nổi văn phòng khoa. Tôi không muốn chuyện này ảnh hưởng đến tương lai của anh ấy. Nếu có gặp, mong cậu hãy an ủi anh ấy vài câu thôi cũng được.

Tôi thần thờ nhìn Lâm Tư Nhân. Một người quen sống tự cao tự đại, giờ lại nói với tôi những lời này, chắc hẳn là vì bản thân cô ấy đang thật sự rơi vào tuyệt vọng.

Cô ấy không tìm được Tiêu Sơn, vậy còn tôi? Tôi biết đi đâu để tìm anh đây? Từ khi chia cắt, tôi không có cách nào tìm được anh quay về.

Buổi chiều không có tiết học, tôi đưa Lâm Tư Nhân đi tìm thêm vài chỗ, gọi điện cho mấy người bạn thân quen với Tiêu Sơn đang ở vùng khác nhưng họ cũng không hề hay tin về anh. Thậm chí chúng tôi còn về trường cấp ba cũ, nơi mà tôi cho rằng cả đời này mình sẽ không bao giờ đặt chân tới nữa. Lúc ấy vừa vặn giờ tan học, không ít người bắt chập giá rét, đuổi theo quả bóng rổ trên bãi tập. Bên lề sân bãi, nghe tiếng bóng đập sàn “bang bang” quen thuộc, tôi và Lâm Tư Nhân hoang mang dõi mắt nhìn theo đám thanh niên tràn trên sức sống ấy.

Không thu hoạch được gì, lúc ra khỏi trường thì trời đã sẩm tối. Tôi vừa mệt vừa đói, còn Lâm Tư Nhân vẫn giữ vẻ bình tĩnh lạ thường, dường như cô ấy đã quá quen với sự thất vọng và hụt hẫng. Tôi nói:

- Thôi cứ về trước đã, tôi sẽ cố nhớ xem anh ấy còn có thể đi đâu. Nếu nghĩ ra, tôi sẽ gọi điện cho cậu.

Tôi đi xe điện về trường, vừa xuống xe, chợt thấy tuyết đang rơi. Bông tuyết nhỏ nương theo gió lạnh, quất vào mặt như những nhát dao. Bụi tuyết lóng lánh dưới ánh đèn đường màu cam, tựa những cánh hoa rói bởi ưu tư.

Tôi nhớ lại hôm chia tay Tiêu Sơn cũng là lúc chạng vạng lạnh lẽo thế này. Lúc ấy, trời âm u như chực trút xuống một cơn mưa tuyết.

Tôi vẫn nhớ như in, hôm đó trời nhá nhem tối, từ xa đã thấy dáng anh cao dong dỏng trong bộ đồ ng phục đang đứng trước bồn hoa. Nhà cậu mọc ở trong một con ngõ nhỏ cổ xưa, giàn hoa quanh năm lá xanh um tùm, bóng ngả xế tà, nhìn thấp thoáng từ xa trông như hàng giậu thấp bé màu than chì. Anh đang đứng trước hàng giậu ấy, còn tôi cúi gằm mặt, tay xỏ vào túi áo. Lúc quỳnh quáng chạy xuống, tôi quên xỏ găng tay, mười đầu ngón tay đặt trong túi mà vẫn rét cóng. Tôi không biết anh định nói gì, từ mấy ngày trước, hai đứa đã rơi vào tình trạng bế tắc kỳ quái này, tôi không muốn nói gì với anh, mà anh đối với tôi cũng lúc xa lúc gần. Tất cả những chuyện vặt vãnh đều khiến tôi buồn. Cảm giác buồn phiền không chỗ trút ấy xen lẫn những nỗi ưu tư phức tạp khác. Tôi nhớ mẹ, tự nhủ giá như mình có gia đình, cuộc sống của mình đã tốt hơn biết bao. Thế nhưng lý do khiến tôi mệt mỏi là do tôi không có gia đình, tôi chỉ có mình Tiêu Sơn, anh thừa hiểu điều đó. Tôi và anh tần ngần đứng dưới bóng hoàng hôn một lúc lâu, tôi lo cậu sắp về, để cậu hoặc mẹ thấy tôi đứng dưới này cùng một bạn nam, có nhảy xuống sông Hoàng Hà tôi cũng không hé t oan. Tôi bèn nói:

- Em phải lên nhà đây!

- Em giận anh vì anh đồ ng ý giúp Lâm Tư Nhân làm báo tiế ng Anh ở trường à?

Lời anh nói khiến trái tim tôi lập tức nguội lạnh, anh chẳng hiểu gì cả... Tự nhiên, tôi kích động đến mức chỉ muốn quay đầu bỏ chạy. Rất lâu về trước, tôi từng làm một bài tập Ngữ văn, đề là gì thì quên rồi, nhưng liên quan đến một trích đoạn trong *Hồ ng lâu*

mộng, phải chọn một trong bốn đáp án, trong đó có một đáp án viết: “Đoạn văn trên nói tính cách của Bảo Ngọc và Đại Ngọc không hợp nhau, từ đó đã tạo nên bi kịch tình yêu giữa Đại Ngọc và Bảo Ngọc.”

Lúc đó, tôi loại trừ đáp án này đầu tiên, còn tự nhủ: đúng là một đáp án dở hơi, nghe mà buồn cười. Bảo Ngọc và Đại Ngọc sao có thể “tính cách không hợp nhau” được? Họ ý hợp tâm đầu đến thế cơ mà, câu chuyện tình cảm đầy éo le của họ là do chế độ phong kiến đã man gây ra đó chứ? Ngờ đâu đáp án chính xác lại là “tính cách không hợp” khiến tôi vừa kinh ngạc vừa bất ngờ.

Nhưng người duy nhất khiến em Lâm⁽¹⁾ thổ huyết chết chẳng phải là Bảo Ngọc thì là ai?

Anh ta quá hiểu cô ấy, nhưng thật ra lại chẳng hiểu gì về cô ấy cả.

Tôi cố tỏ vẻ bình tĩnh:

- Anh và Lâm Tư Nhân làm báo trường thì liên quan gì đến em mà em phải giận?

- Em như thế này mà bảo là không giận à?

Anh gắt gỏng:

- Sao em chẳng có chút niềm tin nào ở anh thế?

Tôi nhìn anh từ xa, đôi lông mày ấy hơi nhíu lại, hiển nhiên anh đang giận tôi vô cớ sinh sự, trong trái tim anh, lúc nào tôi cũng là người vô lý. Anh thừa hiểu tôi lo ngại mối quan hệ giữa anh và Lâm Tư Nhân, bởi vì tôi sợ có quá nhiều người coi họ như một đôi kim đồng ngọc nữ, còn tôi chỉ là con bé Lọ Lem vô tình bắt đầu vớ lấy hoàng tử, lúc nào trong lòng cũng canh cánh nỗi lo một ngày nào đó,

hoàng tử sẽ phải lòng cô công chúa đích thực kia. Bỗng dưng tôi thấy sồn lòng:

- Mặc xác anh làm báo tường với ai, giao du với ai, chẳng liên quan đến em.

Dường như câu nói của tôi đã chặn ngang họng anh, mất mấy giây anh mới buông được tiếng cười gằn:

- Anh biết em đang nghĩ gì.

Tôi không thể chịu đựng nổi kiểu cách quái gở của anh, bèn tức tối buột miệng nói:

- Em nghĩ gì cũng chẳng phải việc của anh.

Và rồi, anh thản nhiên nói:

- Đã thế thì chia tay đi.

Trái tim tôi nhảy dựng lên như bị kim chích, dường như chẳng nghe rõ anh đang nói gì. Trước đây, chúng tôi cũng từng xích mích vài lần, nhưng tôi chưa từng nghĩ đến việc anh sẽ nói ra câu chia tay. Tôi mím môi, cắn chặt hai hàm răng, ngăn mình không thốt ra những âm thanh run rẩy, ngoài mặt vẫn giữ vẻ điềm nhiên. Tôi luôn đinh ninh, có Tiêu Sơn là có cả thế giới, thế mà giờ đây, cả thế giới đã ruồng bỏ tôi mất rồi. Trong phút chốc, lòng tự tôn lẫn bản năng rủa nhau trỗi dậy, tôi nghe thấy giọng mình đồng đặc mà gay gắt:

- Chia tay thì chia tay.

Anh lập tức quay gót, sai những bước dài không hề lưu luyến, để lại mình tôi nhìn theo bóng anh khuất dần, cái lạnh thấm vào người khiến tôi run lập bậy.

Đã nhiều lần, cảnh hoàng hôn ngày ấy theo chân tôi vào trong giấc mơ, tôi mơ thấy anh quay bước bỏ đi. Tôi khóc nấc từng cơn cho đến khi choàng tỉnh, nhưng lại không đủ dũng khí đuổi theo níu kéo, xin anh đừng chia tay nữa.

Thế rồi, rất lâu sau tôi mới hiểu, trên đời này thế nào cũng có một người, dù những ngày anh ấy thuộc về bạn vô cùng ngắn ngủi, nhưng để quên được anh ấy, bạn phải cần tới cả đời.

Tôi rảo bước từ trạm xe điện về trường, không bắt taxi, cũng không lên xe bus, cứ đi bộ cho đến khi mệt lử. Suốt dọc đường, đầu óc chỉ quanh quẩn nghĩ về Tiêu Sơn, bao lâu rồi tôi chưa từng nhớ anh đến thế. Mọi khi, tôi thường cố gắng lảng tránh tên anh, giấu anh ở một chỗ thật sâu. Có quá nhiều thứ buộc tôi phải vùi lấp những kỷ niệm về anh, giây phút tôi được tự do hồn tưởng thực sự rất ít ỏi, chẳng mấy khi xa xỉ như tôi nay.

Lúc tôi về trường thì căng tin đã đóng cửa từ lâu. Tôi lê đôi chân đã tê cứng vì lạnh, mò ra một quán nhỏ ngoài cổng Tây, gọi một bát mì cháo. Mì vẫn chưa được mang ra, tôi vuốt dọc đường vân trên đôi đũa gỗ, ngẫm nghĩ, liệu Tiêu Sơn có thể đi đâu được? Hay anh gặp chuyện chẳng lành, hoặc anh chỉ đang trốn ở một nơi hẻo lánh nào đó? Tôi từng mất những người thân nhất, tôi biết cảm giác đau khổ đến mức hoảng loạn ấy mang hình hài ra sao. Không một ai có thể khuyên giải, an ủi, bởi vốn dĩ chưa ai từng trải qua cảm giác của tôi.

Sau khi bố mẹ qua đời, tôi bỏ ăn, bỏ uống, nằm mỳ trên giường mấy ngày liền, tự hỏi sao bố mẹ tàn nhẫn thế, sao không mang tôi theo? Nỡ lòng nào bỏ tôi ở lại, để tôi gánh chịu sự đau khổ nhường này.

Khi đó, tôi đã khóc cạn nước mắt, chẳng khác nào một cái xác không hồn.

Ông chủ bung bát mì nóng hôi, bốc khói nghi ngút lên, tôi bỗng nhớ ra một chuyện, mặc xác những suy nghĩ của tôi có đúng hay không, tôi vẫn muốn đi xem thử. Tôi bỏ bát mì chưa đụng đũa cùng tiền ở lại, rồi bỏ đi.

Tôi biết mình chỉ đang kiêu có thôi. Tôi đáp chuyến tàu cao tốc liên thành đến thành phố T lân cận. Ngồi trên tàu, nhìn những ngọn đèn chớp nháy vụt qua tầm mắt dọc theo tuyến đường ray bên ngoài cửa sổ, dạ dày dấy lên cảm giác trống trải, trong đầu cũng là một mảng rỗng tênh. Thực ra, bản thân tôi đang cố vịn vào một cái có, anh đã rời xa tôi bấy lâu nay, dù anh có ở đó hay không, tôi cũng muốn thử đến xem sao.

Rời ga lúc rạng sáng, tôi vẫy taxi, đọc địa chỉ cho lái xe. Đường như phố xá vừa bừng tỉnh từ cơn nhập nhèm ngái ngủ. Lúc trời còn tờ mờ sáng, trong làn hơi sương, ngọn đèn đường vẫn tỏa ánh sáng quanh quẽ xuống phố xá thừa thớt xe cộ. Tôi nhớ lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất Tiêu Sơn đưa tôi đến thành phố T là vào kỳ nghỉ hè năm lớp mười một. Trước đây, ông bà ngoại Tiêu Sơn có một căn nhà cũ ở thành phố này, vốn dĩ là để lại cho dì út của anh, sau này dì ra nước ngoài định cư, nhà cũng để trống từ đấy. Ngày đó, anh dẫn tôi len lỏi khắp mọi góc ngách của phố phường, kể cho tôi nghe những chuyện thuở thơ bé.

Taxi dừng ở đầu hẻm, tài xế bật đèn xe tìm tiền lẻ trả tôi. Tôi tranh thủ ngó ra ngoài cửa xe, tự hỏi không biết quán mì năm đó có còn không. Cuộc sống này luôn vận động, thay đổi từng ngày, chắc họ đã dẹp quán từ lâu rồi.

Rạng sáng, trời se buốt, những cơn gió lạnh thổi u tím thối tới, tôi bước men theo con hẻm được bao bọc bởi hai bức tường xi măng cao vút màu xám xịt, trong con ngõ này hầu như toàn là những hộ gia đình sống lâu năm. Lúc đầu, tôi suýt lạc đường, mãi sau mới tìm được cổng vào. Phòng bảo vệ vẫn sáng đèn nhưng chẳng thấy ai, bên cạnh cánh cổng sắt đóng im ỉm là cổng phụ vẫn mở toang. Có người hình như mới đi về đến cổng, đang hí hục dắt xe đạp điện, bê đan vấp vào bậc, phát ra tiếng vang lạnh lạnh. Tôi theo chân người đó đi vào, ông bảo vệ từ đâu bước ra nhưng cũng không gọi tôi lại.

Người tôi run lên bần bật, không hề cảm thấy vui mừng, bước chân lú lú, chẳng biết vì lạnh hay vì sợ hãi.

Những ngôi nhà cổ năm san sát như những con thú trằm mằm, ẩn mình dưới ánh sáng tờ mờ khi trời còn chưa sáng hẳn. Tôi len lỏi giữa những lối đi, căn nhà nào cũng một vẻ như nhau, nhìn lên chỉ thấy bầu trời sớm mai mịt mù, rét mướt. Chân đã mềm nhũn, tôi đành ngòai phịch xuống bồn hoa. Bồn hoa phủ lớp gạch men, hơi lạnh thấm buốt đến tận xương tủy. Nhìn ra xa, tòa nhà nào cũng có nét hao hao như thể vừa gặp qua, một vài ô cửa sổ sáng đèn, có cụ già đã dậy sớm chạy bộ trong cái rét cắt da cắt thịt... Tôi ngòai ở bồn hoa, bơ phờ mệt mỏi. Tôi biết, tôi khẳng định mình không thể tìm ra.

Giá rét đang ngấm vào tận xương tủy, hai chân tê cóng, lạnh ngắt, đùi bắt đầu co giật, nhưng tôi chẳng buồn cựa quậy. Cảnh cô bé bán diêm gặp trước lúc chết cóng là điều cô thấy hạnh phúc nhất đời, giá mà tôi có thể chết cóng ở đây, có khi cũng sẽ thấy những điều hạnh phúc bấy lâu nay mình ấp ủ. Bao năm qua, tôi chôn vùi tuổi xuân của mình, tưởng rằng thế đã đủ để khiến bản thân phiêu dạt nơi xa, vậy mà hôm nay tôi lại chạy đến đây như một người mất trí.

Ai đó đã dùng phấn viết lên lớp xi măng sần sùi nơi góc tường màu xám đỏ i điện: “Hứa Hữu Hữu yêu Châu Tiểu Manh”. Dòng chữ xiêu vẹo này chỉ có thể là của bọn nhóc tiểu học. Bọn trẻ con rảnh rỗi vẫn thích bày trò lấy phấn vẽ đầy những nét nguệch ngoạc lên góc tường nào đó ít ai để ý. Nội dung vô cùng tai quái, ví dụ như ai yêu ai, lúc đó, chẳng biết yêu là gì đâu, cứ nghĩ chữ “yêu” thật thần bí, một khi tên mình bị ghi lên tường thì giận dỗi đỏ i phương mấ t mấ y ngày. Cho đến khi hiểu rõ i mới vỡ lẽ, hóa ra chữ “yêu” đó lại khiến người ta tuyệt vọng đến thế .

Tôi không biết mình đã ngủ i đây bao lâu, trời rét căm căm, lạnh đến nỗi não sắp đông cứng. Lúc móc điện thoại ra, dường như tôi còn nghe rõ mồn một tiếng kêu răng rắc của các khớp xương.

Tôi gọi cho Lâm Tư Nhân, nghe giọng cô ấy lơ mơ, ngái ngủ. Nhìn điện thoại thấy mới bảy giờ sáng. Lười tê dại vì công, răng môi líu riu vào nhau:

- Tôi đoán ra chỗ Tiêu Sơn đang ở rõ i.

Cô ấy lập tức tỉnh táo và ráo riết hỏi tôi.

- Dì anh ấy có một căn hộ, cậu ghi lại địa chỉ đi.

Tôi đọc xong địa chỉ, cô ấy luôn miệng nói “cảm ơn”. Có lẽ, chỉ khi bạn yêu một ai đó với tất cả trái tim mình, bạn mới có thể quan tâm đến an nguy và niềm vui của người ấy đến vậy. Tôi ngắt điện thoại bằng chút sức lực cuối cùng, sau đó gục mặt xuống đầu gối.

Bao lâu nay, tôi vẫn không đủ can đảm để đỏ i điện với dĩ vãng, đến khi mạnh mẽ hơn thì đã không thể tìm được Tiêu Sơn nữa rõ i.

Tận lúc ngồ`i tàu về` trường, không khí á`m áp trên tàu mới khiế`n tôi bình tĩnh trở lại. Bụng đói cô`n cào, tôi đành đé`n toa nhà ăn gọi một bát mì, chỉ trong chồ`c lát, đầ`u bế`p đã làm xong.

Cả một tô mì to dùng, nước dùng sóng sánh, lại toàn mùi gia vị. Bàn ăn trên tàu trải khăn thêu hoa màu trắ`ng, đoàn tàu lướt đi êm ru, mặt nước canh chỉ hơi sóng sánh, dập dề`nh, tôi vuô`t nhẹ đường vân trên đôi đũa gỗ, miên man nghĩ về` thành phố` tàu vừa rời ga. Tôi biế`t ở đầ`u ngõ có một hàng mì cạo rắ`t ngon, Tiêu Sơn từng dẫn tôi đé`n đó ăn thử một lâ`n. Tôi vẫn nhớ vị cay xé lưỡi đã khiế`n chóp mũi Tiêu Sơn đỏ ửng, trán vã đầ`y những giọt mồ` hôi óng ánh.

Anh thì thầ`m với tôi:

- Anh biế`t ăn mì bắ`ng đũa là nhờ quán này đầ`y.

Tôi bật cười:

- Thế` bình thường anh ăn bắ`ng gì? Dùng tay bớ`c à?

Anh nói:

- Đương nhiên phải dùng đũa chứ.

Tôi nhớ mãi nụ cười của anh ngày đó, đôi mắ`t long lanh chan chứa bóng hình tôi.

Mùa hè năm lớp mười một là kỳ nghỉ vui nhấ`t trong cuộc đời tôi, lúc á`y, nhờ có học bổng nên hầ`u như ngày nào tôi cũng kiế`m có ra ngoài để được ở cạnh Tiêu Sơn. Chúng tôi đi công viên chèo thuyề`n, anh dẫn tôi đi bơi, dạy tôi chơi squash⁽²⁾. Thậm chí có hôm chúng tôi còn lên mua vé tàu về` thành phố` T chơi.

- Dì út đi nước ngoài, giao chìa khóa cho anh, không ai biế`t chỗ này cả, có lúc một mình anh cũng trở`n về` đây. Hồ`i nhỏ, ông bà

ngoại còn sống ở thành phố T, anh ở lại thành phố này lâu nhất. Hồ i đã y, mỗi kỳ nghỉ hè, bố mẹ thường gửi anh về nước, xóm cũ năm đó vui lắm, anh có rất nhiều bạn bè đồng trang lứa, cả lũ thường bày trò chơi chung. Anh có cảm giác được về đó nghỉ hè là điều tuyệt vời nhất.

Anh mỉm cười thẹn thùng:

- Bọn nó gọi anh là thằng Tây con, vì lúc ấy mới về nước, tiếng Trung của anh không sôi lắm, tiếng Anh còn lưu loát hơn cả tiếng mẹ đẻ. Đã thế lại không biết dùng đũa ăn mì.

Tieu Sơn quen cầm đũa và dao bằng tay trái, tôi thường trêu anh là đồ thuận tay trái. Lúc đó anh đang cắt cà chua trong bếp, đầu vẫn cúi gằm, nhưng miệng nói:

- Thuận tay trái thì làm sao nào? Thuận tay trái còn hơn người không biết nấu cơm.

Tôi lè lưỡi, không dám trêu anh nữa. Chẳng mấy khi có dịp chỉ hai người với nhau trong một căn hộ cũ nhưng đầy đủ tiện nghi như thế này, chúng tôi tha hồ quây phá. Tôi hớn hờ nói mình sẽ tự nấu cơm, còn năn nỉ đòi đi chợ mua thức ăn. Mùa hè ở thành phố T oi ả vô cùng, mặt trời giữa trưa gắt như đổ lửa, từ nhà đi ra chợ có mấy bước mà cả người đã đầm mồ hôi. Bên đường có quầy giải khát ướp lạnh, Tieu Sơn mua cho tôi một que kem dâu:

- Ăn thử cái này xem, hồ i nhỏ anh chỉ khoái loại này thôi, mấy loại kem bình thường còn lâu mới bằng được nó.

Đọc đường về, tôi vừa mút kem vừa bám theo anh. Tưởng như mình đang là một đứa trẻ được người lớn dắt đi, chẳng phải lo nghĩ gì, cảm giác yên tâm lạ lùng.

Về đến nhà, hai đứa mồ hôi mồ kê nhễ nhại, đứng trước chiếc điếu hòa cũ hóng gió, mãi sau mới tỉnh người.

Tiêu Sơn hỏi:

- Em định nấu món gì thế?

Tôi không chớp mắt, nói:

- Trứng xốt cà chua.

Cuối cùng, Tiêu Sơn vẫn phải vào bếp trở tài, tuy tay nghề cũng chẳng khá khẩm hơn tôi. Hai đứa chen chúc trong bếp, làm mọi thứ rồi tinh lên, tôi khẳng khẳng nói trứng với cà chua phải cho vào cùng lúc, Tiêu Sơn cãi phải xào cà chua trước mới đúng. Sau đó, khi dầu già lửa, thấy anh đổ cà chua vào nồi, tôi liền nhanh nhẩu đổ luôn trứng vào.

Dầu đang sôi lại gặp trứng nên nổ bắn lên tay bỏng rát, tôi la toáng lên. Tiêu Sơn vội chụp lấy tay tôi, đưa tới vòi nước, vừa xả nước vừa sốt sắng hỏi:

- Có đau không?

Làn nước mát lạnh xối qua mu bàn tay, chỗ bị bỏng cũng dần se lại. Cánh tay Tiêu Sơn vẫn đỡ trên eo tôi, lòng bàn tay anh nóng hầm hập. Cách lớp váy mỏng manh, có cảm giác tay anh như một chiếc que hàn nóng rất khiến tôi bối rối, mất tự nhiên, tôi thận trọng nói:

- Không đau nữa rồi...

Không khí trong bếp trở nên bức bối, máy hút mùi kêu vù vù. Chiếc quạt mùa hạ chìm vào lặng im, thậm chí tiếng tivi ở phòng khách cũng giống như đang ở một thế giới khác. Tầng trên tầng dưới im

Ắng lạ thường, tim tôi đập rộn ràng, gương mặt anh cứ thấ p dầ n. Tiêu Sơn cao hơn tôi rấ t nhiề u, ở khoảng cách gầ n kề này, hàng lông mi dày rậm của anh chạm hẳn vào mặt tôi, còn tôi lại trở nên mờ đẫ n. Khoảnh khắ c hai đôi môi gặp nhau, tôi có cảm giác cơ thể mình như một chảo dầ u, nổ đoàng một tiế ng, suýt thì bô c cháy.

Dường như toàn bộ nước trong cơ thể đê u bô c hơi hê t. Khi môi anh rời khỏi môi tôi, mặt tôi đỏ như quả cà chua. Tôi thấ y anh cũng thê , thậm chí phầ n cổ cũng đỏ ửng, tôi choáng váng, thở không ra hơi, như thể bị cảm nắ ng.

- Em phải hít thở chứ!

Giọng anh khe khẽ, khàn khàn thì thào, quả thật tôi cũng quên cả hít thở. Nghe anh nhắ c, tôi mới sực nhớ ra, rô i hít một hơi thật sâu. Tôi hấ p tấ p đẩ y anh ra:

- Anh làm gì kỳ thê !

Cũng chẳng hiểu tại sao tôi lại hung dữ thê , chắ c do đã quá ngượng. Mặt anh đỏ bừng, tay vẫn bám siết eo tôi, giữ không được mà thả cũng không xong. Dầ u cháy xì xèo, tôi đẩy Tiêu Sơn ra, chạy qua nhắ c cái chảo, may mà chưa cháy khét, tôi cầ m chảo, đảo đê u trứng và cà chua, đầ u vẫn chưa thôi váng vắ t. Còn anh vẫn im re, đứng chôn chân tại chỗ như một đứ a trẻ biế t lỗi. Tôi tắ t bắ p, cô tở vể bình thường, quay đầ u hỏi:

- Đĩa đâu anh?

Đĩa trứng xô t cà chua được bày ra bàn ăn, lúc Tiêu Sơn ăn miế ng đầ u tiên, tôi mới nhớ hình như chưa bỏ muố i. Thê mà tôi và Tiêu Sơn vẫn ăn hê t cả một đĩa to.

Nụ hôn đầu đời có vị chua chua giòn ngọt như món trứng xốt cà chua, dù không hề nêm nếm bất cứ gia vị nào, nó vẫn mang dư vị tuyệt vời nhất thế giới.

Melody

Giờ đây em mới vỡ lẽ,

Thì ra anh đã thuộc về miền kỷ ức rất xa.

Biết giải thích thế nào khi có người nhắc tên anh.

Bản nhạc này em soạn không dấu kết,

Biết viết tiếp thế nào đây hỏi anh?

Như hơi thở vương lại nơi con phố

Vô tình gọi nụ cười và nước mắt ngày xưa ùa về

Tim em nhói đau không sao nén được

Thì ra em chưa hề quên.

Đào Triết

Chương 9

Từ thành phố T trở về, tôi lăn đùng ra ốm mấy ngày liền, thậm chí hai môn thi cuối kỳ một cũng làm qua loa cho xong trong lúc sốt cao hâm hấp. Tuy đã truyền mấy chai nước ở bệnh viện trường rồi nhưng sáng ra thân nhiệt lại tăng. Uống ít thuốc đã thấy đỡ hơn, hôm sau lại vẫn đầu vào đầu y, bệnh tình thất thường như một cuộc chiến giằng co.

Duyệt Oánh thở vắn than dài:

- Cậu chẳng phải loại nghiêng nước nghiêng thành mà sao thân cậu lại đa sầu đa cảm đến thế?

Tôi đang cầm một cốc C sủi to đùng, vừa uống vừa bất lực phản bác:

- Tại năm hạn thôi, đa sầu đa cảm gì chứ!

Duyệt Oánh cười chế giễu:

- Được lắm, cậu cứ khen êm trời đẹp cảnh thu⁽¹⁾ nữa đi.

Êm trời đẹp cảnh thu thì bây giờ đã sang đông mất rồi. Chỉ có đũa dở hơi như tôi mới phơi thân chịu cồng bên ngoài suốt nửa ngày trời nên bây giờ mới sốt đùng đùng. Tôi đi khám ở bệnh viện Số hai, bác sĩ kê đơn ba ngày truyền dịch. Đang lúc thử dị ứng thuốc, tôi nhận được tin nhắn của Lâm Tư Nhân báo Tiêu Sơn đã đi học, bảo tôi không phải lo lắng nữa, bao giờ có dịp mọi người tụ tập một bữa. Lễ phép, lịch sự dường như đã là tác phong của Lâm Tư Nhân.

Cô ấy không đã động gì tới việc có phải tìm được Tiêu Sơn ở thành phố T hay không, mà tôi cũng không hỏi. Tôi thà m nhủ, bất luận là tôi hay cô ấy thì dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi.

Sau ba ngày truyên thuố c, cơn sốt đã dứt hẳn. Tôi lại dồn tâm trí cho việc học hành, môn bắt buộc khá nhiều, mười ngày nửa tháng chưa chắ c đã xong. Cứ bước sang mùa thi là không khí trong trường lại căng thẳng và im ắ ng lạ thường, ngay cả khu tự học trong thư viện cũng chậ t cứng. Lúc này, trường tôi bỗng dắ y lên một tin đồn chắ n động liên quan đế n Hà Vũ Dương.

Mọi chuyện bắt nguồ n từ một topic bắt ngờ xuấ t hiện trên diễn đàn trường, khẳng định Hà Vũ Dương “đi cửa sau” với một nhà chế tác nổi tiế ng nào đó trong ngành giải trí, còn đăng kèm ảnh Hà Vũ Dương ngồ i trên một chiế c Mercedes.

Học sinh toàn trường hẳn phải đang rảnh rỗi lắ m, bởi lẽ giữa mùa thi mà bọn họ vẫn thanh thoi bàn ra tán vào. Có người phân tích bức ảnh này là một kiệt tác đã qua photoshop, lại có người chỉ ra rằ ng khung cảnh trong bức ảnh hình như là cổng Nam trường mình, vớ vẩn nhắ t phải kể đế n một bình luận hỏi xem chiế c Mercedes thuộc dòng nào. Topic đó nhanh chóng được lan truyên sang khắ p các diễn đàn trường bạn, người ta cô ý xuyên tạc chủ đề thành: *Hoa khô i trường X được bao nuô i, đư a rướ c tới trường bắ ng xe Mec xịn.*

Chắ mắ y chồ c, dư luận xôn xao cả lên. Lúc ấy, Hà Vũ Dương vừa kế t thúc chương trình thu hình, trở về trường tham dự kỳ thi cuố i kỳ. Mắ y người trong trường nhận ra cô ấy, lúc nào cũng chỉ chỉ trỏ trỏ, bọn con gái cùng lớp tuy không dám xì xào bàn tán trước mặt nhưng không tránh khỏi to nhỏ sau lưng. Là chỗ đồn g hương thân thiế t với Hà Vũ Dương, Duyệt Oánh nóng máu rồi to tiế ng với lũ con gái cùng lớp. Cuố i cùng, lãnh đạo khoa phải gọi Hà Vũ

Dương lên nói chuyện riêng. Hà Vũ Dương trở về với đôi mắt đỏ hoe, cô ấy tủi thân tâm sự với chúng tôi:

- Thực ra đây là xe của chú mình. Hôm đó, chú đến đón mình về thăm bà nội.

Duyệt Oánh thay mặt Hà Vũ Dương lên diễn đàn giải bày sự việc nhưng chẳng một ai tin, họ còn độc mồm độc miệng, ăn nói chớ i tai vô cùng: “Chính miệng nó bảo là chú thì là chú thật đây chắc? Định lừa bọn trẻ con ba tuổi à? Đừng làm bẽ mặt trường X của bọn này...”

Thậm chí có người còn chửi cả Duyệt Oánh: “Tự nhiên gân cổ lên cãi hộ nó, hay cô cũng là cái ngữ được bao nuôi?”

Ở dưới có cả đống bình luận hòa nhau quả quyết Duyệt Oánh cũng là loại bô nhí.

Duyệt Oánh ức lắm, cô ấy hất văng sách vở rồi nhốt mình trong nhà tắm khóc lóc thảm thiết. Ở bên ngoài, tôi luống cuống gõ cửa, giậm chân bình bịch:

- Sao cậu phải chấp loại đây? Duyệt Oánh! Duyệt Oánh, ra đi!

Sau một hồi khóc chán chê, Duyệt Oánh mới chịu mở cửa. Tôi kéo cô ấy ra ngoài, vắt cái khăn lạnh để cô ấy đắp mặt, lúc đó, Duyệt Oánh mới tâm sự với tôi:

- Mẹ tớ bị ung thư là tại bố tớ lẳng nhăng ở bên ngoài... Bọn đàn bà ấy đúng là loại không biết xấu hổ! Biết thừa bố tớ có vợ con đàn hoàng rồi... thế mà chỉ vì ông ấy giàu! Chỉ vì tiền của bố tớ... Thậm chí mẹ tớ đang nằm viện mà vẫn có đứa mò tới gây sự... Tớ hận mình không thể xé xác, lột da bọn nó...

Duyệt Oánh vắn chặt cái khăn, giọng kể nhát gừng:

- Sau khi mẹ tớ qua đời, tớ nói với ông ấy rằng đừng hòng tớ tha cho lũ đàn bà kia... Không một đứa nào thoát nổi đâu. Thế nên, tớ nhất định phải học thật giỏi để sau này tiếp quản công ty nhà mình, lũ khốn nạn ấy cứ đợi tớ về rồi xem, tớ không tha cho đứa nào đâu!

Trước đây, Duyệt Oánh chưa từng tâm sự với tôi về mẹ cô ấy, mà tôi cũng chưa từng nghe cô ấy chửi bới, đay nghiến ai bao giờ. Tôi thấy lòng mình trào dâng buốt giá, tự nhiên thấy chénh choáng, phải vịn vào bàn mới ngồi xuống được. Tôi nhớ tới Mạc Thiệu Khiêm, nghĩ đến vợ hắn, có thể chị ta cũng cảm hận tôi như Duyệt Oánh. Tôi đã làm việc đổ tội bại nhất ở đời, dù có viện cớ gì đi nữa, tôi cũng chẳng còn mặt mũi nào để an ủi Duyệt Oánh.

Hà Vũ Dương là MC mới nổi nên chuyện của cô ấy càng ngày càng nghiêm trọng. Trên những diễn đàn xã hội khác, chủ đề này cũng bị xào nấu thành đề tài nóng hổi. Sau một hôm đi ăn, có cư dân mạng lên theo biển số xe trong ảnh, phát hiện ra chiếc xe này được đăng ký dưới tên một công ty nào đó. Qua tìm hiểu mới biết, tổng giám đốc công ty đó đúng là chú ruột của Hà Vũ Dương. Về sau, chủ đề kia cũng dần lắng xuống, Hà Vũ Dương vui mừng nói:

- May sao vẫn có người chịu tìm hiểu, cuối cùng cũng chứng minh được tớ không phải bô nhí.

Duyệt Oánh mời Hà Vũ Dương một bữa ăn mừng, vừa bá vai bá cổ, vừa toe toét nói:

- Cậu mà dám đi làm vợ lẽ thật, tớ lột da cậu đầu tiên.

Trong ba người, tôi là đứa cười như mê u.

Từ khi biết chuyện mẹ Duyệt Oánh, càng ngày tôi càng sợ chạm mặt cô ấy. Tôi luôn thấy thân p thỏm không yên, dù Duyệt Oánh là người bạn thân nhất của tôi nhưng thực sự tôi không đủ can đảm để nói tất cả với cô ấy. Tôi không có bố mẹ, không có người thân, đến cả Tiêu Sơn cũng để vượt mặt, tôi không đủ dũng khí để thẳng thắn thừa nhận với cô bạn thân nhất cuộc sống nhục nhã ẩn dưới lớp áo hoàn hảo của mình, nếu Duyệt Oánh biết... cô ấy sẽ không bao giờ lột da tôi đâu, thay vào đó, cô ấy sẽ nghỉ chơi với tôi.

Ở đời này, tôi trách tay chẳng còn gì.

Thi cử đúng là vất vả, giáo sư dạy môn Siêu phân tử cũng thật hắc ám, ra đề toàn mấy thứ đầu đầu, sinh viên giỏi toàn diện như Duyệt Oánh mà cũng phải thở ngấn than dài:

- Xong rồi, xong rồi, xong rồi, tớ chỉ sợ bị trượt thôi.

Trên diễn đàn trường cũng từng nói: “Không thi lại, không phải sinh viên”. Gã này đây, tuy ai nãy đề u bận bù đầu u với thi cử, nhưng những chuyện tán gẫu trên mạng vẫn còn khá sôi nổi. Topic về Hà Vũ Dương vừa lắ ng xuố ng chưa được bao lâu, diễn đàn trường lại số t xình xịch với một bài viết có tiêu đề: *Cùng xem loại xe xịn nào thường đưa đón nữ sinh trường X.*

So với vụ Hà Vũ Dương, chủ đề lắ n này có phầ n sôi nổi hơn. Cũng bởi trường tôi có tuổi đời trên trăm năm, nổi tiế ng nhấ t nhì thành phố, thậm chí tiế ng tăm vang dội khắp cả nước. Hiển nhiên, cộng đồng mạng tỏ ra khá hào hứng với loại tin tức này, phạm vi lan truyền của topic ngày một rộng rãi. Loạt ảnh chụp trộm lắ n này khá rõ nét, nói thực, trước đây tôi không để ý, nhưng xem topic kia, tôi phải thừa nhận: trường mình cũng nhiề u thể loại “ngựa hổ tàng long”. Chủ topic đăng tải một lúc mười mấy tá m ảnh, toàn bộ là ảnh chụp ngay trước cổng Nam hoặc cổng Đông trường tôi, đủ thể loại xe,

từ BMW, Land Rover, Mercedes đến Audi Q7, quả thật không khác gì triểu lãm xe hơi hạng sang.

Diễn đàn trường vì thế mà xôn xao hẳn lên. Vì những chiếc xe kia chủ yếu để đón rước nữ sinh trong trường nên bọn con trai ăn nói rất chột tai, còn bọn con gái lại dấy lên làn sóng bất bình, Duyệt Oánh cũng không ngoại lệ, bởi cô nàng xui xẻo đã bị lọt vào tầm ngắm. Cuối tuần, tài xế của bố Duyệt Oánh đến đón cô ấy về nhà, có thể mà cũng bị chụp trộm rồi tung lên mạng. Tuy không chụp được rõ mặt, biển số xe cũng bị làm mờ nhưng tôi hiểu, chỉ bằng một cái liếc là cô ấy đã có thể nhận ra. Bức ảnh của Duyệt Oánh bị lan truyền với tốc độ chóng mặt, cô ấy được tôn xưng làm “Nữ sinh “khủng” nhất trong lịch sử Đại học X”. Một lũ sành điệu ngò i sẫm soi, mở xẻ từ chiếc Lincoln Limousine mà tài xế lái, tới chiếc đồng hồ thời trang hiệu Versace trên tay Duyệt Oánh, tất nhiên không thể thiếu chiếc túi Chanel dòng Canvas cô ấy đeo.

May mà chưa chụp được mặt, Hà Vũ Dương gọi điện an ủi Duyệt Oánh:

- Thử tí mùi đời cho biết thế nào là người của công chúng, lo gì.

Duyệt Oánh tuy buồn, nhưng vẫn rất bình tĩnh:

- Ấm ỉ mấy ngày là qua ả mà.

Cũng may không đưa con gái nào trong khoa nhận ra Duyệt Oánh. Gần đây, khoa tôi thi cử căng thẳng, chẳng ai rảnh rỗi quan tâm mấy chuyện tán gẫu trên diễn đàn, hoặc rảnh rang ngò i đoán già đoán non xem nhân vật trong bức ảnh kia là ai.

Không ngờ mọi chuyện lại có chuyển biến bất ngờ. Buổi chiều hôm thi xong, tôi và Duyệt Oánh rủ nhau ra công Tây ăn cơm. Lúc về ký túc xá thì trời đã nhá nhem tối, có vài đứa con gái đứng ngoài

hành lang xì xầm to nhỏ, loáng thoáng nhấc tới sofa phòng của hai đứa tôi. Thấy tôi và Duyệt Oánh lại gần, họ đột nhiên im bật, lúng ta lúng túng liếc trộm.

Hình như Duyệt Oánh có linh cảm không hay, cô ấy thì thào bảo tôi:

- Hay có đứa nhận ra máy bức ảnh của tớ rồi nhỉ?

Tôi lo lắng thay cho cô ấy. Vừa về đến phòng, hai đứa liền tức tốc bật laptop lên mạng. Trên diễn đàn của trường, bên cạnh tiêu đề *Nữ sinh “khủng” nhất trong lịch sử Đại học X* còn đánh dấu một chữ “hot” đỏ quạch. Mới hai ngày không xem mà lượng bình luận đã tăng vọt, tôi kéo thẳng tới trang mới nhất, tất cả các bài trả lời đều đều đăng loạt trích dẫn một bức ảnh. Lúc này, tôi thoi thóp như một con cá mắc cạn, chết trân nhìn bức ảnh kia.

Bức ảnh rõ nét đến kinh ngạc, tuy chụp từ đằng xa nhưng góc chụp và độ sắc nét vô cùng chuyên nghiệp, không có vẻ gì là chụp trộm. Trong bức ảnh, tôi vừa bước xuống xe, cánh cửa xe Maybach màu đen chưa kịp khép lọt vào tầm ngắm ống kính.

Biến xe đã qua xử lý photoshop, nhưng mặt tôi lại sờ sờ ra đó. Lần đầu tiên trong đời, tôi thấy mình trong loại ảnh này, sao mà xa lạ đến nỗi bản thân mình cũng không nhận ra. Ảnh này không phải chụp ở cổng trường, chắc là hồ i hè rồi. Bây giờ, đầu tôi trống trơn, không thể nhớ ra được khi đó là khi nào, chắc đó là lúc Mạc Thiệu Khiêm đưa tôi ra ngoài ăn cơm. Bởi trong bức ảnh, tôi có làm tóc, mặc đầm, trên cổ linh kính vòng vèo.

Chỉ những lúc đi cùng hắ n, tôi mới ăn mặc, trang điểm kiểu này, chứ bình thường tôi đã chẳng đeo máy thú vòng vèo đắt giá kia. Trong bức ảnh chỉ có mình tôi và một nửa thân xe Maybach làm phông nền, không hề thấy Mạc Thiệu Khiêm. Đầu tôi trống

rồng, ngón tay di chuột xuống theo phản xạ. Tất cả các bài phản hồi đều tỏ ra sùng sốt, có kẻ nói đây mới đích thực là “nữ sinh “khủng” nhất trong lịch sử trường X”, kẻ khác tấm tắc khen chiếc vòng tôi đeo, có kẻ bình luận về chiếc túi tôi cầm, còn đoán nhãn hiệu bộ váy tôi đang mặc, đa số bọn họ đều chú ý đến chiếc xe có logo hai chữ M đan vào nhau vô cùng bắt mắt sau lưng tôi, người ta luân phiên nhắc tới giá trị của chiếc xe.

Tay tôi run rẩy, toan tất trình duyệt đi, nhưng máy lờn mà vẫn ấn trượt nút X. Phía bên kia, Duyệt Oánh đang nhìn tôi trân trân. Topic đăng nhiều loại xe như thế nhưng chỉ mình tôi bị chụp chính diện. Dù rất đỗi ngạc nhiên nhưng Duyệt Oánh vẫn tích cực an ủi:

- Cậu không việc gì phải sợ, có bạn trai đại gia đâu phải cái tội! Với cả loại ảnh xâm phạm đời tư cá nhân này, mình dọa kiện là bọn họ gỡ xuống ngay.

Chỉ mình tôi biết tôi đang sợ điều gì. Ước gì tôi là con đà điểu quen vui đùa trong cát⁽²⁾, chẳng bận tâm đến miệng lưỡi thế gian. Ngay sau đó, Duyệt Oánh giúp tôi viết bài khiêu nại người đăng topic, yêu cầu xóa bức ảnh ngay lập tức. Admin thường trực cũng nhanh chóng gỡ tấm ảnh xuống, nhưng diễn biến sự việc lại càng trở nên gay gắt. Ở đâu mọc lên một topic mới với tiêu đề: *Đông Tuyết được một đại gia đã có vợ bao nuôi, loại sinh viên kiêm bồ nhí này là nỗi nhục của trường X.*

ID của người gửi bài rất lạ, tôi chưa thấy bao giờ, phản hồi bên dưới cũng rộ cả lên. Có người vỡ lẽ nói: “Chẳng trách mà thế”; người không tin thì nói: “Tôi biết Đông Tuyết, bạn ấy học hành chăm chỉ, ở ngoài đời, bạn ấy chẳng khác sinh viên trong khoa là bao”; bên cạnh đó còn có rất nhiều kẻ dè bieu, phê phán hình ảnh trên không phù hợp với lối sống sinh viên; cũng có người thêm vào

vô số emoticon kinh ngạc (:O) rồi nói: “Ôi trời! Trường mình trông thế mà cũng có loại gái này cơ à?”

Topic liên tục tăng trang, tôi không đủ can đảm để xem tiếp. Từ lâu tôi đã biết thế nào cũng có ngày này, ngay từ khi bắt đầu, tôi đã từng nghĩ đến rồi. Tôi tắt laptop, lão đảo đứng dậy. Duyệt Oánh gọi tên tôi, tôi ngẩn ngơ như chẳng nghe thấy. Tôi không hiểu ai mà lại rõ mọi quan hệ giữa tôi và Mạc Thiệu Khiêm đến thế. Tôi không biết ai chụp được bức ảnh ấy, càng không chắc ai là người đã tung lên mạng nhằm bóc trần toàn bộ sự thật mà tôi dày công giấu giếm bấy lâu nay.

Tất cả đã tan thành mây khói ngay từ giây phút này. Tôi tưởng mình có thể sống một cuộc đời dẫu trái, tưởng mình cẩn thận một chút là sẽ học xong đại học, tưởng vài thừa vẫn che được mắt thánh. Nào ngờ tất cả những gì nhục nhã, khổ sở nhất đều bị người ta bóc trần. Đây là báo ứng, từ lâu tôi đã biết mình sẽ gặp báo ứng thế này. Tôi làm chuyện trái với đạo đức nên sớm muộn gì cũng bị báo ứng, vậy thôi.

Duyệt Oánh chạy theo tôi ra ngoài hành lang, níu cánh tay tôi, hỏi:

- Đồng Tuyền, chuyện đó là thật à?

Tôi nhìn vào mắt cô ấy, không biết nên giải thích thế nào đây? Tôi không thể nói được gì, không biết nên đối mặt với cô ấy thế nào, đành lập liếm bằng cách im lặng. Hình như Duyệt Oánh vừa rom róm nước mắt, nhưng chỉ thoáng ánh lên rồi lại không thấy đâu, cô ấy khăng khăng hỏi tôi:

- Là thật sao?

Tôi không có câu trả lời cho Duyệt Oánh. Cô ấy là bạn thân nhất của tôi, tôi biết mình đã làm tổn thương cô ấy, mặc dù không muốn nhưng chính tôi đã làm tổn thương cô ấy rồi. Tôi không thể trả lời, Duyệt Oánh dần lấy lại bình tĩnh sau cơn sững sờ t lần kinh hoàng, cô ấy truy hỏi tôi trong cơn uất nghẹn:

- Sao cậu lại có thể như thế?

Sao tôi lại có thể như thế chứ?

Tôi không thể đưa ra câu trả lời.

Dường như Duyệt Oánh đang gào lên một cách điên cuồng:

- Cậu thừa biết tôi cảm hận nhất loại đàn bà ấy, cậu biết tường tận lý do mẹ tôi qua đời! Tôi đã thế sẽ không bao giờ tha cho nữ đàn bà ấy! Cậu là bạn thân nhất của tôi, cậu chơi với tôi bấy lâu nay, cậu biết tất cả, tại sao còn làm thế với tôi? Sao cậu có thể đối xử với tôi thế này? Sao cậu lại lừa tôi?

Tôi run rẩy, không thốt nổi thành lời, tôi biết tất cả mọi chuyện, Duyệt Oánh tin tưởng tôi, cô ấy tâm sự với tôi mọi chuyện, có gì mà tôi không biết chứ, nhưng tôi không cách nào giải bày được những việc mình đã từng làm.

Tiếng Duyệt Oánh oang oang, gọi người phòng bên cạnh thò đầu ra xem. Tôi không dám nhìn thẳng vào Duyệt Oánh, dù bản thân tôi không hề muốn làm cô ấy bị tổn thương. Tôi lí nhí nói:

- Xin lỗi cậu.

- Đừng có nói xin lỗi với tôi!

Trên gương mặt Duyệt Oánh đã hằn vệt nước mắt long lanh, cô ấy nói với tôi rằng:

- Từ nay về sau tôi không muốn thấy mặt cậu nữa.

Tôi chờ người, đứng đó nhìn Duyệt Oánh xoay lưng bỏ vào phòng, rồi sập mạnh cánh cửa.

Tôi cứ ngây ngô đứng mãi ngoài hành lang, đèn tuýp trên trần nhà vừa sáng vừa cao. Mắt tôi chỉ thấy nhạt nhòa, trên mặt có cảm giác đau đớn mà bỏng rát, chẳng ai đánh tôi cả, chỉ có gió quạt vào mặt và những giọt nước mắt nóng giãy. Trong đầu lại hiện lên những giọt nước mắt của Duyệt Oánh, người bạn thân nhất của tôi. Tôi đã lừa cô ấy... Tôi đã dùng bộ mặt thật xấu xa nhất, nhục nhã nhất của mình làm tổn thương cô ấy, thế là từ nay Duyệt Oánh không chơi với tôi nữa rồi.

Sắp đến giờ tắt đèn, hành lang vắng tiếng bước chân, có bạn trở về sau buổi tự học, đang ngâm nga hát trên những bậc thang. Xa xa có tiếng nước chảy, chẳng biết ai đang giặt quần áo, nơi nào đó thấp thoáng tiếng cười đùa. Cả thế giới đã rời xa tôi mất rồi, tất cả đều bỏ tôi mà đi, mọi thứ từ nay trở nên xa xôi cách trở. Tôi không thể đứng mãi chỗ này, vì như thế, cả khu ký túc xá sẽ đổ ra nhìn tôi. Người ta chỉ cần lên diễn đàn của trường là sẽ biết tất cả, tôi còn mặt mũi nào mà đứng đây nữa? Còn mặt mũi nào mà gặp gỡ bạn bè trong trường nữa?

Tôi không biết mình ra khỏi trường thế nào, suốt dọc đường đi, tôi chỉ lựa những con đường ít người qua lại nhất. Ra khỏi cổng Nam là đường cái thẳng tắp, xe cộ như mắc cửi. Từng dòng xe hơi hải lại qua, vô số ánh đèn ngoằn ngoèo uốn lượn chầm chậm xuôi dòng. Nhìn dòng xe cộ huyền ảo ấy, tôi nhủ thầm, hay mình lao đầu ra để xe tông cho nát người, sau đó sẽ không phải đối mặt với mọi chuyện nữa.

Tôi không mang theo túi nhưng vẫn bước vào một bộ t điện thoại công cộng trên vỉa hè, tay nhấc ống nghe. Định gọi điện thoại nhưng lại không có tiền, mà cũng chẳng có số của ai để gọi. Đầu ngón tay tôi run rẩy, mẹ, mẹ ơi, mẹ đang ở đâu? Mẹ và bố đều qua đời cả rồi, họ mất lâu rồi. Tôi ôm đầu ngơ ngác trên vỉa hè. Tôi biết cơ thể mình đang run rẩy, vậy mà không hề nhỏ lấy một giọt nước mắt. Bố n bê huyền náo, ồn ào tiếng người, tiếng xe xé gió vụt qua, tiếng xe bus báo trạm dừng, tiếng người đi bộ, tất cả đều lọt vào tai, như muôn ngàn con rắn không ngừng khoan vào não.

Nhưng rồi mọi thứ lại tĩnh lặng đến đáng sợ, như tôi hôm đó. Thứ không khí im ắng khiếp đảm, im ắng đến nỗi tôi nghe rõ máu mình ạt tuôn chảy. Thân thể bại hoại rã rời, trên người như đeo một tảng đá lớn, như một kẻ chết đuối không thể vùng vẫy, cứ để mặc cơ thể chìm xuống đáy sâu... Thế là tất cả đều bỏ tôi mà đi, từ đây tôi vĩnh viễn sa chân vào bóng đêm tuyệt vọng... Nhưng trái tim tôi luôn thâu hiểu, đây không phải trời hành, chỉ là cái số tôi phải chịu như vậy.

Số tôi phải chịu khổ, trách không được trời, oán không nổi người.

Tôi đã gượng cười, chuyên tâm học hành như chưa từng xảy ra chuyện gì, trước mặt bạn bè, tôi giả vờ mình cũng như họ. Vậy mà ngày hôm nay, tất cả mọi thứ đã bị lật trăn. Cuộc sống như nhóp, bản thủ của tôi, bộ mặt thật không muốn phơi bày của tôi... Tất cả nay đã bị bóc mẽ. Tôi như kẻ vừa bị lột truồng rồi quẳng ra giữa đám đông, mặc ánh mắt người đời giày xéo. Tôi không tỏ vẻ oán uổng, bởi tôi còn biết lấy gì ra mà kêu oan?

Tôi không biết phải đi đâu, cả thành phố lớn thế này vậy mà không có nổi một chỗ cho tôi dung thân.

Tôi ngờ i xỏm ở đó không biế t bao lâu, bỗng có người hỏi tôi: “Đồ ng Tuyế t(3), cậu không sao chứ?”

Tôi hồ t hoảng tưởng mình nghe nhậ m, Duyệt Oánh sẽ không đuổi theo tôi đâu. Tôi ngẩng lên, trước mặt là một bạn gái xa lạ. Cô ấy lặp lại câu hỏi, thì ra đúng là mình nghe nhậ m, cô ấy hỏi:

- Bạn gì ơi, bạn không sao chứ?

Đứng cạnh cô ấy là một bạn trai, nhìn dáng vẻ như thể họ đang yêu nhau. Bạn trai đó nhìn tôi đầ y hiế u kỳ, trong khi bạn nữ nhiệt tình hỏi:

- Bạn cũng là sinh viên trường mình hả? Bạn không sao chứ? Hay bọn mình đưa bạn về` nhé?

Ngay sau lưng tôi là ngôi trường tiế ng tám lừng lẫy trăm năm, hồ i mới bước chân vào trường, tôi đã từng tự hào như thế , tự hào bản thân mình nay đã có thể trở thành một phầ n của trường. Nhưng đê n hôm nay, tôi còn mặt mũi nào nhận đó là trường mình nữa, việc làm của tôi buộc bản thân hiểu ra rằ ng, mình không xứng.

Bạn gái ấy lại hỏi:

- Bạn không khỏe à? Có câ n bọn mình giúp không?

Tôi lấ y hế t can đảm hỏi mượn cô ấy một tặ, nói muố n gọi điện về` nhà nhưng trên người không có tiề n lẻ.

Cô ấy chậ n chừ một lúc, suy cho cùng, bây giờ bọn bịp bợm cũng đông thật đầ y, nhưng kẻ lừa đảo chỉ câ n một tặ thì có lẽ không nhiề u. Cuố i cùng, cô ấy móc một đồ ng xu đưa cho tôi, sau đó lưỡng lự kéo bạn trai bỏ đi.

Tôi nhét đống xu vào máy điện thoại công cộng, ấn từng con số, nhưng chỉ được ba con số đầu tiên đã lập tức dập máy.

Tôi còn mặt mũi nào mà gọi cho Tiêu Sơn?

Tôi run lấy bậy khi nhớ đến Tiêu Sơn. Giờ đây, tôi như một vũng bùn, mọi lúc mọi nơi, bất kỳ đâu cũng có thể sụp xuống để hàng ngàn hàng vạn người chà đạp, tôi còn mặt mũi nào gọi cho Tiêu Sơn nữa đây?

Tôi thà chết còn hơn.

Chương 10

Tôi chuyển sang gọi số khác, bấm số di động của Mạc Thiệu Khiêm. Trước kia, tôi chưa bao giờ chủ động liên lạc với hắn, dù hắn từng ép tôi phải thuộc lòng số điện thoại của mình. Đầu dây bên kia đổ một hồi chuông báo bận dài đằng đẳng, không có người nhấc máy. Tôi đợi rất lâu, cho đến khi tuyệt vọng.

Người trên đời này để ruồng bỏ tôi cả rồi, tôi biết phải về đâu đây?

Tôi đi về phía trước, dọc theo lối vỉa hè, lưng thũng từng bước chân vô định, đến khi tới một công viên giữa đường. Công viên sáng ánh đèn, thỉnh thoảng có một vài bóng người qua lại, không đến nỗi quá quạnh hiu. Một gã ăn mày ngồi trên ghế đá, đang sắp xếp lại đồ ng vò chai gã vừa thu lượm được. Chai lớn, chai bé đều bị gã đập bẹp gí rồi nhét cả vào một chiếc túi rác cáu bẩn. Có thể do tôi đứng đó khá lâu nên gã mới ngẩng mặt và ngoác miệng cười với tôi. Khuôn mặt gã bản thủ, hàm răng trắng nõn, nhìn gã cười tôi mới sực tỉnh, thì ra là một gã điên.

Tôi giật nảy mình trước điệu cười của gã, ba chân bốn cẳng chạy thục mạng.

Khi lướt qua một tủ kính, nhờ ánh đèn phản chiếu, tôi mới thấy được dáng vẻ kinh hoàng của mình, mặt mày tái xanh, thân sắ c đồ đần, chẳng khác gì một người điên.

Tôi hoang mang đứng giữa con phố, không một chỗ đi về. Tôi không nhà không cửa, không bố mẹ, không thể về ký túc xá, không

còn nơi nào để đi. Tôi cứ rảo bước, mãi đến lúc đêm thâu lắng mình, xe cộ thưa thớt dần, nhìn sang bên kia đường có một cửa hàng McDonald's phục vụ hai tư trên hai tư. Tôi vừa khát vừa lạnh, mà ánh đèn sáng trưng bên ấy đã hút. Lúc đẩy cửa bước vào, hơi ấm vờn quanh người, gọi cảm giác tê liệt khắp mình mấy, chân tay.

Tôi sai chân bước vào, ngờ ì xuông ghế. Chẳng còn chút sức lực nào, tôi ngờ ì im không biết tựa quây. Trong này vừa ấm cúng vừa sáng sủa, tôi thấy mình giống cô bé bán diêm, vừa quét diêm lên đã thấy ngay thiên đàng. Vào một chiều đông của nhiều năm về trước, cũng trong một tiệm ăn thoáng đãng, sạch sẽ như thế này, tôi ngờ ì bên cạnh Tiêu Sơn. Ngày ấy, anh gắp cho tôi một con thiên nga bằng giấy, phải đấu tranh tư tưởng rất lâu tôi mới quyết định bỏ con thiên nga vào túi áo khoác, đem về nhà. Chút bạo dạn ngày ấy đã mang lại cho tôi biết bao niềm vui, trong suốt một thời gian dài, mỗi lần ngắm nhìn con thiên nga giấy kẹp trong quyển vở, trái tim tôi lại rộn ràng một hương vị dịu ngọt, mát lành.

Chúng tôi của ngày xưa phơi phới tuổi xuân xanh, nhưng cũng chỉ vồn vện vài năm ngắn ngủi, giờ đây, tất cả đã trở thành dĩ vãng mà tôi không nhớ hồi tưởng. Trong khoảnh khắc yêu đương nhất, hồi ức về Tiêu Sơn đã đánh gục tôi, tôi chưa từng nhớ anh, khát khao anh nhiều đến thế. Câu giả thiết kia lại lần nữa xuất hiện, giá như Tiêu Sơn biết, nếu Tiêu Sơn hiểu, anh sẽ không bao giờ để tôi phải chịu nhiều đau khổ như vậy, chỉ cần anh thực sự biết.

Vấn biết đó chỉ là những điều tự mị hoang tưởng nhưng tôi lại cần sự dối lừa ấy biết bao. Tôi đã trăn tay chẳng còn gì, nhiều năm qua, nếu không tự vỗ về chính mình thì hẳn tôi đã bỏ mạng từ lâu rồi. Ngã c ngoài đến ngày hôm nay, tôi vẫn tự nhủ với lòng rằng, giá như Tiêu Sơn biết, anh sẽ không thế này. Dù cuộc đời có ruồng bỏ tôi, nhưng Tiêu Sơn thì không bao giờ.

Tôi biết mình không nên nghĩ vậy nữa, tôi biết rõ kiểu lừa mị này thật đáng thương, nhưng tôi còn có thể làm gì đây? Ngoại trừ còng cổ cứu mạng cuộc đời ra, tôi còn gì nữa đây?

Người phục vụ nhìn tôi bằng ánh mắt dò xét quái đản, thấy tôi thế này chắc cô ấy kinh hồn bạt vía lắm. Một lúc sau, cô ấy đến gần, hỏi: “Bạn có cần giúp gì không?”

Tôi nói:

- Tôi có thể mượn điện thoại của bạn một lúc không?

Cô ấy rất thoải mái, đưa di động của mình cho tôi mượn.

Ngón tay tôi run rẩy ớn lạnh của Tiêu Sơn. Tôi thấy mình không đủ can đảm để chờ điện thoại kết nối. Tiếng anh vang lên từ đầu dây xa xăm phía bên kia, tôi vẫn mong mình đập được điện thoại.

Chỉ một câu “A lô?” của anh thôi, vậy mà tôi ghen ngào không thốt nên lời, chẳng còn cách nào khác, tôi tưởng mình sẽ bật khóc. Anh hỏi tôi là ai mà yếu liên liên, tôi đang định cúp máy thì bỗng nhiên anh gấp gọi tên tôi:

- Đờng Tuyết?

Giọng anh như một phép màu, chỉ hai chữ thôi đã khiến tất cả những giả tạo trong tôi đều tan biến. Tôi không cảm được nước mắt, bật khóc nức nở. Lâu lắm rồi chưa nghe anh gọi tôi là “Đờng Tuyết”, đời với tôi, tất cả những chuyện đã qua thật xa xỉ biết bao. Tôi nhớ anh, anh luôn là nỗi nhớ mong trong tôi. Bây giờ lâu nay, tôi chôn chặt bóng hình anh vào đáy sâu của trái tim, vậy mà tôi không sao nén nỗi mình. Tôi nhớ anh, trong bước đường cùng, tôi chỉ nhớ tới anh. Dường như hình bóng anh đã khắc sâu vào xương cốt, đời tôi rách da xẻ thịt, thế nào anh cũng sẽ hiện ra.

Ở đầu dây bên kia, anh hỏi tôi bằng giọng nôn nóng:

- Em sao rồi? Em đang ở đâu thế? Đừng Tuyệt, là em đúng không? Đừng Tuyệt?

Giây phút anh gọi tên tôi, tôi chỉ muốn òa lên khóc thật to, nhưng chỉ có những giọt nước mắt lăn dài mà không một lời thừa thãi nào khác. Tiêu Sơn dần lấy lại bình tĩnh, vừa an ủi vừa gắng hỏi tôi đang ở đâu. Người phục vụ nhìn khuôn mặt giàn giụa nước mắt của tôi bằng ánh mắt hiêu kỳ, tôi đọc tên tòa nhà đối diện bên kia đường, Tiêu Sơn nói:

- Em đừng đi đâu cả, anh đến đó ngay đây.

“Giả như Tiêu Sơn biết, nếu Tiêu Sơn biết”, bao nhiêu năm qua, câu giả thiết ấy đã giúp tôi tồn tại được đến ngày hôm nay. Một khi Tiêu Sơn biết, anh sẽ không cư xử tệ với tôi như kẻ khác từng làm. Dù cuộc đời có ruồng bỏ tôi, anh vẫn sẽ tới tìm tôi như ngày nào.

Lúc Tiêu Sơn hiển hiện ngay trước mắt, tôi không biết rốt cuộc mình đã nói những gì, tôi siết chặt tay áo anh như giữ lấy ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng. Tôi thì thào câu gì đó, cứ có cảm giác tất cả mọi chuyện như một cơn ác mộng kéo dài lê thê, đến tận bây giờ tôi mới được gặp Tiêu Sơn, anh xuất hiện trong mơ như bao mong đợi mòn mỏi. Tiêu Sơn đứng đó mà tôi vẫn thấy tất cả chỉ là một cơn mộng mị, nếu không, anh đã không tới, anh đã chẳng xuất hiện ở nơi này. Mãi đến lúc anh dìu tôi lên taxi, túi cho tôi một bịch khăn giấy, những cảm xúc chắt chứa, dồn nén bấy lâu bỗng nhiên vỡ òa, tôi úp mặt vào lòng bàn tay, cho phép mình được bật khóc nức nở. Tôi biết mình tham lam vô độ, bất kể mình đang ở đâu, tôi vẫn luôn mong một ngày nào đó, anh sẽ trở về bên tôi.

Anh đưa tôi tới một căn hộ, trong phòng ngôn ngang bừa bộn, chúng tỏ nơi đây không hề có người dọn dẹp, tôi cũng không đủ sức để nghĩ nữa. Anh lấy khăn để tôi đi rửa mặt. Đứng trước bồn rửa mặt, nước xả ào ào, tôi ngơ ngác nhìn mình trong gương, đôi mắt sưng vù, cả mặt phù thũng, tôi đã khóc quá nhiều. Dù không phải thể đi chằng nữa thì tôi cũng hiểu, mình đâu còn là Đông Tuyết của ngày nào.

Nhưng tôi biết phải làm sao đây? Lòng tôi ròi như tơ vò, không tài nào tìm ra đầu sợi, cũng chẳng muốn đối mặt với bất cứ điều gì.

Lúc ra ngoài, tôi thấy Tiêu Sơn đang ngồi hút thuốc bên cửa sổ.

Lần đầu tiên, tôi bắt gặp anh bên điều khiển. Khoảnh khắc ngấn ngùi gặp anh ở tiệm ăn, tưởng như anh đã bước ra từ ngày hôm qua, suốt chặng đường, anh cầm tay tôi không rời buông. Nhưng giờ phút này, anh đứng đó xa cách mà lạ lẫm như một ai đó xa lạ, một người tôi không hề quen.

Tôi ngồi xuống sofa, Tiêu Sơn liền dập tắt điều khiển. Anh cất giọng hỏi:

- Rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, cất giọng lí nhí gằn như van nài:

- Dưa em đi được không? Đi đâu cũng được.

Tôi biết mình lại đang hy vọng hão huyền. Tôi luôn mơ có một ngày Tiêu Sơn trở về, anh tới tìm tôi và dắt tôi bỏ trốn. Nhưng tôi biết rõ anh không còn là Tiêu Sơn của mình nữa rồi. Tiêu Sơn của ngày hôm nay đã thuộc về Lâm Tư Nhân. Đời tôi đã từng một lần

làm chuyện nhục nhã, bây giờ lại toan tái diễn, nhưng thực chấ t tôi chỉ muố n trốn chạy đê n một nơi vắng vẻ không một bóng người. Và giờ chỉ cần một cái lắ c đầ u của Tiêu Sơn thôi là tôi lập tức biế n thành con kiế n bị nghiế n nát dưới ngón tay của số phận.

Nhưng Tiêu Sơn đáp không hề do dự:

- Được!

Anh vào phòng lắ y áo khoác, lúc ra liề n gọi tôi:

- Đi thôi!

Không biế t anh định dắ t tôi đi đâu nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn đi theo. Anh đưa tôi ra ga tàu và mua hai chiế c vé. Trong màn đêm đen kịt, ngoài cửa sổ chẳng thấ y bấ t kỳ thứ gì. Tôi mệt mỏi, uể oải đê n rã rời, anh nói:

- Ngủ đi, tàu vào ga anh sẽ gọi em.

Tôi thiêm thiế p chìm vào giấ c ngủ sâu, mặc những âm thanh ồn ã trên tàu, mặc đèn trầ n sáng lóa, toa ghế mề m không ngót tiế ng nói cười rĩ rả. Tôi đã có một giấ c ngủ say giữa khung cảnh huyền ảo, bởi trong lòng biế t chắ c, Tiêu Sơn đang ngồ i ngay bên mình.

Tiêu Sơn gọi tôi dậy khi tàu vào ga, chúng tôi rời ga, gọi một chiế c taxi. Sương sớm phắ ng phắ t trong ánh đèn đường, thành phố T vẫn chẳng đoi khác so với mấ y ngày trước tôi đê n. Anh đưa tôi về căn hộ nơi ngô cũ, dắ t tôi bằng qua những lố i đi, nơi đây nhà nô i tiế p nhà, đâu đâu cũng một vẻ y chang nhau. Tôi nghĩ mình đang nằ m mơ, được trở lại nơi này sau mấ y ngày ngắ n ngủi, không những thế còn có Tiêu Sơn đi cùng.

Lòng đình ninh đây chỉ là một giấc mơ, tôi vỗ về, dỗ dành mình rằng giấc mơ này thật sự quá tuyệt vời. Bước lên cầu thang, Tiêu Sơn mở cửa, căn nhà hai gian ba phòng ngủ nửa gác nửa xa lộ hiện ra rõ ràng ngay trước mắt. Nắng mai hắt qua cửa sổ, mạ lên đồ đạc trong nhà một màu ánh kim nhàn nhạt, ánh sáng ôn hòa chan chứa càng thêm khẳng định đây chỉ là cõi mộng, tuyệt vời quá làm tôi khó mà tin được. Tiêu Sơn hỏi:

- Em muốn ngủ thêm một lúc nữa không?

Tôi vẫn mặc nguyên áo khoác, ngả lưng xuống chiếc giường êm ái, chìm vào giấc ngủ.

Tôi ngủ một giấc dài hơn mười tiếng đồng hồ. Đã nhiều năm rồi, tôi không có cảm giác được ngủ một giấc ngon lành và bình yên đến vậy. Khi tỉnh dậy, cổ tôi cứng đờ, trời đã xế chiều, chỉ còn rơi rớt sợi nắng tàn rơi vào khung cửa. Tôi nằm trên giường, trằn trằn nhìn lên trần nhà, có lẽ là mơ mà cũng không hẳn là mơ, nhưng sao mình lại ở đây?

Rời giường sau một lúc lâu ngẩn ngơ, tôi rón rén đẩy cánh cửa. Tiêu Sơn đang ngồi ngoài phòng khách, chăm chú nhìn màn hình máy tính. Mình anh ngồi giữa căn phòng rộng thênh thang, nắng chiều phác bóng anh thành những đường viền rõ rệt nhưng xa xăm, mỗi đường nét ấy lại đầy ắp những dư vị thân thương, như thể anh chưa từng bước ra khỏi cuộc đời tôi. Nhìn anh tập trung trước màn hình máy tính thế này, lòng tôi đột nhiên chùng xuống, chuyện của ngày hôm qua ủa về chỉ trong nháy mắt, như biển đen dậy cơn sóng lớn, nô đùa nhau ùn ùn ập xuống đầu, nuốt gọn tôi nơi vực nước sâu thẳm, vĩnh viễn đừng mong siêu thoát. Tôi chực ngã quỵ xuống, đang phân vân không biết có nên xô cửa bỏ chạy hay không thì Tiêu Sơn ngẩng lên. Nét điềm tĩnh trên gương mặt anh mang lại cho tôi cảm giác an tâm. Khi bước lại gác, tôi mới thờ

phào, thì ra anh đang chơi game chứ không lên mạng. Tôi biết mình lại đang tự huyễn hoặc bản thân nữa rồi, sớm muộn gì anh cũng sẽ biết, nhưng ngay lúc này, tôi chẳng muốn nghĩ ngợi nhiều. Nếu việc này bị cho là “ôm rom chữa cháy”, vậy cứ để tôi chết quách cho xong, dù sao từ lâu, tôi cũng không nên sống trên đời nữa. Nếu để Tiêu Sơn biết... thà tôi cứ mãi vùi đầu trong cát, thà anh vĩnh viễn đừng biết.

Anh bỏ tay khỏi chuột máy tính, hỏi tôi:

- Em đói chưa? Có muốn ăn gì không?

- Em muốn ăn mì.

- Để anh nấu cho em.

Tôi nghe lòng mình thoáng ngẩn ngơ, thời gian lẫn không gian chòng chẹo, trùng lặp khiến tôi ngỡ ngàng, căn phòng xưa quen thuộc nhưng cũng đã y xa lạ, như thể chúng tôi chưa từng xa nhau. Trong bếp im ắng, chỉ có tiếng nước lăn tăn sỏi bọt, Tiêu Sơn vẫn cúi đầu thái cà chua:

- Lăn trước anh về đây sống vài ngày nên vẫn còn thức ăn trong tủ lạnh.

Tôi không dám nói với anh rằng tôi từng mò đến đây nhưng không tìm được anh.

Món mì anh nấu có nhiều cà chua và tương bò, vị rất đậm, tôi ăn hết một bát to.

Tiêu Sơn không để tôi rửa bát, anh đeo tạp dề, đứng bên chậu rửa, chỉ một loáng đã rửa xong rồi cất bát đĩa lên chạn hong khô, lau tay, cởi tạp dề. Lăn đầu tiên tôi thấy anh làm việc này, như một người đàn ông nội trợ đích thực, không còn là chàng trai đã từng

cụ cái với tôi xem trứng xốt cà chua phải làm thế nào như ngày xưa nữa.

Căn phòng chìm trong tĩnh lặng, nhiều năm trôi qua, chưa bao giờ tôi cảm thấy bình yên như lúc này.

Cơm nước xong xuôi, chúng tôi xem ti vi, chương trình thời sự quanh năm như một, toàn những tin như hôm nay lãnh đạo đón tiếp ai, họp hành gì. Tiêu Sơn vẫn giữ im lặng với tôi và không hỏi han bất cứ điều gì.

Có thể do ban ngày đã ngủ căng mắt, nên tôi đi đến, tôi chấp chờn trong mộng mị. Khu chung cư cao cấp năm nào lại quay về tìm tôi trong mơ. Tôi cứ đi mãi trên dãy hành lang trải dài hun hút. Đó là lần đầu tiên trong đời, tôi được đặt chân vào một khu chung cư xa hoa như thế này, những khách sạn đánh giá theo sao ở trường tôi còn thua xa.

Đồ vật trong phòng được bày biện một cách trang nhã, thanh lịch, trên bàn đã sắp sẵn bánh trái và hồng trà, bảy giờ vừa vặn bữa trà chiều.

Một bàn tay đang nhấc cái ấm, nước trà chậm rãi chảy xuống, chén trà mới rót lan tỏa một làn hương nồng đượm mang lại cảm giác mê man. Khuy cài tay áo của hắn là một quả bóng gôn nhỏ bằng vàng trắng tinh xảo, lấp lánh sắc bạc dưới ánh đèn, khuôn mặt hắn cũng chấp chờn sáng tối, không cho phép tôi nhìn rõ.

Những ngón tay lạnh toát lướt qua mặt, động tác bất ngờ ấy khiến tôi chực né tránh nhưng người cứ đi như thể sức lực toàn thân đã bị rút cạn. Tôi giật mình muốn gào thét thật to nhưng tiếng thét tắt nghẹn trong cổ họng, muốn vùng vẫy mà bất lực. Chút lý trí còn sót lại cũng rụng rời dần, tôi thì thào gì đó, rồi cơ thể bị ảm lên nhẹ bẫng.

Có kẻ vươn tay bịt miệng tôi lại lúc tôi bật rên thành tiếng vì đau. Cơ thể hẫng thoang thoảng một mùi hương, thắm đẫm trong màn đêm, phảng phất thân thuộc như đã từng quen.

Mùi hương thoang thoảng lúc có lúc không ấy khiến tôi lợm giọng. Tôi dằn lấy lại tinh táo, bắt gặp cặp mắt thoảng nét u uẩn hiển hiện trong bóng đêm khiến tôi khiếp đảm hét toảng lên, như muốn trốn chạy khỏi điều gì đó.

Có người lay tôi dậy, dưới ánh đèn trăn vàng vọt không quá chói mắt, Tiêu Sơn đang nâng vai tôi dậy, luôn miệng gọi tôi. Tôi ghì chặt cánh tay anh trong tiếng nấc nghẹn ngào với hy vọng anh chưa từng rời bỏ mình. Tất cả mọi việc diễn ra cho đến khi choàng tỉnh mới biết, thì ra ba năm qua chỉ là một cơn ác mộng.

Vẫn giữ nguyên tư thế đó, một lúc lâu sau, anh mới hỏi:

- Em gặp ác mộng à?

Anh ngủ ngay phòng kê bên, trong lúc vội vàng chỉ kịp mặc một chiếc áo phong, chẳng kịp khoác áo ngoài. Hơi thở của anh trong lành, dường như còn phảng phất mùi thơm của sữa tắm. Còn thứ dị hương trong giấc mơ kia lại như một con rắn độc trườn mình, thâm nhập vào ký ức của tôi. Tôi sực nhớ ra đó là mùi nước hoa Tiffany của Mạc Thiệu Khiêm. Những chuyện xảy ra trong vòng mười mấy tiếng đồng hồ trước thoảng đó đã ùa về, tôi đã bất chấp tất cả, bỏ chạy theo Tiêu Sơn đến nơi này. Anh không biết tôi đang lẩn tránh điều gì, nhưng bản thân tôi lại rõ hơn cả. Chẳng qua cũng chỉ là một phút nông nổi. Anh không gặng hỏi mà đã dẫn tôi về đây, anh ở rất gần mà như xa vời vợi, đến nỗi tôi không thể chạm vào được.

Tôi không biết Tiêu Sơn đang nghĩ gì, tôi như một kẻ chết đuối túm lấy cọc cứu mạng cuối cùng là anh. Nhưng như thế là trái đạo đức, vì bản thân tôi từng làm chuyện对不起 ấ y. Bây giờ对不起 ặt

với Tiêu Sơn, đố i mặt với Lâm Tư Nhân, đáng lẽ tôi không nên phạm sai lầm thêm một lần nào nữa.

Cuối cùng tôi đành buông tay, thì thào nói:

- Em phải đi đây.

Anh không lên tiếng, chỉ dăm dăm nhìn tôi.

Tôi thấy toàn thân mình run lên. Chạy trốn đến đây chỉ là cách giải quyết tạm thời, lòng tôi biết rõ tất cả những chuyện này chỉ như “ngắm hoa trong gương, mơ trăng dưới nước”, sớm muộn gì chẳng phải đố i mặt với sự thật, chỗ của Tiêu Sơn vốn dĩ không phải nơi dành cho tôi. Tôi phải quay về thôi, quay về chịu tất cả những gì mình đáng phải chịu. Tôi xuống giường, lần mò tìm áo khoác, lòng thầm nhủ mình không nên kéo Tiêu Sơn vào những chuyện như nhớp này.

Tiêu Sơn lặng lẽ nhìn tôi chật vật mặc áo, đến phút cuối cùng, anh mới lên tiếng, giọng bình tĩnh thoáng vẻ kiêu kiêu :

- Em vẫn muốn quay về với anh ta à?

Chân tôi chợt mềm nhũn rồi cả người trở nên lão đảo. Thì ra anh đã biết tất cả. Tôi giật lùi mấy bước, mắt đau đáu nhìn anh trong tuyệt vọng. Nụ cười thoáng xuất hiện trên khóe môi anh:

- Trước đây anh cứ tưởng em và Mộ Chân Phi đang yêu nhau... Thật tình, mấy chuyện trên mạng chỉ được vài hôm là sẽ lãng quên, anh đoán bạn trai em ắt hẳn không phải loại tầm thường, anh ta sẽ có cách giải quyết êm thấm vụ này, em không phải cuống lên thế.

Từng câu, từng chữ của anh như hàng vạn mũi tên găm thật sâu vào trái tim tôi. Tôi nhìn anh với nỗi tuyệt vọng, trong khi anh vẫn bình tĩnh đáp lại cái nhìn của tôi. Tôi không căt nghĩa được thứ tình cảm đang tồn tại trong đôi mắt ấy, tôi không biết anh nghĩ gì về mình. Khinh thường ư? Không, thậm chí anh chẳng thêm ban cho tôi sự khinh thường.

Bao lâu tôi từng tự nhủ với mình rằng: giá như Tiêu Sơn biết, và giờ đây câu giả thiết ấy lại trở dậy trong lòng: giá như Tiêu Sơn biết... Anh là hy vọng duy nhất của đời tôi, vậy mà giây phút này, ngay cả anh cũng mất lòng tin đối với tôi, tôi là loại con gái hư thân mất nết, hám hư vinh nên mới phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác. Xã hội này biết thừa tôi là loại tham lam, coi trọng vật chất, bán cả linh hồn lẫn thân xác chỉ vì tiền của một gã đàn ông giàu có.

Tôi bị trừng phạt là đáng lắm!

Tôi xô cửa, lao ra ngoài, đèn cảm ứng ở mỗi tầng bật sáng nhấp nháy, bước chân tôi liêu xiêu, dường như bồng bềnh bước trên những bậc cầu thang mấp mô, vậy mà không hề trượt ngã. Tôi đẩy cánh cổng dưới tầng, tiếng cổng sắt sập mạnh, xé toang màn đêm sau lưng. Tôi lao mình chạy trong đêm khuya tĩnh mịch, lướt qua giữa những tòa nhà gióng nhau y chang, ngáo ngơ đâm bổ khắp nơi, chẳng khác nào một con nhặng không đầu. Khu này như thể một mê cung khổng lồ, còn tôi thì lặn mò giống một con nhặng đụng phải bức tường thủy tinh trong suốt, hết lần này đến lần khác bị bật trở lại, chẳng thể nào mò ra đường đi. Tôi nghe sau lưng có người gọi tên mình nhưng vẫn lao bạt mạng về phía trước, người con trai yêu thương tôi đã ra đi từ lâu, anh quay bước bỏ đi, quẳng lại tôi bơ vơ giữa thế gian âm u này.

Có người bắt ngờ chụp lấy cánh tay tôi, tôi gõ ng mình giãy giụa nhưng Tiêu Sơn khỏe hơn nhiều, tôi giãy thế nào cũng không thoát khỏi anh. Tôi cắn thật mạnh vào mu bàn tay anh nhưng anh quyết không rụt lại, cánh tay kia ghì chặt khuôn mặt tôi và một nụ hôn đáp trên môi tôi.

Trời đã tắt quay cuồng còn tôi run rẩy, tê liệt trong vòng tay anh, tôi gập như lịm đi khi khoảnh khắc răng môi chúng tôi chạm nhau. Hơi thở ấm áp của anh như dòng điện làm tê liệt tay chân. Anh ôm tôi thật chặt, hôn tôi bằng nụ hôn điên cuồng, thậm chí đã biến thành cắn xé. Lúc đó, tôi đã bật khóc, bởi tôi không quên được, tôi không thể quên được anh, không thể quên nụ hôn đầu đời ngọt bùi như mới chỉ ngày hôm qua - cũng tại nơi đây.

Trải qua từng ấy năm, tôi đã run rẩy, bật khóc lúc anh hôn tôi lần nữa. Trong vòng tay siết chặt của anh, tôi nghe tiếng anh thì thầm gọi tên mình, anh nói gì đó rõ ràng bong mà tôi không thể hiểu nổi, bản thân tôi cũng không biết mình đang nói gì. Anh dìu tôi trở về căn phòng ấm áp kia, anh vẫn ôm tôi trong lòng, vẫn hôn tôi, vẫn gọi tên tôi:

- Đờng Tuyết t... Đờng Tuyết t...

Giọng anh sâu lắng nhuốm khổ đau:

- Anh yêu em... đừng bỏ rơi anh lần nữa...

Tôi nghẹn ngào không ra hơi, siết chặt áo anh rồi tự nhủ mình sẽ không buông tay, đây là Tiêu Sơn mình hằng yêu bấy lâu nay. Anh nói anh còn yêu tôi, anh bảo tôi đừng rời xa anh lần nữa, anh thao thao kể:

- Sau ngày hôm đó, anh đã tới tìm em nhưng em không có nhà. Ngày hôm sau nữa, anh gọi điện nhưng em vẫn không ở nhà, anh nhờ

em họ em chuyển lời, anh cứ chờ, cứ đợi vậy mà em không hề gọi lại cho anh. Anh đợi mãi y tuấn liên, ngày ngày gặp em ở trường vậy mà em vẫn không hề để m xia đến anh, lúc đó anh không ngờ em lại nhẫn tâm đến thế, kiêu kỳ đến thế... Kể từ đó trở đi, em không đoán hoài đến anh nữa.

Chuyện này xảy ra từ lúc nào thế? Hẳn là từ kiếp trước rồi. Tôi nghe anh kể lại những chuyện trước kia mà không thể hiểu nổi anh đang nói gì. Thì ra, sau hôm chia tay ấy, anh có đến tìm tôi nhưng em họ tôi không hề nói gì, có lẽ con bé đã quên. Thế nhưng, anh nghĩ tôi không gọi cho anh là vì tôi thật sự muốn chia tay sao?

Bao năm qua, tôi đã đánh mất gì? Tôi vượt mất Tiêu Sơn, vượt mất người tôi yêu nhất, vượt mất tất cả. Chỉ vì một phút nông nổi, chỉ vì để lỡ một cuộc điện thoại, tôi tưởng anh không còn yêu mình nữa, và anh cũng cho rằng tôi không muốn đoán hoài đến anh nữa, tiếp đó là khoảng thời gian lớp mười hai bận bịu lẫn tuyệt vọng, kể từ đó, chúng tôi ở gần trong gang tấc mà như cách xa tận chân trời góc bể.

Rốt cuộc tôi đã để mất những gì? Tôi khóc đến cả người nhưng vẫn không dám kể cho anh nghe chuyện tôi từng trải qua. Những ước ức, những tủ nhục, những khổ sở tôi từng chịu đựng... rất lâu về trước tôi đã muốn kể cho anh nghe, vậy mà không tài nào tìm được anh. Tôi vui đâu, bật khóc nức nở trong vòng tay anh, rồi ghen ngào kể anh nghe tất cả những gì khó nói nhất, tất cả những gì nhục nhã nhất, tất cả những thứ đó đã nhấn chìm tôi vào tuyệt vọng. Vô n dĩ chẳng mong mới có cơ hội giải bày cùng anh, tôi nghe tiếng mình khàn khàn vụn vỡ. Vào cái đêm tuyệt vọng khiến người nghe phải sực sôi cảm phần mà từ xưa đến nay tôi không bao giờ muốn hỏi tương lai ấy, tôi như con cá nấp trên thớt, trần mình hứng chịu sự cưỡng hiếp thô bạo. Kể từ đó, tôi đã mất tất cả, chẳng còn đường quay lại, ký ức đó khiến tôi run lên vì tuyệt vọng.

Đêm nhọc nhã ấy dường như đang tái hiện lại, tôi thấy mình bải hoải, rã rời, trên người như đeo một tảng đá lớn, hoặc như một kẻ chột đuôi không thể vùng vẫy, để mặc cơ thể chìm ngấm xuống vực sâu... Thế là tất cả đều bỏ tôi mà đi, kể từ nay, tôi vĩnh viễn chìm trong bóng đêm tuyệt vọng.

Không một ai biết những gì tôi từng trải qua, không một ai hay tôi đang nhận nhìn điều gì, tôi cứ gắng gượng chịu đựng nỗi nhọc nhã ấy, tôi tự huyễn hoặc mình rằng nếu Tiêu Sơn biết... Nếu Tiêu Sơn biết...

Nếu anh biết, anh tuyệt đối sẽ không để tôi phải chịu đựng những điều đó.

Chương 11

Tôi mãi mãi không bao giờ quên được cảnh tượng lần đầu tiên gặp gỡ Mạc Thiệu Khiêm. Hôm đó, hắ n đế n trường tôi làm đại biểu tham gia cắ t băng khánh thành một công ty của trường. Lúc ấy, tôi là tân sinh viên, nhờ dáng người dong dỏng cao nên được chọn vào đội lễ nghi, yêu cầu hắ n g ngày phải tham gia tập trung, mặc quốc phục, luyện tập cách đi đứng. Từ ngày gia nhập đội lễ nghi, đó là lần đầu tiên tôi được thực hành thực tế. Mạc Thiệu Khiêm đứng ngay cạnh tôi, ở phía dưới, người đông nghìn nghịt, mà hàng đầu tiên lại có không ít cánh nhà báo lẫn phóng viên. Bây giờ, đầu óc tôi mù mịt, quên khuấy những gì đã luyện tập. Sau khi Mạc Thiệu Khiêm nhận kéo, tôi bung dải băng mà bớ i rớ i không biết phải làm thế nào. Đế n lúc hắ n hạ kéo thì tôi lại giơ tay, nâng quả cầu vải, mũi kéo trên tay hắ n chẳng may đâm vào tay tôi, ứa một giọt máu đào tròn xoe. Ngồ i dưới khán đài phầ n lớn là giảng viên và các vị lãnh đạo nên tôi nén đau, không dám hé răng kêu.

Lúc hắ n quay sang nhìn tôi, tôi chỉ nhớ ánh mắt hắ n sắc bén và dăm chiêu như thể đầu ngón tay tôi rỉ ra một thứ gì đó chứ không phải là máu.

Tôi nén đau, cố giữ nụ cười trên môi. Mọi người vỗ tay rào rào, pháo hoa lẫn kim tuyến nương theo gió, sà mình xuống sân khấu như một cơn mưa sắc sỡ sắc màu. Hắ n đặt kéo vào cái khay trên tay tôi, liền đó, tiếng vỗ tay lại rào rào nổi lên. Nhưng chỉ vì ánh mắt hắ n mà tôi có cảm giác vô cùng bất an, hắ n nhìn tôi như thể tôi là một thứ gì đó chứ không phải con người. Tôi nhin đau đế n lúc bê khay đựng băng khánh thành xuống hậu đài, bây giờ mọi người

mới biế t tay tôi chảy máu, bọn con gái tỏ vẻ hoang mang. Mạc Thiệu Khiêm bắ t ngờ xuấ t hiện phía sau khán đài, hắ n bước thẳng đế n chỗ tôi, rịt một chiế c khăn tay sạch sẽ vào miệng vế t thương.

Không ngờ thời đại nào rô i mà vẫn có người dùng khăn mùi soa, thậm chí chiế c khăn mùi soa ấy còn thoang thoảng mùi hương nhè nhẹ. Sau này, Duyệt Oánh nói với tôi, đấ y là mùi nước hoa Tiffany của nam, trước đây, loại nước hoa đó không bày bán ở thị trường nội địa.

Tôi vẫn nhớ như in giọng điệu của Duyệt Oánh lúc đó:

- Hắ n đấ y phải là một người đàn ông vừa giàu có vừa lịch lãm. Sô tó đen, không đi xem cắ t băng khánh thành, kiếu đàn ông đó giố ng nhân vật trong tiểu thuyế t quá đi mắ t!

Duyệt Oánh đọc quá nhiề u tiểu thuyế t nên cả ngày chìm trong ảo tưởng về tình yêu. Còn tôi, mắ y ngày sau đã quên khuấ y chuyện đó. Theo thông lệ, cứ dịp cuố i tuầ n, tôi lại thu xế p về nhà cậu mợ. Đang đứng ở bệ n xe bus ngoài cổng Nam, bắ t ngờ một chiế c xe đõ xịch ngay bên cạnh tôi.

Ngày hôm đó, Mạc Thiệu Khiêm mặc áo phông, quầ n dài nhìn rắ t thoải mái và bình thường như bao người khác, nế u không có thêm chiế c kính đen, chắ c tôi đã nhậ m hắ n là thầ y giáo trong trường. Hắ n chào tôi nhưng nhắ t thời tôi chưa nhận ra hắ n, nghĩ bụng chắ c anh chàng này nhận lâ m người rô i chắ ng.

Ngay lập tức, hắ n gọi tên tôi, tôi bèn ngượng ngừng hỏi:

- Anh là ai ạ?

Cặp kính mát giấ u đi đôi mắ t nên tôi không nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt hắ n, có lẽ lúc ấy hắ n đang cười, hắ n hỏi:

- Tay em đỡ chưa?

Lúc đó, tôi mới nhận ra, có điều trong nhóm đại biểu có mặt ngày hôm đó, không phải giám đốc này thì cũng là ông lớn nọ, tôi thực sự không nhớ nổi tên hắ n.

Như thế đã đoán ra sự lúng túng của tôi, hắ n liền chìa tay giới thiệu:

- Tôi là Mạc Thiệu Khiêm.

Tôi cũng vội chìa tay đáp lại, lần đầu tiên trong đời, tôi nắm tay người lạ. Hắ n có cử chỉ nhã nhặn, tác phong lịch thiệp, biết tôi cần về nhà, liền đề nghị được tiễn tôi.

- Vừa khéo tiện đường. Em không ngại chứ? - Hắ n ra về ga lẵng, mở cửa xe cho tôi.

Tôi vẫn giữ ý định ngồi xe bus về. Tuy giọng điệu hắ n thoáng vẻ nhún nhường, nhưng khí thế lại có phần lắ n át, hiển nhiên đây là loại người đã quen với việc phẩy tay ra lệnh. Tôi đang lưỡng lự thì hắ n tùm tùm nói:

- Tôi có phải kẻ buôn người đâu.

Lúc đó, tôi chưa có kinh nghiệm tiếp xúc với những người như hắ n, chỉ có cảm giác không ngờ một ông chủ cỡ hắ n mà cũng ôn tồn đến thế. Vậy là tôi lên xe, ngồi một mạch về đến nhà cậu mợ. Trên đường đi, hắ n vừa lái xe vừa bắt chuyện, biết tôi muốn tìm công việc làm thêm, nhân lúc chờ đèn đỏ, hắ n liền đưa tôi một tá m danh thiệp.

- Tôi có người bạn mở công ty tuyển sinh viên làm thêm theo giờ, chủ yếu là phát tờ rơi trên đường hoặc làm marketing sản phẩm, hơi

vất vả nhưng lương tháng không tệ. Em muốn làm thì gọi điện theo số này, cứ bảo tôi giới thiệu.

Lúc ấy, tôi chỉ mong giảm được gánh nặng chi phí sinh hoạt nên rất chuyên tâm tìm công việc làm thêm. Hằng tháng, cậu vợ cũng gửi tiền cho tôi rất đúng ngày nhưng bản thân tôi muốn tự lực cánh sinh, chỉ như vậy, lòng tự trọng của tôi mới nguôi ngoai.

Tôi gọi điện theo số ghi trên danh thiếp, quả nhiên phía bên kia đề nghị tôi đến phỏng vấn, và tôi được nhận vào làm hết sức thuận lợi. Công việc đúng là rất vất vả, mỗi tuần, hai ngày nghỉ phải chịu nắng, chịu gió đứng ở lề đường làm marketing cho một loại đồ uống, thêm đó còn phải chạy đội quản lý môi trường, nhưng mỗi ngày kiếm được sáu mươi tệ, tôi thấy cũng đáng.

Vì lẽ đó mà tôi cảm kích Mạc Thiệu Khiêm vô cùng. Khi nhận được điện thoại của hắn nói muốn mời tôi đi ăn cơm, thậm chí tôi cũng quên mất không hỏi hắn lấy đâu ra số điện thoại của mình. Tôi thấy rất ngượng, đáng lẽ tôi phải mời hắn mới đúng. Dù sao hắn cũng là ông chủ lớn, còn tôi chỉ mang cái mác sinh viên quèn, nói là mời cơm hắn, có lẽ hắn sẽ cười cho thối mũi.

Hôm ấy, Mạc Thiệu Khiêm đưa tôi đến một nhà hàng tư nhân, đồ ăn ở đây rất ngon. Giá cả cũng thuộc phạm vi áng chừng của tôi, tôi liền mạnh dạn nói:

- Hay để em mời anh bữa cơm này. Cảm ơn anh đã giúp em tìm được việc làm.

Hắn ngẩn ra một lúc, sau cũng đồng ý.

Bữa cơm hôm đó tốn của tôi hơn ba trăm tệ. Trên đường đưa tôi về nhà, hắn nói:

- Bao năm nay, trừ ăn uống xã giao ra, em là người phụ nữ đầu tiên mời tôi ăn cơm.

Tôi chỉ biết cười ngây ngô, nghĩ người xuất chúng như hấn chắc phải có nhiều bạn gái lắm. Tôi cũng không để ý tới việc hấn coi tôi là “người phụ nữ” chứ không phải một cô sinh viên.

Tôi không căt nghĩa được mục đích của Mạc Thiệu Khiêm khi qua lại với mình, hấn cũng không thường xuyên gọi điện, nhiều lắm là mười ngày, nửa tháng mới hẹn tôi đi ăn cơm. Tuy hơi tò mò về đời tư của hấn nhưng tôi cũng chẳng mấy may nghi ngờ. Khi hấn tặng tôi một sợi dây chuyền làm quà sinh nhật, tôi mới tường tận ý đồ của hấn.

Tuy tôi không biết giá trị thật của sợi dây đó, nhưng cũng hiểu đồ khám kim cương nhất định không phải loại rẻ tiền. Tôi có khờ mớ cũng phải nhận ra ý đồ của một người đàn ông khi anh ta tặng mình loại trang sức quý giá nhường này.

Tôi kiên quyết không nhận món quà đó rồi giải thích dông dài bằng những lời lẽ uyển chuyển. Chắc chắn là hấn hiểu, có điều hấn không nói gì, chỉ nhếch mép nhìn lướt qua người tôi. Tôi cố ăn bữa cơm hôm đó nhưng không nuốt trôi, tự nhủ sau này mình không thể làm bạn với hấn được nữa.

Tôi bỏ dở công việc làm thêm, đành rằng tôi cần nó thật đấy nhưng tôi không quen nợ nần ai bất kỳ thứ gì. Tôi chẳng muốn đi đâu, nhốt mình trong phòng suốt kỳ nghỉ đông, đến Tết mới phát hiện ra, không biết từ lúc nào, bầu không khí trong nhà có phần là lạ, đến em họ tôi thường ngày hoạt bát là thế mà nay cũng tỏ thái độ trầm mặc khác thường. Tôi nghe lén cậu mợ nói chuyện mới biết công việc của cậu đang gặp chút sự cố. Mà tôi có năm mơ cũng không ngờ, sự cố ấy dính líu đến Mạc Thiệu Khiêm.

Hôm mừng Ba Tết, cậu tôi mời một người bạn rất quan trọng đi ăn cơm, tại cậu mời toàn thể gia đình bên đó nên dẫn cả nhà theo, kể cả tôi. Tôi vẫn nhớ, ông bạn của cậu có đưa con gái đang học cấp hai, thành tích học tập của con bé cũng tầm tầm, lại học lệch nhiều môn. Vừa nghe nói tôi là sinh viên Đại học X, còn biết cả thành tích học tập của tôi, ông ấy luôn miệng khen rồi ngỏ ý mời tôi về làm gia sư kèm cặp con gái ông ấy học hành.

Tôi muốn đỡ đần cậu nên cũng chủ động ngỏ ý mình sẽ làm gia sư miễn phí cho em gái kia.

Ông ấy vui mừng, liền cụng thêm vài ly nữa với cậu, rồi hẹn tôi sang học kỳ mới, chiều thứ Bảy và Chủ nhật hằng tuần đến kèm con gái ông ấy hai môn Toán và Hóa.

Tôi nhớ như in cuối tuần đó, trời se se lạnh kéo theo mưa phùn rả rích cả ngày. Tôi cầm tờ giấy ghi địa chỉ, lấy thêm vài cuốn sách tham khảo chuẩn bị ra khỏi nhà. Mẹ thấy tôi tinh ý, nhanh nhẹn nên cũng tỏ ra ôn hòa khác hẳn ngày thường, lúc tôi ra khỏi cửa, mẹ còn tự tay đưa tôi một chiếc ô:

- Dạy con nhà người ta thì phải nhẫn nại một chút, con bé còn nhỏ, đừng nghiêm khắc với nó quá.

Không nghiêm khắc làm sao học hành tiến bộ được? Tôi chưa có kinh nghiệm sư phạm nên khó tránh khỏi thất vọng không yên. Tôi chuyển máy lên tàu điện lẫn xe bus mới tìm được địa chỉ.

Lên đầu tiên tôi đặt chân đến một khu chung cư cao cấp kiểu này, thậm chí bảo vệ phải gọi điện xác nhận xong mới cho tôi vào. Mỗi hộ một buồng thang máy, hành lang im phăng phắc, đá cẩm thạch trắng như tuyết được đánh bóng loáng, chẳng giống dành cho người đi tẹo nào.

Mỗi bước chân đi qua để u để lại một dấu giày ướt nhẹ nên tôi thấy hơi ngượng.

Án chuông cửa xong, tôi chỉnh đồ n lại vạt áo cho ngay ngắn, một tay sắp xếp chỗ ngồi sách tham khảo, tay kia xoay chiếc ô ướt sũng để nước không nhỏ giọt xuống nên đá đẹp để dưới chân.

Cửa tự động mở ra, đây cũng lần đầu tiên tôi gặp kiểu khóa điều khiển từ xa nên cảm thấy hơi kỳ vô cùng. Trước cửa trái một tấm thảm dày, căn nhà chìm trong yên tĩnh, như thể chẳng có một ai, tôi phân vân không biết có nên cởi giày không.

Tôi men theo tấm thảm trải sàn, dè dặt tiến vào phòng khách.

Bàn tiếp khách đã bày sẵn bánh trái và hồ trà.

Một bàn tay đang nhấc ấm, nước trà chậm rãi chảy xuống tách, Mạc Thiệu Khiêm đứng quay lưng về phía tôi, vừa rót trà, hắng và nói:

- Em tới rất đúng hẹn, bây giờ vừa đúng tầm trà chiều.

Giọng điệu hắng ung dung, nhẹ nhàng như thể hắng chính là chủ nhân của căn nhà. Còn tôi tròn mắt, tự hỏi tại sao hắng lại ở đây?

Hắng ngoảnh mặt, mỉm cười như thể chưa từng xảy ra chuyện gì:

- Ném thử chút bánh nhé!

Tách trà mới rót lan tỏa một mùi hương nồng nàn mang lại cảm giác mê man. Tôi cụp mi mắt, không dám nhìn thẳng vào mặt hắng, chỉ để ý thấy khay cài măng séc trên áo hắng là một quả bóng gôn nhỏ bằng vàng trắng tinh xảo, lấp lánh sắc bạc dưới ánh

đền, hết sức độc đáo. Giờ tôi chẳng biết nói gì với hắ n, chẳng phải tôi đã từ chối rất rõ ràng, rành mạch rồi đó sao?

Hắ n đưa tôi xem một tập văn kiện, tôi cố đọc mà không tài nào hiểu nổi, chỉ biết trên mỗi trang giấy thường xuất hiện chữ ký của cậu.

- Luật hình sự điều ba trăm tám mươi ba có quy định, cá nhân tham ô mức tiền mười vạn tệ trở lên, tương ứng với mức phạt tù có thời hạn là mười năm trở lên hoặc tù chung thân, có thể đồng thời tịch biên tài sản; trường hợp đặc biệt nghiêm trọng thì chịu án tử hình, đồng thời tịch biên tài sản.

Giọng điệu của hắ n thản nhiên như thể đang bàn tán chuyện thời tiết thường ngày:

- Em đừng thử dây số o đã ng sau đi, rồi ước lượng xem phải xử bắn cậu em bao nhiêu lần mới đủ.

Tôi vội vã nhìn hắ n, thực tình không biết nên nói gì và cũng không hiểu hắ n đang nói gì.

Những ngón tay lạnh toát mồ hôi lướt qua cổ tay tôi:

- Thực ra có rất nhiều cách khiến em phải cam tâm tình nguyện theo tôi, và cũng có rất nhiều cách buộc em phải thay đổi thái độ của mình đối với tôi nhưng sự nhẫn nại của tôi có hạn, tôi không muốn lãng phí thì giờ với em và em cũng không đáng để tôi lãng phí thì giờ. Chuyện rất đơn giản, chỉ cần em cho tôi thứ tôi muốn, tôi đảm bảo những giấy tờ này sẽ không xuất hiện ở Cục Chống tham nhũng.

Cổ họng tôi khô ran, nhìn hắ n:

- Anh muốn gì?

Hắ n vẫn giữ nguyên kiểu nhế ch mép á y nhìn lại tôi, tôi chột vớ lẽ nhưng biế t mình không làm được. Tôi muố n bỏ chạy nhưng cả người bỗng mụ mị, không đủ sức bật khỏi sofa. Hắ n vươn tay về phía tôi, khuôn mặt á y lúc xa lúc gầ n, không cho phép tôi nhìn rõ. Thân thể bỗng nhẹ bẫng, hắ n bế tôi lên.

Trọn đời tôi không bao giờ quên được buổi chiề u kinh hoàng á y. Tôi có cảm giác trên người mình nặng trĩu, bên dưới là chiế c giường mê m nhũn, bôn bê ã đen kịt. Tôi muố n khóc mà đôi mắ t ráo hoảnh, sức lực hao mòn chỉ còn bãi hoại, rã rời. Trên người như đeo một tảng đá lớn, hoặc như một kẻ chế t đuổ i không thể vùng vẫy mà cứ thế ã để mặc cơ thể chìm ngấm xuố ng vực sâu... Tá t cả đê u bỏ tôi mà đi, từ nay, tôi vĩnh viễn chìm trong bóng đêm tuyệt vọng... Tôi không còn hơi sức để nhỏ những giọt nước mắ t, muố n cựa quây cũng khó, chân tay rệu rã như thể không còn thuộc về mình, cơ thể như bị rút gân lột da, chẳng khác nào Long Nữ bị tuố t vấy trong truye ãn thuyế t, thế ã nhưng trong lòng tôi hiểu rõ, trời không hành tôi mà tá t cả chỉ là số ã mệnh bắ t tôi phải chịu đựng.

Khi lý trí dầ n hồ i phục, tôi mới hay mình ã đánh mắ t điề u gì. Tôi co quắ p nơi góc giường, tay vẫn siế t chặt tá m chắ n, trong lòng dâng trào nỗi tuyệt vọng, chỉ nghĩ đê ã cái chế t. Còn Mạc Thiệ u Khiêm khoác áo bông vừa bước ra từ phòng tá m, hắ n điề m nhiên nói với tôi:

- Tá m đi rô i hắ về ã, nhìn em thế ã này sẽ bị người ta nhận ra đầ y.

Vẫn biế t giế t người đê ã mạng nhưng tôi chỉ muố n vợ đại thứ gì đó có t giế t được hắ n, tôi chỉ muố n giế t hắ n. Người tôi run lên, toan chộ p chiế c đèn đầ u giường hoặc bắ t cứ thứ gì có thể đập vào đầ u hắ n khi hắ n tiế n lại gầ n, vậy mà hắ n chỉ khom lưng, vớ vớ vào mặt tôi:

- Ngày mai nhớ đến đúng giờ, nếu không, em biết hậu quả là gì rồi đấy.

Tôi về nhà lúc nửa đêm, khi cậu mợ đã ngủ say, tôi dùng chìa khóa riêng, mở cửa vào nhà rồi bò lên gác, trùm chăn kín đầu, giấu đi những giọt nước mắt đang mặc sức tuôn rơi. Hôm sau, tôi nằm bẹp ở nhà cả ngày, viện cớ không được khỏe khi mợ gõ cửa nhắc tôi đi gia sư cho con bé nọ.

Bên ngoài, tôi nghe tiếng mợ oang oang xin lỗi người ta qua điện thoại:

- Ôi trời, thật không phải, nhưng con bé bị bệnh mất rồi. Con bé nhà tôi yếu ớt thế đấy, cứ bị cảm cúm là không gượng dậy nổi...

Tôi chợt vỡ lẽ, thì ra đây là một cái bẫy, thậm chí nó đã được Mạc Thiệu Khiêm dàn dựng từ trước. Hả n có quyền, có tiền, ngay cả lão bạn thân của cậu cũng cùng một giuộc với hả n.

Thứ Hai đầu tuần, tôi trở về trường đi học mà lòng thất p thỏm không yên. Tôi cố gắng gạt chuyện này sang một bên, không muốn cho cậu biết nên cũng không báo cảnh sát. Tôi bậm bưng nghĩ, nếu những gì Mạc Thiệu Khiêm nói là đúng, vậy thì tôi càng không thể lôi cậu vào được. Cứ coi như bị chó đại cắn một phát vậy, tôi ra sức an ủi mình, hãy coi như chưa từng xảy ra chuyện gì và trở về trường đi học như bình thường.

Học xong tiết buổi sáng, đến trưa, tôi nhận được điện thoại của em họ khóc lóc nói cậu bị công an dẫn đi rồi, người ta nói cậu bị tình nghi có dính líu đến một vụ án tham nhũng. Tôi cầm điện thoại mà tay run bần bật, hóa ra chuyện này là thật, Mạc Thiệu Khiêm không hề dọa tôi.

Sau khi gác máy, tôi gọi cho Mạc Thiệu Khiêm, nghe giọng hắ n bình tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì, hắ n vẫn lịch sự hỏi tôi:

- Tô i có thời gian cùng đi ăn cơm chứ?

Mạc Thiệu Khiêm là ác ma, một gã ác ma đích thực. Hắ n ép tôi phải khuấ t phục và thỏa mãn lòng tham vô độ của hắ n. Tôi theo hắ n bay đế n một thành phố thuộc miề n biển, ở đó, hắ n có một căn biệt thự ngay sát mé biển và nơi đó đã diễn ra cơn ác mộng lớn nhấ t đời tôi. Cho đế n tận giờ phút này, hể thấ y ti vi chiế u cảnh biển qua ô cửa sổ là tôi lại thấ y khiế p đầ m. Từng đợt sóng tung bọt trắng xóa như đầ ng chồ m tới, chặ c quấ t tôi thành trăm mảnh vụn vỡ, chính chúng nhắ c tôi nhớ về` những việc kinh khủng nhấ t từng trải qua.

Khi chúng tôi trở về` thì cậu đã bình yên vô sự.

Về` sau, Mạc Thiệu Khiêm ép tôi duy trì mô i quan hệ bất chính bằ ng cách hể hắ n gọi là tôi phải đế n. Không một ai biế t tôi từng trải qua chuyện gì, không một ai hiểu sự chịu đựng của tôi. Tôi cứ chờ, cứ đợi đế n lúc Mạc Thiệu Khiêm chán ngắ y rô i buông tha tôi... Nhưng ba năm rô i mà hắ n chẳng hể cho tôi lấ y một cơ hội, mỗi lầ n tự sát bất thành, trong tôi chỉ còn nỗi tuyệt vọng.

Cho đế n lầ n tôi rạch tay thì hắ n đã thật sự nổi giận, hắ n lạnh lùng nói:

- Nế u em biế t điề u thì vài tháng hoặc một năm là tôi đã chán ngắ y em rô i, em cứ làm tôi phải chú ý thể` này, chỉ phản tác dụng thôi.

Tôi biế t hắ n nói thật nên cũng nguôi ngoai, không còn nổi loạn nữa, bản thân cũng tỏ vẻ ngoan ngoãn nghe lời, thậm chí còn cố tình làm bộ làm tịch. Tôi cứ đợi, cứ nhin, nhin cho đế n ngày hôm nay.

Chương 12

Tôi nín nhịn cho đến ngày hôm nay, nhưng chỉ nhịn được đến ngày hôm nay thôi. Tôi kể cho Tiêu Sơn nghe một cách không giấu không cuống. Từ rất lâu rồi, tôi đã nghĩ, giả như Tiêu Sơn biết, nếu anh biết, anh sẽ quay về cứu tôi và đưa tôi đi. Tôi kể ngắn gọn, thậm chí có mấy lần không thể sắp xếp nổi câu cú, nhiều đoạn tác nghẹn không thốt ra được và toàn bộ những gì đã qua khiến tôi không cách nào giải bày.

Cả người Tiêu Sơn run lên bần bật, khi anh buông tôi ra, tôi thấy vành mắt anh đỏ au như một con thú bị dồn vào bước đường cùng. Tôi vẫn nghĩ rằng nếu Tiêu Sơn biết, nhất định anh sẽ đến cứu tôi. Nếu Tiêu Sơn biết, anh sẽ không để tôi phải chịu khổ sở. Nếu Tiêu Sơn biết... Tôi lừa mị bản thân hết lần này đến lần khác, tôi lừa mình sống tiếp, như thế mới có cơ hội gặp lại anh, bởi tôi biết, anh sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào đối xử tệ bạc với tôi.

Tiêu Sơn bỗng nhiên vung tay, đá mạnh vào tường, anh dồn hết sức, từng cú đá nối tiếp nhau như nện vào trái tim tôi. Tôi giữ lại, anh giằng ra, cả người anh đang hùng hực cơn giận dữ, trên nắm tay đã rớm máu. Tôi liền mình giữ anh lại, còn anh cứ bạt mạng giằng khỏi tay tôi, liền tiếp đá mạnh vào tường khiến máu bắn tóe lên bờ tường ấy, nhìn anh không khác nào một con thú đang gặm gù. Khi tôi giữ được anh, anh ôm choàng lấy tôi rồi bỗng nhiên òa khóc.

Lần đầu tiên trong đời, tôi chứng kiến một người con trai khóc nấc nghẹn ngào. Anh ôm tôi rồi sụt sùi, lấy bẫy như một đứa trẻ, tôi cũng run rẩy, siết chặt đầu anh vào lòng mình.

Nếu như Tiêu Sơn biết, anh nhất định sẽ không để tôi phải chịu đựng tất cả.

Tôi biết anh nhất định sẽ không để tôi phải chịu đựng tất cả, chỉ cần anh biết, nếu như anh biết...

Tôi rung rung, ôm siết người con trai đang khóc thôn thức ấy, một khi anh biết, chắc chắn anh sẽ đến cứu tôi.

Tôi không biết mình đã khóc bao lâu, rồi lịm đi. Lúc choàng tỉnh thấy mình đang nằm trên sofa dưới một lớp chăn, còn Tiêu Sơn quăn một tấm chăn len ngủ ở sofa bên cạnh. Trong giấc mơ mà anh vẫn nghiến chặt răng, đôi lông mày nhíu chặt, tôi cứ mãi mê ngắm nhìn anh, anh khẽ lật người, tấm chăn càng bó sát vào cơ thể. Xa nhau bao nhiêu năm, giờ tôi lại trở về bên anh, được nằm cạnh anh trong im lặng, ngắm nhìn dáng vẻ ngủ say của người con trai ấy như một kỳ tích.

Vết thương trên tay anh chưa kịp băng bó, vẫn còn rớm máu. Tôi bật dậy, đi tìm hộp thuốc cứu thương, đúng lúc đó thì điện thoại của anh đổ chuông. Sợ làm Tiêu Sơn thức giấc nên tôi vội tìm điện thoại trước. Điện thoại của anh để ngay trên bàn nước, màn hình hiển thị: “Bạn có muốn nhận cuộc gọi từ Lâm Tư Nhân không?”

Tôi ngơ ngẩn nhìn cái tên ấy, biết cơn bất ngờ khiến lý trí tôi chệch lối. Tôi bắt Tiêu Sơn dắt mình chạy trốn, kể hết mọi chuyện cho Tiêu Sơn nghe bởi sự chịu đựng lẻ loi trong những năm qua đã đưa đẩy tôi đến bên bờ sụp đổ. Tôi ích kỷ kể hết với anh, vì tôi biết anh sẽ không làm ngơ với mình, và có lẽ từ nay về sau, anh sẽ không rời xa tôi nữa. Nhưng còn Lâm Tư Nhân? Đáng lẽ tôi không

nên túm lấy Tiêu Sơn, tôi không được quên giờ đây Lâm Tư Nhân mới là bạn gái của anh. Còn tôi và anh đã chia tay từ bao nhiêu năm về trước rồi.

Tiếng chuông đánh thức anh, anh ngơ ì dậy nhìn tôi rồi lại nhìn sang chiếc điện thoại.

Tôi quay người bỏ vào nhà tắm, bật vòi nước, chỉ mới tôi hôm qua thôi, anh nói yêu tôi nhưng tôi lại quên mất sự tồn tại của Lâm Tư Nhân.

Tôi từng khiến một người phụ nữ bị tổn thương, bất chấp bản thân mình có muốn hay không, đó là chuyện đáng xấu hổ nhất trong cuộc đời tôi, thế mà bây giờ, tôi lại tiếp tục làm tổn thương một người con gái khác.

Tôi không quên được dáng vẻ của Lâm Tư Nhân khi cô ấy đến tìm mình, cách hút thuốc của cô ấy râu rĩ và cô đơn biết bao. Tôi đã nghĩ, thực ra chỉ khi yêu say đắm một ai đó, người ta mới có thể trở nên như vậy. Thế mà trước nay, tôi chỉ biết ích kỷ, nghĩ cho riêng mình, tôi yêu Tiêu Sơn nên tôi bo bo giữ anh cho riêng mình. Anh vừa nói lời yêu là tôi đã trút hết mọi chuyện với anh. Tôi kể mọi chuyện đã qua cho anh nghe, bất chấp sự áy náy của anh, chính tôi khiến anh không thể bỏ rơi mình lần nữa.

Tôi mở vòi to hết cỡ, nước xối ào ào, thế mới ngăn được cuộc nói chuyện điện thoại giữa Tiêu Sơn và Lâm Tư Nhân không lọt vào tai tôi, hoặc chỉ có thế, tôi mới ngăn được những giọt nước mắt.

Tiêu Sơn gõ cửa nhà tắm, tôi tắt nước, mở cửa với vẻ mặt thản nhiên. Khi anh nhìn tôi, thậm chí tôi còn mỉm cười.

Bỗng nhiên anh ôm siết tôi vào lòng.

Tôi không nhớ đến Lâm Tư Nhân, vào giây phút này, tôi chẳng muốn nghĩ tới bất cứ điều gì. Nếu điều đó là ích kỷ, hãy để tôi được ích kỷ, nếu phải trả giá bằng việc bị đày xuống địa ngục, xin hãy đày tôi xuống địa ngục, dù sao bây giờ nay, tôi vẫn luôn sống giữa địa ngục. Tôi siết chặt vòng tay, tham lam hít hà mùi hương quen thuộc mà xa lạ nơi anh, như thể xưa nay chưa từng nghĩ đến những điều trên. Chúng tôi ôm nhau rất lâu, tôi tự nhủ, giá như có thể, tôi tình nguyện chấm dứt cuộc đời mình ở đây.

Vết thương trên tay anh làm tôi xót xa, tôi liền nói:

- Đi bệnh viện nhé?
- Anh không đi.
- Thế em đi mua thuốc cho anh.
- Để anh tự đi.

Thấy anh mím chặt môi, đột nhiên tôi có cảm giác sợ hãi. Nhớ tới dáng vẻ tuyệt vọng của anh tối hôm qua, tôi chợt nghĩ có lẽ anh sẽ giết người thật.

- Em đi cùng anh.

Anh im lặng, từ tối hôm qua, sự trầm tĩnh của anh mỗi lúc một đáng sợ. Bản thân tôi không biết anh đang nghĩ gì nên càng lo. Dọc đường, tôi len lén để ý sắc mặt anh, nhưng vẫn là sự dăm chiêu đáng sợ kia.

Chúng tôi mua cồn, thuốc tiêu viêm và băng gạc y tế. Tôi nhúng bông vào cồn, cẩn thận rửa sạch vết thương, chặc đau lắm nhưng anh không hé răng kêu nửa lời. Tôi bôi thuốc bột lên miệng vết thương, sau đó băng lại cẩn thận rồi gặng hỏi:

- Đau không?

Anh chỉ lắc đầu.

Chúng tôi ở lại căn nhà đó ba ngày. Trong ba ngày ấy, tôi phụ trách nấu nướng, giúp anh thay thuốc rồi lặng lẽ ngã vào người anh. Anh vẫn kiêu ngạo nhưng thường ôm tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt đau đáu như thể nếu anh buông tay là tôi sẽ biến mất vậy.

Thời gian dần trở nên ngưng đọng, tôi không thiết nghĩ về tương lai, chỉ mong tôi và Tiêu Sơn có thể sống như thế này cả đời. Nhưng tôi biết anh không hề thoải mái. Tôi biết anh thức trắng mấy đêm liền, trong bóng tối, anh ôm tôi, vỗ về tôi, muốn thân mật hơn. Nhưng sự đụng chạm của anh khiến tôi không nén được run rẩy, tôi thấy mình như nhóp, bần thiêu, không còn mặt mũi nào để nhìn anh. Tôi không xứng với Tiêu Sơn, bởi quá khứ kia dường như đã đóng dấu lên thân thể mình. Tôi cự tuyệt hết lần này đến lần khác, Tiêu Sơn chẳng nói chẳng rằng, cố sức gạt sự phản kháng của tôi xuống. Có lần anh sắp đạt được thì tôi lại bật khóc.

Anh đành buông tay rồi nhìn tôi bằng ánh mắt tuyệt vọng, đôi mắt ấy lấp lánh ánh nước giữa màu đen của bóng đêm. Tôi lao vào lòng anh, đâm thùm thụp lên người anh. Tôi biết bản thân mình chẳng ra gì, anh muốn chạm vào người tôi như một sự chứng minh anh hoàn toàn không khinh bỉ quá khứ của tôi. Nhưng đến chính tôi còn thấy ê chề cho thân mình, tôi không thể quên được những gì Mạc Thiệu Khiêm từng làm, ba năm nhục nhã khiến tôi thấy hổ thẹn và không cách nào quên được.

Vào phút chót, anh ôm tôi, nói:

- Ngủ đi.

Anh không ép tôi nữa nhưng bản thân tôi vẫn rã rời đến cực điểm.

Sáng ngày thứ tư, có người ấn chuông cửa, tôi thấy Lâm Tư Nhiên qua ô mắt mèo. Lần trước đưa địa chỉ cho cô ấy, tôi biết sớm muộn gì cô ấy cũng xuất hiện, nhưng thực sự chạm mặt cô ấy rồi tôi mới hiểu, mình không thể huyễn hoặc bản thân thêm nữa. Tiêu Sơn không cho tôi ra mở cửa. Tôi đẩy anh, anh càng kiên quyết, hai cánh tay dang rộng, chặn đứng cửa ra vào. Tôi bực mình đánh anh, mặc kệ tất cả, anh vẫn lờ mờ lì lì. Cuối cùng, tôi thấy nản, đành nói:

- Anh chỉ trốn được một lúc thôi, lẽ nào anh định trốn ở đây cả đời sao?

Tiêu Sơn bừng tỉnh ngoảnh mặt đi, tôi bèn đẩy anh ra rồi nhanh tay mở cửa. Lâm Tư Nhiên đứng bên ngoài với sắc mặt nhợt nhạt gập máy lần tôi, thấy tôi và Tiêu Sơn, cô ấy liền quay lưng bỏ chạy.

Tôi giục Tiêu Sơn đuổi theo Lâm Tư Nhiên, vậy mà anh vẫn trơ ra như khúc gỗ. Tôi đành chạy xuống nhưng Tiêu Sơn giữ chặt cánh tay không cho tôi đi. Tôi bực bội, cắn anh, anh vẫn cố chấp không chịu buông. Tay bị anh siết đau tới nỗi tôi phải vung chân đá anh một cái.

Tranh thủ lúc anh đang khom mình, tôi bỏ xuống tầng trệt. Lâm Tư Nhiên vẫn chưa đi xa lắm, nghe tiếng tôi gọi, cô ấy bèn ngoái đầu nhìn tôi.

Trời đông rét mướt, âm u giăng mắc bốn bề. Một mình cô ấy đứng đó bơ vơ, dáng vẻ gầy gò, khuôn mặt xương xương cùng đôi mắt to tròn đọng đầy nước. Tôi nói:

- Xin lỗi.

Cô ấy gào lên với tôi y như Duyệt Oánh từng làm:

- Đừng có nói xin lỗi với tôi!

Nhưng tôi chỉ có thể nói:

- Tôi xin lỗi.

- Bà y lâu nay, tôi ghét cay ghét đắng cô, cô biết không hả Đông Tuyết? Trước khi cô xuất hiện, tôi và Tiêu Sơn chơi với nhau rất hợp, chúng tôi cùng sở thích, cùng hoàn cảnh, ai cũng định ninh chúng tôi là một đôi. Cho tới khi cô chuyển vào lớp chúng tôi, kể từ lúc đó, Tiêu Sơn dành cho cô cái nhìn khác hẳn. Tôi biết hai người giàu giết m thân y cô, bạn bè, lén lút yêu nhau. Tôi biết anh ấy luôn dành cho cô những nụ cười khác hẳn với người bình thường. Tôi thật không hiểu, cô tốt đẹp, hay ho ở điểm nào? Vì cô suốt ngày mặt ủ mày chau ư? Hay bởi suốt ngày cô làm ra vẻ đáng thương? Giọng điệu nhu mì, thỏ thẻ của cô làm tôi phát ón! Tôi theo đuổi Tiêu Sơn suốt ba năm, cuối cùng cũng đợi được ngày hai người chia tay. Từ ngày biết chuyện đó, tôi đã tỏ ý yêu anh ấy, vậy mà Tiêu Sơn giả vờ không hiểu, khi tôi nói thẳng ra thì anh ấy lại thẳng thừng cự tuyệt. Tôi chán nản suốt nửa năm trời, cho đến khi gặp lại, tôi mới biết mình chỉ còn cách tiếp tục cố gắng chứ không thể sống thiếu anh ấy. Suốt ba năm nay, tôi luôn ở bên Tiêu Sơn, vậy mà anh ấy vẫn giữ vẻ lạnh nhạt dửng dưng, mặc kệ tôi làm gì, nói gì, anh ấy chỉ vòng vo, cự tuyệt. Đông Tuyết ạ, có những lúc tôi thật sự ghen tỵ với cô, tại sao cô có thể đạt được mọi thứ mình muốn một cách dễ dàng như thế, còn tôi chỉ toàn cụng đầu vào tường, cụng đến chảy cả máu mà vẫn không đạt được. Đầu năm nay, khi biết tin bà anh ấy bị ung thư, tôi đã chạy đôn chạy đáo, nhờ cậy mọi quan hệ của gia đình để bà anh ấy được vào bệnh viện tốt nhất,

được bác sĩ giỏi nhất chữa trị, cô biết anh ấy đã nói gì với tôi không? Anh ấy nói: “Tu Nhân, em là một cô gái tuyệt vời nhưng tình cảm anh dành cho em chỉ dừng lại ở mức bạn bè thôi, anh không muốn làm em lỡ làng.” Lúc đó tôi bật khóc nói, tôi không cần gì cả, chỉ mong được ở bên cạnh anh ấy thôi. Tôi biết trong lòng Tiêu Sơn có hình bóng một người mà cho đến tận giờ phút này, anh ấy vẫn chưa quên được. Tôi cố chấp theo đuổi anh ấy bao năm nay, vậy mà chẳng bằng được cô, Đông Tuyết ạ!

Đôi mắt sáng lóng lánh kia dường như đang toát ra cái nhìn hằm hè, đe dọa nhưng trông cô ấy vẫn xinh đẹp ngay cả khi vành mắt đỏ hoe như đôi nhụy hoa rung rinh trong gió, thấ ý mà xót xa.

Giọng Lâm Tu Nhân trở nên quyết liệt mà bùng nổ:

- Tôi thực sự không thể hiểu nổi, hai người yêu nhau chỉ vỏn vẹn một năm cấp ba, sau đó đã chia tay từ lâu rồi cơ mà. Tại sao Tiêu Sơn vẫn không quên được cô? Tại sao mỗi lần gặp cô trở về là anh ấy lại trở nên trầm mặc đến mức ngày liền? Tại sao anh ấy vừa biết cô năm viện đã cuống cả lên? Tại sao bây giờ nay, không một ai có thể nhắc đến cô trước mặt anh ấy? Sao Tiêu Sơn lại yêu cô đến thế, thậm chí ngay cả cô và anh ấy cũng không dám thừa nhận tình yêu này?

Nỗi đớn đau ấy như một mũi kim chọc vào trái tim tôi sâu hoắm và tôi là con bù nhìn đứng chôn chân tại chỗ, mặc cho máu tuôn chảy từ một nơi nào đó. Hai chữ “Tiêu Sơn” chính là ngưỡng cửa tuyệt vọng sống còn trong tôi. Bất kể ai nhắc đến tên anh cũng khiến lòng tôi đau đớn tột cùng. Anh là toàn bộ niềm vui và nỗi hân hoan trong tôi, nhưng số mệnh lại không cho phép tôi có anh.

Hình như Lâm Tu Nhân đang cười nhưng ánh mắt cô ấy lại sắc lẹm như một mũi dao:

- Hò i Tiêu Sơn má t tích, tôi tới tìm cô. Dù hai người đã chia tay nhiều năm nhưng tôi vẫn thậ m nghĩ có thể cô biế t Tiêu Sơn đang ở đâu. Không ngờ cô biế t thật... Lúc ấy, tôi biế t mình đã thua, thậm chí thua đế n ê chề . Má y ngày trước, tôi lên mạng đọc được tin về cô, lúc đó, tôi không tìm được Tiêu Sơn mà cũng chẳng thậ y cô đâu, tôi đoán thể nào cô cũng xui anh ấy dẫn mình tới nơi này. Đô ng Tuyế t ạ, cô là đô hèn. Đô nhu nhược! Chính cô bày ra trò mèo này, nay còn kéo cả Tiêu Sơn vào! Cô biế t má y năm gầ n đây, Tiêu Sơn số ng thế nào không há? Lúc Tiêu Sơn không có giá trị lợi dụng thì loại máu lạnh vô tình như cô chẳng thèm ngó ngang, bây giờ lại bậ u vú lậ y anh ấy hòng trở n tránh hiện tại. Cô đã từng hỏi anh ấy nghĩ gì về chuyện này chưa? Cô thử nghĩ mà xem, cô lợi dụng anh ấy, rồi sau này sẽ nhận quả báo gì? Đô ng Tuyế t ạ, có lẽ tôi không bằ ng cô, nhưng tôi luôn hơn cô một điể m, đó là tôi yêu anh ấy hơn tỷ lậ n loại người như cô.

Lời chỉ trích của Lâm Tư Nhân như một nhát dao khía vào lậ ng ngực, phanh mở toàn bộ trái tim tôi, khiế n tôi phải lùi lại, thở hổn hển trong đau đớn . Lúc đó, Tiêu Sơn đuổ kịp tới nơi, anh mắ ng Lâm Tư Nhân:

- Cô im đi! Cô thì biế t cái gì?

Lâm Tư Nhân rung rung nước mắ t, nhìn anh:

- Vậy anh thì biế t chắ c? Cô ta cặp với bọn đại gia đậ y! Giờ cả làng cả nước biế t chuyện, cô ta mới bám lậ y anh không chịu nhậ...

Sắ c mặt Tiêu Sơn sa sậ m, tôi dùng hế t sức giữ anh lại mà không được, anh hậ t tay tôi ra, chỉ vào Lâm Tư Nhân:

- Cô xéo khỏi đây ngay lập tức, sau này đừng để tôi gặp cô nữa.

Lâm Tư Nhân mím môi, sắc mặt nhợt nhạt, cả người lão đảo chực ngã quy, những giọt nước mắt tuôn rơi lã chã, cô ấy nói:

- Em có thai rồi.

Vòm trời vừa cao vừa xa kia có áng mây xám xịt. Hình như máy tòa nhà đang xích lại gần kề, gần đến nỗi chẳng máy sẽ sụp đổ. Không kể ngày hôm ấy, ngày tôi rạch cổ tay mình rồi lặng nhìn những tia máu loang trong nước, cơ thể lạnh run, cảm giác tuyệt vọng khi cận kề cái chết cuối cùng cũng tới. Tôi biết, thực ra kể từ lúc đó, mình đã chết rồi. Ngón tay tôi lạnh toát, nhưng vẫn không bằng ngón tay anh. Bỗng nhiên tôi thấy mình bại hoại chưa từng thấy. Tôi như người lính tòng quân thời cổ đại, phiêu bạt khắp các chiến trường đẫm máu, vượt qua bao nghiệt ngã phong ba, cố giữ mạng sống rồi bỏ chiến trận, lặn lội đường xa, mong ngóng trở về nhà, từ xa đã thấy chân núi, nhưng hàng xóm kể rằng lửa đã thiêu rụi căn nhà của tôi, đến mảnh ngói cũng chẳng còn.

Tiêu Sơn nắm tay tôi, chực nói gì đó. Tôi cố rút tay về mà không được, bèn nói:

- Cho em mượn ít tiền, em muốn về trường.

Tiêu Sơn siết chặt tay tôi, móng tay gần như khoét vào lòng bàn tay, anh mím chặt môi, im lìm như hóa đá. Tôi quay sang nói với Lâm Tư Nhân:

- Vậy phiền cậu cho tôi vay tiền mua vé tàu được không? Về rồi tôi sẽ trả. Cậu yên tâm, tôi có người yêu là đại gia, tôi sẽ không quyt đâu.

Thậm chí tôi vẫn có thể mím cười, bởi lẽ ngoài cười ra, tôi đâu còn biết làm gì.

Tôi và Tiêu Sơn, giữa chúng tôi không hề có duyên phận.

Cuộc đời này, thế là chỉ còn lại mình tôi bơ vơ, người đời đã ruồng rẫy, bỏ rơi tôi, ngay cả số mệnh cũng chẳng nở ban cho tôi cái nhìn tử tế.

Tôi nhận tiền từ tay Lâm Tư Nhân, giây phút ấy, Tiêu Sơn cũng chịu buông tay tôi ra.

Tôi ngoảnh mặt dạn Tiêu Sơn:

- Nhớ chăm sóc cô ấy cẩn thận, lúc này cô ấy cần anh hơn cả.

Dường như anh đã lấy lại vẻ bình tĩnh:

- Ừ!

Tôi không biết anh định làm thế nào, nhưng sớm muộn gì cũng phải đổ vỡ mặt thôi. Suốt ba ngày chúng tôi ở đây, anh luôn tỏ ra trầm tĩnh đến đáng sợ. Sự trầm tĩnh của anh khiến tôi thấy mình thật sai lầm khi nói ra mọi chuyện. Bao năm chia tay, giữa chúng tôi đã chẳng còn gì, thay vì ở bên tôi, có lẽ Lâm Tư Nhân sẽ mang lại cho anh một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Chương 13

Tôi không rõ mình trở về thành phố quen thuộc kia như thế nào. Lúc ngồi trên tàu, tôi chán chường nghĩ, giả sử có bị xã hội lên án, có bị người ta băm vằm thành trăm mảnh, cũng đành liêu xiêu tới, muốn ra sao thì ra. Về đến trường, bà u không khí xung quanh vẫn vậy, bình yên như thể chưa từng xảy ra sóng gió, tôi lầy lết can đảm bước vào ký túc xá.

Tôi gặp một người bạn cùng lớp ở ngoài hành lang, không cho tôi thời gian kịp lẩn trốn, cô ấy đã chủ động bắt chuyện, nói:

- Bọn tớ nghe Duyệt Oánh kể cả rồi, cái bọn đó nạt tung tin vịt ở trên mạng đáng bị trời vật cho một nhát chét tươi mới phải!

Tôi hoàn toàn không hiểu cô ấy nói gì, cũng thấy chột dạ nên không muốn nhiều lời. Tôi đẩy cánh cửa khép hờ, trong phòng vắng tanh, chỉ có mình Duyệt Oánh đang ngồi trên giường chơi PSP như mọi ngày, nghe tiếng bước chân, cô ấy ngẩng lên nhìn thoáng qua tôi rồi lại cúi đầu chơi tiếp:

- Sau này đừng có hèn thế nữa, xảy ra việc thì bỏ chạy, chẳng ra thể thống gì cả.

Tôi chỉ “ừ”, vậy mà cô ấy vẫn vui đùa vào game, rồi nói:

- Đáng lẽ tớ chả thèm để m Xia gì đến cậu nữa đâu nhưng chơi với nhau ba năm, tớ thừa biết cậu là loại cô chấp bảo thủ, chắc chắn là bị lừa! Dù là chuyện thật đức, nhưng tớ lại có cảm giác nhát định cậu có nỗi khổ tâm riêng... Nghĩ kỹ cũng thấy mình hèn

thật... Có điề`u, tớ tin cậu... à mà thực ra tớ chẳng giúp được gì, chẳng qua tự nhiên lòi đầu ra một topic nhắ`c đế`n cậu và Mộ Chấ`n Phi ở trường bên, tớ chỉ nói góp vài câu... Xác nhận cậu đích thị là bạn gái của Mộ Chấ`n Phi, chứ đừng tưởng tớ giúp cậu... tớ chỉ... Mẹ kiế`p!

Khi cô á`y buông tiế`ng chửi tục tĩu thì cũng quẩ`ng PSP sang một bên, nhảy xuô`ng giường, hùng hổ vung tay nện cho tôi một đấ`m:

- Khôn hồ`n thì khai ra mau, cậu bị lừa, bị ép buộc, bản thân không cô` ý, cậu yêu thắ`ng cha á`y lúc cậu không biế`t hắ`n đã có vợ, bắ`ng không tớ dóc xương cậu nắ`u cao hồ` ly tinh bây giờ! Dù là nói đớ`i thì cậu cũng phải nói với tớ như thế` chứ, bắ`ng không tớ phải làm sao mới xứng đắ`ng với người mẹ quá cô` của mình đây?

Đôi mắ`t cô á`y trong veo, ngắ`n lệ, còn tôi nước mắ`t lung trờ`ng, lắ`ng lắ`ng nhìn cô á`y. Trờ`ng tôi khóc chắ`c là kinh dị lắ`m nên dù đang rưng rức mà cô á`y vẫn đắ`ng đắ`m tôi:

- Xéo đi rửa mặt đi, còn khóc nữa tớ lắ`y chớ`i hắ`t cậu ra ngoài đấ`y!

Tôi ngoan ngoãn đi rửa mặt, lúc bước ra, Duyệt Oánh cũng đã bình tĩnh hơn. Cô á`y thuật lại toàn bộ chuyện tớ`i hôm kia ở diễn đàn trường bên cạnh bỗ`ng đưng rộ lên tin đớ`n, nói tôi là người yêu của Mộ Chấ`n Phi chứ không phải là gái do đặ`i gia bao. Sau đó, có người tung tin gia tộc Mộ thị vớ`n là một trong những doanh nghiệp lớn mạnh hàng đầ`u, tuy chỉ là vài nét sơ qua nhưng vẫn khiế`n tắ`t cả rùng mình kinh ngạc.

- Nhà họ Mộ giàu lắ`m, còn giàu hơn cả bớ` tớ. Gia tộc nhà họ thuộc loại phức tạp, có tiế`ng trong giới kinh doanh. Có người nói phò`ng thí nghiệm siêu dẫn ở trường bên là do nhà họ bỏ tiề`n quyề`n góp đấ`y! Chặ`c chặ`c... Bọn họ còn nói chiế`c Maybach kia thực ra là

của họ hàng Mộ Chấn Phi, lúc đó, họ mới vỡ lẽ vì sao trên người cậu toàn là hàng hiệu.

Duyệt Oánh vẫn chưa trút hết bức dọc liền giáng cho tôi thêm một cú:

- Cậu tốt số thật, đến Mộ Chấn Phi cũng tình nguyện ra mặt đỡ hộ cậu vụ này.

Tôi vẫn đờ đẫn cả người, mối quan hệ giữa Mạc Thiệu Khiêm và Mộ Chấn Phi chỉ có mình tôi biết, sao anh ta lại nhúng tay vào chuyện này nhỉ? Lẽ nào nguôn cơn ngọn ngành là vì Mạc Thiệu Khiêm? Nhưng trong chuyện này, đáng lẽ Mộ Chấn Phi phải đứng về phía chị anh ta, rồi phải vui mừng ra mặt khi thấy loại hồ ly tinh như tôi gặp quả báo chứ?

Duyệt Oánh hỏi tôi mấy ngày qua đi đâu, tôi bèn thành thật kể với cô ấy rằng mấy ngày qua tôi ở chỗ Tiêu Sơn. Duyệt Oánh “hừ” một tiếng lầy lẹ, mãi sau mới nói:

- Tớ còn tưởng cậu nghĩ quản rồi đi tự sát cơ đấy, làm tớ uổng công lo mất mấy ngày liền.

Tôi dang tay, ôm cô ấy vào lòng, thực ra từ lâu rồi, tôi luôn muốn làm hành động kỳ cục này. Duyệt Oánh vỗ lưng tôi, nói:

- Mọi chuyện qua rồi, nhưng từ nay về sau đừng làm thế nữa, yêu một gã tử tế không được hay sao mà cứ phải dây dưa với người đã có vợ hả?

Tôi bình tĩnh thuật lại đầu đuôi ngọn ngành mối quan hệ giữa mình và Mạc Thiệu Khiêm cho cô ấy nghe. Giờ tôi đã có thể bình tĩnh giải bày mọi chuyện trong quá khứ mà không hề sợ sệt, không hề giấu giếm. Lúc kể với Tiêu Sơn, lòng tôi vẫn tràn ngập nỗi tủi

hờn khôn cùng, vậy mà khi tâm sự với cô ấy, tôi đã có thể cố gắng kiềm chế bản thân. Càng nghe, cô ấy càng kinh ngạc, rồi tròn mắt thảng thốt, đặc biệt là đoạn tôi tự sát bất thành lần cuối. Cô ấy hít một hơi thật sâu rồi siết chặt tay tôi, vén chuôi hạt bắp y lâu nay chưa từng tháo lên.

Cô ấy trân trối nhìn vết sẹo xâu xí như một con giun bò ngoằn ngoèo trên cổ tay tôi, rồi lại nhìn tôi.

Tôi cười trừ, nói:

- Kể từ đó về sau, tớ không chơi đàn được nữa, đến cầm cốc nước còn chẳng vững nữa là. Cậu cứ gắng hỏi sao tớ không chơi đàn nữa, bắp y lâu nay tớ vẫn vòng vo chưa kể cho cậu nghe sự thật.

Khóe mắt cô ấy đỏ hoe, ôm chầm lấy tôi:

- Đừng Tuyệt t!

Cô ấy ôm tôi chặt đến nỗi khiến tôi ngạt thở, tôi bèn vỗ về:

- Tớ không sao đâu, thật đấy!

Cô ấy lại đấm tôi một cái thật mạnh:

- Sao lúc nào cậu cũng nói thế? Cậu toàn làm tớ buồn thôi!

Tôi cũng buồn lắm, nhưng buồn mấy thì mọi việc cũng qua rồi. Một khi tôi đủ can đảm kể ra mọi chuyện, một khi có bạn bè chia sẻ cùng tôi, tôi chẳng còn sợ gì nữa.

Duyệt Oánh đúng là bạn tốt nhất của tôi, cô ấy nói:

- Tớ sẽ giúp cậu, dù thế nào đi nữa, tớ nhất định sẽ nghĩ cách giúp cậu.

Thực tế, chúng tôi chẳng biết xoay xử thế nào, còn mai sau ư? Tôi lắ c đầ u, không muố n nghĩ đế n bất kỳ chuyện tương lai nào nữa.

Trên mạng, chuyện của tôi và Maybach đã dầ n lắ ng xuố ng, thay vào đó là chủ đề về một minh tinh quốc tế nào đó mặc bikini tắ m nắ ng bị chụp trộm, đang nổi chình ình trên diễn đàn trường, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Có lẽ chỉ vài ngày tới là chuyện tôi và Maybach sẽ nhanh chóng đi vào quên lãng thôi.

Giọt nước tràn ly cuối cùng lại bắ c hơi hế t chỉ trong có mấ y ngày.

Túi xách vẫn quắ ng trên giường, di động đã hế t pin từ lâu, tôi bèn cắ m sạc rô i mở máy xem. Máy báo có mười sáu cuộc gọi nhữ, trong đó, Duyệt Oánh gọi cho tôi một lầ n, mười lăm cuộc còn lại đầ u là của Mạc Thiệu Khiêm.

Duyệt Oánh nói:

- Tô i hôm đó, sau khi cậu bỏ đi, tớ nghĩ phải gọi cho cậu, nhưng phát hiện cậu quắ ng điện thoại ở phòng, sau đó, tớ đi tìm cậu mà chẳng thắ y đâu.

Tôi không trách Duyệt Oánh vì biểu hiện của cô ấy lúc đó là điề u hoàn toàn dễ hiểu. Nhưng khi nhìn màn hình hiển thị xế p hàng dài mười mấ y cuộc gọi nhữ từ Mạc Thiệu Khiêm, cảm giác ón lạnh bất chợt chạy qua người tôi, đúng là chạy trời không khỏi nắ ng, sớm muộn gì tôi cũng phải về gặp hắ n.

Có lẽ hắ n đã biế t chuyện trên mạng nên muố n liên lạc với tôi. Tôi không muố n có bất cứ quan hệ gì với loại người ấy nữa nên quắ ng luôn điện thoại sang một bên như thể nó là một con rắ n độc

hoặc một cái gì đó khiến tôi ghê tởm. Tôi sợ hãi n, một nỗi sợ thâm căn cốt đế.

Vừa sạc pin xong được một lúc thì chuông điện thoại đổ dồn, không cho tôi thời gian trốn tránh. Nhìn cái tên Mạc Thiệu Khiêm nhấp nháy trên màn hình điện thoại mà lòng tôi có cảm giác không đỡ n, không lối thoát. Duyệt Oánh bực bội, giật phắt chiếc điện thoại, định nghe hộ tôi nhưng tôi giành lại rô i nhớ t mình trong nhà tắm.

Duyệt Oánh ở bên ngoài tức tôi gõ cửa:

- Mặc xác cái loại quỷ tha ma bắt ấy đi!

Tôi hít một hơi thật sâu rô i nhớ c máy.

Giọng hắ n trầm thắ p mà bình tĩnh như thể mọi thứ vẫn vậy:

- Đang ở đâu vậy?

- Tôi về trường rô i.

- Về nhà ngay.

- Tôi không muốn gặp anh.

Tôi hoảng hốt trước sự bạo dạn của mình, thắ y khó khăn khi thốt ra câu:

- Tôi cần yên tĩnh vài ngày.

Cơn giận dữ của hắ n biến thành tràng cười nhưng giọng điệu lại ung dung khác thường:

- Vậy à? Hay em mong tôi phải tự mình đế n trường đón em đây?

Hắ n uy hiế p tôi, hắ n lại uy hiế p tôi, tôi cô ắ gắ ng đề nén hơi thở:

- Thưa Mạc tiên sinh, tôi thực sự không muố n gặp anh nữa.

- Tô t thôi. - Hắ n đáp gọn lỏn. - Xem ra tôi phải thân chinh đế n một chuyế n rồ i.

Xưa nay hắ n quen thói đã nói là làm, tôi luồ ng cuồ ng ngẫm nghĩ một lúc, thôi thì nhượng bộ nồ t lâ n này: “Anh không phải đế n, tôi đi gặp anh.”

Tôi đoán ở đầ u đây bên kia hắ n đang há hê lắ m, chưa biế t chừng còn nhế ch mép cười:

- Tôi đợi em ở nhà.

Tôi ngắ t điện thoại rồ i ra ngoài, thắ y Duyệt Oánh hậm hực nhìn mình, tôi liề n nói:

- Bắ t đắ c dĩ thôi.

- Sợ gì hắ n chứ! - Duyệt Oánh buộ miệng chử â m lên. - Quân súc vật â y thì bàn bạc nồ gì, để tớ giúp cậu tìm luật sư kiện hắ n.

Tôi thờ ơ nói:

- Vậy thì cậu tớ chế t chắ c má t!

Giọng điệu dửng dưng gắ ng gượng của tôi càng khiế n Duyệt Oánh hận không thể đánh cho tôi một trận:

- Cậu đúng là hế t thuồ c chữa rồ i! Cậu có phải thánh mẫu đầ u, cậu thì cứu đượ ai? Lo thân mình đi đầ.

Tôi chẳng cứu đượ ai, nhưng bản thân không sao dừng lại đượ.

Đã `ng nào thì Tiêu Sơn cũng rời xa tôi rồi, tôi tự trào, mình còn có thể thế ` nào nữa đây?

Tôi về ` nhà, quản gia ra mở cửa, nhận áo khoác từ tay tôi như thường lệ, ông ấy nói:

- Mạc tiên sinh đang ở gian nhà kính.

Tôi bước vào gian nhà kính, hoa bung sắ c thắ m trong không gian ấm áp, hương hoa chen lẫn hơi nước lã ng đắ ng tạo cảm giác ngọt ngào, khó thờ. Mạc Thiệu Khiêm đang chơi với Đắ ng Yêu, hắ n ném cục xương ra xa, còn Đắ ng Yêu lon ton đi nhắ về ` , hắ n đứng đứ ng đứ n nổi chắ ng màng ngó ngàng đứ n tôi:

- Về ` rồi à?

Đắ ng Yêu vắ đuôi, sửa ắ ng ắ ng, lúc ấy Mạc Thiệu Khiêm mới ngoái lại nhìn:

- Sao trông nhế ch nhắ thế ` kia, đi tắ m đi!

Tôi vẫn chôn chân ở đắ y, hắ n giơ tay xoa đầ u Đắ ng Yêu, nói:

- Đứ ng đắ y làm gì? Không thích thì để tôi làm hộ em nhé!

Tôi buộc phải lên tiế ng:

- Mạc tiên sinh, tôi không muố n tiế p tục như thế ` này nữa.

Hắ n nhướn mày, giọng điệu vẫn thủng thẳng như mọi khi:

- Em không muố n như thế ` nào?

- Chuyện bức ảnh chắ c anh cũng biế t rồi, tôi không muố n tiế p tục những ngày tháng chịu đứ ng giày vò thế ` này nữa, xin anh buông tha cho tôi.

Thế này cũng chưa phải van xin gì, chẳng qua tôi chỉ đang cố bình tĩnh bày tỏ nguyện vọng của mình. Đến phút chót, hắn mới bật cười:

- Cứ tắm rửa trước đi, tôi không thích nói chuyện với phụ nữ ở bồn đâu.

Tôi thừa hiểu, mình mà không nghe lời hắn thì chuyện ngày hôm nay đừng hòng nói tiếp. Tôi đành quay về phòng mình, cẩn thận khóa trái cửa buồng tắm, vò hoa sen xối nước ấm xuống cơ thể, gọi cảm giác ran rát trên da dẻ, trong đầu tôi vẫn cân nhắc nội dung câu chuyện lát nữa sẽ nói với hắn. Có lẽ mình không đủ sức thuyết phục hắn, không, dù không thuyết phục được cũng nhất quyết không thể tiếp tục sống thế này.

Từ phòng tắm bước ra, tôi thấy hắn đang ngò i chằm chằm trên giường, phì phèo điếu thuốc trong lúc chờ đợi. Đầu giường đặt một chiếc gạt tàn, nhìn hắn đứng đỉnh gạt tàn thuốc, tự nhiên thấy lòng hoang mang, tôi bèn đứng chôn chân một chỗ.

Hắn dụi tắt đầu thuốc, nở nụ cười giễu cợt:

- Nhìn em kìa, tôi có phải hổ đâu.

Tôi cứ lùi dần ra đến cửa nhưng động tác của hắn lạnh lẽo hơn nhiều, hắn nhào đến, chộp lấy tôi, quăng lên giường. Tôi ra sức giãy giụa, những lọn tóc ướt rượt bám trên khuôn mặt, cái lạnh ủa đến ngọt ngọt. Hắn nắm đè lên người tôi, kiêu hãnh sự giãy giụa của tôi:

- Mấy ngày qua em đi đâu?

- Buông tôi ra!

- Không phải em luôn mong mỏi tôi sẽ chán em sao? Nếu thực sự muốn tôi chán em thì bỏ cái kiểu làm hàng này đi!

Tôi co chân đá, hất nhanh nhen né được, bẻ gập cánh tay tôi khiến áo choàng xộc xệch, lộ ra cả một mảng da thịt. Hơi thở hất trâm đục và nặng nề, một cánh tay đột nhiên dụi mạnh vào hõm cổ, cảm giác đau nhói khiến người tôi buông lỏng, lúc nhìn xuống cổ mới nhận ra nơi đó có vài vết bầm xanh tím, chắc là do Tiêu Sơn làm... Nhưng thực ra, tôi và Tiêu Sơn đã có gì đâu. Mạc Thiệu Khiêm phủ phục lên người tôi, sắc sảo cắn xé khiến tôi chỉ muốn hét toáng lên. Từ môn trốn, ve vuốt, dằn dằn tay hất chuyển sang kẹp chặt cổ tôi, hơi thở hất phả vào mặt kèm theo giọng điệu đầy khinh miệt:

- Đừng tưởng tôi không biết máy ngày qua em ở với ai, đừng tưởng tôi không biết lý do tại sao bỗng dưng em lại chơi trò tiệt liệt trung trinh, tôi nói cho em biết, đừng có tưởng bở!

Từng câu từng chữ của hất như thể đang rỉ vào tai tôi:

- Đêm nay tôi nhất định phải xé đôi em ra!

- Mạc Thiệu Khiêm!

Tôi không nén nổi sự kinh hãi lẫn giận giữ:

- Anh buông tôi ra!

Thực tình tôi không thể dứ lại hất, hai tay gắng sức đẩy nhưng vô ích, cổ họng vẫn bị hất siết chặt. Chưa bao giờ tôi thấy vẻ mặt hất lại đáng sợ và dữ tợn như lúc này, hất nghiến răng trèo trẹo khiến gân xanh hai bên thái dương hất lên rõ nét:

- Nhiêu khi tôi chỉ muốn nghiền em ra thành trăm mảnh, hoặc xé từng mảng thịt trên cơ thể em... Nhưng cũng có lúc, tôi cảm thấy

tốt nhất mình nên bóp chết em.

Sức phản kháng của tôi đuối dần, nước mắt tràn qua khóe mi xuống gò má, mái tóc ướt bết trên khuôn mặt. Lúc ấy, tôi đang mấp mé bên bờ vực tác thờ, nghĩ lần này hẳn định bóp chết mình thật rồi, hai cánh tay vật lộn đủ kiểu mà không xô dịch được bàn tay hẳn. Cuối cùng tôi đành buông xuôi, nằm đờ ra đó như một khúc gỗ, trôn trôn nhìn lên trần nhà. Ba năm qua, tôi đã buông xuôi bản thân không biết bao nhiêu lần, dặn lòng mình cố gắng nhẫn nhịn. Mọi chuyện ngày hôm nay chỉ cần tôi nhẫn nại chịu đựng... Tôi không cần xin sự tha thứ của hẳn nữa, nếu chết được thì chết luôn đi cho xong, dẫu sao tôi cũng chán sống rồi.

Hẳn chỉ chịu buông tay khi tôi suýt tác thờ. Miệng tôi há hốc, thờ lầy thờ đẽ như một con cá mắc cạn, rồi ho sặc sụa, người co quắp như một con tôm khô. Trước kia, thỉnh thoảng hẳn cũng hơi quá tay nhưng chưa bao giờ khiếp đảm bằng hôm nay, như thể hẳn muốn tông tiền tôi đi lăm rồi. Hẳn đưa tay nắm chặt cổ tôi, xoay mặt tôi lại. Tôi khiếp đảm nhìn hẳn, nghĩ bụng nếu hẳn lên cơn lần nữa, có lẽ tôi không thoát nổi. Nhưng hẳn chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt dành cho những kẻ xa lạ như vài lần trước đây. Ánh nhìn sâu thẳm đó vẫn đeo bám khiếp n lòng dạ tôi bần chôn, sợ hãi, dợm lùi lại, nhưng ngón tay hẳn chốt siết mạnh, dồn mọi sự đau đớn vào tôi.

Hẳn bật cười dị hợm vô cùng:

- Em cũng biết sợ cơ đấy?

Tôi rất sợ hẳn, bây giờ nay, tôi luôn sợ hẳn. Tôi ngược nhìn hẳn đầy van lơn, khi ấy, cổ họng bị bóp nghẹt nên tôi chỉ thốt được những câu khàn đặc mà nhát gừng, gắng sức lăm mới thốt ra được:

- Anh làm ơn tha cho tôi!

Dường như hắn đã lấy lại bình tĩnh, không còn thiếu u kiếm chế như trước nữa. Hắn khinh khinh nhìn tôi như thể nhìn một thứ đầy ghê tởm, giọng điệu trở nên răn đe:

- Em nợ tôi.

Hắn bật dậy định bỏ ra ngoài, tôi tuyệt vọng lao ra, kéo hắn lại:

- Này Mạc Thiệu Khiêm, anh có biết thế nào là phải trái không hả? Cứ coi như trước đây tôi cầu xin anh cứu cậu tôi nhưng tôi cũng theo anh được ba năm rồi còn gì, tôi sắp tốt nghiệp đại học và muốn có cuộc sống của người bình thường. Anh có tiền, có vợ, có người tình, anh chẳng thiếu thứ gì, ngoài kia đầy rẫy những người phụ nữ đẹp hơn tôi, thông minh hơn tôi, biết chiều chuộng hơn tôi, anh cứ chọn bừa lấy một người nào đó đi, thế nào chẳng hơn tôi...

Hắn vùng khỏi tay tôi, ánh mắt trở nên sắc nhọn như mũi dao:

- Tôi chưa đánh phụ nữ bao giờ, em đừng ép tôi.

Tôi gào lên như điên dại:

- Bây giờ anh muốn thế nào? Anh có còn là con người không? Ngày xưa, anh đánh thuốc mê rồi cưỡng bức tôi, bắt tôi phải làm tình nhân của anh. Ba năm qua, tôi luôn phải nhẫn nhịn chịu đựng, chỉ mong có ngày lương tâm anh thức tỉnh, anh sẽ buông tha tôi và người cậu đáng chết của tôi. Xưa nay tôi chưa hề nợ anh thứ gì, nếu có thì cũng trả đủ rồi.

Đột nhiên hắn đẩy phắt tôi ra, thậm chí giọng điệu cũng đành lại:

- Cút ngay!

Hắ n đẩy tôi văng vào chân giường, trán đập xuố ng gờ hoa, cơn đau ùa đé n bắ t chọt khiế n mọi thứ trước mắ t tồ i đen, mờ mịt khiế n tôi chỉ muồ n lịm đi. Tôi ôm chân giường, góc trán đau rát, nhúc nhố i, chưa bao giờ tôi thắ y hắ n giận đé n thế , bình thường, dù hắ n giận má y cũng chỉ ở mức làm má y trò kỳ quái hoặc ra điề u giễu cợt tôi vài câu mà thôi. Vậy mà hôm nay, hắ n giận tím mặt, thậm chí hai bên thái dương còn nổi chắ ng chịt gân xanh. Tôi chỉ lo hắ n sẽ nhào đé n bóp ché t tôi, nhưng không, ánh mắ t căm hờn của hắ n quét qua tôi như thể tôi là một thứ kinh tởm. Nế u đã thắ y kinh tởm, sao hắ n không chịu buông tha tôi? Nế u đã chán nhau, sao hắ n không thả tôi ra?

Tôi bị Mạc Thiệu Khiêm nhố t trong phòng cả một ngày trời, nhưng thực ra là cả người tôi đầ y thương tích, xương cốt toàn thân như thể đã vụn vỡ, không bật dậy được. Thậm chí, người làm mang cơm vào tận phòng, tôi cũng chẳng buồ n động đậy. Buổi tồ i, quản gia tới dỗ tôi. Ông á y đứng ngoài cửa nói với vào:

- Giận thì giận, nhưng cơm thì vẫn phải ăn chứ, ăn cơm rồ i mới có sức cãi tiế p, phải không nào? - Quản gia còn đùa vài câu.

Lầ n đầ u tiên thắ y tôi và Mạc Thiệu Khiêm cãi vã, ông á y cứ tưởng tôi đang làm mình làm mẩy, chỉ câ n dỗ vài câu là xuôi.

Tôi ngoảnh mặt ra phía cửa sổ, nế u nhảy từ một nơi cao như thể này xuố ng, liệu có nát xương không nhỉ?

Mạc Thiệu Khiêm không hề ghé qua phòng tôi, chắ c hắ n lại định chơi trò chiế n tranh lạnh.

Cuộc giắ ng co giữa tôi và Mạc Thiệu Khiêm kéo dài đúng ba ngày, suồ t ba ngày á y, tôi cứ nằ m miên man, mê mết, ngủ rồ i tỉnh, tỉnh lại ngủ. Trong những giắ c mơ triề n miên, tôi gặp được bố mẹ. Tôi thắ y mình là cô bé nhỏ xíu được bố mẹ dắ t tay tới bờ

Đang mãi đoán ý hắ n thì hắ n đã kéo phắ t tôi dậy:

- Cút ra ngoài, từ nay về` sau đừng để tôi thắ y em nữa.

Phải chẳng đó là một lời chá p thuận, từ nay về` sau, hắ n sẽ không lôi cậ ra dọa tôi nữa?

Cái nhìn đăm đăm của hắ n khiế n tôi mù mờ, khó hiểu, mà bắ y lâu nay, có bao giờ tôi đoán được ý hắ n đâu. Trong đôi mắ t á y, tôi thắ y phầ n nhiề u là sự miệt thị và khinh rẻ. Tôi khắ n nài thứ mình muố n, chỉ câ n một lời hứa, chỉ một lời hứa mà thôi.

Tôi nhìn hắ n bán tin bán nghi. Vẫn ánh mắ t khinh miệt á y, hắ n cúi xuố ng nói:

- Yên tâm, tôi ngắ y em tới tận cổ rô` i, tôi không muố n lãng phí thì giờ với em nữa.

Lời lẽ của hắ n chỉ có sự rẻ rúng nhưng từng câu, từng chữ rót vào tai tôi thật chẳng khác nào sắ m trời. Cử chỉ thô bạo, chóng vánh của hắ n so với tác phong nhã nhậ n thường ngày khác nhau một trời một vực. Kể từ lúc từ thành phố` T trở về`, tôi luôn có cảm giắ c hắ n đã biế n thành một kẻ xa lạ. Trước kia, hắ n ưa kiể u đủng đỉnh, đùa bỡ n tôi như món đồ` chơi trên tay thì nay hắ n lại tỏ ra nóng nảy, cục súc, chắ c chắ n tôi thật rô` i.

Hắ n hắ t tôi ra khỏi căn hộ. Lúc á y, trên người tôi vẫn mặc nguyên bộ áo ngủ, cánh cửa sập lại ngay sau lưng.

Tôi dầ n hoàn hồ n và nhận ra mình đã được tự do, sau này không phải đế n đây nữa.

Nhưng tôi lại thắ y khó tin, chính miệ ng Mạc Thiệ u Khiêm đã tuyên bố`, kể từ nay trở đi, đừng để hắ n thắ y mặt tôi nữa. Tôi nghĩ, loại người “đã nói là làm” như hắ n sẽ không bao giờ hó i hận đâu.

Nhưng chẳng nhẽ lại dễ dàng như thế ?

Ba năm qua, tôi luôn mong mỗi điề`u này, lúc nó thực sự xảy ra thì tôi lại thấ`y thấ`p thỏm không yên, đây là sự thật ư?

Tôi ngoái đầ`u, nhìn cánh cửa đang đóng im im, chắ`c là thật rồ`i.

Tôi đi thang má`y xuô`ng phòng trực ban, gọi nhờ điện thoại cho Duyệt Oánh. Duyệt Oánh tức tồ`c đi taxi, mang quầ`n áo đầ`n cho tôi.

Vừa khoác áo, tôi vừa toe toét với Duyệt Oánh, cô ấ`y xót ruột, nói:

- Nhìn cậu kìa, còn cười đượ`c à?

Sao lại không?

Tôi vui lắ`m chứ, tuy ba ngày chưa có gì bở bụng, thậm chí bước chân cũng thấ`y run run, nhưng chỉ câ`n Mạc Thiệu Khiêm tuyên bố kể từ nay về` sau hắ`n không muố`n thấ`y tôi nữa đã đủ để tôi sung sướng rồ`i.

Tấ`t cả đã kắ`t thúc, tôi không phải lo sợ gì nữa, không phải nhẫn nhịn chịu nhục nữa, và không câ`n sồ`ng những ngày tháng đen tồ`i đó nữa.

Lúc lên taxi, liế`c nhìn mình trong gương chiế`u hậu mà tôi giật nảy người. Tóc tai bù xù, xõa xượi, mặt mày hỏ`c hác để lộ đôi gò má nhô cao, hai mắ`t thâm quầ`ng trũng sâu như con gắ`u trúc, đã thế` , nhiề`u dầ`u ngón tay còn hắ`n xanh tím trên cổ, chẳng khác nào một cô hồ`n.

Bảo sao Duyệt Oánh thấy xót ruột, người tuyệt thực ba ngày nhìn mặt mà thấy ghê. Duyệt Oánh bọc tôi lại bằng khăn và mũ của cô ấy, chỉ chừa mắt với mũi, nhìn giống người bình thường hơn bao nhiêu. Sẵn tâm trạng đang vui vẻ, thoải mái, tôi chỉ muốn đi ăn một bữa đã đời.

Duyệt Oánh dẫn tôi đi ăn món cháo ninh bằng nõn đất, cháo nóng hôi vừa đưa vào miệng, đầu lưỡi đã tê đi vì bỏng, vậy mà tôi vẫn ăn ngon lành, vừa xì xụp thổi vừa nói:

- Tớ cứ tưởng mình không bao giờ có ngày hôm nay, cậu xem, trước kia tớ tuyệt vọng biết chừng nào, tớ của tuổi hai mươi cuối cùng đã thoát khỏi cơn ác mộng...

Bát cháo đang nóng hừng hực bốc khói “xì”, chẳng hay nước mắt rớt xuống từ lúc nào để rồi bốc hơi trong chớp nhoáng. Nước mắt lăn chã nhỏ xuống bát cháo, gợn sóng lăn tăn sủi trên bề mặt. Tôi vốn ghét khóc lóc sụt sùi, vậy mà hôm nay thực sự không thể nén nỗi mình. Duyệt Oánh ngồi bên cũng rung rung trong im lặng, cô ấy quên cầm giày đến nên tới giờ tôi vẫn xỏ đôi dép đi trong nhà. Nhìn chúng tôi chặc dị hợm lắm nên khách ngồi bàn bên cứ ngoảnh đầu sang nhìn. Nước mắt đan thành chuỗi tuôn rơi, ở tuổi hai mươi mà từ lâu, trái tim tôi đã mang đầy thương tích.

Sau đó, Duyệt Oánh đưa tôi đi mua giày, cô ấy khẳng khái lôi tôi vào một cửa hàng nổi tiếng. Giày ở đó rất đắt. Trước kia, khi bước vào những cửa hàng kiểu này, tôi không thèm liếc nhìn giá cả, nhưng hôm nay, nhìn kỹ lại mới thấy choáng váng. Duyệt Oánh tha lôi hết đôi này đến đôi khác đưa cho tôi. Một bên là nhân viên của cửa hàng khuyu gói giúp tôi thử giày, một bên là Duyệt Oánh đang khom người ngắm nghía, tôi cảm thấy ngại, liền kéo cô ấy, nhưng cô ấy không buồn để ý.

- Thôi, đừng mua, đắt lắm.

- Tớ tặng cậu cơ mà.

Duyệt Oánh ngược đôi mắt trong veo nhìn tôi, cô ấy khẳng khẳng nói:

- Shizuka⁽¹⁾ nói rồi đấy thôi, cô gái nào cũng nên có một đôi giày thật đẹp, nó sẽ dẫn đường chỉ lối đưa cậu đến nơi cậu muốn.

Sống mũi tôi cay sè, nhìn Duyệt Oánh. Cô ấy là người bạn tốt nhất của tôi, lúc tôi bơ vơ, không nơi nương tựa, cô ấy dành cho tôi sự tha thứ, dành cho tôi sự tin tưởng, chìa tay giúp đỡ tôi. Lúc tôi tuyệt vọng bỏ chạy, tuy cô ấy đau lòng, thất vọng nhưng vẫn lên mạng giúp tôi đấu tranh với dư luận.

Tôi luôn mặc cảm mình là kẻ bất hạnh nhất trên đời, bố mẹ mất sớm, không còn Tiêu Sơn, còn xui xẻo dính vào Mạc Thiệu Khiêm, tôi chỉ là một kẻ trắng tay, nhưng vào phút chót, Thượng đế đã rủ lòng thương, ban cho tôi người bạn thân là Duyệt Oánh. Ở đời này, tôi vẫn có Duyệt Oánh bên mình.

Chương 14

Tôi đi đôi giày mới cứng về trường cùng Duyệt Oánh thì gặp Triệu Cao Hưng đang đứng dưới cổng ký túc, vừa thấy chúng tôi, cậu ấy đã vội vã hỏi:

- Hai người chạy đi đâu vậy hả?

Duyệt Oánh ôm tôi, cười nói:

- Em đưa Đô ng Tuyế t đi mua giày.

Triệu Cao Hưng nói:

- Ôi, Đô ng Tuyế t này! Nhìn cậu xanh xao lắm, cậu mệt à? Mấy chuyện bậy bạ trên mạng cậu đừng bực làm gì, bọn nó độc mồm độc miệng ấy mà.

Duyệt Oánh nguyệt cậu ấy:

- Em thấy anh mới độc miệng ấy. Đang yên đang lành lôi chuyện dấy ra nói làm gì? Em đưa Đô ng Tuyế t lên thay quần áo, anh đợi ở đây.

- Thôi! Tớ tự lên được, cậu đi với Cao Hưng đi. - Tôi nói.

Duyệt Oánh nói:

- Kệ lão, lão rảnh ấy mà.

Triệu Cao Hưng liền cãi:

- Ai bảo em thế? Anh còn phải ra sân bay đón Mộ Chấn Phi đây này.

Nhắc đến Mộ Chấn Phi, tôi sực nhớ chuyện lần trước đúng là thiệt thòi cho anh ta quá. May mà có anh ta ngấm ngấm chấp thuận tôi là bạn gái nên sự việc mới được giải quyết êm xuôi.

Tôi nói với Triệu Cao Hưng:

- Giúp tớ gửi lời cảm ơn đến Mộ Chấn Phi nhé!

Triệu Cao Hưng buột miệng, nói một tràng không ngừng nghỉ:

- Cảm ơn suông mà được á? Vì chuyện của cậu mà bây giờ lý lịch của anh ấy bung bét. Cậu không biết đâu, mấy ngày nay, trên mạng toàn nói linh tinh mấy chuyện nhà anh ấy, chỉ còn thiếu nói nhà anh ấy một tay che trời nữa thôi. Bớ anh ấy bực bội vì chuyện này lắm, còn lôi anh ấy về Hồng Kông mắng cho một trận nên thân. Thật là xui xẻo, người ta phải bay đi bay về mấy nghìn cây số là vì cậu đấy, nếu cậu có thành ý thì theo tớ ra sân bay đón anh ấy mau.

Tôi ngỡ ngác, đâu biết sự tình lại nghiêm trọng thế, không ngờ chuyện này lại đem đến nhiều phiền phức cho Mộ Chấn Phi. Triệu Cao Hưng đã nói vậy, chắc tôi phải ra sân bay thật rồi.

Duyệt Oánh và tôi về phòng thay đồ rồi theo Triệu Cao Hưng ra sân bay.

Triệu Cao Hưng lái xe đưa chúng tôi đi.

- Yên tâm đi, tớ lấy bằng lái xe ba năm nay rồi.

Thực ra tôi cũng chẳng còn tâm trí để chú ý xem cậu ta lái ra sao.

Đã mấy tháng không gặp Mộ Chấn Phi, kể từ sau bữa cơm hôm đó, tôi cũng vô tình tránh mặt anh ta. Hôm nay gặp lại, anh ta có vẻ bất ngờ, Triệu Cao Hưng nói:

- Đờng Tuyế t cứ nằ ng nặc đòi đê ́n bằ ng đượ c, em cản rồ i mà không nghe, gái đẹp đúng là mằ m mớ ng của tội lỗi!

Tôi lờm Triệu Cao Hưng. Thực ra trong chuyện này, đúng là tôi có lỗi với Mộ Chấn Phi, vớ n chẳng liên quan mà vẫn lôi anh ta vào.

Lúc ra xe, Duyệt Oánh tranh ngô ̀i ghê ́ phụ lái, để tôi và Mộ Chấn Phi ngô ̀i hàng ghê ́ sau. Chắ c do về ̀ nhà gặp người lớn nên Mộ Chấn Phi ăn mặc khá chỉnh tề ̀. Lúc trước, khi chạm mặt nhau ở nhà hàng, tôi đã từng thắ y anh ta mặc com lê và đi giày da. Cùng thuộc tằ ng lớp đại gia, nhưng phong cách của anh ta và Mạc Thiệu Khiêm lại khác nhau một trời một vực. Về lịch lãm của Mạc Thiệu Khiêm không che giắ u nổi sự đọ c tài chuyên chề ́ cớ t lỗi bên trong, còn Mộ Chấn Phi lại có vẻ ung dung, an nhàn như ánh nằ ng ôn hòa.

Tôi không biế t nói gì với Mộ Chấn Phi, thằ m nghĩ từ nay về ̀ sau sẽ ít có cơ hội gặp gỡ, bèn nói:

- Cảm ơn anh!

Giọng điệu của anh ta hơi hợt mà khách khí:

- Không câ n cảm ơn, cũng không hẳn là vì em.

Tôi biế t, có lẽ Mộ Chấn Phi nghĩ cho chị mình nên không muớ n làm â ̀m ỉ chuyện này, ngằ m đờ ng ý cho người khác tung tin tôi là bạn gái mình để chuyển hướng dư luận. Mà tôi cũng kệ, dù sao tôi và Mạc Thiệu Khiêm đã chẳng còn dây dưa gì nữa. Sau này, chắ c tôi và Mộ Chấn Phi cũng coi nhau như người dưng, kể ra cũng

tiếc thật nhưng vẫn may, đời còn dài, cuộc sống của tôi mới chỉ bắt đầu sang trang mới mà thôi.

Nhưng không ngờ tôi đã đánh giá sai tình hình sự việc nên vui mừng quá sớm.

Hóa ra Thượng đế chưa từng rủ lòng thương xót tôi, ông ta dùng gương mặt nhìn tôi vùng vẫy trong cơn bão của số phận. Mỗi lần tôi cảm thấy ngón tay mình sắp chạm được vào mòm đá ở bờ bên kia, mỗi lần tôi cảm thấy mình sắp có thể thở phào nhẹ nhõm thì ông ta lại đón đầu, giáng một đòn chí mạng, đẩy tôi ngã xuống đại dương của tuyệt vọng, rồi nuốt chửng nơi vực thẳm.

Sau kỳ nghỉ Tết, tôi mới để ý thấy mình bị trễ kinh, rồi phát hiện ra mình đã có thai. Hồi sống cùng Mạc Thiệu Khiêm, tôi luôn dùng thuốc tránh thai hằng ngày, tôi cũng không giấu giếm chuyện tôi dùng thuốc vì nghĩ hấn cũng đồng tình. Không hiểu sao lại có cơ sự này, tôi lén lút ra hiệu thuốc, mua que thử thai. Khi hai vạch đỏ hiện ra ngay trước mắt, tôi như bị ai đó giáng một đòn choáng váng, rơi tuột xuống vực sâu của tuyệt vọng.

Nội quy trường tôi rất nghiêm ngặt, cấm tuyệt đối những trường hợp mang thai trước khi kết hôn. Nếu không tranh thủ giải quyết trước khi vào học, e chỉ còn nước bị nhà trường đuổi.

Sau khi cắt đứt với Mạc Thiệu Khiêm, tôi gửi trả hấn toàn bộ thẻ phụ qua dịch vụ chuyển phát nhanh, bây giờ trong tay chẳng có nổi vài trăm tệ.

Tôi đành mượn tiền Duyệt Oánh. Lúc tôi gọi thì cô ấy đang ở quê ăn Tết:

- Cậu cần bao nhiêu?

Tôi không biết bao nhiêu mới đủ nên nói bừa:

- Tớ muốn mượn ba nghìn.

Duyệt Oánh bán tín bán nghi hỏi: “Một tuần nữa là vào học rồi, với cả chẳng phải cậu đã vay vốn hỗ trợ học phí rồi sao? Bây giờ cần nhiều tiền thế làm gì?”

Tôi nói:

- Tớ cần làm một phẫu thuật nhỏ, bệnh viện nói chi phí tổng cộng ba nghìn.

- Phẫu thuật gì?

- Phẫu thuật vẹo vách ngăn mũi.

- Cứ đợi vào học rồi làm, lúc đó tớ đã về trường, cũng tiện đi chăm nom cậu. Mà cái này có thể thanh toán bằng bảo hiểm mà, cậu cứ cầm bảo hiểm y tế đi.

Đột nhiên cô ấy khựng lại, rồi như sực nhớ ra.

- Này Đồng Tuyết, cậu khai thật đi, cậu làm phẫu thuật gì? Bằng không tớ bay về đó ngay bây giờ đây!

Chẳng hiểu sao cô ấy lại mãi cảm thế. Tôi đang vòng vo thì cô ấy đã xăng giọng:

- Cậu có thai rồi hả?

Tôi không biết phải nói gì, ở đâu đây bên kia, Duyệt Oánh quát tháo àm ỉ:

- Thằng khốn nạn! Đồ súc sinh! Đúng là đồ súc vật! Sao hã n có thể đồ ỉ xử với cậu như thế? Mẹ kiếp! Loại không bằng súc vật!

Nhưng tôi nghĩ chuyện này chẳng liên quan gì đến Mạc Thiệu Khiêm, mà do số tôi quá xui xẻo, đến thuốc tránh thai cũng vô tác dụng.

Duyệt Oánh bay về ngay trong ngày, cô ấy dập tắt ngay ý nghĩ đòi đến máy phòng khám nhỏ lẻ của tôi, rồi tìm người dò la địa chỉ của vài bệnh viện tư nhân, cô ấy nói:

- Bệnh viện tư có hệ thống trang thiết bị đầy đủ, đến đây làm phẫu thuật vẫn hơn.

Nói thật là tôi sợ lắm, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ gặp chuyện này, mọi thứ viết trên sách vở vô cùng kinh khủng, những miêu tả trên mạng càng khiến tôi khiếp đảm hơn.

Duyệt Oánh giúp tôi đặt lịch phẫu thuật, cô ấy an ủi tôi:

- Không đau đâu, chắc sẽ không đau lắm đâu.

Tôi không sợ đau, tôi chỉ sợ những gì chưa biết, tôi không biết điều gì sắp xảy đến với mình. Hôm ấy, theo Duyệt Oánh đến bệnh viện mà tôi cứ run cầm cập. Có năm mơ cũng không ngờ chúng tôi lại chạm mặt Tiêu Sơn và Lâm Tư Nhân ở đó.

Tôi như chết lặng khi thấy anh.

Sắc mặt anh cũng trắng bệch khi thấy tôi.

Tôi biết anh dẫn Lâm Tư Nhân đến khám, không ngờ lại gặp nhau tình cờ thế này, tôi chẳng biết nói gì hơn. Tôi không mong mình sẽ gặp lại anh, nói tôi là đứa quen thói tự hủy hoại bản thân cũng được, sau này, tôi không muốn gặp lại Tiêu Sơn nữa.

Mọi tình đầu của thời niên thiếu đã đi vào dĩ vãng, giờ đây tàn dư của hiện thực lại khiến chúng tôi bối rối. Tôi không dám, mà có

lẽ là tôi không muốn gặp Tiêu Sơn vì sợ gọi lại những đau đớn, khổ sở trước kia. Nhất là hôm nay, khi chạm mặt anh trong tình cảnh khó xử này, dường như vận mệnh tôi tằm đang nhắc nhở tôi rằng, những thứ tốt đẹp đã xa nay không còn thuộc về mình nữa, tôi và anh chẳng thể quay về như ngày xưa.

Tôi đi lướt qua Tiêu Sơn, nhưng Lâm Tư Nhân gọi giật tôi lại.

Tôi không muốn nói chuyện với cô ấy, Duyệt Oánh nhanh trí chen vào giữa chúng tôi, nói:

- Đợi Tuyền đưa tôi đến làm chút xét nghiệm.

Ánh mắt Lâm Tư Nhân nhìn tôi vẻ đăm chiêu.

Tôi siêu âm xong, bác sĩ nói hiện tại túi thai vẫn còn khá nhỏ, đợi thêm một tuần nữa mới có thể tiến hành phẫu thuật. Duyệt Oánh gật đầu, buột miệng nói:

- Qua tuần sau là vào học rồi còn gì!

Bác sĩ đảo mắt nhìn cô ấy rồi từ tốn nhắc lại lời mình bằng tiếng Trung:

- Một tuần sau hãy làm phẫu thuật.

Tôi thấy chán nản, tuần sau vào học rồi, tới lúc đó, e sẽ phải bỏ nghiệp viết, trong trường lại lắm tai mắt, hẳn sẽ bất tiện lắm.

Duyệt Oánh an ủi tôi:

- Thôi kệ, tuần sau tớ tìm phòng cho cậu ra ngoài sống một thời gian.

Lúc rời bệnh viện, tôi thấy Tiêu Sơn đứng lẻ loi bên kia đường, cách nhau dòng xe hơi hải ngược xuôi, có lẽ giữa chúng tôi là cả một

khoảng trời xa cách. Tuy xa xôi như thế nhưng tôi vẫn cảm nhận được nỗi tuyệt vọng khôn cùng. Đã không có duyên phận, sao vẫn run rủi để tôi gặp anh?

Duyệt Oánh cũng nhìn thấy Tiêu Sơn, cô ấy liền nói:

- Tớ về trường đợi cậu nhé!

Duyệt Oánh không biết tôi và Tiêu Sơn đã xảy ra chuyện gì, cô ấy định ninh mảy ngày đó, Tiêu Sơn là người cứu tôi, tưởng tôi và anh cần thời gian để quay lại. Cô ấy không biết giữa tôi và Tiêu Sơn đã xuất hiện rào cản khó mà vượt qua được, tôi và anh không hề có tương lai.

Tôi không muốn gặp riêng Tiêu Sơn, không muốn tiếp tục đẩy mình vào cõi vô vọng, Tiêu Sơn đứng đó mà như xa tận chân trời. Một nơi nào đó sâu thẳm trong tôi bỗng dấy lên cảm giác tê tái âm ỉ, tôi thường trở nên mất lý trí mỗi lần gặp anh.

Tôi làm lui bước theo anh, tự hỏi không biết Tiêu Sơn định nói gì với mình. Chúng tôi bám gót nhau trên vỉa hè tấp nập, anh thông thả cất bước, tôi chậm rãi theo sau. Cuối cùng, anh quay người nhìn tôi, chúng tôi đang đứng trước một cửa hàng McDonald's, anh hỏi:

- Vào ăn không?

Tôi không muốn ăn uống bất cứ thứ gì nhưng có lẽ anh cần một chỗ để nói chuyện. Trong cửa hàng không đông lắm, Tiêu Sơn mua cho tôi một suất ăn và mua cho mình một món đồ uống. Từ đầu đến cuối, anh không hề nháp môi một lần và tôi cũng không đụng đến đồ ăn. Dòng thời gian lặp đi lặp lại, tôi nhớ như in lần đầu tiên mời anh vào McDonald's, người con trai phóng khoáng cởi mở của nhiều năm về trước đã biến mất từ lâu, và

một cái tôi mẫn cảm, hờn nhiên ngày nào cũng bị vận mệnh bóp chết ngay tại ngã rẽ của cuộc đời.

- Từ trước đến giờ anh có rất nhiều điều muốn nói với em, nhưng hình như chúng ta có quá ít thời gian.

Giọng Tiêu Sơn bình tĩnh lạ thường, tôi ngược nhìn anh.

- Anh đã đợi em suốt ba năm, có lẽ trong vô thức, anh vẫn luôn mong có một ngày em quay về. Thi tốt nghiệp xong, anh biết nguyện vọng đại học mà em muốn, lúc đó, bố mẹ khuyên anh đăng ký Đại học H, điểm của anh đủ để giành học bổng của trường H. Nhưng anh khẳng khái muốn ở lại thành phố này. Ở gần nhau như thế, mỗi lần ngang qua trường em, anh lại nghĩ duyên số nhất định sẽ cho anh gặp lại em.

Những chuyện vật vãn xưa kia và cả những lỡ làng của thời cấp ba đã trở thành một đoạn ký ức mờ nhạt, xa xăm, kể cả mọi tình giản đơn mà cô chấp nay đã bị dĩ vãng gửi vào gió. Tôi thấy buồn, thấy khó chịu, tôi không muốn nghe Tiêu Sơn nhắc lại nữa.

- Thôi đừng nhắc nữa, đằng nào cũng qua rồi.

Nhưng Tiêu Sơn không đoái hoài đến lời tôi, anh vẫn kể:

- Anh cố gắng kiềm chế bản thân không đi tìm em vì sợ em đã quên mọi thứ mất rồi, như thế chẳng khác nào tự chuốc lấy ê chề. Hôm sinh nhật Lâm Tư Nhiên, anh muốn tránh mặt cô ấy, nên mới đến chỗ Triệu Cao Hưng ăn cơm. Thật không ngờ... Anh không ngờ mình xui xẻo đến vậy, lần đầu tiên gặp lại nhau thì em đã có Mộ Chấn Phi bên mình. Em vẫn luôn nổi bật dù đứng cạnh người ưu tú nhất. Lúc đó, em và Mộ Chấn Phi nói cười rất rôm rả, cả quãng thời gian cấp ba, chưa bao giờ anh bắt gặp nụ cười ấy trên khuôn mặt em. Anh về trường, thấy Lâm Tư Nhiên vẫn đứng

đợi dưới công ký túc xá, anh và cô ấy ra ngoài uống rượu rồi say khướt. Lần đầu tiên trong đời anh để mình say, bởi anh biết mình vĩnh viễn không đợi được em nữa rồi. Anh tỉnh dậy trong căn hộ của Lâm Tư Nhân, mọi chuyện thế là hết, anh cần phải có trách nhiệm với cô ấy. Lúc đó, bà ngoại bệnh nặng, anh có cảm giác mình đã đứng bên bờ vực thẳm, dù tiến hay lùi thì xung quanh cũng toàn vực sâu. Nghe Triệu Cao Hưng nói em đang nằm viện, anh không ngăn được mình đến thăm em. Lúc ra ngoài, xem đồng hồ, anh đã gặp em trong phòng bệnh tổng cộng bốn phút, chỉ bốn phút đồng hồ. Chắc em vĩnh viễn không biết bốn phút ấy đối với anh xa xỉ xiết bao, nếu ngó lâu hơn một chút thôi, có lẽ anh sẽ mất kiên nhẫn rồi thốt ra những lời kinh khủng. Cứ nhớ đến em là anh lại có cảm giác suy sụp. Sau khi bà qua đời, anh nhớ mình tại căn hộ ở thành phố T, anh cứ nghĩ đi nghĩ lại, tại sao chúng ta lại không có duyên phận, vì tình yêu của anh không đủ nhiều, hay vì vận may của anh quá ít ỏi? Nhưng rõ ràng anh yêu em rất nhiều, thậm chí yêu bằng tất cả sức lực của mình. Lúc em gọi điện cho anh, lúc em nói muốn bỏ đi, anh dắt em đi mà không hề chần chừ. Nếu phải xuống địa ngục thì cùng xuống, nếu phải chết thì cùng chết, nên anh đã đưa em đi. Lúc em ngủ, anh lên mạng đọc được những bài viết ấy, anh thấy mình thật đáng thương. Nhưng anh không cách nào kiềm chế được, anh ra vẻ chẳng biết gì. Đêm ấy, em mơ ác mộng, gào thét gọi tên một người con trai khác, anh nghĩ mình không thể kiềm chế bản thân hơn nữa, anh đã thốt ra những lời quá đáng khiến em bỏ đi. Khi anh đuổi theo em, anh mới hiểu ra, trái tim anh chỉ có em. Anh không dừng lại được dù em đã yêu người khác. Mặc kệ em yêu ai, anh vẫn yêu em. Nhưng không ngờ em lại chịu nhiều khổ sở đến thế, nghe em kể mà lòng anh đau như cắt. Lúc đó anh mới biết, hóa ra bao nhiêu năm qua, không chỉ mình anh đau khổ, mà em cũng vậy.

Giọng anh thấp dần:

- Anh chỉ muốn em biết rằng anh không lừa dối em. Anh biết em rất buồn, nhưng anh nhất định phải nói với em, chưa bao giờ anh lừa dối em.

Tôi nhìn Tiêu Sơn, nhìn người con trai tôi yêu bao năm qua, từ một chàng trai hăng hái thời trung học nay đã trở thành người đàn ông lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò. Anh hơi nhú mày, thậm chí dung mạo tuấn tú ngày xưa nay đã vương đầy phiến muộn. Tôi nghĩ, giá như được vươn tay vuốt phẳng những nếp nhăn trên vầng trán ấy thì hạnh phúc xiết bao.

Cả tôi lẫn Tiêu Sơn đều đáng thương như nhau. Liều xiêu trên đường đời mấp mô, sau một chặng đường dài, tôi để vượt mất anh và chính anh cũng không nắm chặt tay tôi. Đâu phải tình yêu của chúng tôi không đủ lớn, mà là chúng tôi gặp nhau khi còn quá trẻ, thời gian dành cho nhau quá ít nên chưa biết trân trọng tình cảm. Đến khi hiểu ra người kia quan trọng với mình thế nào thì đã không còn cơ hội nữa rồi.

Chuyện ở đời, một đi và không bao giờ trở lại.

Tôi gập tờ giấy ăn trong tay hồi lâu mà vẫn không ra hình thù gì. Bao năm qua, có con thiên nga mà tôi học mãi cũng không gập nổi. Đón lấy tờ giấy trong tay tôi, anh gập một con thiên nga rồi đưa tôi.

Tôi ngậy người nhìn anh, Tiêu Sơn mỉm cười, nhiều năm về trước, anh luôn dành cho tôi nụ cười đó.

- Em còn nhớ không? Lần đầu tiên em mời anh vào McDonald's, lúc anh bước ra từ chỗ rửa tay, tình cờ thấy em lén bỏ con thiên nga vào túi áo khoác, vẻ mặt em lúc đó lúm lét như một gã ăn trộm mà rõ ràng có phải trộm đâu. Lúc đó, anh chỉ mong em có

được cảm giác an toàn và hạnh phúc, anh tự nhủ mình sẽ dốc sức để mang lại hạnh phúc cho em.

Đáy mắt anh đã phủ lớp sương mù man mác:

- Ông Tuyết, xin lỗi em, anh chưa làm được.

Chương 15

Tôi không biết mình đã về trường bằng cách nào. Duyệt Oánh ngồi ở phòng đợi tôi, nụ cười của Tiêu Sơn chòn vòn trước mặt khiến tôi ngẩn ngơ. Giá anh đã hết yêu tôi, giá tôi chưa từng gặp lại anh thì tôi biết mà. Thà anh đã thay lòng đổi dạ, thà anh lừa dối tôi, thà anh ruồng rẫy tôi, thà anh đừng cười với tôi. Nụ cười ấy thế nào nhỉ? Rõ ràng khóe môi anh đã cong lên, mà đường cong ấy buồn biết mà. Giọt nước bên khóe mắt anh như từng nhát dao đâm thẳng vào tim tôi.

Tôi yêu anh nhiều đến thế, tôi đã yêu anh thật nhiều, vậy mà số mệnh lại gỡ tay tôi ra rồi quyết mang anh đi. Anh nói số anh xui xẻo, nhưng đâu biết chính tôi đen đui mới liên lụy đến anh, là tôi khiến anh khổ sở, chính tôi kêu gọi sự day dứt trong anh, còn ai ngoài tôi chắt quá khứ lên đôi vai anh? Đáng lẽ tôi không nên đi tìm anh, chỉ vì tôi ích kỷ nên không nghĩ đến lúc này, anh và tôi lại chia nhau một nỗi khổ tâm.

Suốt đêm dài, tôi thao thức không ngủ được, cũng chẳng thiết ăn uống gì. Duyệt Oánh nghĩ là tôi lo lắng chuyện phẫu thuật nên không biết phải an ủi ra sao. Cô ấy tìm giúp tôi một căn phòng ở bên ngoài, phòng đơn ở máy khách sạn gần trường đã kín chỗ, người ta thường đặt phòng từ giáp Tết. Trong khi Duyệt Oánh chạy đôn chạy đáo tìm phòng trọ thì tôi lại nhốt mình trong ký túc xá, nằm chờ đợi trên giường.

Điện thoại đổ chuông mà tôi cũng chẳng muốn nghe, nhưng điện thoại cứ réo liên tục, tôi đành bật dậy, thấy số lạ, tôi cứ ngỡ người ta

gọi nhâ`m.

Phía đầ`u dây bên kia, giọng một phụ nữ vang lên điề`m đạ`m và dịu dàng. Chị ta gọi tôi là “Đồ`ng tiểu thư”, còn tôi lại không hê` biế`t chị ta là ai, cho đế`n khi chị ta cá`t lời:

- Tôi có thể gặp riêng cô được không? Tôi là vợ của Mạc Thiệu Khiêm.

Tôi giậ`t mình, nín thở, trên đờ`i này, chị ta là người phụ nữ duy nhấ`t khiế`n tôi cảm thấ`y hổ thẹn. Phải mấ`t một lúc lâu sau, tôi mới lắ`p bắ`p:

- Tôi và Mạc tiên sinh... chúng tôi đã cá`t đứt với nhau rồ`i.

- Tôi biế`t. - Chị ta khắ`ng khắ`ng nói. - Nhưng tôi có chuyện muố`n nói với Đồ`ng tiểu thư.

Những chuyện phải xảy ra có trồ`n cũng không thoát, tôi hít một hơi thật sâu rồ`i tự nhủ chẳng việc gì phải sợ cả, đầ`ng nào thì mớ`i quan hệ giữa tôi và Mạc Thiệu Khiêm đã chấ`m dứt rồ`i.

Tôi thay quầ`n áo đi gặp Mạc phu nhân, bên ngoài nhìn chị ta đẹ`p hơn trong ảnh rấ`t nhiề`u nên càng khiế`n tôi thấ`y mặc cảm. Người phụ nữ xinh đẹ`p và thanh tao nhườ`ng này mà sao Mạc Thiệu Khiêm còn lắ`ng nhắ`ng bên ngoài nhi? Lẽ nào như người ta vẫn nói: đàn ông không biế`t thê` nào là đầ`u, hay nói cách khác, bọn đàn ông luôn cảm thấ`y vợ mình không xinh bằ`ng những người phụ nữ khác chắ`ng?

Chị ta mỉm cười, nói:

- Tôi là Mộ` Vĩnh Phi, Đồ`ng tiểu thư cứ gọi tôi là Vĩnh Phi.

Cái tên này gọi tôi nhớ đế`n Mộ` Chấ`n Phi. Cử chỉ của chị ta vô cùng nhã nhậ`n, phong thái cũng có nét hao hao Mộ` Chấ`n Phi,

nhưng khuôn mặt thì không giống nhau. Nếu nói sự tuấn tú của Mộ Châu Phi như mặt trời rực rỡ thì vẻ đẹp của chị ta đúng là ánh trăng trong ngần, chị em nhà này quả là long phượng giữa đời thường.

Tôi cứ có cảm giác lúng túng như thể mình là kẻ trộm đang đồ ỉ diện với khổ chủ, tôi không cố ý nhưng nói cho cùng, một thời tôi và Mạc Thiệu Khiêm đã từng có quan hệ ngoài luồng.

- Thiệu Khiêm là thế đấy, mỗi khi gặp áp lực, đàn ông thường tìm vui bên ngoài, xưa nay, tôi cũng chưa hề phàn nàn. - Sắc mặt chị ta tỏ ra ngán ngẩm. - Trước khi lấy nhau, tôi đã biết anh ấy không chỉ thuộc về mình tôi.

- Tôi và Mạc tiên sinh... - Tôi ngỡ ngàng giải thích. - Không phải như chị nghĩ đâu, thực ra anh ta cũng không hề thích tôi, chỉ có điếu u là...

Tôi cũng không biết nên miêu tả mọi quan hệ dị hợm giữa tôi và Mạc Thiệu Khiêm thế nào để chị ta hiểu, Mộ Vịnh Phi thờ dài, nói:

- Xưa kia chúng tôi kết hôn chỉ vì lợi ích kinh doanh của hai nhà nhưng về sau tôi mới nhận ra tình yêu chân thành của anh ấy. Anh ấy làm nhiều việc buộc tôi phải chú ý, như chuyện Tô San San vài tháng trước... Có lẽ cô cũng không biết...

Thì ra là thế, giờ tôi mới vỡ lẽ. Đương nhiên rồi, Mộ Vịnh Phi đẹp thế này, xuất sắc thế này, tôi mà là đàn ông, hẳn sẽ không tìm được lòng yêu mến chị ta.

- Tôi cảm thấy vô cùng áy náy, những lời đồn trên mạng lại liên lụy đến cả em trai mình. Khi cha tôi nổi giận, tôi mới để ý đến mọi việc. Mạc Thiệu Khiêm thẳng thắn thừa nhận hai người quả thực có qua lại với nhau, lúc ấy tôi mới nhận ra thực chất em trai mình

đang bao biện, che giấu hộ anh ấy. Em tội khờ quá, cậu ấy chỉ sợ tôi buồn lòng.

Nụ cười mím cùng ánh mắt dịu dàng ấy làm tôi chợt nảy sinh lòng ngưỡng mộ. Tôi không ngưỡng mộ lý lịch hơn người của chị ta mà tôi thấy ghen tỵ vì chị ta có biết bao nhiêu người yêu mến, họ ra sức bao bọc, không để chị ta chịu bất kỳ tổn thương nào. Thậm chí một người khó tính như Mạc Thiệu Khiêm mà cũng thể hiện tình yêu với vợ mình một cách thật dị thường.

- Có chuyện này, từ lúc biết được sự thật tới giờ, tôi luôn muốn giúp cô nhưng thoát đầu còn băn khoăn nên còn do dự, hôm nay, cuối cùng cũng hạ được quyết tâm. - Ánh mắt chị ta dịu dàng, thoáng nét áy náy: - Tôi không biết nên giải bày ra sao, hôm nay gặp được cô rồi, tôi mới rõ cô là một người con gái vô cùng đơn thuần, vô cùng đáng yêu, tôi thay mặt Thiệu Khiêm mong cô thứ lỗi, bởi lẽ chuyện này vốn không nên kéo cả cô vào. Nếu như có thể, tôi tình nguyện thay mặt anh ấy lấy hết khả năng mình ra để bồi đắp thương cho cô.

Cả buổi chiều ngày hôm đó, tôi như ngây dại, chị ta kể một câu chuyện rất dài, dài đến nỗi tai tôi ù đi, chẳng vào đầu được gì. Đầu đuôi ngọn ngành dần dần trải trước mắt, thì ra là thế, thì ra vì nguyên nhân đó nên Mạc Thiệu Khiêm mới tìm đến tôi, mới đối xử với tôi như vậy.

Bây lâu nay, tôi cứ đổ lỗi cho số mệnh, mãi chẳng nghĩ ra rằng đằng sau sự việc lại tồn tại một lý do khác nữa.

Tôi chỉ võ đoán có lẽ hẳn cô ý làm quen với tôi, hóa ra đúng là hẳn cô ý thật.

Chỉ bởi chuyện này liên quan đến cả những người đã khuất.

Tôi có cảm giác lợm giọng, buồn nôn, mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng, tôi thấy mình đã quá may mắn, bởi có may mắn thì tôi mới sống được tới ngày hôm nay.

Mộ Vĩnh Phi thấy sắc mặt tôi, liền hỏi:

- Đột ngột tiêu thư, cô vẫn ổn chứ?

Tôi rất ổn và chẳng hề gì, tôi nở nụ cười yếu ớt, thì thào câu cảm ơn vì chị đã kể cho tôi tất cả.

Tôi vấp ngã ở ga tàu điện ngầm, lúc ấy, người qua đường hối hả vội vã, không ai một chìa tay ra đỡ, tự tôi vật lộn bò dậy, đầu gối tuy đau nhưng may còn đi được. Tôi vào ga rồi nhưng quay ra đón chuyến khác, lãng phí hai tiếng đồng hồ trên đường, vẫn chưa về được trường, tôi đành gọi điện báo Duyệt Oánh là mình muốn đi thăm bố mẹ.

Dường như Duyệt Oánh rất hiểu, cô ấy nói:

- Ừ, vậy cậu đi đường cẩn thận!

Có lẽ do đợt tàu Tết vừa kết thúc nên việc mua vé dễ dàng hơn tôi tưởng tượng rất nhiều, có điều vé giường nằm đã hết, tôi đành mua một vé ở toa ghế cứng trên chuyến tàu về Nam. Hành khách trên tàu không đông lắm, cả đêm tôi có thể nằm mẹp xuống bàn ngủ một giấc, trong cơn lơ mơ còn nghe rõ tiếng chào mời của người đẩy xe hàng quà vặt trên tàu đi lướt qua. Giấc ngủ chập chờn kéo dài mãi đến khi trời hửng sáng, nhìn ra ngoài, phong cảnh đã đổi khác. Dòng sông phân nhánh chia cả cánh đồng rộng lớn thành những ô nhỏ xanh mướt, đây chính là Giang Nam mà tôi đã xa cách bấy lâu, ngoài trời lác rác mưa bay, giọt mưa gõ nhịp trên cửa kính cầu bản của toa tàu, vạch lên chúng những vệt nước chảy dài.

Ga tàu đường như luôn là nơi đông đúc, xô bồ, tôi xuống ga, đợi hai lần xe bus, sau đó, thuê một chiếc taxi mới đến được nghĩa trang vào tầm gần trưa, trong nghĩa trang, bố n bề là sự tĩnh mịch.

Tôi đặt bó hoa vừa mua lên phần mộ của bố mẹ. Năm năm trước, chính tay tôi bung hai tiểu sành nho nhỏ đặt hai người an nghỉ tại nơi đây. Cậu cũng chạy qua giúp tôi lo liệu tang sự, lúc đó, tôi suy sụp tuyệt vọng, đã n đo chẳng biết mình có đủ can đảm để sống tiếp không.

Trên bức ảnh khắc trên bia, ánh mắt mẹ nhìn tôi vẫn thật dịu dàng. Mẹ tôi thuộc típ phụ nữ truyền thống, từ hồi tôi học tiểu học, mẹ đã dạy khéo tôi rằng con gái cần biết tự trọng, đừng giao du với bọn con trai một cách tùy tiện. Tôi hiểu lời mẹ dạy, không biết mẹ sẽ buồn lòng ra sao nếu biết những chuyện tôi từng trải qua.

Bố tôi là người ngang ngạnh, bướng bỉnh, khiến mẹ chịu nhiều cực khổ. Tôi vẫn nhớ khi còn bé, đợt chia nhà phúc lợi cuối cùng của cơ quan bố, nhà tôi đủ điều kiện nhưng vì mỗi hiềm khích giữa bố và lãnh đạo cơ quan nên họ kiên quyết không dành chỉ tiêu cho nhà tôi. Tôi đó, bố ra ban công hút thuốc, còn mẹ vừa làm cơm trong bếp vừa khóc thê m.

Ngày ấy, tôi đã hạ quyết tâm phải học thật giỏi, phải đỗ vào đại học hàng đầu, để bố mẹ vui lòng, để bố không phải khó xử.

Bố nói bố sẽ mang lại cuộc sống sung túc cho cả nhà, rồi bố tôi nghỉ việc ở cơ quan, đi làm cho một xí nghiệp tư nhân.

Kể từ đó, đời sống gia đình tôi ngày càng khấm khá. Cả gia đình chuyển sang một căn hộ rộng hơn khi tôi vẫn đang học tiểu học, thậm chí còn mua được xe riêng.

Lúc đó, tôi luôn là học trò cưng của thầy cô giáo, là niềm ngưỡng mộ của bạn bè. Với thành tích tốt và gia cảnh bậc trung, dường như tôi có mọi thứ trong tay.

Tôi không hề hay biết những động tiền ấy từ đâu mà có, tôi cứ đinh ninh bố tôi kiếm được tiền bằng chính sức lực của mình. Mẹ kể bố được ông chủ khen, mà bản thân bố cũng tốt nghiệp trường đại học chính quy, đã có nhiều năm kinh nghiệm ngoài công trường.

Tôi có ngờ đâu thế giới của người lớn lại giả dối đến vậy, tôi có ngờ đâu mình bị lừa bởi chính người cha đáng kính ấy.

Ông nhúng tay làm những việc sai trái, đi ngược lại đạo đức nghề nghiệp.

Có lẽ ngay cả mẹ cũng bị bố lừa dối, giàu giả.

Nhưng thế cũng tốt, cả nhà ngậm đắng nuốt cay cho đến ngày hôm nay, coi như đã được giải thoát.

Tôi không nợ ai cả, mẹ đã dạy tôi rằng đừng bao giờ nợ ai thứ gì.

Tôi gượng cười với mẹ, con vẫn ổn, con không sao cả. Con sẽ nỗ lực làm lại từ đầu để sống một cuộc đời đúng nghĩa.

Vào học được ba ngày, Duyệt Oánh đưa tôi tới bệnh viện. Phẫu thuật không đau mà bản thân tôi cũng không cảm thấy đau đớn, thuốc mê vừa ngấm là tôi ngủ luôn, lúc tỉnh dậy thì đã phẫu thuật xong. Tôi nằm trên giường bệnh truyền nước, có Duyệt Oánh luôn ở bên săn sóc.

Tôi cười với Duyệt Oánh rồi thà nghĩ, may còn có cô ấy ở bên. Duyệt Oánh đeo lên cổ tay tôi một chuỗi hạt bồ đề rồi áp úng nói:

- Ông bố giàu xổi nhà tớ đã cất công lên tận Ngũ Đài Sơn xin hộ tớ chuổi hạt này, nghe nói linh nghiệm lắm, giờ tặng lại cho cậu, chỉ mong từ nay về sau, cậu sẽ bình an vô sự, đừng làm mất uy tín của má y vị cao tăng trên Ngũ Đài Sơn.

Tôi chăm chú nhìn cô ấy, nhẹ nhàng nói:

- Cậu dài dòng văn tự y như mẹ tớ vậy.

Cô ấy phì cười.

Sau khi xuất viện, Duyệt Oánh đưa tôi về khách sạn mà cô ấy đã tìm hộ, chúng tôi ngủ ở đó, hôm sau, cô ấy mới về trường. Buổi sáng, Duyệt Oánh vừa đi chưa được một lúc, bỗng nghe có tiếng chuông cửa, tôi chặc mắt cô ấy lại bỏ quên đồ. Tôi bật dậy khiến vết thương sâu trong bụng nhói đau. Cũng không đau lắm, nó chỉ giống như đau bụng kinh bình thường. Nhưng lòng rầu rĩ, tôi tự nhủ, có những vết thương cả đời khó mà quên được.

Vừa mở chốt, ngay lập cánh cửa bị đẩy mạnh, Mạc Thiệu Khiêm đứng lù lù ngay bậc cửa.

Tôi quên bằng mọi nỗi sợ hãi, chỉ biết thừ người nhìn hắ n trong sững sờ.

Vẻ ngoài của hắ n thật đáng sợ, đôi mắt đục ngầu, vắ n máu đỏ như thể đã thức trắng cả đêm, một dáng vẻ tôi chưa thấy bao giờ. Ánh mắt hắ n nhìn tôi như nhìn một con quái vật khiến lòng tôi hô t hoảng, hắ n từng tuyên bố đừng để hắ n thấy mặt tôi nữa, vậy sao hắ n còn mò đến đây?

Tôi nhúc nhích, định giật lùi về phía sau, hắ n liền chộp lấy cổ tay tôi, siết mạnh, xương cốt tưởng như sắp đứt lìa, đau đến ứa

nước mắt. Hàm dưới hă n căng lên trông thật đáng sợ, toàn thân hă n tỏa ra sát khí đắ ng đắ ng, câu chữ rin rít lách ra từ kẽ răng:

- Cô, tại sao...

Chưa bao giờ tôi chứng kiế n đáng vẻ đáng sợ này của hă n, ngay cả lâ n tôi đề cập đế n vâ n đề chia tay sau khi trở về từ thành phố T, hă n cũng không sừng cô như lúc này. Tôi biế t hă n đang ám chỉ điề u gì, nhưng giờ đây, tôi chỉ cảm nhận được sự bức bối i và luố ng cuố ng, tôi không ngờ hă n biế t tin nhanh thế, càng không ngờ hă n biế t cả nơi này nhưng bất ngờ hơn cả là thái độ dữ dắ n của hă n. Tôi bắ t đầ u lắ p liế m theo phản xạ:

- Chẳng sao cả... Đứa trẻ có phải của anh đâu!

Không ngờ lời tôi nói lại làm hă n tức điên lên, tôi nhìn rõ mô n một đôi đờ ng tử â y co rút lại. Bàn tay hă n siế t chặt, năm khớp ngón tay trắ ng bệch khiế n tôi lập tức có cảm giác khó thở. Hình như hă n muố n bóp chề t tôi bắ ng được:

- Tại sao... Tại sao?

Tại sao? Tôi cũng chẳng biế t tại sao nữa! Tại sao giữa chúng tôi lại có thứ duyên nợ éo le này. Rõ ràng hă n yêu vợ mình say đắ m, sao còn làm tổn thương chị ta bắ ng cách này? Tại sao hă n không biế t nâng niu trân trọng thứ tình cảm chân thành đang có? Tại sao hă n không giế t quách tôi đi...?

Hă n sắ p giế t tôi thật rõ i, tôi gồ ng mình gỡ tay hă n ra nhưng cánh tay â y như một gọng kìm chí mạng đúc từ sắ t. Mọi thứ trong mắ t tôi cứ nhạt nhòa dắ n, thậm chí gương mặt kia cũng trở nên nhập nhòa. Thật không ngờ, cứ tưởng tá t cả ác mộng đã chắ m dứt và giờ đây mình sắ p được làm lại cuộc đời nhưng hóa ra bản thân vẫn chưa được giải thoát. Có lẽ ngay thờ sinh ra ảo giác nên tôi

nhìn khuôn mặt hắ n méo mó, vẹo vọ, trong mắ t tưởng chừng phủ một tâ `ng sương.

Lầ n này tôi chề t chắ c rô `i, trong phổi chẳng còn tạo không khí nào, mọi vật dầ n chìm vào tô `i tăm... Mẹ ơi, con nhớ mẹ lắ m!

Bóng đêm như người mẹ dang rộng vòng tay ấ m áp, đầ y dịu dàng và bao dung đón tôi vào lòng.

Lúc tỉnh dậy, tôi thắ y mình đang nằ m trong bệnh viện, chẳng biế t thứ thuố c đang nhỏ giọt trong ống dẫn dịch kia là thuố c gì, tôi uể oải xoay đầ u trên gố i, thắ y bên giường có một người đang ngồ `i.

Căn phòng tô `i mờ mờ, chỉ bật ngọn đèn nơi đầ u giường, suýt nữa thì tôi nhảy dựng lên.

Mạc Thiệu Khiêm!

Mạc Thiệu Khiêm, hắ n vẫn còn ở đây.

Chắ c hắ n đã muố n giế t tôi nhiề u lâ `n rô `i.

Cả cơ thể hắ n chìm trong bóng tô `i, không cho phép tôi nhìn rõ biểu hiện trên khuôn mặt ấ y, mà tôi như một con chuột gặp mèo, rắ ng lợi va vào nhau lập cập.

Hắ n ngồ `i im bắ t động, còn tôi thắ y mình bả i hoả i và nặng trĩu, tôi đã chịu đựng quá đủ rô `i. Những đè nén bắ y lâu nay tưởng đã hế t, từ nay về ` sau không phải chịu đựng thêm nữa. Nhưng mọi thứ luôn ập đế n bắ t ngờ, tôi nghĩ quả thực đã đủ lắ m rô `i.

- Giờ anh muố n thế ` nào thì tùy, thú thực, từ lâu tôi cũng chẳng thiế t số ng nữa rô `i. Muố n giế t, muố n xử gì thì cứ việc, tôi nhớ mẹ, mẹ con đoàn tụ sớm ngày nào phúc ngày ấ y.

Hắ n vẫn ản mình trong bóng tồ i, không buồ n cựa quậy, cũng chẳng cá t lời.

- Tôi chưa từng nghĩ rằ ng tôi thật sự nợ anh... Tôi luôn cho rằ ng, anh thật ngang ngạnh, cô chá p, tôi không đẹp, không thông minh, cũng chẳng khả ái gì cho cam, vì sao anh không chịu buông tha tôi? Tôi không hề biế t nguyên nhân bồ anh bị xuấ t huyế t não là tại bồ tôi. Ông luôn dạy tôi rằ ng làm người câ n giữ phẩm hạnh. Chỉ vì làm má t lòng cá p trên mà ông giậm chân mãi một chỗ, sau này mới xin vào làm ở xí nghiệp tư nhân. Trong lòng tôi, ông luôn là người cha tuyệt vời, tôi không thể ngờ thế giới của người lớn lại giả đồ i đế n vậy, thật kinh khủng... Tôi thay mặt bồ mình xin lỗi anh, bồ mẹ tôi đã qua đời trong vụ tai nạn giao thông năm năm về trước... Nế u có báo ứ ng, chắ c chừng đó đã đủ rồ i. Trước kia tôi hận anh, hận thấ u xương. Tôi luôn cho rằ ng chính anh là người hủy hoại cuộc đời tôi nhưng giờ mới biế t, thì ra “đời cha ăn mặn, đời con khát nước”, thôi cứ coi như số tôi đáng phải vậy. Anh không đánh cũng chẳng chửi bới, thực ra anh cũng quá tử tế với tôi rồ i. Nế u đổi lại là tôi, ắ t hẳn cả ngày lẫn đêm tôi chỉ nung nắ u ý định giế t chế t kẻ hại cha mình. Anh đồ i xử với tôi như thế này, cũng phải thôi.

Mồ i quan hệ giữa tôi và người đàn ông này cuồ i cùng cũng kế t thúc, cứ coi như tá t cả chỉ là một cơn ác mộng, rồ i sẽ đế n lúc phải tỉnh.

- Muồ n khiế n một kẻ trở nên đau khổ, không nhấ t thiế t phải giế t hắ n, bởi lẽ cái chế t thường là cách giải thoát nhanh chóng, thay vì giế t hắ n hãy đày đọa hắ n trong tuyệt vọng, chỉ thế mới khiế n hắ n số ng dở chế t dở.

Mạc Thiệu Khiêm từ tồ n cá t lời, dường như đã lắ y lại sự bình tĩnh thường ngày, vậy mà tôi thắ ng thồ t, chỉ kịp nghe đúng câu

cuối cùng.

Trong bóng đêm, giọng hấn đánh lại:

- Em cứ yên tâm.

Tôi không căt nghĩa được câu nói cuối cùng ấy là uy hiếp hay chấp thuận? Nói xong, hấn liến quay gót, bỏ ra phía cửa. Ánh sáng ngoài hành lang ủa vào qua khe cửa hé mở, ánh đèn tuýp trùm lên bóng hấn cao to thẳng tắp, dường như lúc ấy, hấn sững lại một giây rồi bỏ ra ngoài đóng cửa phòng lại, chẳng buồn ngoái nhìn tôi lấy một cái.

Tôi mò mẫm lấy điện thoại, gọi cho Duyệt Oánh, cô ấy đang quỳnh quáng định báo công an. Tôi bảo mình đang nằm trong bệnh viện, thế là cô ấy phóng đén ngay, còn chửi mắng oang oang khi chúng kién những vết bầm tím trên cổ tôi.

Tôi nói:

- Thôi đừng chửi nữa, giả sử tớ chết bởi tay hấn cũng đáng thôi.

Duyệt Oánh tròn tròn mắt nhìn tôi, tôi bèn cười gượng rồi nghĩ bụng chuyện này cũng giống mấy tình tiết trong tiểu thuyết thật, Duyệt Oánh đọc tiểu thuyết nhiều như vậy, thế nào cũng tuôn một tràng cho mà xem. Thì ra, Mạc Thiệu Khiêm hận tôi cũng có nguyên do, hấn giày vò tôi là bởi bố tôi tiết lộ cơ mật của công ty cho đối thủ cạnh tranh, bán đứng bố hấn.

Từ lần đầu tiên gặp tôi, biết tôi là con gái của ai, có lẽ hấn đã muón báo thù rồi.

Hấn hủy hoại đời tôi một cách dễ dàng, tôi nghĩ chắc bây giờ, hấn cũng thấy thỏa mãn lắm rồi.

Chương 16

Tôi nằ m viện để bác sĩ theo dõi tình hình thêm một ngày rồi xuấ t viện, còn trẻ nên tôi hồ ì phục rấ t nhanh. Hai tuầ n sau, tôi về trường đi học, suố t ngày nghe bài ca bá t hủ của Duyệt Oánh khuyên tôi nên tĩnh dưỡng hẳn một tháng, nhưng kệ, tôi chỉ sợ bỏ nhiề u tiể t học sẽ đuồi không kịp bài vở.

Trước mặt tôi, Triệu Cao Hưng lỡ miệng kể Mộ Chấ n Phi đã bay về Hồ ñg Kông, hình như nhà anh ta có chuyện. Ban đầ u, tôi chẳng má y bận tâm nhưng sau đó, tôi tình cờ lên mạng đọc được tin tức về một ngân hàng đầ u tư vừa vỡ nợ. Trong tình hình kinh tế suy thoái như hiện nay, ngân hàng vỡ nợ cũng chẳng phải chuyện động trời nhưng tôi biể t Mạc Thiệu Khiêm có kha khá cổ phầ n ở ngân hàng này.

Đại gia cũng có lúc rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng cơ đầ y. Tác động của *Cuộc khủng hoảng cho vay thề chấ p dưới chuẩn* lan rộng toàn câ u, cuộc số ng đúng là có phầ n chậ t vật hơn nhưng dân đen thì đầ u chịu ảnh hưởng nhiề u, nhấ t là đầ m sinh viên cả ngày bận vắ t chân lên cổ, không lên lớp thì cũng phải viể t báo cáo thí nghiệm như tôi.

Thứ Tư này, khoa tôi tổ chức một buổi tọa đàm chuyên ngành tại hội trường khoa, do một chuyên gia ngành Khoa học vật liệu chủ tọa. Cũng như bao sinh viên khác, tôi và Duyệt Oánh háo hức tới nghe giảng, hôm đó cả khán phòng chậ t kín người.

Vị chuyên gia trong ngành Khoa học vật liệu ấy họ Tưởng, cô là hình tượng phụ nữ điển hình của ngành Kỹ thuật, với trang phục gọn gàng đơn giản, tuổi tầm ngoại ngũ tuần. Cô diễn giải các vấn đề chuyên ngành một cách mạch lạc, dễ hiểu, chi tiết, cặn kẽ, gây tác động lớn đến nhiều sinh viên, chẳng mấy chốc, bầu không khí đã trở nên sôi nổi. Giáo sư Tưởng từng công tác nhiều năm tại phòng nghiên cứu vật liệu tiên tiến của Đức, là người có bề dày kinh nghiệm trong ngành, phương pháp nghiên cứu tình huống của cô luôn mang tính thực tiễn cao, khiến tất cả sinh viên đều tập trung lắng nghe, tôi cũng không ngoại lệ.

Đến giữa trưa, tọa đàm mới kết thúc, sở dĩ buổi nói chuyện kéo dài hơn so với dự kiến hai mươi phút là bởi có quá nhiều người đặt câu hỏi. Sau tọa đàm, tôi và Duyệt Oánh vừa rời chỗ ngồi thì thầy giáo đứng giữa lối đi gọi đích danh tên tôi:

- Đồng Tuyền, em nán lại đã.

Chẳng biết có chuyện gì, chặc lại bụng bê trà nước gì đó, nhiều lúc thầy cũng hay đánh đồng đội lễ nghi với đội tạp vụ. Tôi bèn đưa cặp sách cho Duyệt Oánh cầm về trước, còn mình nán lại.

Thì ra thầy bảo tôi ở lại là do giáo sư Tưởng đề nghị. Cô ấy nhìn tôi đầy áy náy:

- Hai cô cháu mình tìm chỗ nào đó vừa ăn vừa nói chuyện được không?

Tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi đưa cô ấy đến Lưu Minh Nguyệt, vốn là khách sạn do trường rót vốn xây dựng, làm nơi chuyên đón tiếp lãnh đạo cấp cao và các chuyên gia đa ngành. Hiện nhiên phòng ăn ở đó xịn hơn căng tin trường gấp n lần. Giáo sư Tưởng bao hẳn một phòng, phục vụ đem thực đơn vào, cô ấy chỉ nhìn lướt qua rồi gọi đại vài món.

Tôi bung cô c trà, lòng thấ p thỏm tự hỏi không hiểu sao vị giáo sư tiế ng tằm lẫ lừng trong ngành, có thâm niên nghiên cứu ở Đức này lại tìm tôi.

Nế u đượ cô ấy chọn làm nghiên cứu sinh thì còn gì bắ ng, khi đó tôi có thể sang Đức, đế n một nơi hoàn toàn mới lạ, chỉ cầ xa đượ nơi này, tôi nguyện vứt bỏ mọi gánh nặng trong lòng, không bao giờ về ã nữa.

Khỏ nỗi làm gì có chuyện tuyệt vời thế , nghĩ đế n đó, tôi không nén đượ tiế ng thở dài.

Giáo sư Tường đễ ý tôi nẫ giờ, cô ấy hơi nhăn mặt khi thấ y tôi thở dài:

- Thanh niên mà thở vấ n than dài gì vậy?

Bấ t giác, tôi ngô ãi thẳng lưng, kính cẩn nghe cô dạy bảo.

- Tình hình Thiệu Khiêm với Mộ Vĩnh Phi gầ n đây có vẻ rấ t căng thẳng, Thiệu Khiêm kiên quyế t đòi ly hôn, cháu cũng biế t cuộc hôn nhân của nó không giố ng như người bình thường, nhấ t là quan hệ thông gia với nhà họ Mộ, chủ yế u vẫn phải cân nhắ c tới lợi ích kinh tế .

Tôi trồ mắ t nhìn giáo sư Tường, rồ t cuộc cô ấy đầ ng nói gì thế ?

- Bản thân cô không thích Mộ Vĩnh Phi, người phụ nữ này quen thói đa mưu tính kế , hơn nữa, thủ đoạn cũng khó lường, trước kia, nế u không vì bấ t đấ c dĩ chấ c Thiệu Khiêm cũng không lẫ y con bé đó.

Giáo sư Tường gỡ kính, đặt xuồ ng, ánh mắ t cô ấy trở nên dịu dàng hơn:

- Đói với một người mẹ, chẳng gì buồn hơn việc con mình không được hạnh phúc.

Tôi nghĩ mình lúc hẳn thật rồi, hoặc tôi chẳng hiểu cô ấy đang nói gì cả.

- Từ nhỏ, Thiệu Khiêm đã là một đứa trẻ có hoàn cảnh đặc biệt, cô và bố nó không hợp nhau, hai người ly hôn từ hồi nó còn bé xíu. Cô thường xuyên ra nước ngoài, một năm họa hoằn lắm mới được gặp con trai hai lần, lần nào mẹ con gặp nhau, thằng bé cũng lằm lằm, ít nói nhưng bản thân vô cùng nhạy cảm. Bây giờ, cứ nghĩ đến là cô lại thấy đau lòng, nó theo bố từ nhỏ, cuộc sống hậu như không hề có tuổi thơ, thú vui duy nhất là được ngồi bên cạnh nghe bố họp hành. Bản thân thằng bé có niềm đam mê hóa học giống cô nhưng nó vẫn chọn ngành Quản trị kinh doanh theo mong mỏi của bố. Năm nó hai mươi tuổi thì bố mất, Thiệu Khiêm phải bỏ học về nước, lúc đó, cô đã nghĩ có lẽ đời nó chẳng còn tìm thấy niềm vui nào nữa. Con trai cô vốn già trước tuổi lại rất mất cảm, tình cảm của nó dành cho người bố đã khuất vốn khác người nên nó dồn hết nhiệt huyết vào công việc quản lý sản nghiệp bố để lại. Tình hình lúc bấy giờ rất tệ, vài cổ đông lớn câu kết với nhau, muốn tách lẻ công ty, sau đó vất vả lắm nó mới giành được sự ủng hộ của nhà họ Mộ và cái giá phải trả là cuộc hôn nhân với Mộ Vịnh Phi. Cô không ủng hộ nó làm thế, nhưng nó nói với cô rằng nếu đánh mất sự nghiệp của bố thì cả đời này nó không bao giờ tha thứ nỗi cho bản thân mình. Năm đó, nó mới hai mươi hai tuổi. Khi cô về nước tham dự hôn lễ của con trai, buổi tối trước hôm cưới, nó nói với cô: “Mẹ ơi, cả đời này, con không bao giờ biết thế nào là hạnh phúc nữa”. Ruột gan cô đau như cắt, nó lấy vợ mà như một sự hy sinh vậy, nó không yêu Mộ Vịnh Phi nhưng Mộ Vịnh Phi chỉ lăm le kiểm soát nó. Hai đứa cãi vã ngay đêm tân hôn, rồi từ đấy bắt đầu sống riêng. Mộ Vịnh Phi giỏi đủ mọi chiêu trò nhưng Thiệu Khiêm

không thể yêu nổi con bé đó. Con trai cô là người cô chấp, cô biết nó sẽ đạt được thành công trong sự nghiệp, có điều bản thân nó không bao giờ cảm nhận được hạnh phúc. Hai năm trước, nó lạm dụng rô-iốt đầu nghiên thuốc giảm đau, lúc phát hiện thì đã quá muộn, cô lôi nó sang nước ngoài suốt nửa năm, ra sức bắt nó cai bả được. Lúc đau đớn nhất nó ôm cô rô-iốt khóc, nó nói rằng nó không có hạnh phúc, người không có hạnh phúc sống ở đời này còn có ý nghĩa gì? Nhưng cô là mẹ nó, cô không cho phép con trai mình sa vào những thứ đó, cô gửi tặng con mình một chú chó dòng Samoyed vừa đầy tháng làm quà, tên tiếng Trung là Đáng Yêu, cô chỉ mong loài động vật nhỏ bé ấy có thể mang lại cho nó sự lạc quan, vui vẻ.

Từng lời cô ấy nói giống như sét đánh ngang tai, tôi không căt nghĩa được cũng chẳng tiếp thu được. Tôi cảm thấy sự việc quả thật quá sức tưởng tượng, hóa ra vị giáo sư nổi tiếng này là mẹ của Mạc Thiệu Khiêm và cô ấy đang ngồi trước mặt tôi, giải bày tâm sự về con trai mình. Nghe cô ấy nói thì Mạc Thiệu Khiêm quả thật giống như một kẻ hoàn toàn xa lạ, loại sống ở đời không có đố thủ như hã n, loại máu lạnh vô tình như hã n mà lại đau khổ, khóc lóc, nghiên thuốc giảm đau ư? Con người ấy hoàn toàn không phải Mạc Thiệu Khiêm mà tôi từng quen biết, câu chuyện cô ấy kể cũng khác xa với những gì Mộ Vịnh Phi từng tâm sự, nói cách khác thì mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu không được hòa thuận. Sự nhớ lâu Mạc Thiệu Khiêm đưa mình thuốc giảm đau, tôi thấy rùng mình.

Đố với tôi, Mạc Thiệu Khiêm chỉ là một con ác mộng.

Tôi hoàn toàn không muốn nghe đến cái tên ấy như một phản xạ vô điều kiện.

Phục vụ bắt đầu đưa món lên, giáo sư Tưởng kể thêm vài chuyện nữa, chủ yếu về Mạc Thiệu Khiêm nhưng tôi chẳng để vào đầu

được câu nào, tôi chỉ mong tránh xa được con người ấy như tránh xa một mối hiểm nguy đầy tai vạ. Ngoài nhục nhã và đau đớn ra, hẳn chẳng mang lại cho tôi thứ gì.

Sau cùng, cô Tường nhẹ nhàng tiếng thở dài, hỏi:

- Cháu không định tha thứ cho nó sao?

Tha thứ cho hẳn ư?

Không, cả quãng đời còn lại, tôi chỉ mong sao giữa mình và hẳn đừng có bất kỳ cuộc gặp gỡ nào nữa. Tôi chỉ mong hẳn tha cho mình, tha cho những việc bố tôi từng làm rồi mãi mãi gạt tôi ra khỏi trí nhớ.

Giáo sư Tường nhìn tôi bằng vẻ mặt rầu rĩ, cô ấy thở dài rồi nói:

- Thôi vậy, cháu cứ quên những gì cô nói ngày hôm nay đi.

Rời khỏi Lâu Minh Nguyệt, tôi đi bộ qua lối nhỏ ven hồ về ký túc. Bên bờ hồ Minh Nguyệt có không ít học sinh đang ngồi đọc sách, cũng có nhóm đang tán gẫu hoặc ngắm suối nắng. Tháng Hai xuân sớm, hành dương liễu mới chỉ nhú ra những sợi xanh non mà hoa mai trên đồi vẫn chưa hé nở.

Đi được nửa vòng bờ hồ, thấy chân mình rệu rạo, tôi tìm một ghế đá, ngồi quay mặt về phía mặt trời.

Nắng đầu xuân choàng lên thân mình một cảm giác ấm áp, năm tháng thoi đưa, mùa xuân đã gõ cửa rồi đó. Nửa tháng nữa thôi, hoa mai trên đồi sẽ đua nở, đến lúc ấy hương thơm ngát ngây lan tỏa ngàn dặm, tiếng người nô nức gần xa, người ta rủ nhau đến đây thưởng hoa, chụp ảnh đôi.

Đương nhiên bây giờ chỉ có lựa thừa khách vắng lai, làm gì có ai để tìm hoa sớm vậy chứ?

Nă ng lan tỏa âm áp khiên tôi lười biếng không buồn nhúc nhích, chỉ muốn ngủ một giấc, tỉnh dậy sẽ quên hết những chuyện đã xảy ra trong ba năm qua, kể cả là Tiêu Sơn hay Mạc Thiệu Khiêm.

Tôi muốn quên hết mọi thứ.

Cuối tuần, tôi không về nhà cậu, suốt hai năm qua tôi luôn cố gắng hạn chế qua lại nhà cậu. Ban đầu thì bởi Mạc Thiệu Khiêm nên tôi sợ cậu đoán ra ngọn ngành, về sau em họ đi du học, mẹ cũng xin nghỉ để sang đó chăm sóc em, thế nên tôi càng không tiện ghé qua nhà cậu.

Hai ngày nghỉ cuối tuần, ký túc xá vắng lặng, Duyệt Oánh cũng ra ngoài với Triệu Cao Hưng. Ngồi một mình buồn chán, tôi đành lôi từ mới ra học, ngoại trừ học hành ra, tôi chẳng biết làm gì khác. Năm ngoái tôi thi IELTS, điểm cũng tạm tạm nhưng kết quả chỉ có hiệu lực trong vòng hai năm, tôi nghĩ năm nay sẽ thi lại vì năm ngoái tôi cũng chỉ muốn thử cho biết mà thôi. Sau khi tốt nghiệp, đa số sinh viên ngành này sẽ chọn con đường xuất ngoại, tha hương biệt xứ hiện đang là ước ao lớn lao của đời tôi, thà đến một nơi xa lạ, không ai quen biết để làm lại cuộc đời.

Tôi chỉnh điện thoại sang chế độ rung, mãi đeo mp3 nên không để ý điện thoại đang rung bần bật trên bàn, một lúc sau mới nhận ra. Thấy số máy gọi đến là một thuê bao cố định quen thuộc, tôi liền tắt nguồn di động.

Chẳng bao lâu sau, đến lượt điện thoại phòng đồ chuông. Phòng tôi ai này đều có di động nên chẳng mấy khi đựng đến máy bàn, vậy mà giờ đây, nó lại reo âm ì như thể cháy nhà, tôi liếc số máy gọi đến rồi cũng ngắt luôn dây điện thoại.

Năm rưỡi, tôi xuống lầu đi lấy nước, tiện thể mua cơm. Sân trường vào dịp cuối tuần vắng tanh, lấy nước không cần phải xếp hàng. Tôi khệ nệ một tay xách nước, một tay cầm cặp lồng về ký túc xá, xa xa thấy có bóng người đứng đợi dưới lầu.

Tôi định quay lưng bỏ đi nhưng người đó nhanh mắt thấy tôi, liền gọi với:

- Ông tiêu thư!

Tôi đứng đưng nói:

- Xin lỗi, tôi không biết ông.

Quản gia của Mạc Thiệu Khiêm nói:

- Đáng Yêu chết rồi ạ!

Đáng Yêu chết rồi à?

Chết rồi thì đã sao? Tôi cũng đâu ưa gì con chó đó.

- Mạc tiên sinh đang bệnh.

Rồi sao nữa? Khó lắm tôi mới thoát được hấn. Cứ tạm cho là tôi nợ hấn nhưng cũng thanh toán sòng phẳng từ lâu rồi mà.

- Cậu ấy không chịu đi bệnh viện, phiền Ông tiêu thư ghé thăm cậu ấy một chuyến, được không ạ?

Tôi nhìn người đàn ông trước mặt mình, áo quần phẳng phiu, dáng đứng thẳng tắp, như thể bấy lâu nay vẫn vậy. Tôi theo Mạc Thiệu Khiêm đã ba năm nhưng thậm chí người đàn ông này tên là gì tôi cũng chẳng biết, có điều lúc nào ông ta cũng xuất hiện đúng lúc rồi sắp xếp mọi việc trong nhà quy củ đâu ra đấy. Mấy kẻ

làm công ăn lương cho Mạc Thiệu Khiêm để có một kiểu này, ai cũng có tác phong hao hao hấn.

Cười cùng tôi buộc phải lên tiếng:

- Chẳng phải ông từng học các lớp huấn luyện quản gia kiểu Anh rồi đó sao? Anh ta ốm thì các người đưa anh ta đi bệnh viện, không thì mời bác sĩ đến nhà, Mạc Thiệu Khiêm giàu có như thế ông ngại cái gì?

Sắc mặt người quản gia vẫn bình thản, dáng dấp vẫn tao nhã, lịch thiệp, thậm chí ông ta còn rất uyển chuyển nói:

- Thưa Ông tiêu thư, phiên cô ghé thăm cậu ấy một lần này.

- Tôi và anh ta thôi nhau từ lâu rồi, tôi không muốn lại gặp anh ta nữa.

Tôi cảm thấy vô cùng ngán ngẩm, tại sao đám người này cứ hùa nhau kéo tôi về với quá khứ mà tôi đang cố gắng quên đi? Kể cả Mạc Thiệu Khiêm có lần dùng ra đây thì liên quan gì đến tôi? Tôi chưa vỗ tay vui mừng vì tôi biết rõ mình nợ hấn, những chuyện đây qua lâu rồi, tôi đã thanh toán nợ nần xong xuôi rồi.

- Ông về đi, Mạc Thiệu Khiêm có phải trẻ con lên ba đâu, ốm thật thì ông cứ đưa đến bệnh viện là xong, lo gì, anh ta có trừ tiền lương của ông đâu.

- Mạc tiên sinh không biết tôi đến đây.

Quản gia dường như đã hơi ngán ngẩm:

- Là tôi tự đến, thực ra dạo này không một ai trong nhà dám nhắc tới cô. Hôm Đáng Yêu chết, Mạc tiên sinh ôm nó trong bệnh viện thú y cả một đêm, hôm sau, bảo tôi cho Hương Tú nghỉ việc. Lỗi

chẳng phải do Hương Tú làm việc tấ c trách, mà bởi cứ gặp cô á y là lại nhớ đế n Đáng Yêu nên cậu á y không muố n thấ y Hương Tú nữa. Xưa nay, cậu á y vô n là con người như vậy, không một ai dám nhấ c đế n Đáng Yêu, cũng như không một ai dám nhấ c đế n cô trước mặt cậu á y, lâ n này quả thực bê tấ c lấ m tôi mới phải đế n tìm cô, chứ bình thường tôi không dám quấ y quả thê này.

Tôi chẳng muố n nghe ông ta huyền thuyên nữa, liê n nói:

- Com của tôi nguội rô i đây này, cảm phiê n ông để tôi đi ăn com đã.

- Thưa Đô ng tiểu thư. - Nhìn mặt ông ta dường như thoáng về nhẫ nhục. - Cô đã làm đơn xin hỗ trợ học phí lẫn đơn xin học bổng.

Tôi quay phắ t đầ u, nhìn ông ta.

- Học bổng có được xét duyệt hay không còn phụ thuộc vào ngân sách mà Mạc tiên sinh là thành viên hội đô ng quản trị. Còn ngân hàng cô làm đơn xin hỗ trợ học phí, có lẽ cô không biế t cậu á y cũng có cổ phầ n ở đó.

Mẹ kiế p! Câu chửi này tưởng quên lâu rô i, vậy mà giờ vẫn bật được ra. Đám làm thuê cho Mạc Thiệu Khiêm cũng là một lũ khô n nạn y chang hắ n, hế t uy hiế p rô i lại dụ dỗ, chẳng còn trò nào hay hơn.

Tôi tức lộn ruột, nói:

- Thì tôi xin ngân hàng khác, tên họ Mạc đó tưởng mình là thánh chấ c.

- Thưa Đô ng tiểu thư, tôi chỉ hy vọng cô đế n thăm cậu á y, ngoại trừ việc đó ra, tôi không yêu câ u gì cả, chỉ câ n đế n thăm cậu á y là được.

Quản gia vẫn bóng gió nói:

- Tính ra cũng đỡ vất vả hơn việc phải làm lại đơn xin hỗ trợ học phí.

Được lắm! Kể cả có uy hiếp hay dụ dỗ đi chăng nữa cũng đừng hòng tôi chịu thua. Nhưng vẫn phải công nhận lời ông ta nói cũng có lý, nếu phải xin hỗ trợ học phí lại từ đầu, đừng nói đến việc có được thông qua hay không, mà cứ nghĩ tới quá trình làm thủ tục lần phê duyệt đầy phức tạp và lãng phí thì đó là tôi đã oái ăm rồi.

Tôi đành theo lão quản gia về, vừa đặt chân qua ngưỡng cửa, tôi đã có ý nghĩ bột phát muốn quay đầu bỏ chạy. Hao hơi tốn sức lắm mới thoát được nơi này, giờ quay về khiến tôi có cảm giác mình đang chui đầu vào một cái cũ.

- Mạc tiên sinh đang ở trên tầng. - Quản gia đi trước dẫn đường. - Trong phòng ngủ chính ạ!

Cửa phòng ngủ khóa im im, quản gia gõ cửa nhưng bên trong lặng thinh, không một âm thanh, cũng chẳng động tĩnh. Quản gia lại gõ thêm vài lần, rồi nói với vào:

- Thưa Mạc tiên sinh, Đông tiểu thư về rồi ạ!

Tôi chúa ghét lời ăn nói này của quản gia, bèn gờm mắt nhìn ông ta, nhưng ông ta lại coi như không thấy, chỉ nín thở nghe ngóng động tĩnh trong phòng.

Không một âm thanh, có lẽ Mạc Thiệu Khiêm đang ngủ.

Quản gia hỏi tôi:

- Thưa Đông tiểu thư, tôi có nên gọi người đến cạy cửa không? Từ tối hôm qua đến giờ, Mạc tiên sinh vẫn chưa ra ngoài, cậu ấy

đang sốt cao nhưng không chịu ăn và uống thuốc, tôi chỉ e xảy ra chuyện.

Hỏi tôi làm gì? Chuyện này vốn chẳng dính líu gì đến tôi, tôi đứng đưng nói:

- Ông thích cạy thì cứ cạy đi.

Quản gia gọi thợ điện nước đến, chẳng mấy chốc đã cạy được cửa.

Trong phòng tối om, đèn không bật mà cửa sổ cũng kéo kín mít, chẳng nhìn thấy gì. Quản gia đứng đằng sau bèn đẩy nhẹ tôi:

- Vào đi thôi.

Tôi bị đẩy hăng chân mấy bước, tiến vào phòng, cẩn thận quan sát một vòng xem đây có phải là một cái bẫy không. Gã Mạc Thiệu Khiêm này lắm trò lắm, trước nay hẳn quen thói vui buồn thất thường, tôi còn là con gái của kẻ thù giết cha hẳn, có khi hẳn thấy tôi chưa chịu đủ giày vò cũng nên.

Tôi tiến lại gần mới thấy Mạc Thiệu Khiêm đang ngò ì im lìm như một pho tượng trên giường, mặt hướng về phía cửa sổ nhưng rèm cửa kéo kín mít, hẳn ngò ì đây làm trò gì không biết!

Tôi nghĩ thế này chắc là xong rồi, đằng nào thì ông quản gia cũng bảo tôi chỉ cần đến gặp là được. Tôi ngoái đầu, thấy ông ta đứng ngoài cửa phất tay ra hiệu, tôi đành lê bước chân, tiến lại gần.

- Thưa Mạc tiên sinh!

Hẳn vẫn ngò ì bất động.

- Mong anh rộng lòng bỏ qua, tôi không biết anh còn nắm cả quyển phê duyệt học bổng, thậm chí quỹ hỗ trợ học phí, anh cũng có quyển từ chối hẳn một lý do vớ vẩn nào đó.

Tôi nói dầy mịa mai:

- Nhưng mà tôi cũng lười đối ngân hàng lắm, họ bảo tôi đến thì tôi đến thôi. Anh có gì sai bảo xin cứ nói thẳng, nếu thích thì tôi lên giường với anh thêm một lần nữa cũng chẳng sao, chẳng lẽ nào tôi cũng đủ tàn tạ rồi, thêm hay bớt một lần có là gì đâu. Mong sao khiến anh hài lòng. À vâng, còn chuyện này nữa, mẹ anh cũng đến gặp tôi, theo lời bà kể thì anh như một đứa trẻ thật đáng thương...

Nghe tôi nhắc tới mẹ hẳn, bây giờ, hẳn mới khẽ động đậy, ngược mắt nhìn lên:

- Đáng Yêu chết rồi!

Quên mất, con chó đó là quà mẹ hẳn tặng mà.

Nhưng vì một con chó mà buồn lòng thế này, thật chẳng giống Mạc Thiệu Khiêm chút nào. Nói thực, nhìn hẳn trở trời ngò rồi đó, so với kẻ tôi quen bấy lâu nay thì rõ như hai người hoàn toàn khác nhau. Trong suy nghĩ của tôi, Mạc Thiệu Khiêm của ngày xưa là loại ác bá lộng hành, quý tha ma bắt, làm gì có chuyện bơ vơ không nơi nương tựa như ngày hôm nay, nhìn hẳn thế này tôi bỗng có cảm giác tội nghiệp.

Ôi thôi, cho tôi xin! Rắn độc mà cũng tội nghiệp sao? Tôi có phải nông dân đâu⁽¹⁾! Tôi đưa mắt quan sát hẳn. Bóng tôi trong căn phòng nham nhở nhưng vẫn đủ để thấy đôi gò má hẳn ứng đỏ như có men rượu, quản gia nói hẳn đang sốt, mà sốt cũng có khả năng đỏ mặt, huống hồ còn có đôi chỗ nứt nẻ trên vành môi khô tróc trắng ớn kia, nhìn có vẻ đang ốm thật đấy.

Chắc tôi nhìn hấn quá lâu nên ánh mắt hấn cũng đổ về phía tôi, nhìn một lúc, hấn mới hỏi:

- Sao em lại ở đây?

- Ông quản gia hết mục trung thành của anh sợ anh sắp chết, nằng nặc đòi tôi đến thăm anh bằng được.

Hấn nhìn lảng đi chỗ khác, cất giọng thản nhiên:

- Ông ta chỉ vẽ chuyện, giờ em đi được rồi.

Được lắm, thế này mới giống Mạc Thiệu Khiêm mà tôi quen.

Không biết tại sao tôi lại thờ phào nhẹ nhõm, gã khôn dị hợm này rất có khả năng khiến người ta ức chết, may thay tôi thoát được rồi.

Vừa đi được hai bước bỗng nghe sau lưng có tiếng đồ rầm, tôi ngoái đầu nhìn đã thấy Mạc Thiệu Khiêm nằm sóng soài, bất động dưới sàn nhà.

Tôi giật nảy mình, ngó ra ngoài cửa không thấy quản gia đâu. Tôi đã n đo chốc lát nhưng vẫn quay lại xem thế nào, thấy hai mắt hấn nhắm hờ, ngực khê nhấp nhô, toàn bộ phần cổ đỏ gấc. Tôi giật mình khi giờ tay chạm vào cái trán nóng ran của hấn. Xem ra hấn ốm thật rồi, quản gia nói không sai.

Tôi chạy xuống tìm quản gia, ông ta lập tức gọi điện thoại cho tài xế, sau đó hai người họ đưa Mạc Thiệu Khiêm đi bệnh viện. Tôi định về trường thì quản gia khẩn khoản:

- Đòng tiêu thư, cô cũng đến bệnh viện luôn nhé?

Tôi không thể kìm nén hơn nữa:

- Ông bảo tôi chỉ cần đến thăm là được rồi cơ mà. Ông gọi cho vợ anh ta đi, hoặc gọi cho mẹ anh ta ấy, tôi chẳng là gì của anh ta cả, sao ông cứ bắt tôi phải làm này làm nọ thế, với cả anh ta có muốn gặp tôi nữa đâu.

- Lúc cô bị thương, Mạc tiên sinh đưa cô đi bệnh viện, đến giày còn chẳng kịp mang, chính tôi xách giày với quần áo đến bệnh viện cho cậu ấy. Cô nằm trong phòng phẫu thuật khâu vết thương, còn cậu ấy xử lý vết thương ở phòng cấp cứu... Thực ra hôm đó, mảnh sành cũng găm cả vào chân Mạc tiên sinh. Nhưng cậu ấy vẫn bế cô xuống tầng, chân phải bị thương mà dọc đường vẫn chăm chăm nhìn chân ga, về sau mảnh sứ ấy găm sâu thế nào cô có biết không? Hôm đó, dáng đi của cậu ấy khác ngày thường thế nào cô có biết không? Cậu ấy quan tâm cô như thế mà sao cô lại không thể đưa cậu ấy đến bệnh viện?

Tôi nghĩ người nghe quản gia hùng hổ nói một tràng những câu chát vãn. Tôi nhớ lần mình ngã đè lên đồ ng mảnh sứ đúng là hấn mặc nguyên áo ngủ đưa tôi tới bệnh viện, nhưng hôm đó tôi không để ý chân của hấn, càng không biết hấn bị thương, bấy lâu nay, hấn có bao giờ nói với tôi đâu.

Tôi ghét hấn, tôi hận hấn, vết thương ở chân kia, tôi không biết thật. Tôi i đó, hấn còn dè bủ bảo tôi làm phiền hấn ngủ, tôi nói mình đau thì hấn nhét cho tôi viên thuốc. Giờ mới biết thì ra hấn vẫn dùng loại thuốc giảm đau đó... Hấn nghiện morphine, chứ thuốc giảm đau bình thường làm gì có tác dụng.

Những lời của quản gia khiến tôi không thể phản bác được, sự lằng nhằng giữa tôi và Mạc Thiệu Khiêm quả thực là một món nợ dai dẳng, bó tôi nợ hấn, hấn nợ tôi, tôi nợ hấn, một vòng luân quản khiến tôi chẳng biết đường nào mà lẩn.

Chúng tôi đến bệnh viện, bác sĩ chẩn đoán hấn bị viêm phổi, tình hình rất nguy kịch, cần lập tức nhập viện điều trị.

Bộ trí phòng bệnh ổn thỏa, quản gia vội về nhà lấy đồ, nhờ tôi ở lại chăm sóc Mạc Thiệu Khiêm. Tôi nhập nhòm trong phòng bệnh, chốc chốc lại nhìn đồng hồ, lo lắng sắp đến giờ ký túc đóng cửa, chỉ sợ không về kịp.

- Em về đi.

Giọng nói trầm khàn vang bên tai, tôi ngẩng lên mới biết Mạc Thiệu Khiêm đã tỉnh. Hấn nằm trên giường bệnh, tay cầm ống truyền dịch, râu lún phún một màu nhàn nhạt dưới cằm. Trong ánh đèn phòng bệnh, dáng vẻ gầy rộc ấy gợi cho người ta có cảm giác vô cùng xa lạ.

Tôi nói:

- Quản gia nói khoảng mười giờ ông ấy sẽ quay lại, giờ đã mười rưỡi rồi, có lẽ tắt cửa đường.

Hấn không đoái hoài, chỉ lặp lại lời mình:

- Em đi đi.

Tôi nói:

- Tôi biết anh không muốn gặp tôi, thực ra tôi cũng chẳng muốn gặp anh. Anh yên tâm, ông ấy quay lại tôi sẽ đi ngay.

Mạc Thiệu Khiêm chặc tức lắm, tôi biết thừa hấn lên cơn kiêu gì, mu bàn tay hấn đã nổi đầy những đường gân xanh. Ánh mắt hấn trăn trăn nhìn lên trần nhà, không thèm liếc tôi nữa. Thực ra tôi chẳng muốn ở lại đây thêm một giây nào, hấn thấy tôi chướng mắt bao nhiêu thì tôi càng không muốn nhìn mặt hấn bấy nhiêu.

- Tôi gặp mẹ anh, bà có kể chuyện về Đáng Yêu, thôi, anh đừng buồn nữa. Lúc nào lại mua con chó khác mà nuôi, anh dư dả tiền bạc, mua bao nhiêu chẳng được.

Tôi bỗng thấy mình thật khôi hài, còn khuyên nhủ Mạc Thiệu Khiêm cơ đấy. Hấn là người tôi ghét cay ghét đắng, chỉ mong sao cả đời này không còn nhìn thấy hắn nữa. Có lẽ tình trạng hiện giờ của hắn đã khiến tôi vô cùng kinh ngạc, chỉ vì một con chó mà đau lòng đến nỗi viêm phổi rồi nhất quyết không chịu đi khám. Về yếu đuối giờ mới bộc lộ của hắn khiến tôi cảm thấy hắn cũng là người trăn mắt thịt, biết ốm đau, biết thương cảm, không còn đáng về “sống ở đời không đố kỵ” như hồ i xưa nữa.

Hấn không để ý đến tôi nên tôi cũng biết đi về im lặng. Nỗi buồn của bậc đại gia đâu đến lượt tôi an ủi, hắn có ốm thôi mà cũng đã nhón nháo cả lên, thậm chí một nhân vật chẳng còn dính dáng gì tới hắn như tôi mà cũng bị lôi đến để chăm sóc hắn.

Căn phòng chìm vào tĩnh lặng đến nỗi tôi gần như nghe rõ mô n một tiếng kim đồng hồ nhúc nhích trên cổ tay hắn, nghĩ bụng đó chẳng qua chỉ là ảo giác của mình thôi. Chiếc đồng hồ Tourbillon chẳng khác nào bản thân hắn, từng linh kiện chuẩn xác đến mức đáng sợ, gần như không bao giờ phạm sai lầm. Tôi nghĩ, việc hắn ngã bệnh đúng là một kỳ tích, giống như chiếc đồng hồ kia tự nhiên xảy ra sự cố, đồng hồ hàng hiệu mà cũng hỏng ư?

Cuối cùng, hắn mở miệng, thốt ra thứ âm thanh lãnh đạm, không mang chút cảm xúc nào.

- Đáng Yêu là Đáng Yêu. Đòi con khác thì đâu phải là Đáng Yêu nữa, chẳng bao giờ em hiểu được điều đó.

Có gì mà không hiểu chứ?

Đời này chẳng ai căt nghĩa được chữ “mắ t mát” rõ hơn tôi. Tôi mắ t bồ mẹ, mắ t Tiêu Sơn, mắ t đi cuộc số ng đáng có. Nhưng tôi vẫn đề nén được tá t cả những niề m đau á y.

Khóe mắ t tôi đỏ hoe, tôi hận con người này, tôi hận hắ n. Hắ n luôn khơi lại mọi chuyện vào đúng lúc tôi muố n quên đi tá t cả, chính những lúc tôi tưởng mình đã thoát thì hắ n lại xuấ t hiện. Tôi gắ t lên:

- Khác gì đâu, cũng chỉ là một con chó thôi mà!

Âm thanh của hắ n tron tuột như con rắ n độc đang trườn mình:

- Khác gì đâu, Tiêu Sơn cũng chỉ là một thắ ng đàn ông.

Hắ n dám mở miệng nói đề n Tiêu Sơn, nỗi đau á y làm tôi suyế t hóa rồ . Tôi không cho phép, tôi câ m hắ n được phép nhắ c đề n Tiêu Sơn. Tôi đứng phắ t dậy, siế t chặt bàn tay thành nắm đắ m:

- Đùng có nhắ c đề n anh á y trước mặt tôi, anh muố n gì hả?

- Sao nào, thắ y xót à?

Ánh mắ t hắ n vẫn đắ m đắ m nhìn lên trắ n nhà, khóe miệng nhế ch một nụ cười ghê tởm:

- Mộ i tình đầ u của em chán em rồ i à? Ruồ ng rắ y em rồ i à? Tôi đoán kế t quả cũng thế cả thôi. Thắ ng đàn ông nào chịu đự ng được? Em số ng chung với tôi những ba năm, thậm chí còn phá thai...

Tôi nhảy bỏ đề n, bóp cổ hắ n, mớ dây dợ truyề n dịch vương vúi quanh người, dường như lúc á y tôi dồ n hế t sức lực muố n bóp chế t hắ n. Tôi hận gã đàn ông này, chính hắ n cướp đi của tôi tá t cả, giờ lại khinh khinh chế giểu tôi.

Hắ n chỉ dùng một tay mà đã chop gọn hai cánh tay tôi, kim tiêm trên mu bàn tay xiêu vẹo từ lúc nào, khiế n máu chảy ngược lên ó ng truye`n nhưng cái nhìn đầu đầu của hắ n vẫn xoáy vào má t tôi, thoáng nét cười buồ n:

- Giờ đế n lượt em muồ n bóp cổ tôi cơ đầ y? Bắ y lâu nay, tôi chỉ muồ n bóp chề t em! Đau chưa, giờ em đã thắ y đau chưa?

Tôi gồ ng mình thì hắ n giật phắng mũi kim vương vịu, tóm lắ y tôi. Tay tôi bị hắ n ghì thật chặt, dán vào ngực mình, nụ cười đợng bên khóe môi vẫn tàn nhắ n mà đượm buồ n:

- Biế t đau thế` nào rồ i chứ? Khi người em yêu không yêu em, khi người em yêu hận em... Đau chưa, giờ em đã thắ y đau chưa?

- Mạc Thiệu Khiêm!

Tôi ức đế n nghẹn cổ. Có trời mới biế t hắ n không chiế m đượ tình cảm của Mộ Vịn Phi thì liên quan gì đế n tôi, hắ n phát rồ vì yêu vợ thì liên quan gì đế n tôi mà hắ n cứ phải trút lên đầ u tôi thế này?

- Giờ em lại gọi tên tôi cơ à?

Cái ghì chặt của hắ n đầ y nhúc nhồ i và vẻ mặt khô sở của tôi dường như chính là điề u hắ n muồ n thắ y. Ánh má t hắ n từ trên cao đổ xuố ng như chèn ép tôi.

- Chỉ những lúc điên lên, em mới chịu gọi tên tôi. Thật lòng, tôi nhiề u khi chỉ muồ n dồ n ép em, cứ phải dồ n em vào đường cùng, để xem lúc đó em còn gọi Tiêu Sơn đế n cứu mình nữa hay không. Thật lòng, tôi muồ n nghiề n nát em ra để xem trái tim em hình thù thế` nào. À mà em làm gì có trái tim, tim em đặt ở chỗ Tiêu Sơn rồ i còn đâu, tiế c thay cậu ta lại không câ n em.

Câu nói cuối cùng ấy khơi gợi trong tôi một cơn đau đớn tột độ, tôi bật khóc thành tiếng:

- Anh muốn gì hả? Cứ cho là bố tôi nợ anh, nhưng ông ấy đã mất từ lâu rồi, cả bố lẫn mẹ tôi đều đã qua đời lâu rồi. Ba năm là quá đủ, anh còn muốn gì nữa? Anh từng bảo anh chán ghét tôi rồi cơ mà, mất hứng với tôi rồi cơ mà, đừng để anh thấy mặt tôi nữa cơ mà...

Hắn chỉ cười khẩy:

- Em tưởng tôi thích em à? Chẳng bù cho cậu em, vừa nhìn thấy những chứng cứ trong tay tôi đã cuống lên bảo tôi muốn làm gì em cũng được. Thậm chí ông ta còn chủ động gợi ý cho em đi làm gia sư. Có loại cậu như thế, em cũng may mắn nhỉ? Ba năm qua, em tưởng mình vĩ đại lắm à? Em tưởng mình đang hy sinh vì người thân à? Em tưởng em cứu được cả nhà cậu à? Em không ngờ năm đó, chính ông ta dâng em cho tôi chứ gì? Em là cái thá gì chứ? Chỉ là món đồ chơi tôi chơi chán rồi thôi. Em tưởng tôi yêu em thật đấy chứ?

Những lời hắn tuôn ra như làn đạn vừa khít rịt vừa gập gáp, lao tới tấp về phía tôi, cơ thể vốn chẳng chịt những vết sẹo cũ đang lên da non nay lại thêm tàn tạ, nham nhở. Tôi quên cả giấy giụa, chỉ biết ngây dại nhìn hắn.

Hắn cười tươi rói:

- Không ngờ chứ gì? Ở đời có thứ gì mà tiền không mua được? Ở đời có ai mà không ích kỷ? Chỉ có mình em là khờ thôi, chỉ có em khờ dại để người ta đùa bỡn mà thôi.

Môi tôi run rẩy, dường như mọi thứ đang quay cuồng trước mắt, tôi chẳng thể nào tin được:

- Anh đừng lừa tôi.

Hắ n buông tiêng cười khẩy đầ y khoái trá.

- Phải, tôi đang lừa em. Ở đời có ai chưa từng lừa em? Loại người ngố c nghé ch như em ché t một vạn lầ n cũng không khôn ra được.

Tôi giận run người, thậm chí giọng cũng lạc hẳn đi:

- Tôi có ché t một vạn lầ n thì cũng đáng đời tôi thôi, cái tội ngây thơ á u trĩ ché t là đúng! Tôi bị anh lừa, bị người đời lừa, thậm chí bị người thân lừa. Nhưng có một người vĩnh viễn không bao giờ lừa tôi, kể cả chúng tôi không thể đé n được với nhau đi chắ ng nữa nhưng tôi bié t anh á y tuyệt đố i không bao giờ lừa mình. Nhưng anh thì sao chứ? Anh số ng ở đời đáng đé người ta lừa phỉnh, chắ ng một ai thật lòng với anh đâu, chắ ng một ai yêu anh đâu!

Tôi sục nhớ tới Mộ Vĩnh Phi, liề n thố t ra những lời nguyê n rửa độc địa nhấ t:

- Né u có báo úng, loại người như anh đáng phải ở vậ trọn đời trọn kiế p, chắ ng được ai yêu! Nhưng anh cũng đừng đé ý làm gì, đầ ng nào thì anh cũng chắ ng bao giờ hiểu thề nào là yêu, thề nào là lương thiện, thề nào là tô t đé p!

Đôi mắ t hắ n đắ m đắ m nhìn tôi không chớp, khoảnh khắ c á y, tôi đĩnh ninh có lẽ hắ n sẽ bóp ché t mình. Nhưng hắ n không hê` nhúc nhích, chỉ có cái nhìn hắ n lên sự mãnh liệt kinh người. Tôi cũng nhìn lại hắ n không chút kiềng dè, gò má hắ n đỏ ửng, hơi thờ hầ m hấp phả vào mặt tôi, tay tôi bị hắ n túm chặt vẫn còn nguyên cảm giác nóng ran. Tôi nghĩ giả như lúc này hắ n muố n gié t mình thật thì mình chạy cũng chắ ng thoát. Vậ mà vào phút chót, hắ n không hê` ra tay.

Sau đó, hắ n buông tôi ra, ngã lưng xuô ng giường đầ y mệt mỏi, hình như mắ t đã nhắ m nghiê n.

Không muố n ở đây thêm giây phút nào nữa, tôi lao ra khỏi phòng bệnh, định về ký túc xá.

Tôi nhớ Duyệt Oánh, tôi muố n gặp cô ấy, người bạn duy nhấ t của tôi không bao giờ bán rẻ tôi.

Cứ nghĩ đế n những gì Mạc Thiệu Khiêm nói là tôi không nén được run rẩy, cứ nhớ tới cậu là tôi không ngăn nổi mình run lên, sự hy sinh ba năm qua của tôi là hoàn toàn đáng giá, nhưng nếu đó là sự thật... Không, những gì Mạc Thiệu Khiêm nói không bao giờ là sự thật.

Hắ n hận bồ tôi, rồi giận cá chém thớt với tôi thôi, hắ n bỏ thuố c ngũ vào trà rồi cưỡng bức tôi, ép tôi làm tình nhân của hắ n, hắ n hủy hoại cả đời tôi.

Người duy nhấ t tôi hận là hắ n, chỉ hắ n mà thôi.

Người đưa thư

Chỉ khi tuyế t neo mình ngoài khơi xa

Thậm chí cả khi đôi chân mệt nhoài vẫn cá t bước ra đi

Anh nói không trở lại và em nói nên như thế

Gạt gánh nặng tâm lý sang một bên,

hoặc vững tin vào tình yêu

Anh là ngọn tuyế t cao, em là con đường dài

Chỉ sợ mặt trời ló ra, chia lìa đôi ta

Lâm Tịch

Chương 17

Tôi chẳng nói chẳng rằng trở về trường.

Tôi cũng không đi chứng thực bất kỳ chuyện gì, vì tôi không muốn gọi lại vết thương cũ thêm nữa, chỉ mong sao mọi chuyện đã đi vào dĩ vãng.

Dường như tôi đang trải qua một mùa lê thê nhát trong cuộc đời. Mỗi độ hoa mai nở, cả trường lại huyên náo khác thường. Tôi vui mình giữa bầu không khí nô nức như một sinh viên bình thường. Thực ra, tôi mong mỗi ngày này từ lâu lắm rồi, không cần bận tâm tiếng chuông điện thoại, không phải giấu giếm gì. Tôi nỗ lực ghi nhớ mọi lời giảng của thầy cô, chuyên tâm làm thí nghiệm, chăm chỉ viết báo cáo. Tôi so sánh tất cả các trường đại học ở nước ngoài dù nổi tiếng hay không nổi tiếng, tìm hiểu điều kiện phù hợp với chuyên ngành của mình để xin học bổng du học.

Suốt mùa xuân, thời gian trôi với tôi dường như đã ngưng đọng tại đó, từ thứ Hai đến thứ Sáu, tôi lên lớp liên miên, mọi thứ trùng lặp mà đơn giản. Hai ngày nghỉ cuối tuần, ký túc xá vắng tanh, không một bóng người, tôi bèn lên thư viện ngồi, phòng tự học lúc nào cũng xếp kín những quyển sách giữ chỗ, tôi chọn một chỗ sát cửa sổ.

Tôi thích ngắm những cây hòe gai xanh tươi, um tùm ngoài cửa sổ. Cuối mùa xuân, nơi đây sẽ bung nở những chuỗi hoa trắng ngần, hương thơm phiêu dạt nồng nàn từng chùm, rủ mình như vô vàn cánh bồ câu trắng muốt. Có lúc ôn bài mệt nhoài, tôi ngẩng

đâu nhìn màu xanh biếc rọi xiên bên cửa sổ, phóng tầm mắt ra xa, thấy thoáng thấy dãy núi mờ mờ nơi ngoại ô thành phố.

Khi hoàng hôn buông xuống, ráng chiều lãnh đãng, núi non hóa tím ngắt mà bầu trời hiện ra vẫn xanh thẳm lạ lẫm, nhuộm màu mây rực rỡ sáng ngời, đẹp đến nỗi khiến người ta phải ngây ngất. Lúc đó, bụng tôi đói giờ sôi ùng ục, tôi khoác cặp, xuống căng tin. Tôi băng qua một sân cỏ lúc nào cũng đông nghịt người đá bóng. Mùa xuân là mùa lý tưởng của thành phố này, mà ở trường tôi, mùa xuân cũng là mùa gọi nhiều tâm trạng u sầu, ly biệt nhất, con đường râm mát không ngớt những tập người tụm năm tụm ba, bá vai, bá cổ hát vang, họ là sinh viên năm thứ tư sắp tốt nghiệp đang trên đường ra công Tây ăn liên hoan chia tay.

Tôi thứ Sáu trong căng tin có món khoai lang tím, đồ ăn ở căng tin lúc nào cũng nhếch nhác, cầu thả, khoai bỏ vào lò, hấp qua loa đại khái rồi đổ ra một cái chậu inox to để bán. Tôi mua một suất ăn kèm cháo, bẻ miếng khoai làm đôi, thấy đường vân mịn màng tím biếc, nhìn còn đẹp hơn cả củ dền⁽¹⁾. Tôi cắn một miếng, sự nhớ ra trước đây, Đàng Yêu rất thích món này, cứ cách mấy ngày, Hương Tú lại mua khoai cho nó ăn. Tôi luôn thấy lạ là tại sao Đàng Yêu chỉ thích ăn khoai lang mà không động tới đồ ăn cho chó? Tôi vốn không thích con chó đó, nó cũng chẳng ưa gì tôi. Nhưng nó từng cứu mạng tôi, chính là lần tôi rạch tay đó. Nếu nó không sủa văng lên, chắc tôi đã chết lâu rồi.

Tôi cũng không hỏi ông quản gia Đàng Yêu chết thế nào.

Phòng tự học đông hơn so với ban ngày, từ tán cây rậm rạp ngoài cửa sổ có một loài côn trùng bay vọt vào, đậu lại trên trang sách, ánh đèn tuýp đổ xuống đôi cánh trong suốt, lò mờ một màu xanh lá. Lúc lật sách, nếu không để ý, nó sẽ kẹp lại ngay tại trang đó, tạo

thành một tiêu bản bỏ túi nho nhỏ. Tôi thổi phồng, thổi nó bay đi, rồi dùng bút gạch chân tiếp phần trọng điểm.

Từ khu ký túc xá đã xa vắng lại tiếng hát của mấy sinh viên năm tư đang quá khích. Sắp xa trường nên họ cứ vừa cười vừa khóc, tiếng hát chen lẫn tiếng đùa vui. Tôi có cảm tưởng trái tim mình đã trở cứng như đá và hoàn toàn miễn dịch. Đến lúc tôi rời xa nơi này, chắc cũng chẳng có bất kỳ cảm xúc gì đâu nhỉ? Bởi bây giờ tôi đã muốn bỏ đi lắm rồi.

Tháng Tư, kết quả thi IELTS lần này khá hơn so với lần trước. Duyệt Oánh nói:

- Cậu điên đến nơi rồi Đông Tuyền, thi từng ấy điểm làm cái gì hả?

Tôi cười nói:

- Cậu mà thi thì điểm còn cao hơn tớ.

Duyệt Oánh không thi IELTS vì Triệu Cao Hưng không định đi du học. Đạo này, cô ấy còn sâu đời hơn cả tôi, bố cô ấy phản đối việc yêu đương với Triệu Cao Hưng, vì Triệu Cao Hưng là sinh viên thể dục thể thao và cậu ấy không hề có hứng thú với kinh doanh, vẫn đề mà u chốt vẫn là bác ấy muốn sau này Triệu Cao Hưng đến ở rể.

- Tư tưởng của bố tớ rõ là phong kiến hủ bại. Tớ tức nói bố đi mà để thêm con riêng ấy, thế là bố tớ nổi sung lên, mắng tớ bất hiếu.

- Thế cậu định sao? - Tôi hỏi.

Duyệt Oánh hằm hằm nói:

- Đấ u đế n cùng chú. Tớ biế t thừa ông ấ y có con thê nào đượ nũa, kể cả bây giờ có con thì cũng muộn rô i, thê nào chẳng có ngày chịu thua, cho phép tớ yêu Cao Hưng.

Cuộc chiế n giữa hai bô con Duyệt Oánh vô cùng ác liệt, bô cô ấ y cắ t tắ t cả các thê loại thê tín dụng, thậm chí số điệ n thoại của cô ấ y đặ ng ký theo tài khoản dịch vụ toàn câ u của bô cũng bị cắ t.

Duyệt Oánh tức tồ c đi mua sim mới, sau đó nhắ n tin thông báo đố i số cho tắ t cả bạn bè. Cô ấ y vừa nhắ n tin vừa hờn đố i nói với tồ i:

- Đùng hờn tớ báo số mới cho ông ấ y, xem ông ấ y có tìm nỏ i tớ không.

Tồ i biế t có khuyê n giải cũng vô ích nên chỉ cảm thán vài câ u:

- Bô cậu còn số ng để mà giận đố i, còn tớ, muố n hờn đố i bô cũng không đượ nũa.

Duyệt Oánh ngắ n ra rô i rầ u rĩ nói:

- Đùng thê mà, chúng mình đi làm thêm kiế m tiề n đi. Tiề n tiêu vật của tớ sắ p hế t rô i.

Vớ i danh tiề ng trường tồ i, tìm việc làm thêm không khó. Chỉ câ n lên mạng, vào mấ y trang chuyên đặ ng tin tuyê n gia sư, điề n thông tin cơ bản là chẳng mấ y sẽ nắ m chắ c cơ hội trong lòng bàn tay. Đố i thủ cạnh tranh duy nhấ t phải kể đế n là sinh viên ngành Sư phạm, Duyệt Oánh cắ m hờn nói:

- Ai khiế n họ học nghê gõ đầ u trẻ ấ y chứ, trong khi bọn mình toàn học phân tử với điề u chế ...

Nghề gia sư là nỗi ám ảnh cả đời của tôi nên từ bây giờ đến giờ, tôi thôi hẳn những công việc dạy dỗ kiểu này, chỉ chú tâm tìm những việc khác.

Tôi và Duyệt Oánh tìm được việc làm tạm thời tại một triển lãm, công việc chủ yếu là cung cấp tư liệu cho triển lãm, rất đơn giản, không đòi hỏi nhiều kỹ năng. Chúng tôi chạy qua chạy lại giữa kho và khán đài, lúc cần thì hỗ trợ phát tờ rơi, điền bảng điều tra, sắp xếp hồ sơ của khách hàng... Mới làm được nửa ngày, hai bên hông đã tê rần, bạn tôi mắt tôi mũi, đến cơm trưa cũng ăn vội vàng. Duyệt Oánh bên bị hơn tôi nghĩ nhiều, thậm chí cô ấy còn chẳng phàn nàn lấy nửa câu, bây giờ lâu nay, tôi cứ nghĩ cô ấy là tiểu thư con nhà giàu, không quen khổ sở, giờ đây cô ấy khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác.

Triệu Cao Hưng hoàn toàn không hay biết việc chúng tôi đi làm thêm, Duyệt Oánh nói:

- Kể ra thì thể nào anh ấy cũng xót ruột rồi ngăn cản cho mà xem, tở sao nở tiêu tiền của anh ấy chứ.

Tôi thấy mừng thay cho Duyệt Oánh, cô ấy gặp được người mình yêu mà người ta cũng yêu cô ấy, cô ấy hạnh phúc hơn tôi biết nhường nào, hai người họ có thể kiên trì phấn đấu bên nhau.

Triển lãm có quy mô lớn, nhiều công ty đặt gian hàng đại diện, thu hút nườm nượp khách đến tham quan. Bạn nhất là chiều thứ Bảy, cỗ hòng tôi khản đặc vì nói nhiều. Gian hàng bên trái là một công ty kinh doanh máy lọc nước, nhân viên bên đó đang bận bê cốc, chào mời khách hàng thưởng thức đồ uống. Lúc thưa người, gian bên đó qua chỗ chúng tôi, chào hỏi:

- Em ơi, qua uống cốc nước không?

Duyệt Oánh chạy qua, mang hai cốc nước về. Vừa uống, cô ấy vừa thì thầm:

- Ước gì gian hàng bên cạnh bán bánh mì nướng, tớ đói lắm rồi.

Giữa lúc vất vả thế này, chỉ có mình cô ấy mới có thể lạc quan đến vậy, khiến người khác phải phá lên cười.

Buổi tối, dọn dẹp lúc tan ca, Duyệt Oánh gằn như dán mình vào ghế, không gượng dậy nổi:

- Trời đất ạ! Chưa bao giờ đi giày cao gót mà phải chạy tới chạy lui nhiều như ngày hôm nay.

Chị giám đốc phụ trách gian hàng, cũng chính là người tuyển chúng tôi vào làm, nhìn xuống chân Duyệt Oánh cười cười, rồi bắt thành tình cúi thấp hơn, buột miệng hỏi:

- Em đi giày Chanel two-tone⁽²⁾ đấy à?

Duyệt Oánh tỏ vẻ thản nhiên, nhắc chân cao hơn cho chị ấy nhìn:

- Hàng fake loại một, mua trên Taobao đấy ạ, nhái giống quá chị nhỉ?

Tôi phục sát đất tài nói dối của Duyệt Oánh, nói thế mà mặt cô ấy vẫn dửng dưng như không.

Trưa hôm sau, gian hàng của tôi và gian kế bên cùng gọi cơm hộp. Hôm nay, Duyệt Oánh đẹp luôn màn chào hỏi, chạy luôn sang bên đó bê về mấy cốc nước. Tôi thấy cô ấy đứng bên đó to nhỏ khá lâu, liền tò mò hỏi:

- Chuyện trò gì với người ta mà lâu thế?

Duyệt Oánh đá lông nheo với tôi:

- Trai lạ hỏi số điện thoại của cậu đây.

- Vớ vẩn!

- Ở này, thật đây! - Duyệt Oánh thì thào, chỉ cho tôi xem. - Trai lạ kia kia, mặt mũi sáng sủa nhìn cũng hợp mắt đây!

- Cậu đừng có cho số điện thoại của tớ lung tung.

Duyệt Oánh vừa và com vừa nói:

- Đương nhiên, cậu chưa đồng ý sao tớ dám? Nhưng cậu cũng thử cho biết đi, yêu râu t có lợi cho sức khỏe. Mà tên Tiêu Sơn kia cũng thật là, dạo này lại biệt tăm biệt tích, phí công cậu nhớ nhưng hã n má y năm trời.

Tay tôi run lên, bao lâu nay, cứ nghe nhắc đến Tiêu Sơn là tôi lại nhói lòng, nổi đau ăn sâu vào xương tủy, nhiễm vào mạch máu, nay đã trở thành một căn bệnh nan y, không thuốc chữa.

Phải chăng trái tim mình đã nguội lạnh, cả đời chẳng thể yêu ai khác?

Làm thêm má y ngày nữa, hai đứa tôi kiếm được khoảng vài trăm tệ, đồng với Duyệt Oánh, số tiền đó chỉ như muối bỏ bể. Trước kia, chẳng bao giờ thầy cô ấy buồn phiền vì thiếu tiền, còn nay, cô ấy ghi sổ hằng ngày, mua gì cũng phải dè sẻn. “Ông bố đại gia xối” nhà cô ấy từng gọi điện đến ký túc xá nhưng Duyệt Oánh nhất quyết không chịu nghe, tôi đành nhận máy họ rồi lập liếm nói:

- Cháu chào bác! Duyệt Oánh đến lớp tự học rồi ạ!

Đâu đây bên kia truyên đến một giọng dửng dưng, đều đều:

- Vậy à? Cháu nói với nó, tuần này nếu nó không về nhà thì sau này khỏi cần về nữa.

Sao đại gia nào cũng có tác phong hao hao nhau thế nhỉ? Tôi đang cảm khái thì đâu đây bên kia đã cúp máy. Tôi thuật lại nguyên văn với Duyệt Oánh, Duyệt Oánh tỏ vẻ chố ng đố i ra mặt:

- Không về thì sao nào? Tại ông ấy mà mẹ tớ qua đời, tớ còn chưa tính số đâu.

Lúc Duyệt Oánh gặp chuyện, tôi cứ đinh ninh cô ấy đi chơi với Triệu Cao Hưng. Mãi đến khi Cao Hưng gọi điện, tôi mới biết thì ra “ông bố đại gia xối” đợi quá nửa tháng chưa thấy Duyệt Oánh về, liền sai người đến bắt cô ấy, bọn chúng nghênh ngang bỏ đi, lúc chúng tôi phát hiện ra thì họ cũng sắp về tới nhà rồi.

Triệu Cao Hưng bực bội, tức tở c mua vé máy bay đuổi theo tới tận nhà Duyệt Oánh. Tôi nóng ruột, đoán chắc di động của Duyệt Oánh bị bố cô ấy tịch thu rồi, gọi mãi mà không liên lạc được. Bố cô ấy còn sai người đến bệnh viện làm giấy chứng thực rồi viết đơn xin phép cho Duyệt Oánh tạm nghỉ vài tháng với lý do tình hình sức khỏe của cô ấy không ổn định. Trường tất nhiên là đồng ý, giờ chúng tôi có báo cảnh sát cũng vô ích.

Tôi lo cho Triệu Cao Hưng, chốc chốc lại nhả n tin hỏi cậu ấy đã gặp Duyệt Oánh chưa nhưng cậu ấy vẫn bặt vô âm tín. Đến hôm sau, tôi mới nhận được điện thoại của cậu ấy gọi về từ sân bay.

- Tớ về rồi đây.

- Gặp được Duyệt Oánh chưa?

- Gặp rồi.

Tôi thở phào, nhưng nghe giọng Triệu Cao Hưng có vẻ không được thoải mái:

- Vê` trường rô`i tớ kể cho mà nghe.

Chuyện là, Triệu Cao Hưng đé`n nhà Duyệt Oánh, “ông bó` đại gia xổi” của cô á`y tuy không ngăn cản, thậm chí còn cho phép họ gặp mặt, nhưng vẫn ra điề`u kiện cuố`i cùng:

- Muố`n ở bên con gái tôi, cậu câ`n chứng minh bản thân mình trước đấ.

- Cậu làm thê` nào để chứng minh?

Triệu Cao Hưng cười khỏ:

- Ông á`y đưa tớ ba bản hợp đờ`ng, chỉ câ`n tớ giao dịch thành công một trong ba, coi như tớ đạt tiêu chuẩn.

Tôi vừa nghe đã biế`t chuyện này không hê` dễ dàng. Lúc xem ba bản hợp đờ`ng á`y, tôi càng thấ`u hiểu bó` Duyệt Oánh đúng là hoành hợ hão huyề`n. Trong ba bản hợp đờ`ng á`y, một bản là chuyển nhượng mỏ than, một bản là sáp nhập công xưởng gang thép, bản còn lại là xây dựng xưởng hóa chấ`t công nghiệp.

- Thời đạ`i nào rô`i, làm gì còn ai chuyên nhượng mỏ than nữa? Than quặng bây giờ chính là mỏ vàng, mà kể cả có chắ`ng nữa thì tớ biế`t bàn bạc gì với người ta? Chả nhẽ cứ chìa hợp đờ`ng ra cho người ta ký à? Tớ chả hiểu gì cả... Còn bản hợp đờ`ng sáp nhập xưởng gang thép này, lúc ở sân bay tớ đã lên mạng tìm hiểu, trong trường hợp này, trước tiên phải tìm luật sư, sau đó phải liên hệ với Ủy ban giám sát quản lý tài sản quố`c hữu. Bản hợp đờ`ng xây dựng xưởng hóa chấ`t kia mới khó, để làm được, tớ phải đàm phán với chính quyề`n địa phương, thậm chí còn liên quan đé`n quy hoạch thành phố` ...

Tôi cũng hiểu thế là hết hy vọng rồi. Dù Triệu Cao Hưng có chọn bản nào đi chăng nữa thì cậu ấy cũng không đủ khả năng để đàm phán, ký kết. Chúng tôi chỉ là những sinh viên quen, trong khi mấy vụ này không những dính dáng đến thương mại mà còn đòi hỏi mối quan hệ rộng nữa.

- Bô cô ấy bảo, muốn làm rõ ông ấy cần phải có thực lực, mỗi cái hợp đồng con con cũng không làm xong thì đừng hòng mơ tới Duyệt Oánh.

- Duyệt Oánh nói sao?

- Cô ấy nói bô mình quá vô lý, tự dung lời những điều kiện phi lý này ra lừa tở. Nghe thế, bô cô ấy liền sa sầm mặt mày rồi nói chấp nhận chuyện chúng tở mới là điều phi lý. Tở sợ Duyệt Oánh khó xử nên sau cùng vẫn chấp nhận. Dù chỉ là một phần trăm hy vọng, tở cũng sẽ nỗ lực hết mình.

Chưa bao giờ tôi thấy Triệu Cao Hưng ủ rũ như lúc này. Triệu Cao Hưng kể cậu ấy đã gọi điện sang Hồng Kông, tham khảo ý kiến của Mộ Chấn Phi, tôi hỏi Triệu Cao Hưng:

- Mộ Chấn Phi nói gì?

- Anh ấy cũng khó xử, về mặt kinh tế, anh ấy không thể quyết định thay bô mình được, suy cho cùng những việc này đâu phải chỉ chục vạn, trăm vạn là xong.

Gia cảnh Triệu Cao Hưng cũng chỉ ở mức trung bình, bô mẹ không đủ sức giúp cậu ấy giải quyết việc này. Nghĩ mãi không ra, Triệu Cao Hưng bèn ôm đầu khổ sở:

- Giá mà họ hàng nhà tở có ai giàu có thì đỡ quá. Chí ít cũng giới thiệu được cho tở vài mối...

Tôi im bật, bởi lẽ tôi sợ nhớ, thực ra mình có quen một gã rât giàu.

Nhưng cả đời này, tôi không muốn gặp lại hắn nữa.

Buổi tối, tôi nằm trên giường, nhìn sang chiếc giường trống trơn đối diện. Duyệt Oánh là người không thích khoe mẽ, nhiều lúc trông cô ấy chẳng khác gì những sinh viên bình thường. Ban đầu, bố Duyệt Oánh mua riêng cho cô ấy một căn hộ gần trường, nhưng về sau cô nàng hoạnh hợ, bố t bố mình phải treo biển cho thuê.

Duyệt Oánh từng nói:

- Chẳng đâu bằng ký túc, sống ký túc mới là sinh viên đại học!

Sở dĩ tôi thích ở ký túc là vì có Duyệt Oánh. Đợt tập quân sự năm nhất, hai đứa tôi đã trở nên thân thiết. Lúc đó, cô ấy hào phóng cho tôi dùng chung lọ kem chống nắng, lọ kem chống nắng đã t tiền đã hết ngay trong đợt tập quân sự ấy, nhưng chúng tôi vẫn đen nhem như hai cục than. Chúng tôi cùng đi mua cơm, đi lấy nước, lên lớp làm thí nghiệm, còn dắt dúi nhau ra công Tây ăn cánh gà nướng, uống trà sữa uyên ương. Mùa đông thì thay nhau canh quản lý ký túc xá để cảm lạnh, hè về liền quay sang dùng máy xua muỗi. Tôi đi học ôn, luôn giữ chỗ hộ cô ấy, lên lớp cô ấy cũng giữ ghế cho tôi. Chúng tôi đều là con một nhưng thực lòng, tôi luôn coi Duyệt Oánh như chị em ruột thịt của mình.

Từ trước tới nay, Duyệt Oánh chưa hề coi thường tôi. Kể cả khi tôi nói dối cô ấy, dù cái chết của mẹ khiến cô ấy vô cùng đau đớn, nhưng cô ấy vẫn tin và lên mạng giúp tôi phân trần.

Người bạn như thế, tôi chỉ có một mà thôi.

Tôi luôn cảm thấy may mắn bởi nếu so sánh, cô ấy hạnh phúc hơn tôi rất nhiều. Cô ấy gặp được người mình yêu mà cả hai cùng chung nhịp đập con tim. Tôi luôn quan niệm, hạnh phúc của Duyệt Oánh chính là hạnh phúc của mình, cuộc đời tôi đã bi đát lắm rồi, may sao bạn tôi lại được hạnh phúc hơn tôi.

Tôi trằn trọc suốt một đêm, sáng sớm hôm sau, tôi bật dậy, vã nước lạnh lên mặt, nhìn vào gương, chợt nhận ra mặt mũi mình xám xịt, chẳng thấy nét thanh xuân phơi phới đâu nữa. Mới ba năm mà nhìn tôi còn già hơn người ngoài ba mươi. Tôi hai mươi mốt tuổi, mang trong mình một trái tim già cỗi của bà lão bảy mươi, tám mươi. Trước đây, tôi luôn có dự cảm, một ngày nào đó, mình sẽ tỉnh dậy với mái đầu bạc phơ, thế là cuộc đời đã trôi qua...

Tôi ngò ì xuống cạnh bàn, sau một hồi suy nghĩ miên man mới cầm máy, bấm số.

Đây là lần thứ hai tôi gọi vào số máy này, lần trước, hẳn không bấm t máy và lần này cũng vậy.

Tôi thu dọn sách vở để lên lớp, buổi sáng có bốn tiết mà tiết nào cũng là môn bắt buộc.

Sau tiết thứ ba, điện thoại trong cặp tôi rung lên bần bật. Màn hình hiển thị một dãy số vô cùng quen thuộc, tuy trước nay tôi không lưu trong danh bạ nhưng vẫn biết đó là ai.

Tôi liếc nhìn thầy giáo đang chăm chú viết công thức trên bục giảng, rồi đi ra ngoài từ lối cửa sau, chạy ra cuối hành lang mới dám nhận điện thoại. Chạy nhanh nên thở hổn hển, tôi thoáng nét sững sờ khi nghe giọng Mạc Thiệu Khiêm, tưởng như mình vừa sa chân vào cõi mộng.

Cứ tưởng hắ n không bao giờ nghe điện thoại, không ngờ hắ n còn gọi lại.

Hắ n nói thẳng vào đề` :

- Chuyện gì thế` ?

Tôi sượng sùng đáp:

- Anh rảnh chứ? Tôi có chuyện muố n gặp anh.

Đầ u đây bên kia chìm vào im lặng trong thoáng chồ c. Tôi nghĩ bụng, có lẽ hắ n dập máy rô` i cũng nên, dù sao mô` i quan hệ giữa chúng tôi từ xưa đề` n nay cũng chẳng vui vẻ gì, hơn nữa, hôm đó ở bệnh viện, tôi còn chửi rửa hắ n một cách thậm tệ.

Một lúc sau, tôi mới để ý thắ y hắ n đang hỏi thư ký, hình như đang sắ p xế p lịch trình. Giờ này chắ c hắ n đang ở văn phòng, xung quanh vô cùng yên tĩnh, thậm chí tôi còn nghe loáng thoáng thắ y tiế ng thư ký.

- Chiề u mai, nế u có chuyện quan trọng, em có thể đề` n sân bay gặp tôi.

Tôi cuố ng cuồ ng hỏi:

- Anh bay lúc má y giờ?

- Tầ m ba, bồ n giờ.

Nói xong, hắ n cúp máy ngay. Chiề u mai trở ng tiế t, tôi có thể đề` n sân bay. Mà tầ m ba giờ là chuyế n bay đi hay chuyế n bay đề` n nhi? Tôi cũng không chắ c lắ m, đành quyế t định ăn xong bữa trưa sẽ đi ngay đề` n sân bay, ôm cây đờ i thả vậ.

Tôi mượn ba bản photo hợp đồng của Triệu Cao Hưng, lấy có có người quen làm kinh doanh, định đưa anh ấy xem rồi nghĩ cách giúp. Xem ra Triệu Cao Hưng cũng nôn nóng đến nỗi có bệnh thì vãi tứ phương, cậu ấy không hỏi han nhiều, liền đi photo hợp đồng đưa tôi.

Một giờ trưa ngày hôm sau, tôi đã có mặt tại sân bay, chờ đến tận sáu giờ mà vẫn không thấy bóng dáng Mạc Thiệu Khiêm. Chẳng biết hắn ra từ cửa nào, tôi bèn đến quầy bán vé hỏi, nhưng biết hỏi gì trong khi thông tin về chuyến bay lần hãng bay đều không có. Tôi gọi vào máy hắn thì tổng đài báo số máy đã chuyển sang kết nối toàn cầu.

Trời đã tối hẳn, tôi đi xe bus của sân bay về. Hắn cho tôi leo cây cũng đúng thôi, chung quy lại, tôi với hắn chẳng là gì của nhau, hơn nữa, lần trước tôi còn chọc cho hắn tức nghẹn họng.

Xe bus của sân bay dừng ở trạm cuối, bụng tôi đói cồn cào. Ban đầu, tôi định kiếm thứ gì bỏ bụng nhưng sau đó lại chẳng muốn ăn gì. Trước cổng tàu điện ngầm có không ít taxi đang vẫy khách, có người mời chào tôi:

- Đi taxi không em?

Tôi vốn định lắc đầu, rồi bỗng nhiên lại gật.

Taxi đỗ trước khu chung cư, nơi đó có đội ngũ quản lý giống như khách sạn. Bảo vệ mở cửa xe cho tôi, hiển nhiên anh ta vẫn nhận ra tôi, thậm chí còn nở nụ cười chuyên nghiệp:

- Chào cô!

Mặt mã mở cửa tôi vẫn nhớ, bước vào thang máy rồi mà tôi vẫn thoáng đắn đo. Thôi đã đến rồi, còn lần khác gì nữa. Tôi ấn

chuông, không bao lâu sau cánh cửa bật mở.

Chương 18

Người làm ra mở cửa, theo sau là quản gia, ông ta không tỏ vẻ ngạc nhiên khi gặp tôi, thậm chí còn nheo mắt cười:

- Đờng tiểu thư về rồi à?

Tôi buộc lòng phải mở miệng hỏi, dù tôi chúa ghét lời ăn nói của ông ta:

- Mạc tiên sinh đã về chưa?

- Mạc tiên sinh vừa từ sân bay về, giờ đang tắm rửa, hay Đờng tiểu thư đợi vậy?

Tôi ngờ ngoài phòng khách đợi Mạc Thiệu Khiêm, người làm mang lên cho tôi một chén tổ yến như thường lệ. Thì ra, buổi tối, nhà bếp vẫn chuẩn bị sẵn món này. Trước kia, món tổ yến được làm riêng cho tôi, có lúc tôi thích thì ăn không thích thì thôi.

Tôi lịch sự nói với người làm:

- Làm ơn đổi cho tôi tách trà.

Tách trà được bưng lên, tôi chẳng buồn nhấp môi, đầu óc mãi mê suy tính chuyện, thậm chí Mạc Thiệu Khiêm đi xuống từ lúc nào, tôi cũng không hay. Hấn bước đến trước mặt khiến tôi giật mình, ngẩng lên đã thấy hấn đứng đó. Hấn mặc vest, chúng tôi sắp ra ngoài, hấn quay đầu hỏi quản gia:

- Tài xế đâu?

Tôi muố i mặt nói:

- Mạc tiên sinh, làm phiê`n anh cho tôi mười phút thôi.

Hắ n chẳng nói chẳng rằ`ng, buông mình ngô`i xuô`ng sofa, đố i diện với tôi. Tôi tranh thủ giải thích qua loa cho hắ n hiểu, sau đó, rút ba bản hợp đờ`ng ra.

- Tôi biế t yêu câ`u của mình rấ t quá đáng nhưng tôi chẳng còn bạn bè nào khác. Nế u được, mong anh bớt chút thời gian xem xét, cho ý kiế n bản nào có tính khả thi nhấ t, chí ít cũng giúp Triệu Cao Hưng đỡ phải đi đường vòng.

Hắ n không nhận ba bản hợp đờ`ng, thậm chí chẳng buô`n ngược mắ t nhìn:

- Tôi không thừa hơi lo những việc vớ vẩn.

Tôi gầ n như phải thẽ thọt, khúm núm:

- Tôi biế t anh rấ t ghét tôi, nhưng bạn tôi chỉ có một mình Duyệt Oánh...

- Tôi nói tôi không thừa hơi lo những việc vớ vẩn, em có thể đi được rồ i.

Tôi cắ n rằng nghĩ bụng, đã đế`n bước đường cùng rồ i, còn lờ i thoát nào nữa?

- Nế u anh đờ`ng ý giúp, anh bảo làm gì tôi cũng làm.

Tôi cúi gầ m, không dám nhìn thẳng vào hắ n, thậm len trái sà n rấ t dày, lông mê`m mịn như từng đố m tuyế t chạm đế`n tận mắ t cá chân, tôi biế t mình đã dắ n thân đế`n đây, cùng lắ m là chịu sự sỉ nhục.

Quả nhiên, sau một hồi im lặng, hắ n chợt phá lên cười:

- Này Đô ng Tuyế t, em đề` cao mình thật đấ y. Em tưởng mình là ai? Tiên nữ à? Em tưởng tôi không bỏ được em à? Hồi xưa ở với tôi, em trung trinh quyế t liệt lắ m cơ mà, mỗi trò tự sát thôi mà cũng tái diễn đế n má y lâ n, không ngờ chỉ vì bạn bè mà em dám mò đế n đây, đặt vắ n đề` với tôi cơ đấ y.

Tôi biế t thể nào hắ n cũng nói vậy. Tôi không ngược nhìn hắ n, nhế ch mép, cười chua chát:

- Anh nói phải, đúng là tôi đã đề` cao mình quá rô`i.

Tôi câ m chặt má y bản hợp đờ ng, lúng búng chào hắ n:

- Xin lỗi Mạc tiên sinh, đã quấ y rắ y anh rô`i.

Tôi cũng không hô`i hận, tôi đã nỗ lực thử hế t mọi cách có thể, dù chỉ nhận lại sự bẽ bàng. Tôi bài hoại nghĩ, biế t đâu Triệu Cao Hưng nghĩ ra được cách nào khác thì sao.

Thang máy xuô ng đế n tâ`ng một, quanh đây toàn chung cư cao cá p, tuyệt nhiên không thấ y bóng dáng của một chiế c taxi. Chẳng còn tâm trí đợi taxi nữa, tôi đành cắ m cúi tiế n về` phía trước, dọc theo con đường.

Đi được một lát, bỗng có người níu cánh tay tôi. Tôi ngoảnh lại, chợt nhận ra Mạc Thiệu Khiêm, trong bóng tô`i, đôi mắ t á y càng trở nên u ám hơn, hắ n cắ t giọng lạnh lùng:

- Em định đi tìm ai?

Mắ t tâ`t cả hy vọng, giờ lòng tôi đã nguội lạnh:

- Chẳng ai cả. Sô` tôi đen đũi, chẳng ai giúp được.

Chẳng hiểu hắ n đang cái bản điề u gì mà hắ t tay tôi ra. Đắ ng nào hắ n cũng không chịu giúp mình, tôi bèn quay gót, đi thẳng, được má y bước chân liề n ngoái lại nhìn, thắ y hắ n vẫn đứng đó. Ánh đèn đường màu cam trùm lên thân hình hắ n cùng bộ cánh bảnh bao, lịch lãm, dù đứng dưới ánh đèn nhưng cũng không tỏ ra quá phô trương. Tôi không thể nào biế t được hắ n đứng chôn chân ở đó làm gì, cũng chẳng đoán ra vì sao hắ n đuổi theo mình. Bá y lâu nay, tôi hoàn toàn không hiểu gì về hắ n, hắ n thâm sâu khó lường, kẻ phàm phu tục tử như tôi sao dám giờ trò võ đoán.

Tôi toan bước đi liề n bị hắ n kéo giậ t lại, dường như cả cơ thể sà vào lòng hắ n, bờ môi hắ n ráo riế t ập tới, không cho tôi thời gian thích ứng.

Trước kia, hắ n thường hôn tôi kiểu này. Nụ hôn củ oàng si, lắ n lướt, củ oàng đi mọi hơi thở khiế n tôi hoang mang. Tôi nhắ m nghiề n má t, mặc hắ n muố n làm gì thì làm, quen nhắ n nhục ba năm rồ i, thêm một lắ n nữa thì đã sao.

Kế t thúc nụ hôn, tôi tròn má t nhìn hắ n. Giọng điề u á y thắ p thoáng một cảm xúc chán ghét nào đó, như thể đang hận thù điề u gì:

- Một tháng. Em về sồ ng với tôi một tháng.

Cảm xúc trong tôi vẫn bình ồ n, không hề xao động:

- Anh đọc hợp đồ ng đi đã. Ba bản hợp đồ ng này không đơn giản đâu, hay anh gọi luật sư của mình đế n xem thử.

Ngực hắ n hơi phậ p phồ ng, vẫn biế t mình rắ t ti tiện nhưng tôi mặc kệ. Có lẽ hắ n muố n nhờ tôi trêu tức Mộ Vĩnh Phi hoặc bản thân hắ n vẫn có nhu cầ u như trước kia. Nhưng từ xưa tới nay, tôi và hắ n chưa từng hợp tác vui vẻ. Tôi là con gái của kẻ thù giế t cha

hắ n, hắ n lời cậu tôi ra để uy hiế p tôi, ba năm qua, đã bao lâ n chúng tôi phải kìm nén ý nghĩ muố n giế t chề t đố i phương, cho đế n khi chính thức đườ ng ai nắ y đi.

Sau khi Đắ ng Yê u chề t, ngay tại bệnh viện, chúng tôi đã thắ ng thườ ng lật bài ngườ với nhau, thật không ngờ tôi còn quay về tìm hắ n.

Tôi không trông mong hắ n sẽ nhẹ nhàng với mình, dù sao tôi đã chẳng còn tư cách. Vậy mà điề u khiế n tôi bắ t ngờ nhấ t là đêm đó, hắ n không hề chạm vào tôi. Hắ n ngủ phòng hắ n, tôi ngủ tại căn phòng cũ của mình.

Xa cách nơi này quá lâu khiế n tôi trắ n trọc.

Tủ quầ n áo vẫn treo kín đầ của tôi, ngay cả bàn trang điể m cũng bày nguyên phá n sơn và lược chải đầ u như trước đây. Tôi cứ đĩ ng hắ n đã sai người quắ ng hế t đi rồ i, không ngờ mọi thứ vẫn y nguyên ở đó. Bình hoa trên bàn cắ m đầ y hoa dạ lan tím⁽¹⁾, hình như Mạc Thiệ u Khiê m rắ t thích loài hoa này, vậy mà phòng hắ n chẳng bao giờ cắ m hoa, còn phòng tôi thườ ng trọc loài hoa này trọn vẹn suố t ba năm, nhìn nhiề u cũng thắ y ngán, nhưng tôi chưa từng thay. Nhiề u khi hắ n ngang ngược, muố n in bắ ng đượ c đầ u á n của mình lên tá t cả mọi thứ thuộc về hắ n. Hay hắ n đã lường trước việc tôi sẽ quay lại? Hoặ c chuyện xảy ra với Duyệt Oánh chỉ là một cái bắ y? Nhà giàu với nhau, ai mà biế t bô Duyệt Oánh có phải phe cánh của hắ n hay không?

Tôi chẳng còn niề m tin ở ai nữa.

Dù là bắ y thì tá t cả cũng do mình tự nguyện đầ m đầ u vào.

Sáng sớm hôm sau, lúc tôi thức giắ c thì Mạc Thiệ u Khiê m đã ra khỏi nhà. Hắ n không đắ động đế n vắ n đề hợp đồ ng, cũng chẳng

nhấn nhủ câu nào. Tôi thấy bồn chồn, nóng ruột, sự tình khác xa mình dự liệu, tôi chẳng nắm chắc trong tay thứ gì. Lúc chú tài xế đưa tôi đi học, tôi chợt nảy ra một sáng kiến.

Tan học, tôi liền chạy ngay đến chợ chuyên bán thú cảnh, không ngờ chó dòng Samoyed lại đắt thế. Một con cún mới đẻ, bé tí tẹo mà đã suýt soát hai nghìn tệ. Vết hệt tiền trong thẻ mà vẫn thiếu u ba trăm, dùng cả nửa ngày trời mà người ta vẫn không chịu bán. Về sau, thấy tôi rơm rớm nước mắt, ông chủ liền phá ra cười:

- Thôi thôi, đắt y, cô đã thích nó thế thì tôi chịu lỗ, bán cho cô đắt y.

Tôi ôm con cún đang run rẩy áy vào lòng, hớn hờ mang về nhà.

Tôi đi đó, Mạc Thiệu Khiêm không về nhà ăn cơm, chắc là hấn đi dự tiệc. Phòng bếp vẫn chuẩn bị cơm nước cho tôi nhưng tôi chẳng còn bụng dạ thưởng thức bữa tôi. Ngồi xem ti vi đến tận mười hai giờ mà vẫn chưa thấy hấn về. Tôi đành về phòng tắm rửa, đi ngủ, vừa nằm xuống chưa được bao lâu, chợt nghe dưới nhà có tiếng động. Đoán chắc Mạc Thiệu Khiêm đã về, tôi vội bật dậy, ấm con cún đang ngủ say ra đón hấn. Tôi gặp Mạc Thiệu Khiêm ở hành lang, nhìn dáng đi ngật ngưỡng là biết ngay hấn say rượu. Lần đầu tiên thấy hấn như thế nên tôi cứ ngây ngô đứng nhìn.

Hấn cũng bất ngờ khi gặp tôi, ánh mắt dừng ở con cún tôi đang ôm trong lòng:

- Sao em lại ở đây?

- Em... mua con Samoyed này... - Tôi nhắc con cún lên cho hấn xem. - Anh xem, giống Đấng Yêu lúc nhỏ không này?

Hấn quay ngoắt mặt đi:

- Đừng có nhấc đê n Đàng Yêu! Em tưởng mình là ai... Sao tự nhiên lại đi mua con cún này? Em định dùng nó để lầy lòng tôi chứ gì? Em coi tôi là thằ ng khờ đầ y à? Em biế t tôi là thằ ng khờ nên em mới tìm tôi chứ gì?

Đôi mắ t hắ n tô i sằ m, hắ n lên sự giận dữ, dường như hắ n đang nghiế n răng cắn hờn với tôi:

- Em đừng khinh tôi, cũng đừng hả hê vội, tôi là thằ ng khờ tự tôi biế t, khỏi câ n em nhắ c!

Tôi ngơ ngác nhìn hắ n, không ngờ hắ n lại nổi đóa. Cứ tưởng hắ n thích chó, thề mà hắ n lại gạt phắ t tôi sang một một bên:

- Tránh ra!

Hắ n đẩy tôi văng vào tường làm con cún giật mình tỉnh giắ c, mắ t tròn mắ t dẹt rên ư ử trong lòng tôi. Bả vai tôi đau điề ng, vậy mà hắ n không buồ n nhìn lắ y một cái, đi thẳng vào phòng ngủ, đóng sập cửa lại, bỏ lại tôi bằ n thằ n đứng đó. Con cún thề chiế c lưỡi nóng hỏ i liế m láp tay tôi, nó giẫ y giũa, góc đầ u khỏi vòng tay tôi. Tôi cúi xuồ ng, bắ t gặp đôi mắ t đen láy â y cũng đang nhìn mình. Mạc Thiệu Khiêm phỏ t lờ tôi, nên con cún này cũng bị hắ n ghét.

Hôm sau, quản gia gọi Hương Tú đê n, cún con đượ ở phòng cũ của Đàng Yêu, Hương Tú cũng rắ t quý nó. Cô â y huyền thuyên với tôi đủ chuyện, lúc đó tôi mới biế t Đàng Yêu bị xe đâm. Hôm đó, Hương Tú dắ t Đàng Yêu xuồ ng nhà đi đạo, vừa thắ y Mạc Thiệu Khiêm xuồ ng, nó liề n vùng đứt dây xích rô i băng nhanh qua đườ ng, đúng lúc đó có một chiế c xe lao tới, đâm thẳng vào Đàng Yêu.

- Mặt cậu ấy tôi sợ lắm, cậu ấy đưa Đáng Yêu đến bệnh viện, nhưng không kịp.

Thì ra Hương Tú cũng biết nói tiếng Trung, trước kia, tôi cứ tưởng cô ấy chỉ nói tiếng Anh.

Tắm cho cún con cũng rất thú vị. Tôi phụ trách giữ nó, còn Hương Tú lo phần tắm rửa. Con cún ra sức cào hai bàn chân vào tay tôi, vòi hoa sen xả nước ấm ấm lên người nó, nó rơm róm nước mát, suýt thì tru lên thê thảm, làm tôi thấy áy náy.

- Nóng quá à?

- Chó không thích tắm. - Hương Tú trả lời tôi bằng ngữ điệu tiếng Trung cứng ngắt. - Xong rồi.

Tắm xong, nhìn cún con mềm nhũn như một em bé sơ sinh quăn quai khăn to sụ. Hương Tú lấy máy sấy hong khô lông cho nó. Cún con đang gầy nhom đã dần trở lại dáng vẻ tròn quay như thường ngày. Hương Tú chợt nói:

- Nó chưa có tên!

Tôi cũng nhớ ra, đúng là nó chưa có tên. Cũng bởi ba ngày gần đây, tôi chỉ gặp được Mạc Thiệu Khiêm trong vòng nửa tiếng. Tôi định để hắn đặt tên cho nó, nhưng ngay cả tôi mà hắn cũng chẳng thèm đoái hoài, nói gì tới con chó này.

Bước sang tôi ngày thứ ba, tôi mất hết kiên nhẫn, nghĩ bụng không biết cứ căng thẳng thế này liệu hắn có giúp mình chuyện hợp đồng thật không. Tôi hạ quyết tâm, phải đi đòi vật làm tin. Buổi tối hắn thường về nhà rất muộn, khi hắn đã yên vị trong buồng tắm, tôi mới lên vào gian quần áo trong phòng ngủ chính, tôi nhớ trong đó có cửa thông sang phòng tắm.

Quả nhiên cánh cửa thông sang phòng tắm không hề khóa, tôi thay đồ trong gian quần áo, tìm một chiếc áo sơ mi nam để mặc. Tôi nhớ năm ngoái, có một đêm hấn ngủ lại phòng tôi, sáng dậy, tôi khoác tạm áo sơ mi của hấn vào nhà vệ sinh, lúc ra bị hấn bắt gặp, thế là hấn cứ bám riết không tha, làm tôi nghỉ cả buổi học ngày hôm đó. Tôi thấ p thỏm, kéo thấ p vạt áo, áo sơ mi nam vừa to vừa rộng, thế này đã đủ quyế n rữ chưa nhi?

Tôi rón rén, hé mở cánh cửa đủ để thấ y Mạc Thiệu Khiêm đang khép hờ mắ t, nằ m trong bồ n tá m như thể đã ngủ quên. Chắ c hôm nay hấn không uố ng rượu, tôi bèn tháo đôi dép lê, chân trầ n bước lại gầ n.

Tôi bước một mạch đế n bên bồ n tá m, thấ y màn hình LED đang nhấ p nháy chiế u bộ phim hoạt hình *Prince of tennis*. Thật khôi hài, có nằ m mơ cũng không ngờ Mạc Thiệu Khiêm lại xem *Prince of tennis* trong nhà tá m, đàn ông ngoài ba mươi rồ i còn xem hoạt hình? Bắ t ngờ, hấn quay ngoắ t lại như thể có linh cảm mách bảo, khiế n tôi chẳng kịp bận tâm vì sao hấn coi phim hoạt hình. Ánh mắ t hấn sắ c lẹm như dao vừa lạnh lùng vừa vô tình, có cảm giác vô cùng hời hợt và xa cách. Tôi lúng túng, trầ n mình ở đó, không biế t phải lùi hay tiế n.

Giọng hấn lạnh tanh:

- Ai cho phép em mặc quần áo của tôi? Ra ngoài ngay!

Tôi thấ y bàn tay hấn đang gác trên thành bồ n đã siế t chặt lại. Tôi lò đi, coi như không thấ y, quyế t tâm không đế m xia đế n điề u đó trước khi hấn có ý định hấ t tôi ra ngoài. Tôi bỏ nhào xuố ng nước như một con vịt, lúc đầ u chỉ định níu cánh tay hấn thôi nhưng hẫng chân nên ghì siế t lắ y cổ hấn. Hấn vắ ng mạnh, chúng tôi quầ n nhau một trận ngay trong bồ n tá m khiế n quầ n

áo trên người ướt sũng, trong suốt. Tôi bám lấy hắ n, giống một con bạch tuộc, nhất quyết không chịu buông, còn hắ n thì tức tối, mặt mày nhăn nhó. Tôi trơ tráo rà môi lên cằm, lên cổ hắ n, những chiếc hôn khiến hắ n mất kiên nhẫn, đề nghị tôi xuống, giành thế chủ động. Sau đó, tôi mệt mỏi rũ rùi, lịm luôn trong bồn tắm, thậm chí ra khỏi đó thế nào, tôi cũng không biết.

Thực ra cũng có lúc tôi lơ mơ choàng tỉnh bởi bàn tay ai đó luồn vào mái tóc ẩm ướt của mình. Tôi nay, tôi đã trải qua mấy lần chết đuối hụt, may thay, lần nào Mạc Thiệu Khiêm cũng nhớ ra phải vớt tôi lên. Tôi miên man trong giấc ngủ chập chờn, chỉ khi nghe tiếng máy sậy ù ù bên tai, kèm theo làn gió ấm áp lướt qua da dẻ, tiếp đó, một bàn tay nóng ran khẽ chạm vào mặt, vén gọn tóc tôi sang một bên, bấy giờ tôi mới nhận ra có người ngồi bên mép giường, sậy tóc cho mình.

Làn gió ấm áp, dịu êm gọi tôi nhớ lúc bé, mẹ thường sậy tóc cho tôi, mẹ dặn không được đi ngủ khi đầu còn ẩm, vì như thế rất dễ bị đau đầu. Tiếng ro ro sậy ru tôi lắng lòng như dạo bé được ngủ trong vòng tay mẹ. Tôi thì thầm gọi mẹ, tôi nghĩ chắc mình đang mơ, rồi chỉ mấy giây sau, đã thêm thiết lập chìm vào giấc ngủ.

Lúc choàng tỉnh, cổ tôi tê rần sau một đêm gổ i trên cánh tay Mạc Thiệu Khiêm, thay vì kê đầu lên gổ i. Cơ thể sậy vẫn tỏa mùi hương lãng đãng quen thuộc, cũng chính là mùi hương tôi ghét cay ghét đắng. Thì ra suốt đêm qua, tôi nặm gọn trong lòng hắ n, ngủ ngon lành. Tôi thấy ngỡ ngàng, có lẽ tại nhiều lần bán rẻ bản thân đã khiến tôi quen mùi trơ lì, cho nên tôi mới có thể ngủ ngon đến vậy. Tôi im thin thít, lẩn về phòng mình, thay quần áo đi học.

Tôi lên nhà hai chuyến xe bus nên bị muộn học. Duyệt Oánh không đến, chẳng có ai giữ chỗ cho tôi, mình tôi ngồi ở hàng ghế cuối cùng, thấy trơ trọi vô cùng. Tôi thờ thẩn như người mất trí

suốt buổi học, chép bài mà mắt cứ dán vào chuỗi hạt bồ đề trên cổ tay. Tôi nhớ những gì Duyệt Oánh nói, cùng khuôn mặt nghiêm nghiêm dịu dàng, xinh xắn dưới ánh đèn phòng bệnh của cô ấy lúc bấy giờ. Tôi không hối hận vì những gì đã làm, nếu thật sự giúp được Duyệt Oánh thì cũng đáng.

Buổi tối, lúc tôi về đến chung cư, Mạc Thiệu Khiêm đang ở nhà. Hai chúng tôi ngồi chung bàn ăn, không khí gia đình kiểu này khiến tôi thấy khó hòa nhập, ăn cũng chẳng vào. Mới sáng ra, hăn còn chưa tỉnh mà tôi đã lần mất hút, không biết hăn sẽ tỏ thái độ thế nào. Nhưng từ đầu tới cuối hăn chẳng đả động gì nên tôi cũng ngại không biết mở miệng ra sao, cơm nước xong xuôi cũng là lúc Hương Tú tới chào hỏi, ngờ ý muốn dẫn cún con đi dạo. Cún con chạy nhảy còn liêu xiêu, cái mặt ngơ ngơ ngác ngác, thường nhìn mọi người bằng đôi mắt rung rung. Cổ tròng dây xích khiến nó chưa quen, liên tục cào lên cỏ, Hương Tú cản mấy lần mà nó vẫn cứ cào.

Mạc Thiệu Khiêm nhíu mày nhìn nó, tôi tranh thủ nói:

- Anh đặt tên cho nó đi...

Mặt hăn lạnh tanh nhưng vẫn mở miệng nói:

- Cứ gọi nó là Đáng Ghét.

Tôi thấy sượng sùng, bèn im bật. Hương Tú lại mừng rơn, tưởng Đáng Ghét với Đáng Yêu là hai từ tương đương nhau.

Tôi biết thừa hăn ghét con chó này, cũng như hăn ghét tôi. Nhưng ai bảo tôi cầu xin hăn làm gì?

Cuộc sống chung đụng giữa tôi và Mạc Thiệu Khiêm rơi vào căng thẳng, hăn đối xử với tôi lãnh đạm, thờ ơ, còn tôi lại thấy chột dạ mỗi lần gặp hăn. Đành rằng trước kia, hăn đối xử với tôi chẳng

tốt đẹp gì, toàn là giả nhân giả nghĩa, nhưng vẫn thoải mái hơn nhiều so với kiểu lập lò này. Tôi lo hấn không chịu thực hiện lời hứa, vẫn biết hấn đã nói là làm, nhưng loại người tráo trở, vô tình như hấn, ngộ nhỡ muốn nuốt lời cũng dễ như trở bàn tay, với cả tôi cũng từng bị hấn lừa rất nhiều lần. Sắp tới kỳ nghỉ, tôi chủ động đề nghị hai người đi du lịch cho khuây khỏa, dường như hấn chẳng mấy hứng thú:

- Tùy em.

Gần đây, cuộc sống trở nên bức bối khiến tôi chán chường vô cùng. Hình như công việc của hấn cũng khá lu bù, phải tôi muộn mới về nên chẳng mấy khi tôi được gặp hấn, mà có về thì hấn cũng lơ tôi đi, càng khiến tôi lo ngay ngáy. Mãi đến lúc được nghỉ, Mạc Thiệu Khiêm mới hỏi tôi:

- Lần trước em bảo muốn đi du lịch, định đi đâu?

Tôi tỏ vẻ biết đi đâu:

- Anh xem nơi nào được thì mình đi.

Chương 19

Ngờ đâu hắ n đưa tôi đi biển, vừa xuô ng máy bay, tôi đã thắ y bàng hoàng, sợ hãi, lúc dừng trước tòa biệt thự ven biển thì cả người tôi run như câ y sắ y.

So với lâ n trước, biệt thự không thay đổi nhiề u, chỉ có tôi là không muố n nhớ lại những chuyện đã xảy ra ngay tại nơi đây, tiế ng sóng xô bờ khiế n tôi choáng váng, mọi hô i ức về nơi này luôn gợi cho tôi sự khó chịu. Tôi gắ ng gượng nói với Mạc Thiệu Khiêm:

- Em ở tâ ng một được không?

Không ngờ hắ n lại nói:

- Tâ ng dưới không có phòng ngủ.

Tôi căm thù căn phòng ngủ trên tâ ng hai, kể cả khi đóng cửa, kéo rèm che kín mít. Vừa đặt chân lên tâ ng hai, tôi đã muố n quay đầ u bỏ chạy.

Biệt thự không có người giúp việc nên mọi thứ phải tự thân vận động, tôi mở va li, lắ y quầ n áo treo vào tủ. Thu xế p xong, tôi lắ y hế t can đảm, kéo rèm cửa ra. Bãi biển qua ô cửa sổ chìm giữa yên ả, bóng hòn đảo phía xa nhàn nhạt, trải dài, khuấ t lắ p tâ m mắ t tôi. Bờ biển lác đác vài chú chim hải âu dạo bộ, con sóng tung bọt trắ ng xóa, mơn man bờ cát rồ i lại cuố n xa. Tôi ngồ i bầ n thầ n trên giường, ba năm qua, cứ ngỡ mình không còn đủ can đảm để ngắ m cảnh biển. Có lẽ thời gian chính là liề u thuố c hiệu nghiệm, đưa dĩ

văng lùì vào quên lãng. Nơi đây khởi đầ`u cho tá`t cả và nay hắ`n muố`n kờ`t thúc cũng tại nơi này ư?

Có người đẩy cửa, hững hờ gõ vài cái, tôi ngoái đầ`u, thấ`y Mạc Thiệu Khiêm đứng đó. Lúc nào hắ`n cũng lịch sự, nho nhã như một người quân tử. Hắ`n đã mặc trên người một bộ đồ` thoải mái hơn, hỏi:

- Tôi ra chợ, em đi cùng không?

Ra chợ? Lầ`n trước số`ng ở đây một thời gian, hầ`u như hắ`n toàn gọi đồ` ăn mang tới tận nhà. Tôi chỉ nhớ mang máng, đoạn ký ức thậm tệ ấ`y đã bị tôi phủi sạch khỏi đầ`u, những gì không vui tôi đầ`u giải quyế`t bằ`ng cách ném thẳng nó vào quên lãng. Tôi không muố`n ngồ`i đây một mình, bèn ngoan ngoãn theo hắ`n ra chợ.

Không ngờ tên đại gia này lại không có sẵn chiế`c xe nào ở đây, à không, vẫn có một chiế`c. Tôi tròn mắ`t nhìn Mạc Thiệu Khiêm lôi từ kho ra một chiế`c xe đạp.

Hắ`n lừ mắ`t nhìn tôi, nói:

- Em có muố`n đi không đầ`y?

Trời đang nóng như đồ` lửa, nắ`ng rớt xuố`ng đầ`u, bô`c khói... Thôi đành vậy, tôi leo lên yên sau, hắ`n đèo tôi chạy dọc theo cung đường xanh ngắ`t, hai bên hàng cây thẳng tắ`p.

Thong dong đạp xe trên con đường rợp bóng mát khi biển trời là một màu thăm thẳm, nghe thì có vẻ rấ`t tuyệt vời. Chỉ có điề`u, người đạp xe đèo tôi lại là Mạc Thiệu Khiêm, ngẩm ra vẫn thật kỳ cục. Đạp chưa được bao xa đã gặp một con đố`c rấ`t dài, tuy không dựng đứng nhưng cũng đủ đố`c. Dưới tiế`t trời tháng Ba âm lịch, chẳng bao lâu, áo phông của Mạc Thiệu Khiêm đã đầ`m đầ`m mồ` hôi, dính

sát vào người, tôi còn tưởng hắ n không biế t đồ mô` hôi, đương nhiên cũng có trường hợp đặc biệt nào đó. Vậy mà lúc này, lưng áo hắ n thấ m ướt cả một mảng to, nhìn giồ ng bức tranh tả ý⁽¹⁾ vẽ bằ ng bút lông, bình thường chín chu, gọn gàng, giờ thấ y hắ n thể này, quả thực kỳ quặc vô cùng. Tôi táy máy, khẽ nhắ c chỗ vải bám dính trên lưng hắ n cho gió lùa qua cổ áo, chiế c áo no gió căng phồ ng như một cánh buồ m. Luồ ng gió biển mát rượi khiế n người ta thấ y khoan khoái, gió mơn man thổi tà váy phập phồ ng. Một tay giữ váy, tay kia kéo góc áo Mạc Thiệu Khiêm, tự nhiên tôi thấ y tức cười, thoạt đầ u còn cô` nhin, nhưng chỉ được một lúc đã tùm tùm, dù không hê` cười ra tiế ng, song cứ như thể Mạc Thiệu Khiêm mọc cả mắ t sau gáy, hắ n không hê` ngoái đầ u lại, vậy mà vẫn biế t:

- Em cười cái gì?

- Em chưa từng thấ y anh đạp xe đạp...

Xe lên tới đỉnh đô` c, dường như hắ n hơi thả lỏng rô` i cá t giọng khắ p khởi:

- Chuyện em chưa thấ y còn nhiề u lắ m!

Không cho tôi thời gian kịp hiểu, hắ n bắ t ngờ thả tay ghi đông. Xe lao thẳng xuồ ng đô` c theo quán tính, tiế ng gió lồ ng lộng rít bên tai, gọi đế n mùi tanh nõ ng mặn mòi của biển cả. Xe cứ lao vun vút xuồ ng chân đô` c, cây cô` i bên đường như chạy vụt về` phía sau, tôi giật thót, ghì chặt eo hắ n. Mạc Thiệu Khiêm lại đứng đình huýt sáo, khác hẳn với thường ngày. Lầ n đầ u tiên trong đời tôi nghe hắ n huýt sáo, trước nay, cũng chưa từng thấ y hắ n thông dong nhường này. Thảo nào hắ n nói chuyện tôi chưa thấ y còn nhiề u lắ m, nghĩ cũng phải.

Đồ` i với tôi, phầ n lớn các mặt hàng hải sản bày bán ở chợ đầ u lạ lẫm. Đành rằ ng hai năm số` ng với Mạc Thiệu Khiêm tôi cũng từng

thương thức nhiều của ngon vật lạ trên đời, nhưng tôi chỉ nhận ra chúng khi đã được nấu chín thôi, mà tôi cũng không hay so sánh lắm. Nhìn Mạc Thiệu Khiêm chọn tôm cá mới lành nghề làm sao, kiểu trả giá của hắn cũng thật dã man, làm tôi có cảm tưởng hắn đã vận dụng toàn bộ kỹ năng đàm phán thương mại vào việc đi chợ. Sau cùng, tài mặc cả của hắn khiến ông chủ cứ luôn miệng gọi hắn là “đại ca”.

Tôi thích chợ vì chợ rẻ hơn siêu thị rất nhiều mà hàng hóa chủ yếu do ngư dân sông gòn đó mang tới nên cũng tươi ngon hơn hẳn. Ngặt nỗi chúng tôi ở chỗ khuất nẻo, cách chợ phải đến hàng chục cây số.

Lúc về, đương nhiên Mạc Thiệu Khiêm vẫn là người cầm lái, còn tôi xách đến mấy túi ni lông màu đen, đựng toàn tôm cua cá các loại và một mớ rau diếp to đùng, xanh mơn mớn. Thêm một túi nặng trĩu các loại muối, dầu, giấm, tương làm tôi có cảm tưởng mình đang chơi trò gia đình. Nhưng người chơi cùng lại là Mạc Thiệu Khiêm, tôi lại một lần nữa thấy kỳ cục. Không hiểu sao, tâm trạng cũng thấy khá phấn khởi, hay bởi bầu trời nơi đây xanh thăm thẳm, mây trắng muốt rải mình, nắng rớt xuống rạng rỡ mà bầu không khí cũng trong lành đến lạ, hay bởi lúc lao xuống dốc, gió lướt nhẹ qua gò má, gọn lòng tôi vui sướng nhẹ nhõm, mong được sỏi rộng vòng tay.

Khi Mạc Thiệu Khiêm thả xe tuột dốc lên nữa, tôi túm chặt áo hắn, cười rộ thành tiếng. Lâu rồi tôi mới quẳng hết những gánh nặng trong lòng để được cười thanh thản nhường này, giữa đất trời mênh mông, bên biển nước bát ngát, dưới ánh nắng rực rỡ, dường như mọi nỗi băn khoăn đều đã bốc hơi.

Vừa về đến nhà, cả người không những nhể nhại mồ hôi mà còn râm nắng đen nhem, tôi quên không xoa kem chống nắng mà

đã theo Mạc Thiệu Khiêm đi chợ. Tắm rửa xong đi ra đã thấy Mạc Thiệu Khiêm đang tát bột trong bể. Thấy cảnh đó, tôi cũng không ngạc nhiên, Mạc Thiệu Khiêm quả là con người toàn năng, biết đạp xe, biết huyết sáo, biết mặc cả thì đương nhiên nấu cơm cũng biết.

Cứ ngỡ tôi không ăn sẵn cũng ngại, tôi bèn khệ nệ khiêng một chiếc bàn mây ra vườn rồi vắt thêm hai chiếc ghế, dùng bữa tôi ngoài trời cảm giác thoáng đãng hơn so với ngồi trong phòng điều hòa. Quả nhiên, chỉ một lát sau, Mạc Thiệu Khiêm ngó nghiêng qua cửa sổ, thấy tôi đang hít hực bên ngoài, dẫu bận trăm công nghìn việc trong bể mà hấn vẫn hạ chỉ thị:

- Lậy hương muỗi ra đó t đã.

Xưa nay tôi chỉ nghe bữa tôi dưới ánh nến chứ chưa nghe bữa tôi bên hương muỗi bao giờ. Nhưng thực tế đã chứng minh Mạc Thiệu Khiêm thật sáng suốt, bởi lẽ ngoài vườn đúng là cứ địa của muỗi, dù đã đó t hương muỗi nhưng tôi vẫn bị chúng đó t.

Tay nghề nấu nướng của Mạc Thiệu Khiêm cũng khá, đương nhiên so với đầu bếp chuyên nghiệp còn thua xa nhưng so với tôi thì cao tay hơn hẳn. Bữa cơm này khiến tôi có cảm giác vừa mừng vừa lo, thế mà hấn vẫn ăn ngon lành, chúng tôi ăn hết hẳn một con cua to, một cân tôm, một đĩa cá Napoleon⁽²⁾ hấp, thậm chí đĩa rau diếp xào cũng hết sạch. Ăn xong, Mạc Thiệu Khiêm lại ra lệnh:

- Em lo pha nước rửa bát!

Tôi lon ton đi rửa bát, việc này thì có gì khó, trong bể có sẵn máy rửa bát, chỉ việc nhét vào là xong. Nhưng bể lại bị hấn bày bừa, nước lênh láng, rau cỏ vương vãi, buộc tôi phải cầm giẻ, cầm khăn lau dọn dẹp. Đang dở tay thì Mạc Thiệu Khiêm bước vào, ôm chầm lấy tôi từ phía đằng sau. Cơ thể hấn vừa tắm xong, còn

thoảng mùi hương nhẹ, vòng tay gầy gầy dịu dàng ấy khiến tôi giật nảy mình.

Tôi phân vân, không biết nên quay lại chủ động hôn hắn hay cứ để mặc hắn muốn ôm thì ôm.

Cửa sổ phòng bếp nhìn thẳng ra biển, vầng thái dương khuếch tán dạng ngoài khơi xa, để lại ráng chiếu tím tím cho đêm tối cận kề. Phong cảnh nơi này thật tuyệt, thậm chí đứng trong bếp mà cũng được ngắm cảnh biển lãng mạn nhường này. Tôi trân mình đứng đó cho đến khi hắn xoay mặt tôi lại và bờ môi đáp xuống một nụ hôn dịu dàng.

Ba năm qua, số lần chúng tôi hôn nhau nhiều vô kể, nhưng chưa bao giờ hắn dịu dàng đến thế, cánh tay choàng qua eo, kéo tôi nép vào lòng, bờ môi mãi miết, quăn quýt như làn nước, thừa sức nhấc chìm một con người. Tôi chợt nhận ra nguyên nhân khiến cả ngày hôm nay tôi thấy phấn chấn là vì Tiêu Sơn. Tôi và Tiêu Sơn từng có những ngày tháng tương tự, nhưng ở tận thành phố xa xôi. Niềm hạnh phúc của chúng tôi ngày đó, tình cảnh của chúng tôi ngày đó, dường như đang hiện về trong tâm tưởng.

Tôi thấy ghệt thờ. Đôi mắt Mạc Thiệu Khiêm đen lay láy, thậm chí khi thấy hình ảnh của chính mình phản chiếu qua đôi mắt đen lay láy ấy, lòng tôi lại trôi dạt một nỗi hoang mang, lạ lẫm khó định nghĩa thành lời, khác hẳn nỗi sợ hãi thường ngày, như thể có tai ương nào đó sắp cận kề quanh đây. Tôi không biết nó giống với thứ gì, chỉ cảm thấy vô cùng đáng sợ như thể đó là một hồ đen có thể nuốt gọn mọi thứ, cảm giác ấy khiến tôi chớm hoảng hốt rồi rụt người lại. Tôi nhắm chặt mắt, cố kiềm chế cơn run rẩy, nhưng xưa nay hắn vốn là con người vô cùng cẩn cảm, hắn dừng lại ngay lập tức, hỏi:

- Sao thế ?

Tôi gắ ng nặn ra một nụ cười:

- Đâu có gì.

Vẻ mặt hắ n sa sầ m, chắ c bởi nụ cười của tôi rầ t gương gao. Một lúc lâu sau, hắ n mới cười khắ y:

- Không cô đượ nữa à?

Tôi không muố n giải thích. Tia sáng cuố i cùng trong ngày cũng lụi tắ t ngoài khơi xa, bóng tồ i sụp xuố ng gian bê p chưa kịp lên đèn, nhắ n chìm cơ thể hắ n trong một vùng sáng tồ i đan xen, song giọng điệu cá t lên lại rành rọt đế n lạnh lùng:

- Dù chỉ là đấi bơi thì em cũng nên để tâm vào. À mà quên mắ t, con người em vô n vô tâm, em làm gì có trái tim. Chẳng phải sở trường của em là nhẫn nhịn sao? Mới mắ y ngày đã không chịu nổi rồ i à? Còn những mười hai ngày nữa, có khó chịu mắ y thì em vẫn phải chịu đượ tiế p mười hai ngày nữa. Tôi biế t em ghét nơi này nhưng tôi vẫn cố tình đưa em tới đây. Chẳng phải bắ y lâu nay, em đã quen nhẫn nhịn, quen ra vẻ đó thôi? Sao, không chịu đượ nữa à? Hay mắ t kiên nhẫn thật rồ i? Tôi chưa đặt bút ký mà em đã sồ t ruột thế này rồ i sao? Nế u không chịu đượ nữa thì em biế n ngay cho tôi, em muố n đi đâu mặc xác em.

Hắ n quay lưng bỏ đi, vút lại tôi đứng ngắ ngồ c, nghe tiế ng sập cửa vắ ng lại từ đầ ng xa.

Hắ n bỏ đi đâu chẳng rõ, để lại mình tôi giữa căn nhà rộng thênh thang này. Tôi cũng chẳng hiểu vì đâu ra nông nổi, thực chắ t tôi chỉ muố n lắ y lòng hắ n nhưng để hắ n vui quả thực quá khó. Hôm nay, tôi thật sự thắ y vui chứ đâu có giả vờ, chỉ có điề u, đáng lẽ sau

đó, tôi không nên nghĩ tới Tiêu Sơn. Tiêu Sơn đã trở thành chuyện xa xỉ của đời tôi nên tôi nhất định đừng nghĩ đến nữa. Chỉ tại những tình tiết có nét tương đồng khiến tôi mất kiểm soát, giá như Mạc Thiệu Khiêm đối xử với tôi chẳng ra gì thì có lẽ tôi sẽ tỉnh táo hơn. Vậy mà hôm nay hắn lại vô cùng dịu dàng khiến tôi có cảm giác hoang mang, sợ sệt.

Tôi đứng một mình trong bóng tối, tự nhiên thấy sợ mà cũng không dám lên gác, đành lén mò đi bật đèn. Tôi mở toàn bộ đèn trong phòng khách, thậm chí bật cả tivi. Đùi bị muỗi đốt sưng vù mẩy chỗ, vừa ngứa vừa đau, nãy giờ làm tôi đứng ngơ ngác không yên. Điều khiến tôi bất an hơn cả, đó là tôi lại chọc giận Mạc Thiệu Khiêm mất rồi. Đáng lẽ tâm trạng của hắn ngày hôm nay cũng khá vui vẻ, vậy mà tôi lại đi chọc giận hắn.

Chẳng biết Mạc Thiệu Khiêm bỏ đi đâu. Tiếng sóng xô bờ liên tiếp dội về, ngoài kia gió giật mỗi lúc một mạnh, hai âm thanh ấy hòa vào nhau, tạo thành tiếng rít gào của một loài sinh vật không tên. Đầu tôi không thể nghĩ được chuyện gì khác khi thứ âm thanh kinh khủng ấy cứ xâm chiếm toàn bộ trái tim. Tôi nép mình vào một góc ghế, thậm chí, tôi không dám nhìn vào tivi, như thể sợ một con quái vật nào đó sẽ bò ra từ màn hình. Cả người run lên bần bật vì khiếp đảm. Tôi có cảm giác căn nhà này ẩn nấp đầy rẫy quái vật, chúng khiến tôi không thể nào chịu đựng thêm nữa.

Tôi ôm chặt chiếc điện thoại, bắt đầu bấm số của Mạc Thiệu Khiêm nhưng di động trên bàn lại reo, thì ra hắn quên không mang máy theo. Đến di động mà hắn còn để ở nhà thì có thể đi đâu được chứ?

Vùng này hoang vu, bốn bề là bãi cát, trống vắng, lúa thừa vãi căn biệt thự, thậm chí nhà hàng xóm cũng chẳng lên đèn. Tôi run rẩy, siết thật chặt chiếc di động của hắn trong tay rồi chẳng may

chạm vào phím mở máy. Danh mục các cuộc gọi gần đây hiện ra, tôi nhìn chiếc điện thoại, toàn bộ danh bạ chỉ ghi tên liên lạc của hai người, một đề là “mẹ”, còn cái tên lẻ loi, trợ trợ kia là của tôi.

Tôi lật tới lật lui máy trang, cũng chỉ có mỗi mục ấy, tên tôi được lưu kèm ba số điện thoại, một là số di động, hai là số máy bàn phòng ký túc xá, sau cùng là số máy bàn khu chung cư. Tôi biết hẳn còn một chiếc di động khác để liên lạc công việc, còn chiếc này là số máy cá nhân. Nhưng tôi không thể nào tin nổi, bên cạnh số điện thoại của mẹ hẳn lại là tên tôi.

Tôi biết mình không nên táy máy, đụng vào điện thoại của hẳn, trước nay, tôi chưa từng đụng chạm đến đồ đạc của hẳn. Bây giờ, tôi cũng nên đặt nó ra xa một chút. Dù sao thì hẳn cũng chẳng dính dáng gì đến tôi, việc tôi quay lại cũng chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi. Nhưng tôi không kiềm chế nổi, lại tò mò sờ vào lần nữa, ba mươi cuộc gọi được liệt kê gần đây nhất gồm: Ông Tuyết 1, Ông Tuyết 2, Ông Tuyết 3...

Tôi lật đến tận trang cuối cùng mà vẫn chỉ thấy tên mình.

Có khi hẳn thuộc lòng số máy của vợ mình rồi nên không nhất thiết phải lưu vào đây. Tôi hốt hoảng tự nhủ thầm như vậy nhưng trong điện thoại lại xuất hiện thêm hai bức ảnh, chỉ duy nhất hai bức ảnh ấy: một tấm là ảnh tôi, tấm kia cũng là ảnh tôi.

Bức ảnh đầu tiên, mắt tôi nhắm nghiền trong cơn say ngủ mà khoảng cách chụp thì gần kề đến nỗi có thể thấy rõ từng sợi lông mi. Tấm thứ hai là hình tôi cười tươi rói, khoe lúm đồng tiền hai bên má. Tôi cũng chẳng nhớ mình đã toe toét thế này trước mặt hẳn lúc nào và hẳn có cơ hội ghi lại hình ảnh của mình bao giờ. Hai bức ảnh làm tôi thảng thốt, tất cả mọi thứ làm tôi sững sờ, những dấu vết để lại trong chiếc điện thoại này chẳng khác nào một sự

bị đặt vô căn cứ. Không, chắc chắn mình đang bị ảo giác, mình không nên xem những thứ này, mà đáng lẽ, hẳn cũng không nên lưu chúng lại trong máy.

Tôi mò mẫm tắt cả chức năng của điện thoại. Khi lần mò tới hộp tin nhắn, hòm thư gửi đến và gửi đi hoàn toàn trống rỗng, trong thùng thư rác còn sót lại một tin đã xóa, tôi liền mở ra xem.

Thời điểm gửi tin là khoảng vài tháng trước, từng chữ nổi tiếp nhau dần hàng trên màn hình: “Mạc Thiệu Khiêm ạ, anh không nhận điện thoại của tôi thì sẽ phải hối hận. Đông Tuyết có thai rồi nhưng anh đừng mừng vội. Thứ nhất, tôi biết cô ta và bạn trai bé nhỏ kia tình cũ không rủ cũng đến, chắc đến tám mươi phần trăm đứa trẻ không phải con anh. Thứ hai, giả sử có là của anh đi chăng nữa thì anh cũng chẳng có cơ hội cha con đoàn tụ đâu, bởi lẽ cô ta đã kịp tới bệnh viện xử lý rồi.”

Người gửi không để tên tuổi mà chỉ hiện một số máy hoàn toàn xa lạ, chính tôi cũng chưa thấy bao giờ. Tôi chẳng còn sức để đoán người đó là ai, liền rút chiếc điện thoại sang một bên như thể mình đang cầm trong tay một củ khoai nóng giãy. Từ trước tới nay, Mạc Thiệu Khiêm chưa bao giờ đối xử tử tế với tôi, tôi là con gái của kẻ thù giết cha hẳn nên hẳn hận tôi, hận đến nỗi phải bóp nát cuộc đời tôi mới hả. Mộ Vĩnh Phi từng kể hẳn yêu chị ta nhiều lắm nên mới bày ra đủ trò. Đối với hẳn, tôi cũng chỉ là một quân cờ dễ ăn như Tô San San mà thôi.

Bây lâu nay, hẳn hận tôi, tôi cũng hận hẳn. Tôi cứ nghĩ mãi mà không lý giải được tại sao tự nhiên hẳn lại mò đến khách sạn tôi ở, bây giờ mới biết thì ra có người mách hẳn. Nhưng bây giờ, tôi chẳng còn sức để đoán người đó là ai. Tôi chỉ muốn rời xa nơi này. Mọi thứ ở đây là nỗi khiếp đảm đối với tôi, biết đâu hẳn có ý để tôi động vào điện thoại của hẳn. Có lẽ hẳn cảm thấy bấy nhiêu

giày vò vẫn chưa đủ, bao lầ`n hắ`n lừa tôi vẫn còn nhẹ nhàng quá. Cuộc đời tôi bị hắ`n giẫm đạp chưa đủ thỏa mãn, hắ`n muố`n nhiề`u hơn thế`. Tôi hiểu hắ`n hận mình biế`t chừng nào, bắ`y lâu nay, tôi luôn hiểu.

Giây phút cuố`i cùng trong cơn hoảng loạn, dường như tôi đã vắ`t chân lên cỏ để vùng chạy khỏi căn nhà đó. Tôi cứ lao về` phía trước, cho đế`n khi đôi chân rệu rã mới dừng lại, thở hổn hển. Xa lắ`m mới thắ`y một ngọn đèn đường lẩn khuất trong lớp sương lãng đãng được gió biển thổi dạt vào, còn những nơi xa kia đế`u phủ một màu đen mịt mù và tiế`ng sóng rì rào vỗ bên tai. Nỗi sợ hãi trong lòng càng dâng cao. Mọi vật chìm trong tĩnh mịch, phải đi bộ rắ`t lâu mới thắ`y một căn biệt thự nhưng phầ`n lớn đế`u bỏ không trong tầm tồ`i, cả đường tuyệt nhiên không một bóng người hay bóng xe.

Tôi thắ`y sợ hãi ngay với cả tiế`ng bước chân của chính mình, tôi nhớ mẹ, nhớ Duyệt Oánh, chỉ mong có người bên cạnh nhưng chẳng thắ`y bóng dáng một ai. Tôi loạng choạng tiế`n về` phía trước, như thể đang dắ`n bước vào cơn ác mộng, thời khắ`c này giồ`ng như một cơn ác mộng, tôi đã mắ`t phương hướng, chẳng biế`t đi đâu, về` đâu. Mạc Thiệu Khiêm bỏ tôi bơ vơ nơi này, còn hắ`n chẳng biế`t đã đi đâu. Giá như có hắ`n ở đây giờ này thì tồ`t biế`t má`y, đành rắ`ng hắ`n cũng thuộc loại đáng sợ nhưng còn đỡ hơn chỉ có mình tôi lang thang ở đây.

Mặt đắ`t lỏm chỏm sỏi đá khiế`n mỗi bước chân đặt xuố`ng lại cộm đau. Tôi quố`nh quáng, mong tìm thắ`y ai đó, nhưng cũng sợ yêu ma, quỷ quái từ trong màn sương nhảy bổ ra, tiế`ng sóng xô bờ càng làm tôi thêm ớn lạnh. Tôi cảm nhận rõ rệt cảm giác lạnh lạnh chạy dọc sớ`ng lưng, mô` hôi túa ra đầ`m ìa, thậm chí không dám bước mạnh chân, bởi tôi luôn có linh cảm, từ tắ`t cả những nơi tồ`i mù mịt sẽ xô` ra một loài ma quái nào đó.

Mẹ sẽ không đến cứu tôi, Duyệt Oánh cũng không ở đây giờ này, tôi muốn bật khóc, nơi này chỉ có Mạc Thiệu Khiêm mà thôi. Nhưng không biết hắn đang ở đâu, tôi đi bộ bao lâu mà chưa thấy ánh đèn nào. Tôi khiếp đảm, đèn đường hỏng hết rồi sao? Hay mình lạc đường hoặc quanh đây không hề có cột đèn nào?

Tôi hoảng hốt, ngay cả tiếng bước chân của chính mình cũng khiến nỗi sợ hãi nhân lên gấp bội. Bỗng thấy trước mặt có vật gì đen thui nhảy bổ ra từ màn sương mù. Bước chân nó đập soàn soạt trên sỏi đá, đôi mắt đỏ ngầu. Tôi kinh hãi hét lên rồi cắm đầu bỏ chạy. Tôi nghe sau lưng mình có tiếng bước chân dồn dập của con quái vật đang đuổi theo. Bao suy diễn về những điều bất trắc gặp đến trong đầu càng đẩy tôi rơi vào cơn hoảng loạn, tôi cố chạy nhanh hơn. Khi chạy tới vùng sáng của ngọn đèn đường, con quái vật đó liền sủa tru tréo, lúc đó tôi mới nhận ra, đó là một con chó to. Vừa chạy, tôi vừa ngoái lại nhìn, thấy nó vẫn lao thẳng về phía mình. Ánh đèn đường soi tỏ hàm răng sắc nhọn cùng thân mình lốm đốm của nó, tôi đoán đó là loài chó hoang, không, một con chó dại mới đúng.

Tôi khiếp đảm, chực bật khóc, gào rít cổ họng mà không một ai đến cứu. Tôi chẳng quan tâm con đường đang chạy dẫn về đâu, cũng chẳng rõ mình đã chạy bao xa, tôi cứ lao đầu về phía trước, sau lưng là con chó dại đuổi theo ráo riết. Tôi chạy đến bờ biển, trên bãi cát vắng tanh không một bóng người, chỉ có cát dưới chân là mềm nhũn. Xung quanh là những tảng đá lởm chởm mọc xen kẽ nhau, ngày qua ngày bị nước biển mài giũa thành những hình thù kỳ dị. Tôi vừa chạy vừa khóc, hình như dưới dải đá ngầm đã ngả xa thấy thoáng có bóng người, trời không ánh trăng, những ngôi sao lẻ loi phản chiếu loang loáng trên mặt nước biển, tôi không nhìn rõ bóng dáng đó là của con người hay chỉ là một mỏm đá, nhưng vẫn ôm tia hy vọng mong manh, lao đầu về phía ấy. Tôi la hét thất

thanh, lạc cả giọng, có lẽ lúc đó tôi đang kêu cứu hoặc đang gọi mẹ. Rồi tôi vấp phải một hòn đá lẫn trong cát, ngã sóng soài xuống đất, đau điếng.

Đầu gối đau rát như xát muối ớt, không cho tôi kịp bò dậy, mà tôi cũng không dám ngoái đầu nhìn lại, chỉ luôn miệng gào thật to. Bóng đen kia khẽ động dậy, chứng tỏ đó là một con người thực sự. Người ta hẳn đã nghe thấy tiếng kêu cứu, liền lao ngay về phía tôi, trong khi con chó dại kia đã đuổi tới nơi. Tôi cuống cuồng, vội vùi nắm cát ném loạn xạ, nó lùi mấy bước rồi lại xông lên. Có người chấn ngay trước mặt tôi, tôi chỉ kịp trông thấy người đó vung chân đá con chó, rồi nhặt một hòn đá đập khiến nó tru lên ăng ẳng.

Chương 20

Con chó đại vội cúp đuôi bỏ chạy. Tôi thở hắt hển không ra hơi, người đó vươn tay kéo cánh tay tôi, cất giọng thân quen mà đầy lo âu:

- Nó cắn em à?

Mạc Thiệu Khiêm, thì ra là Mạc Thiệu Khiêm!

Chưa bao giờ tôi lại khẩn thiết muốn được gặp anh như lúc này, lần đầu tiên trong đời, tôi thấy mình mừng rỡ khi thấy anh. Tôi nhào vào lòng anh, giấu mặt mình thật sâu trong vòm ngực ấy. Nhịp tim anh vừa dồn dập vừa rộn ràng, tôi cũng vậy, thậm chí còn thở không ra hơi. Thế rồi gần như ngay lập tức, anh bế tôi ra một chỗ có nhiều ánh sáng hơn. Đầu gối ứa máu, tay anh đang xoa phàn khớp xương:

- Sao rồi? Thế này có đau không?

Tôi vẫn nhen ngào:

- Không đau.

- Khớp chắc không sao đâu. - Rồi anh hỏi. - Sao em lại chạy ra đây?

Tôi nức nở nói:

- Em sợ. Trong nhà chỉ có mình em, em sợ.

Anh vẫn cẩn thận quan sát vết thương:

- Ngã hay là bị chó cắn?

- Em vừa ngã.

- Nó đã cắn em chưa?

- Chưa. - Tôi sụt sịt.

Đột nhiên anh ngừng lại, sau đó buông một câu lạnh nhạt:

- Đáng đời!

Chỗ đầu gối vẫn đau như kim châm, muỗi xát, anh thả tôi xuống, định bỏ đi. Bây giờ, anh có cười trên nỗi đau của tôi, tôi cũng chẳng có cảm giác gì, tôi níu áo anh, hạ giọng nói:

- Anh đừng giận nhé!

- Ai bảo tôi giận?

Anh vẫn lạnh lùng, hẩy tay tôi ra rồi bước sang một bên, quay mặt về hướng biển.

Tôi thấy mình khóc lóc chẳng ra làm sao, mắt cá chân bị trật, không đứng vững, tôi bèn nhảy lò cò, vừa nhảy được một bước đã nghe anh nói:

- Em cứ nhảy loi choi đi, rồi thế nào cái chân cũng sung lên cho mà xem, lúc đó cho em ở lại đây một mình.

Tôi sợ sùng, đành ngó xuống bãi cát.

Anh không đoái hoài thì tôi chỉ còn nước ngó im ở đó mà thôi.

Trên mặt biển, chẳng thứ gì hiện rõ hình hài ngoại trừ bóng đêm, họa hoằn lắm mới có một ngôi sao nhấp nháy, lẻ loi. Nơi đảo xa, ánh đèn của ngọn hải đăng vươn xa tít tắp vào trùng khơi. Gió biển

gọi ngàn con sóng triề`n miên xô bờ, tôi chợt thấ`y lạnh, người hơi run run.

Bấ`y giờ, Mạc Thiệu Khiêm vẫn đứng lặng người trên bãi cát, sóng vỡ òa thành những bọt biển chỉ cách chân anh trong gang tấ`c. Gió lùa tay áo khiế`n nó phồ`ng lên như đôi cánh màu đen. Thân hình cao lớn của anh luôn khiế`n tôi phải ngược mắ`t nhìn, bây giờ, anh đứng đó còn tôi đang ngồ`i, góc nhìn càng chấ`ch cao hơn.

- Em nhìn gì?

Giọng anh vẫn đê`u đê`u như thường ngày, tôi luôn nghi ngờ tự hỏi phải chẳng sau gáy anh có mắ`t nên chẳng câ`n ngoái lại mà vẫn biế`t tôi đang nhìn.

Tôi â`p úng:

- Em nhìn xem... anh đang nhìn gì...

Anh ngoảnh lại rô`i chợt mỉm cười, trời tồ`i đen như mực, chẳng biế`t có phải anh đang cười không nữa. Anh giơ tay, chỉ về` phía ngọn hải đăng:

- Cảng tự nhiên này không tệ nhỉ?

Đây chính là sự khác biệt giữa dân thường và đại gia, trong khi đại gia luôn nghĩ cách kiế`m tiề`n mọi lúc mọi nơi, thì người như tôi chỉ biế`t phấ`p phỏng đoán ý anh. Cảng khẩu tôi cũng chẳng biế`t chứ đừng nói đế`n cảng tự nhiên.

- Năm đó, bô` tôi đã nhận ra tiề`m năng của vùng này, ông chỉ mong xây dựng được một cảng trung chuyển dầ`u. Tuy mấ`y tỉnh ven biển gầ`n đây đã có vài cảng nước sâu quy mô lớn, nhưng cũng chỉ là cảng trung chuyển container mà thôi. Nế`u tàu chở dầ`u quố`c tể` từ

Đại Tây Dương ghé vào đây sẽ tiết kiệm đường thủy hơn là vào Ninh Ba.

Tuy không hiểu nhưng tôi vẫn nhận ra giọng điệu mỉa mai trong lời anh nói:

- Bốn mươi vạn đồng, chỉ vì bốn mươi vạn đồng còn con. Ủng công bốn tôi tin tưởng bốn em, chỉ vì bốn mươi vạn đồng mà bốn em bán đứng bốn tôi!

Tôi chế t trần tại chỗ, bây lâu nay, tôi đâu biết thì ra chính vùng biển này đã khởi nguồn mọi vương mã c ân oán từ đời trước.

- Công trình đã bắt đầu thi công, vậy mà bọn họ lại xúi giục nông dân kháng nghị cản dầ u sẽ làm ô nhiễm môi trường, sau đó, họ thuyết phục được chính quyền điề u chỉnh quy hoạch, di dời địa điểm xây dựng sang nơi khác. Tất cả đê u được tính toán kỹ càng, kế hoạch rất chặt chẽ, phải vậy không? Bất chấp cái nắ ng gay gắ t của mùa hè, bốn tôi vẫn bay đi bay về để trì hoãn hoặc thay đổi tiến trình, cho đến một ngày, ông đột ngột qua đời ngay tại sân bay... Về sau, cách đây khoảng hai trăm cây số, mọc lên một cảng dầ u. Họ độc chiếm gói thầ u, cả khu hải đảo biến thành kho dầ u lớn. Trong khi tổng số vốn dầ u tư chỉ nhỉnh hơn giá bỏ thầ u thấp nhất của bốn tôi vài trăm triệu, trên mặt trận kinh tế, bọn họ đã thắ ng một bàn rõ đẹp. Mỗi lầ n đến đây, mỗi lầ n ngắ m nhìn vùng biển này, tôi luôn nghĩ, trọn đời này mình sẽ không bao giờ tha thứ cho những kẻ đã hại chế t bốn mình.

Tôi biết t trong đó bao gồ m cả tôi và bốn tôi, anh nói như vậy, tức là anh không định tha thứ cho tôi. Trong mắ t anh thắ p thoáng ánh lệ hoặc có lẽ do tôi nhìn nhầ m, thoắ t cái anh đã ngoảnh mặt, dời mắ t nhìn về phía bờ biển đen kịt, nghe tiế ng sóng lao xao như

một cơn mưa rào. Nhìn anh đứng đó vừa cao vừa xa, trời và biển bao la chỉ là phong nền cho bóng hình lẻ loi của anh.

Tôi không thốt nổi một lời, con người tôi xưa nay chưa từng nghĩ ngợi đa đoan, bấy lâu nay, tôi luôn căm chặc ý nghĩ, anh chính là người hận tôi nhất. Thế nhưng trong điện thoại của anh lại chỉ có ảnh tôi, thậm chí lúc ngủ mà anh cũng chụp được.

Tôi vẫn nhớ làn gió ấm áp phe phẩy trên mặt mình khi anh sậy tóc cho tôi mà cứ ngỡ đó chỉ là một giấc mơ. Anh gấn gục đè nén, khiến tôi nảy sinh cảm giác tuyệt vọng, nhưng giờ tôi đã hiểu, thì ra anh còn tuyệt vọng hơn cả tôi. Tôi ngược mắt nhìn anh mà anh vẫn đăm đăm nhìn về phía biển. Tôi không hiểu tình cảm mình dành cho người đàn ông này là gì, trước đây, tôi hận anh, tình cảm đó chỉ có sự hận thù, cho đến sau này, cả hai chúng tôi đều ghét cay ghét đắng lẫn nhau, chỉ mong người kia chết ngay trước mặt mình. Giờ thì tôi không biết mình đang nghĩ những gì. Tôi từng yêu Tiêu Sơn, mối tình sâu lắng và vô vọng xiết bao nhưng tất cả đã hóa thành tro tàn của số phận. Còn tôi với Mạc Thiệu Khiêm, có lẽ giữa chúng tôi chỉ tồn tại một mối duyên nợ trời định.

Chúng tôi ngó lên trên triền cát đến tận lúc bình minh, biển khơi đã he hé đường chân trời bao la. Vòm trời và mặt nước dần xa nhau, đại dương khoác áo màu lam sậm, da trời lại nhuốm một màu đen pha xanh thẫm. Bấy giờ bình minh đã ứng hồng phía đông. Mắt cá chân tôi sưng vù, không dám chạm đất.

Gió sớm mai lạnh hơn gió đêm làm tôi co ro, tê tái, mảy lông thử tự đứng dậy nhưng lông nào cũng thất bại. Cuối cùng, anh bước đến, quỳ trước mặt tôi. Nhìn tâm lưng ấy, lòng tôi dấy lên một cảm giác rói bời, không biết diễn tả thế nào. Dù sao cũng không thể ngờ đây mãi được, anh công tôi về biệt thự. Sóng nổi đuổi nhau cập bờ, anh để lại sau lưng những dấu chân in hằn trên nền

cát ẩm, và rõ ràng có con sóng nào sẽ ulla đến cuối n phăng đi. Tôi níu chặt cổ anh, có cảm giác mình là đứa trẻ được anh đong đưa, dỗ dành dịu vào giấc ngủ.

Chân tôi phải chườm đá mãi nửa ngày, nhưng vẫn chưa thấy tình hình chuyển biến rõ rệt, tuy nhiên, cũng không gặp biến chứng xấu. Mạc Thiệu Khiêm đi mua dầu hồng hoa, tay nghề xoa bóp của anh đúng là không hề tầm thường, làm tôi đau ứa cả nước mắt. Không biết do tác dụng của dầu hồng hoa hay do tài nghệ mát xa của anh mà đến tối, tôi đã có thể đi lại được. Nhưng cả đêm qua co ro ngoài biển nên giờ tôi lặn đùng ra ốm, ban đầu chỉ hơi đau họng, hôm sau tỉnh dậy đã thấy chóng mặt, ho sù sụ, trán nóng hầm hập, đành nằm liệt trên giường như một sợi mì luộc chín nhũn. Chẳng mấy chốc, Mạc Thiệu Khiêm cũng bị lây, chúng tôi bê hai cốc thuốc to đùng cùng uống, vì lười đi chợ nên đành nấu cháo trắng ăn.

Thực ra cháo trắng cũng khá ngon, sau ba ngày liên tiếp ăn cháo, đến mức sắp tu thành chính quả thì cơn cảm cúm mới có dấu hiệu thuyên giảm. Uống thuốc cảm cúm nhiều nên tôi làm việc gì cũng rồi tung rồi mù, có lúc bỏ quần áo của Mạc Thiệu Khiêm vào máy giặt thì lại giặt luôn cả ví tiền của anh. Mạc Thiệu Khiêm ngủ trưa dậy lúc tôi đang mài dán máy tờ tiền ướt sũng lên vách kính cửa sổ. Tôi ngượng ngùng nói với anh:

- Thẻ ngân hàng chắc không vấn đề gì đâu...

Tấm ảnh gia đình bé xíu anh kẹp trong ví cũng bị tôi làm cho nhàu nhĩ. Trong bức ảnh, một cặp vợ chồng trẻ đang bế một đứa trẻ sơ sinh, đôi mắt đen láy của đứa bé đã nói lên dáng dấp trưởng thành sau này. Không ngờ Mạc Thiệu Khiêm hôm bé lại có khuôn mặt tròn xoe như trái táo, nhìn đôi gò má còn phơn phớt hồng y hệt con gái. Lần đầu tiên, tôi nhìn thấy bộ đồ của Mạc Thiệu Khiêm,

dáng dấp bây giờ của anh giống hệt bố hồ i còn trẻ, cả hai bố con đều có vầng trán cao, khí chất nghiêm nghị điển hình của người phương Bắc. Ban đầu, tôi dán tấm ảnh lên cửa kính để hong khô, vừa khô được phân nửa, nó rơi luôn xuống bệ cửa sổ. Mạc Thiệu Khiêm nhặt lên, ngấm nghĩa, bất ngờ hơn là anh không hề nổi giận với tôi. Tôi áy náy nhìn anh, cuối cùng lấy hết can đảm nói:

- Em xin lỗi!

Câu “xin lỗi” thốt lên, muộn đến mười năm có lẽ. Mạc Thiệu Khiêm không ngoảnh lại mà chỉ cúi đầu ngấm nghĩa bức ảnh, một lúc lâu sau, anh mới cất tiếng:

- Không phải lỗi của em.

Khoảng thời gian sống bên bờ biển có lẽ là chuỗi ngày bình yên nhất trong mấy năm sống chung của chúng tôi, tuy phần lớn thời gian, cả hai đều lặn ra ốm nhưng những cuộc cãi vã đã trở nên hiếm hoi. Tôi nghĩ bụng, chắc anh ấy cũng hiểu ý mình, giữa hai người chỉ còn mười hai ngày nữa thôi, mười hai ngày này như một quãng đời tự nhiên trôi ra, cho phép chúng tôi có thể sống bình thản với nhau. Tuy mỗi lần đưa mắt nhìn ra vùng biển bao la kia, trong tôi chợt xuất hiện cảm giác áy náy khôn tả, giá như bố tôi đừng làm vậy thì có lẽ nơi đây đã mọc lên một hải cảng quy mô lớn, và tất cả sẽ trở nên khác đi, bao gồm cả cuộc đời tôi và Mạc Thiệu Khiêm. Trước mặt anh, tôi không nhắc tới chuyện chiếc điện thoại và tuyệt nhiên không hề đề động đến Mộ Vịnh Phi, anh cũng vậy, tôi tự nhủ, nếu như cuộc hôn nhân giữa anh và Mộ Vịnh Phi thật sự là một cuộc giao dịch, tất hẳn đây là điều rút nhất trong anh. Trong khi, tôi với anh chỉ còn có mười hai ngày nữa thôi.

Hôm nào đẹp trời, Mạc Thiệu Khiêm sẽ xuống biển bơi, nắng biển làm tôi trở nên đen sạm và gầy rộc nhưng bù lại đã biết bắt

cua, mò ngao sò. Ngày qua ngày, những món hải sản ấy đều lặn lẽ vào bụng tôi, Mạc Thiệu Khiêm làm món cháo cua ngon không chê vào đâu được, theo đánh giá của tôi, anh rất có triển vọng làm đầu bếp. Tuy hơi vụng nhưng tôi cũng học được cách chế biến ngao, sò bằng lò vi sóng, rồi rưới thêm ít tương, ăn rất ngon. Mỗi lần tôi lúi húi trong bếp, anh thường ôm chầm lấy tôi từ phía sau, chưa bao giờ anh dành cho tôi những cử chỉ dịu dàng đến vậy, chắc bởi anh thích nhìn tôi đeo tạp dề. Tôi thấy bóng mình qua lớp cửa kính, trông rất ra dáng một bà nội trợ, còn vòng tay của anh, nói thật, nó ấm áp quá đỗi.

Chúng tôi không chia phòng ngủ nữa, dường như điều đó đã trở thành một việc hết sức tự nhiên. Cuối cùng, tôi đã quen chung giường với Mạc Thiệu Khiêm, hay nói cách khác, anh đã quen có thêm tôi trên chiếc giường của mình. Nhiều lúc giật mình tỉnh dậy lúc nửa đêm, háu như lần nào tôi cũng bắt gặp anh đang thao láo nhìn lên trần nhà. Tư thế ngủ của tôi vẫn chẳng khác hơn tẹo nào, nửa thân người nằm đè lên anh, chắc anh khó chịu lắm nên mới trăn trở mất ngủ. Tôi thấy ăn năn, liền nằm nhích ra:

- Anh chưa ngủ sao?

Bình thường anh không trả lời, chỉ bảo tôi mau ngủ đi. Đêm cuối cùng ở bờ biển, tôi vẫn giật mình tỉnh giấc giữa đêm như thường lệ, hôm nay, không thấy bóng dáng Mạc Thiệu Khiêm trong phòng. Tuy đã hạ rèm kín mít nhưng vẫn văng vẳng nghe tiếng sóng vỗ ào ào. Phòng ngủ im ắng khác lạ, thậm chí tôi nghe rõ từng hơi thở và nhịp đập của trái tim mình. Tôi đoán chắc Mạc Thiệu Khiêm đi toilet nhưng đợi mãi không thấy anh về, cuối cùng tôi đành vươn tay bật đèn. Trong ánh đèn màu cam dịu dịu, gió đưa mảnh rèm phất phơ kèm vị biển mặn mòi tôi đã quen bấy lâu, dội vào tai cả tiếng sóng vỗ bờ trong đêm tĩnh lặng. Không rõ Mạc Thiệu Khiêm đã đi đâu.

Tôi mò xuông nhà, thấ y anh đang lẻ loi ngồ i hút thuố c trong bóng đêm. Phòng khách tô i hơn buồ ng ngủ trên gác hai, nế u không nhờ đờ m thuố c cháy đờ lập lòe, chấ c tôi không nhận ra anh. Tôi xỏ đôi dép lê, đế n tôi cũng chẳng nghe ra tiế ng bước chân mình, vậy mà anh lại nhận ra:

- Dậy rô i à?

Tôi quờ quạng tìm sofa, tay chạm vào đờ mây có cảm giác mát rượi đặc trưng, vừa lầ n mò ngồ i xuông, thấ y anh định dụi điế u thuố c, tuy vẫn còn một đoạn kha khá đang hút dở, tôi bèn hỏi:

- Sao anh không ngủ?

Anh nói:

- Muồ n hút thuố c nên ra đây ngồ i một lúc.

Tôi khẽ trườn đế n cạnh anh, thấ y anh không định xua đi, tôi càng tỏ ra dạn dĩ hơn, rút điế u thuố c bên khóe môi anh, đưa lên miệng mình hút thử, một vị man mát, khen khét xộc vào mũi. Trong bóng tô i, tôi cảm nhận được lò ng ngực anh rung rung, có lẽ anh đang cười. Tôi dựa vào người anh, chỗ mê m mê m là bụng, rắ n rắ n là bắ p tay.

- Thì ra là mùi này... - Tôi dụi điế u thuố c cháy dở vào gạt tàn. - Chẳng hay ho gì cả.

- Em tưởng nó thế nào?

Thay vì trả lời, tôi ngắ ng đầ u, đặt lên môi anh một nụ hôn. Lầ n đầ u tiên tôi tự nguyện cũng như chủ động đặt lên môi anh một nụ hôn không nhuố m màu dục vọng, cũng không ẩn chứa động cơ, chỉ bởi muồ n hôn anh mà thôi. Thuố c lá có vị cay nõ ng, còn hương thơm man mát dịu dịu vĩnh viễn tô n tại trên cơ thể anh nay đã chìm

giữa mùi biển. Tôi ôm anh như một con gấu túi bám lấy thân cây, lồng ngực rộng lớn của anh mang lại cho tôi cảm giác vô cùng an toàn. Một lúc lâu sau, tôi nghe anh cất giọng khàn khàn:

- Gái ngoan không nên thế này.

- Anh có quan niệm cổ lỗ sĩ thế? Anh không thấy trong phim, 9x bây giờ toàn thế à? Em đã lớn chừng này rồi.

- Ý anh bảo chuyện hút thuốc kia.

Tôi nguyệt anh một cái đầu khinh thường, đang tôi mù thế này, chắc anh không thấy đâu:

- Thì em đang nói chuyện hút thuốc đấy chứ. Anh lại nghĩ bậy bạ gì hả?

Anh không đôi co với tôi nữa mà dùng chính hành động của mình để nói cho tôi biết anh đang nghĩ bậy bạ điếu gì.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tôi thấy mình nằm chơ vơ trên sofa, cổ tê rần, xương cốt toàn thân rệu rạo, rã rời. Tôi chợt nghĩ mình già thật rồi, mới nằm úp một đêm trên sofa mà đã khó chịu thế này. Tôi bật dậy, đi lên gác thì thấy Mạc Thiệu Khiêm đã sắp xếp hành lý xong xuôi. Anh biết tôi đang đứng ngoài cửa nhưng cũng không buồn ngăn đầu:

- Ra sân bay thôi.

Thì ra mười hai ngày đã trôi qua thật rồi. Tôi ngây người, nhìn dáng vẻ anh trong chiếc áo sơ mi chưa bẻ cổ, trái ngược hẳn với bà u không khí thành phố miền biển. Cuối cùng tôi đã hiểu ra, tất cả đã kết thúc rồi. Cứ ngỡ một tháng dài đằng đẵng, cho đến tận lúc kết thúc, tôi mới nhận ra nó không dài như mình vẫn tưởng. Tôi không hiểu nổi cảm xúc đang ngự trị trong lòng, là trút được gánh

nặng u? Cũng không hẳn, trái lại, có gì đó trĩu nặng kỳ lạ, thậm chí là thoáng chút má t mát. Anh dễ dàng rút lui khỏi cuộc chơi, còn tôi lại như diễn viên quá nhập vai, cho đến tận lúc này, vẫn chưa bình tâm trở lại. Tôi nghĩ rất có thể do mình quá mệt mỏi. Mấy tháng gần đây, trải qua từng đó chuyện, thật sự khiến tôi mệt mỏi vô cùng.

Chúng tôi trở về thành phố quen thuộc, vừa xuống máy bay đã có tài xế đến đón. Tháng Ba âm lịch, họa hoằn lắm miền Bắc mới có cơn mưa lát phất như hôm nay. Tài xế mở ô, giúp chúng tôi xách hành lý, Mạc Thiệu Khiêm cầm chiếc ô đen của mình, rồi ngăn tài xế đang định nhấc cả hành lý của tôi lên. Anh nói:

- Em về trường đi.

Tôi đã xin trường nghỉ thêm một tuần sau lễ, hôm nay, vừa vặn là ngày nghỉ cuối cùng.

- Tôi chọn bản hợp đồng nhà máy hóa chất này, hiện tôi đang có dự án về hóa chất, quá trình bàn bạc cũng gần xong rồi, em cứ gửi thẳng qua bên đó, những việc còn lại khác có người lo.

Tôi nhìn khuôn mặt không biểu cảm của anh, giọng điệu cũng hờ hững như thể đang nói một chuyện vặt vãnh:

- Tôi cất hợp đồng trong va li của em, em cứ đưa cho bố Lưu Duyệt Oánh, ông ta là người trong nghề, nhìn khác hiểu.

Tôi đứng im như trời trờng, để mặc làn mưa giăng mắt thấm ướt tóc mình. Lẫn trong tiếng âm âm của động cơ Boeing khổng lồ đang cất cánh, tiếng anh bập bùng chẳng nghe rõ. gương mặt anh trở nên nhạt nhòa dưới làn mưa bụi lát phất.

- Đồng Tuyền, đây là lần cuối cùng. - Anh ngừng lại một lúc. - Tôi hy vọng sau này em đừng đến tìm tôi nữa.

Anh quay lưng, bước lên xe, tài xế nhận lại chiếc ô, cánh cửa khép lại ngay sau đó, rồi xe chuyên bánh trong lặng lẽ. Bóng chiếc Maybach khuất xa khỏi tầm mắt. Mưa bụi lả rả như tấm rèm thủy tinh khổng lồ, chụp xuống đất trời trong màn nước mỏng mảnh màu tro bụi. Tôi nhìn chiếc va li nhỏ đang dựng dưới chân, cơn mưa phủ lên nó một lớp bụi nước lấp lánh. Khi mua chiếc va li này, Mạc Thiệu Khiêm đã nói con gái dùng thì vừa đẹp, có thể đựng được cả quần áo lẫn mỹ phẩm. Thực ra, Mạc Thiệu Khiêm đã mua cho tôi rất nhiều thứ. Ba năm qua, về mặt vật chất, tôi đã có đủ những thứ tốt nhất. Tất cả những thứ đó tôi để lại chung cư mà không hề mang theo bất cứ vật gì, lúc đó, tôi quyết tâm phải thoát khỏi anh, sau này không muốn dây dưa gì với anh nữa.

Tự vấn lòng mình

Em thấy gì khi nhắm mắt,

Khung cảnh nào hiện về trong mơ?

Phải chăng dĩ vãng đã xa lại chợt về?

Đôi ta chợt nhận ra,

Tình yêu chỉ là sự thử thách.

Tình nồng thoáng vụt qua,

Tình ta quay về xuất phát.

Trái tim trót trao ai?

Người đó rời xa mình mãi...

Diệu Khiêm

Chương 21

Tôi xách va li rô-i đi chuyê-n xe bus của sân bay về trường, giữa chừng còn đổi hai lượt tàu điện ngầm. Giao thông chưa vào giờ cao điểm nên cũng thưa người. Chẳng mấy khi có chỗ ngồi trên tàu, tôi sợ nhớ phải lấy điện thoại gọi cho Triệu Cao Hưng.

- Tôi ký được hợp đồng rồi.

Triệu Cao Hưng không tỏ ra vui mừng như tôi vẫn tưởng, cậu ta chỉ nói:

- Cảm ơn cậu, Đồng Tuyển ạ, nhưng giờ không cần thiết nữa rồi.

Tim tôi chợt thắt lại, tôi hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Tôi gắng hỏi mấy lần mà cậu ta chỉ nói vắn tắt:

- Cậu về rồi biết.

Tôi xuống tàu, liền bắt xe về thẳng trường, tôi vô cùng ngạc nhiên khi gặp Duyệt Oánh ở ký túc xá. Vừa thấy tôi, Duyệt Oánh đã ôm chầm lấy, rồi thụi vào lưng tôi:

- Mấy ngày qua cậu đi đâu thế hả? Điện thoại thì tắt máy suốt, làm tớ lo chết đi được.

Sợ thầy phụ trách phát hiện tôi không ở trường nên vừa đến biển, tôi đã tắt luôn di động. Hơn tháng trời không gặp mà dường

như Duyệt Oánh vẫn vậy. Tôi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ ôm cô ấy:

- Cậu quay về kiểu gì thế?

- Đẹp chuyện này sang một bên đi, tớ đang thèm món cá nướng ở công Tây mà không có ai đi cùng, đi nào, tụi mình ra đó ăn cá nướng đi!

Cô ấy lôi tôi ra công Tây, khi món cá nướng thơm phức được bày ra bàn, lúc này, Duyệt Oánh mới từ tốn kể tôi nghe:

- Tớ và Triệu Cao Hưng chia tay rồi.

Tôi kinh ngạc đến nỗi buông rơi cả đôi đũa xuống bàn, dồn dập hỏi:

- Tại sao?

- Bớ tớ bị ung thư gan, giờ đang trị liệu nhưng bác sĩ không khuyến khích thay gan, họ bảo thay xong dễ chừng còn chết nhanh hơn.

Tôi ngậy người nhìn cô ấy. Giọng điệu của cô ấy bình thản như thể đang kể chuyện người khác:

- Ông bớ đại gia xổi nhà tớ lại giàu giàu giết giết, đến lúc tớ phát hiện ra thứ thuốc mà ông đang uống thì mới biết bệnh tình đã kéo dài được nửa năm rồi.

Tôi nắm chặt tay Duyệt Oánh mà không biết phải an ủi thế nào.

- Hơn một tháng trời ở nhà, ngày nào tớ cũng theo chân bớ đến công ty, mới biết bớ tớ vất vả nhường nào. Vất vả rồi ảnh hưởng đến sức khỏe đã đành, đằng này ông ấy lại chịu nhiều áp lực, sản

nghiệp gia đình thì lớn như thế, ở công ty từ trong ra ngoài việc gì cũng phải lo. Giờ tớ mới hiểu, thì ra bố tớ cũng khổ lắm, hồi trước, tớ hay vùng vằng giận dỗi, giận bố không quan tâm tới tớ, giận ông bạc bẽo với mẹ tớ. Mẹ tớ qua đời cũng sáu, bảy năm nay rồi, tớ luôn tự nhủ, rồi ông sẽ sớm lấy người khác nên tớ thường quen thói vung tay quá trán, tớ mà không tiêu thì người khác cũng tiêu. Tớ đúng là loại phá gia chi tử. Sinh nhật năm hai mươi tuổi, bố hỏi tớ thích quà gì, tớ nói thích máy bay trực thăng, vậy mà ông mua cho tớ thật. Tớ khuyên: “Thôi bố đừng dốc sức kiếm tiền nữa”, thì ông nói: “Bố có dốc sức cũng là vì con, bố chỉ có một cô con gái duy nhất, bây giờ bố cố gắng một chút để sau này con đỡ khổ.” Tớ theo chân ông suốt một tháng trời, giờ mới biết làm ăn vất vả thế nào. Bố tớ đường đường là một ông chủ, thế mà vẫn phải nhìn sắc mặt kẻ khác mà sống như bao người. Việc gì cũng đến tay, bọn quản lý trong công ty thì không ngừng chia bè kết phái, bọn bên ngoài thì lăm le chực chờ chọc ngoáy, trong khi tớ chẳng làm được trò trống gì, đành đến công ty chăm sóc bố, bố tớ bảo rằng: “Con ngoan của bố, con phải lấy một người đàn ông giỏi giang thì bố mới yên tâm.” Khi yêu Triệu Cao Hưng, quả thực tớ cảm thấy rất thoải mái, rất hạnh phúc nhưng tớ biết Triệu Cao Hưng không thích hợp với công việc kinh doanh. Trước đây, cứ tưởng không ai chia cắt được tớ và Triệu Cao Hưng, nhưng giờ đã hiểu, mình sinh ra trong hoàn cảnh này thì bắt buộc mình phải gánh vác. Công ty là tâm huyết cả đời của bố tớ, sao tớ nỡ để nó lụn bại trong tay mình chứ? Bây giờ, bố tớ còn sống nhiều lắm cũng chỉ khoảng năm năm nữa thôi, trong năm năm này, tớ chỉ còn cách lao đầu vào học, học cách quản lý, học cách tiếp quản công ty. Hồi xưa, trước lúc mất, mẹ tớ cũng buồn lắm, bởi trong lòng bà chỉ có tớ với bố thôi. Còn bây giờ, đối với bố, sản nghiệp và tớ là quan trọng nhất. Tớ hận bố từ lúc mẹ tớ qua đời nhưng tớ không hy vọng mình cũng buồn rầu như thế lúc ông cụ mất.

Tôi không nghĩ được bất cứ lời nào để an ủi Duyệt Oánh, cô ấy rơi vào tình trạng khó xử mà tôi lại ngờ ỉ bó tay bất lực. Những giọt nước mắt lăn dài trong im lặng của cô ấy cũng khiến tôi khóc theo. Một lúc lâu sau, Duyệt Oánh đưa tôi gói giầy ăn:

- Dừng khóc nữa, ăn cá đi.

Lòng nặng trĩu nên miệng cũng nhạt nhẽo, ăn không vào. Duyệt Oánh nói:

- Tôi định thi GMAT⁽¹⁾ rồi chuyển sang học thương mại, bổ sung ít kiến thức, sau này về nước sẽ theo học bổ túc một thời gian, học được cái gì hay cái đó.

- Xin học đa ngành có dễ không?

Dường như Duyệt Oánh đã bình tâm trở lại.

- Chưa rõ, nhưng cứ có tiền là xong hết. Bổ túc nói rồi, ở đời này, những vấn đề có thể giải quyết bằng tiền thì đâu còn là vấn đề nữa.

Trở về ký túc xá, tôi liền lấy quần áo trong va li ra, quả nhiên bản hợp đồng nằm chình ình dưới đáy va li. Tôi cầm bản hợp đồng, ngờ ỉ ngơ ngẩn một chỗ. Thấy thế, Duyệt Oánh tỏ ra ngạc nhiên, giật bản hợp đồng trên tay tôi:

- Sao cậu lại có cái này?

Tôi không trả lời. Duyệt Oánh lật trang cuối, thấy chữ ký của Mạc Thiệu Khiêm nằm lù lù ngay đó, cô ấy trợn mắt hỏi:

- Cậu đi tìm hắn à?

Mắt tôi dán trên bản hợp đồng, vì nó mà tôi bán rẻ lòng tự trọng của bản thân, để rồi bây giờ nó chỉ là một đồng giá y vụ.

Duyệt Oánh nói:

- Giá y vụ cái gì mà giá y vụ. Tớ tạm trưng dụng cái này, sau này sẽ chia hoa hồng cho cậu! Dù sao cậu cũng có số ng có chết lầy nó về, với lại ngay từ đầu, Mạc Thiệu Khiêm đã nợ cậu sẵn rồi! Cậu khỏi phải vay vốn hỗ trợ học phí nữa, có bản hợp đồng này rồi, ông bố đại gia xổi nhà tớ sẽ trích cho cậu cả đồng tiền hoa hồng!

Cô ấy lôi điện thoại ra, hì hục bấm, lúc sau đưa cho tôi xem một dãy số rồi lắc giật vai tôi, nói:

- Đồng Tuyệt t ơi! Đồng Tuyệt t à! Với số tiền này, du học cũng chỉ là chuyện nhỏ!

Tôi chưa từng nghĩ mọi chuyện sẽ thành ra thế này.

Đêm đến, nằm trên giường mà đôi mắt tôi cứ thao láo nhìn bâng quơ lên trần nhà. Tôi chưa từng nghĩ đến việc Duyệt Oánh sẽ bỏ Triệu Cao Hưng, trong cảm nhận của tôi, tình yêu đích thực mãi mãi chẳng thể nào buông xuôi, vậy mà Duyệt Oánh lại thản nhiên nói rằng:

- Tớ yêu anh ấy thật lòng, nhưng tình yêu không giải quyết được vấn đề thực tế. Lúc phải chọn lựa, tớ đã rất đau khổ. Xa Triệu Cao Hưng rồi, có lẽ từ nay về sau, tớ sẽ không tìm được tình yêu nào như thế nữa, nhưng thực lòng, tớ không nỡ từ bỏ sản nghiệp mà bố mình đã dồn tâm huyết cả đời để gây dựng.

Hoàn cảnh của cô ấy gọi tôi nhớ về Mạc Thiệu Khiêm, lúc anh phải bỏ ngang việc học hành về nước, liệu anh có mang tâm trạng

như Duyệt Oánh bây giờ không?

Giáo sư Tường từng kể với tôi rằng, khi Mạc Thiệu Khiêm kết hôn, anh từng nói, trọn đời này không còn biết thế nào là hạnh phúc nữa.

Trọn đời ư? Sao tuyệt vọng đến thế, dai dẳng đến thế? Phải làm sao mới có thể hạ quyết tâm hy sinh cả đời mình đây?

Cảm giác nơi lồng ngực nhói đau, khi tôi rời xa Tiêu Sơn ở thành phố T, tôi cũng tự nhủ rằng, những năm còn lại không còn biết thế nào là hạnh phúc nữa. Chỉ những người từng trải mới biết nỗi đau ấy như thế nào.

Tôi không thể ngờ, thì ra Mạc Thiệu Khiêm cũng từng nếm trải cảm giác đau khổ ấy.

Nhưng giữa tôi và anh đã chẳng còn gì, dù là duyên nợ hay xích mích thì cũng kết thúc thật rồi.

Bố Duyệt Oánh vung tay khá hào phóng, mấy ngày sau, Duyệt Oánh đã đưa tôi một thẻ ATM:

- Hoa hồng của cậu đây.

Tôi không nhận, Duyệt Oánh bèn hăm hực dúi vào tay tôi:

- Ngớ ả! Cậu chạy đi tìm tên súc sinh đó vì tớ, đừng tưởng tớ không biết cậu phải chịu khổ ra sao.

- Khổ gì đâu.

Duyệt Oánh bảo:

- Chẳng nhẽ Mạc Thiệu Khiêm lại dám ký bừa vào hợp đồng này chắc? Chỉ thiệt thân cậu còn dám về đó tìm hắn, không sợ hắn

cho cậu ra bã luôn à?

Tôi nói:

- Cũng không hẳn thế đâu, nói thật ra, tớ cũng nợ anh ta nhiều thứ.

Duyệt Oánh cố c vào trán tôi:

- Vâng, cậu là Thánh Mẫu!

Hiện tại, Duyệt Oánh đang theo chân bố học hỏi làm ăn, ở thành phố chúng tôi đang sống cũng có công ty con của bố cô ấy. Hôm nào rảnh, không phải lên lớp, Duyệt Oánh thường đến đó thực tập, tuy bận rộn nhưng cô ấy cũng dần nắm bắt được một số kỹ năng kinh doanh, thỉnh thoảng còn kể cho tôi nghe một số chuyện trong nghề. Một hôm, vừa đặt chân về trường, cô nàng đã chộp lấy tôi, suýt thì gào toáng lên:

- Thì ra Mạc Thiệu Khiêm là anh rể của Mộ Chấn Phi. Trời ạ! Tin động trời, lúc ấy, tớ ngán cả người, cậu đã biết chưa hả?

Tôi gật đầu.

Duyệt Oánh hỏi dồn:

- Thế Mộ Chấn Phi biết không?

Tôi lại gật.

Duyệt Oánh giả vờ sắp ngất lịm đến nơi, rồi gào toáng lên:

- Chuyện này còn dã man hơn cả tiểu thuyết diễm tình, cái này phải gọi là ân oán giữa những nhà giàu, yêu nhau lắm, căn nhau đau, trò này chỉ có thể là do Thiên hậu bi tình - Phi Ngã Tư Tô n bày

ra thôi... May mà tớ chia tay Triệu Cao Hưng rồi nên chẳng mấy khi gặp Mộ Châu Phi nữa, nếu không, hẳn gặp là thế nào tớ cũng...

Cô ấy ăn nói thẳng thừng vậy thôi, chứ tôi biết cô ấy vẫn chưa quên được Triệu Cao Hưng. Có một tối, hai đứa ra cổng Tây ăn cơm, thoáng thấy bóng Triệu Cao Hưng từ xa, Duyệt Oánh đã kéo tôi chạy như ma đuổi, không để tôi kịp nhìn rõ. Ra tới hồ Minh Nguyệt, cô ấy mới chịu buông tay, cười trừ:

- Vừa rồi có phải mình chạy vấp chân lên cỏ không nhỉ?

Nhìn cô ấy vừa khóc vừa cười mà tôi chẳng biết phải an ủi ra sao, đành ôm vai, vỗ về cô ấy.

Tối ấy đang là chớm hạ, hai đứa ngồi ở ghế đá bờ hồ, Duyệt Oánh dựa đầu vào vai tôi, khóc một lúc lâu. Mặt hồ lênh bênh lá sen xanh nõn mới nhú, dưới quầng sáng của cột đèn mới toanh, lá đổi màu xanh mượt. Bầy thiêu thân rủ nhau nhảy múa điên cuồng quanh ánh đèn, ánh đèn soi tỏ bóng trắng in trên mặt nước, thỉnh thoảng lại vang lên hai, ba tiếng ếch kêu, tiếng côn trùng không rõ tên, say sưa rả rích đâu đây trong lùm cây, bụi cỏ. Quang cảnh bốn mùa trong trường đẹp như tranh vẽ và chúng tôi đang độ tuổi thanh niên phơi phới xuân thì. Tôi luôn nghĩ, số mình thật chẳng ra sao, nhưng không ngờ nào chỉ có mình tôi, ngay cả Duyệt Oánh cũng không thể ở bên người cô ấy yêu.

Từ đó, mọi tin tức liên quan đến Mạc Thiệu Khiêm đều do Duyệt Oánh kể với tôi:

- Nghe nói đợt này hẳn muốn ly hôn với Mộ Vịnh Phi thật đấy.

Tôi thản nhiên nói:

- Không liên quan gì đến tớ.

Cô ấy nguyệt tôi:

- Đại sự này mà lại dính dáng đến cậu à? Cậu là Trần Viên Viên⁽²⁾ chắc? Chẳng nhẽ nhờ cậu mà “tướng quân nổi giận vì tình hồng nhan”⁽³⁾? Nhưng tớ lại cảm thấy, lần này Mạc Thiệu Khiêm thật đại dốt. Mà nhà họ Mộ cũng vậy. Kết hôn dựa trên lợi ích kinh doanh có ảnh hưởng tới cổ phần của đôi bên, về lâu về dài, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Giờ lại quay ra lật mặt với nhau, đương nhiên cả hai lần nhà họ Mộ đều bị thiệt.

Duyệt Oánh không còn vô tư như trước nữa, những gì cô ấy nói đều dựa trên khía cạnh lợi nhuận hoặc kinh tế. Tôi có linh cảm, trong tương lai, cô ấy sẽ trở thành một người phụ nữ thành đạt. Tôi sực nhớ lại những gì giáo sư Tưởng từng kể, tuy sau đó, cô ấy khuyên tôi hãy quên đi, nhưng lúc này tôi lại nhớ hơn bao giờ hết. Giáo sư Tưởng từng nói, Mộ Vịnh Phi thường gây khó dễ cho anh, lúc nào cũng muốn kiểm soát anh nên mọi chuyện giữa họ mới căng thẳng như ngày hôm nay.

Cuối tuần, Duyệt Oánh và một đám doanh nhân đi ăn cơm. Tiêu Sơn gọi điện đến đúng lúc tôi đang ở ký túc một mình.

Thấy số của anh mà tôi cứ tưởng mình nhìn nhầm. Chắc anh đang đứng ở một nơi rộng thênh thang nên nghe giọng anh có vẻ xa xăm vô cùng:

- Em đến bệnh viện của trường ngay bây giờ được không, Đông Tuyết?

Tôi giật mình sững sờ, thậm chí lắp bắp, gặng hỏi anh:

- Anh không sao chứ? Sao lại ở bệnh viện? Đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Sơn nói:

- Anh không sao. Nhưng Lâm Tư Nhân muốn gặp em.

Tôi không biết tại sao Lâm Tư Nhân lại muốn gặp mình, Tiêu Sơn cũng không nói qua điện thoại. Anh chỉ nói ngắn gọn, anh sẽ đợi tôi ở cổng bệnh viện. Tôi thấy ngỡ ngợ, liền chạy ngay đến bệnh viện

Ra khỏi cổng Bắc Nhi, băng qua một con đường là đến bệnh viện Số một trực thuộc Học viện Y, tôi đứng chờ đèn xanh, ở lề đường bên này đã thoáng thấy bóng Tiêu Sơn từ đằng xa. Anh đứng bên kia đường, ngay trước tòa nhà bệnh viện lát gạch đỏ kiểu dáng Liên Xô xây từ những năm năm mươi, sáu mươi năm ngay sát lề đường, ánh đèn đường soi rõ dáng hình anh, tuy đứng từ xa nhưng bất kể lúc nào, tôi cũng luôn nhận ra anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Thấy tôi, Tiêu Sơn định bước lại nhưng vướng dòng xe tấp nập như mắ cửi. Cột đèn giao thông bên cạnh réo “bíp bíp” hai hồ i rồi chuyển sang màu xanh. Tôi len lỏi trong dòng người, chen chân băng qua đường, bước thẳng một mạch đến trước mặt anh, tôi vội hỏi:

- Sao rồi?

Nhìn sắc mặt anh ủ oải, dường như đã xảy ra chuyện chẳng lành.

Tôi biết đó có thể là một chuyện rất tệ, nhưng có năm mơ cũng không thể ngờ nó lại tệ đến mức này.

Tôi đến thăm Lâm Tư Nhân ở một phòng bệnh đơn, cô ấy rạch tay tự tử sau khi uống hết một lọ thuốc ngủ. Hôm ấy, tự nhiên Tiêu Sơn thấy nóng ruột, nếu anh không bỏ học rồi chạy như bay đến nhà Lâm Tư Nhân, đập cửa xông vào thì có lẽ cô ấy đã chết rồi.

Cô ấy nằm trên giường bệnh, khuôn mặt nhợt nhạt, cổ họng không còn giọt máu. Thấy tôi, cô ấy liền mỉm cười, nhìn xót xa làm sao.

Tôi an ủi cô ấy:

- Cậu đừng nghĩ ngợi gì nhiều, y học ngày nay phát triển nhanh lắm, không chừng chỉ vài năm nữa sẽ có thuốc c...

Cô ấy nói hết sức bình thản nhưng vẫn thoáng vẻ vô cảm:

- Tôi biết mình đáng bị vậy. Đây là báo ứng.

- Cậu đừng nghĩ lung tung, cậu chẳng làm gì sai cả.

Cô ấy ngắt lời tôi:

- Chính tôi báo với Mộ Vình Phi chuyện cậu mang thai...

Có năm mơ tôi cũng chẳng ngờ chính miệng Lâm Tư Nhiên lại thốt ra cái tên Mộ Vình Phi, trong khi họ vốn không hề quen nhau, mối quan hệ giữa họ có lẽ bất đái bác cũng chẳng tới.

- Cũng chính Mộ Vình Phi đã đưa tôi bức ảnh đó, chị ta xui tôi đăng lên diễn đàn trường cậu. Chị ta kể, cậu chấp nhận làm tình nhân của Mạc Thiệu Khiêm là vì tiền, cậu không còn mặt mũi nào đi gặp Tiêu Sơn, chính loại bô nhí đáng ghê tởm như cậu đã phá hoại hạnh phúc gia đình chị ta. Lúc ấy, tôi nhất thời lú lẫn nên mới dùng IP của quán net để phát tán bức ảnh đó lên mạng, sau đó còn đăng bài tố cáo cậu làm vợ lẽ người ta. Thế mà cậu vừa gọi điện là Tiêu Sơn đã biếu mất ngay. Tôi không tài nào tìm được hai người, lúc ấy, Mộ Vình Phi nói: “Muốn khiến một kẻ trở nên đau khổ, không nhất thiết phải dồn ả vào con đường chết, bởi lẽ cái chết thường là cách giải thoát nhanh chóng, hãy cứ đày đọa ả trong tuyệt vọng, thế mới khiến ả sống dở chết dở.” Tôi nghe lời chị ta kích động nên mới đi tìm các cậu...

Một giọt nước mắt trong suốt lăn dài trên gương mặt cô ấy.

- Ông Tuyết ạ, tất cả những việc này đều là báo ứng của tôi. Thật ra, Tiêu Sơn yêu cậu nhiều lắm, chính tôi đã đưa anh ấy về vào cái đêm say khướt đó, vậy mà anh ấy ôm chầm lấy tôi rồi nói: “Ông Tuyết ơi, anh sai rồi”. Nói xong câu đó, anh ấy liền lăn ra ngủ. Chúng tôi nằm cạnh nhau đúng một đêm đó, anh ấy không hề chạm vào người tôi. Kể từ lúc ấy, tôi đã hiểu, tôi không bao giờ thất bại được cậu. Tôi tự hành hạ bản thân bằng cách vùi mình trong các quán bar, chung chạ với nhiều kẻ xa lạ... Có thai cũng không biết bố đưa trẻ là ai... Tôi ghê tởm bản thân mình sao lại trở nên như thế... Hôm ở thành phố T, khi tôi nói với Tiêu Sơn rằng mình đã có thai, nhìn sắc mặt của hai người, tôi biết mình lại sai rồi... Ông Tuyết ạ, đây là báo ứng của tôi... Tôi có lỗi với cậu và Tiêu Sơn... Đây là báo ứng của tôi.

Tôi nhìn cô ấy bật khóc nức nở, người con gái xuất sắc này chỉ vì chữ “tình” mà sa chân lỡ bước, kéo theo cả một cuộc đời không lối thoát. Tôi vẫn nhớ như in dáng vẻ của cô ấy những năm cấp ba. Lúc đó, cô ấy xinh đẹp biết bao, đáng yêu biết nhường nào. Bạn bè luôn vây quanh cô ấy, ngay cả một đứa làm lì như tôi cũng thấy cô ấy thật nhiệt tình, cởi mở.

Sao lại thành ra thế này? Cũng chỉ ba năm ngắn ngủi, vì đâu tới nông nỗi này? Đang không biết phải an ủi thế nào thì bác sĩ bước vào, giục cô ấy chuyển viện, họ lấy lý do đây là bệnh viện trực thuộc, mong cô ấy chuyển sang bệnh viện có chuyên môn hơn. Lý do là vậy, thế mà bọn họ mặc áo bảo hộ kín mít, miệng đeo khẩu trang, lem lem nói:

- Chúng tôi không có ý kỳ thị nhưng hầu hết bệnh nhân đang nằm ở đây đều là sinh viên và giáo viên, âu cũng là vì sợ sức khỏe của mọi người...

Lâm Tư Nhân khóc đến rũ cả người, tôi xúc động ôm chặt vai, vỗ vào lưng cô ấy. Tiêu Sơn cúi gập t:

- Ông có còn là bác sĩ không hả? Đáng lẽ ông phải hiểu kiến thức y khoa hơn chúng tôi chứ, sao lại thốt ra mấy lời thiếu y đức thế hả?

- Mong cô khẩn trương làm thủ tục chuyển viện.

Bác sĩ quẳng lại câu nói đó cho chúng tôi rồi hốt hải bỏ đi. Lâm Tư Nhân thở hổn hển trong lòng tôi như một đứa trẻ.

Tôi và Tiêu Sơn chạy đôn chạy đáo giúp cô ấy làm thủ tục chuyển viện, mãi đến nửa đêm, mọi việc mới ổn thỏa. Mấy bệnh viện lớn luôn trong tình trạng quá tải, lúc sau mới sực nhớ ra, trước đây, Lâm Tư Nhân từng nhờ người quen tìm bệnh viện cho bà ngoại Tiêu Sơn, anh bèn gọi điện thoại cho người quen đó. Cuối cùng, nhờ sự giúp đỡ của người đó mà chúng tôi mới gọi được xe cấp cứu đến đón cô ấy đi.

Tình hình của Lâm Tư Nhân tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, vừa làm thủ tục nhập viện xong, bác sĩ nói chỉ cần nằm viện theo dõi thêm vài ngày, sau đó có thể xuất viện về nhà. Có điều, nhìn ánh mắt hoảng loạn của cô ấy là tôi đã hiểu, Lâm Tư Nhân của ngày xưa, nay đã không còn nữa. Cô ấy khẩn khoản van xin tôi như một đứa trẻ:

- Cậu đừng trách Tiêu Sơn nữa, chẳng qua anh ấy bị tôi lừa thôi, đáng lẽ ra hai người nên ở bên nhau. Tôi xin cậu, cậu đừng trách Tiêu Sơn nữa.

Xưa nay đã bao giờ tôi trách Tiêu Sơn đâu, dù cho năm đó, chính anh là người nói lời chia tay, nhưng tuổi trẻ nông nổi, cứ ngỡ rằng người ta sẽ chẳng bao giờ rời xa mình. Vậy mà chỉ vừa mới buông tay,

chúng tôi đã bị bão tố ðòng ðời cuố n trôi, chia lìa, mãi mãi không thể sum vậ y.

Tôi biế t, rồ i ðây cả tôi và Tiêu Sơn sẽ lại chia ly. Ngắ cách giữa chúng tôi ðâu chỉ có ba năm chia xa, ngoài ba năm khổ cực ấy, giờ lại xuấ t hiện thêm Lâm Tư Nhân. Sao chúng tôi có thể ðành lòng quay về với nhau? Tôi hiểu Tiêu Sơn, Tiêu Sơn hiểu tôi, chúng tôi thấ u hiểu lẫn nhau.

Khi chúng tôi rời bệnh viện, trời ðã gầ n sáng. Rạng sáng một ngày ðầ u hạ của miề n Bắ c, gió vi vút bên tai mang cảm giác se se lạnh như chớm thu. Tiêu Sơn ðứng chân bên vỉa hè, hỏi tôi:

- Muố n ði uố ng chút gì không?

Tôi gậ ðầ u. Chúng tôi chọn ngay một tiệm ăn Tứ Xuyên nhỏ, quá nửa ðêm nên chỉ lác ðắc má y người mang dáng ðá p như dân lao ðộng chân tay ðang chè chén, nhưng họ cười nói cũng khá ô ñ ào. Chúng tôi gọi một nô i cá há p, bà chủ nói:

- Thế thôi, có hai người ăn không hế t ðâu.

Quả thực họ mang lên một nô i inox rấ t to, hiển nhiên hai ðĩa không thể ăn hế t ðược, quán không bán nhiề u loại rượu trắ ng, tôi bèn chọn:

- Nhị Oa ðầ u⁽⁴⁾ vậy.

Chấ t rượu trong suố t rót vào cốc nhựa ðùng một lầ n, Tiêu Sơn liề n uố ng một hơi hế t phân nửa, nhìn anh uố ng rượu mà như uố ng nước lã, tôi ðành nói:

- ðùng uố ng kiểu này, ðau dạ dày ðấ y!

Anh cười nói:

- Đau lòng còn không sợ, huống chi đau dạ dày?

Tôi chẳng còn biết nói gì hơn, cũng uống cạn ly rượu, cảm nhận chát rượu cay sè ở đầu lưỡi rồi cảm giác bỏng rát lan thẳng xuống dạ dày. Cả hai lẳng lặng gắp món cá cay nóng, mùi vị cũng đậm đà. Cá cay nhấm với rượu cay làm tôi rung rung nước mắt. Tôi uống cuống cúi gằm xuống nhưng không cảm được nước mắt, bèn ngẩng lên rồi hít một hơi thật sâu. Tiêu Sơn nhìn tôi, dường như anh đã nói rất khẽ:

- Em đừng khóc.

Tôi uống cuống gắp một đống giá đỗ rồi nói:

- Có ai khóc đâu, do em ăn cay áy mà.

Tiêu Sơn nói:

- Ăn giá vào càng cay hơn, đừng ăn cái đó, ăn cá đi này.

Thời phổ thông, nhìn dáng tôi dong dong, gầy guộc nên các bạn đặt biệt danh cho tôi là “Tuyệt giá đỗ”. Hôm đó, da tôi rất trắng nên Lâm Tư Nhân mới gọi đùa thế, chứ chẳng có ác ý gì, trong lớp hầu như ai cũng có biệt danh. Như Tiêu Sơn bị gọi là Romeo, còn Lâm Tư Nhân là Juliet. Nghĩ đến Lâm Tư Nhân năm nay mới hai mươi một tuổi là nước mắt tôi cứ thế đua nhau trào ra. Tiêu Sơn không khuyên nữa thêm nữa, anh chậm rãi nhấp cạn cốc rượu rồi lại rót thêm. Tôi quệt vội dòng nước mắt, rồi cũng dốc cạn cốc rượu xuống cổ họng.

Vẫn thường nghe đến câu mượn rượu giải sầu, tôi nay mới nghiệm ra, những lúc u sầu ứ đọng mà được uống rượu thì còn gì bằng. Hết cốc này đến cốc khác, loáng cái chai rượu đã cạn đáy, Tiêu Sơn gọi chủ quán lấy thêm một chai nữa. Về sau tôi ngà ngà

say, chẳng nhớ nổi có uống hết chai đó không. Nhưng tôi vẫn biết mình say, khi Tiêu Sơn tính tiền với bà chủ quán, tôi còn nghe rõ rành rành một nỗi cá cay giá tám mươi tám tệ. Sau đó, anh định dìu tôi nhưng tôi gạt phắt đi:

- Không sao, em tự đi được.

Lời còn chưa dứt, tôi đã đâm sầm vào cửa kính của tiệm, may mà tấm kính ấy rất chắc chắn nên tôi chỉ va vào đó đánh côp một tiếng. Bước ra via hè hứng cơn gió lạnh làm hai chân tôi lú lú vào nhau. Về sau, tôi được Tiêu Sơn cõng trên lưng, lúc ba giờ sáng trên đường vắng tanh, không một bóng người. Tấm lưng anh lặc lự, mang lại cảm giác chệnh choáng, tôi chột lo:

- Dừng về trường, bị người ta bắt gặp thì không hay đâu.

Cảm giác chệnh choáng này thật quen thuộc, có lẽ nó giống lúc nhỏ theo bố mẹ đi xem phim rồi được bố nhong nhong cõng về nhà. Mọi tư duy của tôi như thể đã bị móc sạch, chỉ để lại một cái đầu trống rỗng. Tôi thấy mệt mỏi rã rời, những chuyện xảy ra trong vòng một năm trở lại đây có lẽ còn nhiều hơn cả một đời, thật sự khiến tôi mệt mỏi, rồi tôi là người, thêm thiết p trên lưng anh.

Duyệt Oánh thường hay lái nhái bên tai tôi, nữ sinh đại học tỉnh dậy sau cơn say cần chú ý nhất việc sau đây, ví tiền và trình tiết còn tức là mình còn. Sau một cơn say dài, tôi mở choàng mắt, nhìn chăm chăm lên trần nhà, đầu đau như búa bổ. Tôi nhớ đã từng có lần cũng uống say bí tỉ thế này, hình như đó là lần đi ăn cơm với Mạc Thiệu Khiêm, lúc đó, tôi còn nôn mửa trên xe anh.

Giường của khách sạn rất mềm mại, chỉ có điều tôi mặc nguyên quần bò bó sát đi ngủ nên cả đùi sưng phù. Tôi bò dậy, đảo mắt thấy túi xách đặt ở tủ đầu giường, trên túi có gắn một mảnh giấy, tôi nhận ra nét chữ của Tiêu Sơn:

“Đông Tuyệt, anh về trường trước đây. Em đừng buồn chuyện của Lâm Tư Nhân nữa, nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Tôi và Tiêu Sơn đúng là không có duyên phận, thậm chí say rượu cũng chẳng làm được trò trò gì.

Tôi vã nước lạnh rửa mặt rồi soi mình trong gương. Đôi mắt trũng sâu, cả mặt sưng phù, ánh mắt của người hai mươi mốt tuổi mà lại già nua hơn bất kỳ ai. Chắc bởi lòng nặng trĩu những sâu đau nên trái tim đã sớm cằn cõi.

Chương 22

Cô nén cơn đau đầu đang hành hạ, tôi trở về trường, sân trường vào sáng thứ Bảy bao trùm một bầu không khí ảm đạm, đặt chân vào ký túc xá cũng thấy ảm đạm khác thường. Ngoài hành lang có bạn nữ dậy muộn vừa ngáp dài vừa bận phơi quần áo, có người đeo mp3, đi tới đi lui, đọc nhẩm từ mới. Phòng tôi lặng ngắt như tờ, hai đứa bạn cùng phòng đều thu xếp về nhà từ hôm qua. Hình như Duyệt Oánh cũng không về ngủ, tôi nấp vật xuống giường, kéo chăn đắp kín mít.

Tôi ngủ một giấc dài, mãi đến khi Duyệt Oánh về mới chịu bật dậy. Cô ấy hỏi:

- Hai ngày nghỉ cậu không đi đâu chơi à?

Thực ra, tôi cũng thấy mình đáng thương, hai ngày nghỉ mà chẳng có nơi nào để đi. Duyệt Oánh đi chơi thì tôi bơ vơ một mình, bây giờ, ngày nào cô ấy cũng bận tôi tắm mặt mũi, để một mình tôi lẻ loi đơn chiếc.

Tôi không kể cho cô ấy nghe chuyện Lâm Tư Nhân mắc bệnh, vì họ chẳng quen biết nhau mà có lẽ, Lâm Tư Nhân cũng không muốn nhiều người biết.

Duyệt Oánh nghiêm mặt, ngồi trước giường tôi, hỏi:

- Tớ có chuyện này chẳng biết có nên kể với cậu không?

Tôi cô tỏ ra tinh táo:

- Tô i qua đi ăn tiệc, cậu gặp trai đẹp à?

Duyệt Oánh đẩy tôi một cái:

- Cậu xéo ngay! Đang bận việc nước, hơi đâu đi quan tâm mỹ nhân. Tớ nghe nói, báo cáo tài chính gần đây của công ty Mạc Thiệu Khiêm có trục trặc, cũng tương đối rắc rối đấy.

Đại gia mà cũng lỗ vốn ư?

Trước nay, tôi không hiểu gì về kinh tế, trời không phú cho tôi khả năng làm kinh doanh. Sau khi được Duyệt Oánh phổ cập kiến thức cho nửa buổi, tôi cũng hiểu đại khái là hiện nay, Mạc Thiệu Khiêm đang gặp khó khăn, hơn nữa, tình hình vô cùng nghiêm trọng.

- Nghe nói hai vợ chồng họ đang cãi nhau căng lắm. Cậu cũng biết nhà họ Mộ có địa vị thế nào trong giới kinh doanh rồi đấy, chắc... những gì trên mạng đồn thổi về nhà họ Mộ lần trước chỉ bé như cái móng tay thôi...

Tôi không muốn nghe tới chuyện nhà họ “Mộ” chút nào. Ba chữ “Mộ Vịnh Phi” chỉ gợi cho tôi cảm giác kinh hãi, tôi sợ chị ta. Tuy chỉ gặp gỡ duy nhất một lần, dù chị ta sắc nước hương trời, nhưng mỗi lần nhớ tới nét mặt tươi cười dịu dàng ấy, tôi lại sớn hết gai óc. Tôi thậm chí mong cả đời này, đừng bao giờ gặp lại người phụ nữ mỹ miều ấy nữa. Sống ở đời này, một khi đã sợ cái gì, cái đó ắt sẽ đến. Mãi đến khi gặp Mộ Vịnh Phi, tôi mới nhận ra bản thân mình ngờ nghệch đến mức nào.

Mộ Vịnh Phi vẫn xinh tươi rạng rỡ, chân thành dịu dàng như lần đầu gặp mặt, có điều tôi thực sự không hiểu chị ta hẹn gặp tôi với mục đích gì.

Giọng điệu Mộ Vịnh Phi ôn tồn, nhã nhặn, thậm chí chị ta còn gọi sẵn cho tôi một đĩa bánh kem hạt dẻ:

- Bánh kem ở tiệm này nổi tiếng lắm đây, Đồ ng tiểu thư ạ!

Giọng điệu chị ta ngọt ngào như thể đang nói chuyện với người bạn gái thân thiết của mình về một món bánh ngon miệng, còn tôi lại mang trong mình một nỗi sợ hãi gợn như cảnh giác. Tôi lịch sự cảm ơn, nhắc đĩa lên, nhưng không hề cảm thấy hứng thú với miếng bánh hấp dẫn về cả màu sắc lẫn mùi vị kia.

Mộ Vịnh Phi hờ hững nhấp ngụm hồng trà rồi bất chợt nở một nụ cười duyên rũ:

- Yên tâm đi, bánh không bỏ độc đâu mà sợ.

Lần trước, tôi luôn thấy chột dạ nên không dám nhìn thẳng vào chị ta, lần này, tôi dám ngược mắt, quan sát kỹ lưỡng gương mặt ấy. Đó là một khuôn mặt vô cùng thanh tú với đôi mắt màu hổ phách rất đẹp, một vẻ đẹp chuẩn mực. Nhưng trên thực tế, lòng dạ chị ta thâm sâu khó lường, so sánh hai điều đó chỉ càng khiến tôi thêm sợ, nỗi sợ hãi nảy sinh như một phản xạ vô điều kiện.

Tôi thẳng thắn nói:

- Tháng trước, chẳng qua tôi có chút việc nên mới làm phiền đến Mạc tiên sinh, giờ thì xong xuôi cả rồi. Chị yên tâm, từ nay về sau, tôi sẽ không tới tìm anh ấy nữa, mà anh ấy cũng không dính dáng gì đến tôi nữa.

Chị ta nở nụ cười duyên dáng:

- Tôi biết lý do cô cần nhờ vả anh ấy, và cũng biết cô đã đạt được mục đích của mình. Còn cụ thể thế nào thì tôi không quan tâm. Nhưng hình như có vài chuyện cô chưa rõ. Mọi quan hệ giữa tôi và

Mạc Thiệu Khiêm không chỉ bao gồm mỗi chuyện kết hôn đơn giản đó thôi đâu, anh ta thích nghịch dại thì cũng đừng lôi cả nhà họ Mộ vào. Tôi không hơi đâu mà theo sau hậu, thay vào đó, tôi sẽ dùng cách hữu hiệu nhất để giải quyết việc này. Đừng tiêu thư, tôi hy vọng cô biết điều một chút.

Tôi buột miệng:

- Chuyện anh ấy đòi ly hôn không liên quan gì đến tôi.

Tôi thấy con người của Mộ Vĩnh Phi co rút lại, khoảnh khắc ấy trông chị ta có phần thất thán nhưng lại bật cười rất nhanh:

- Đừng tiêu thư này, đúng là tôi hơi coi thường cô rồi. Ban đầu cứ tưởng cô chỉ là một con bé ngốc nghếch, bây giờ mới thấy cô khôn hơn một chút rồi đây.

Tôi làm thinh trước những lời lẽ cay độc của chị ta. Và lại, trong mắt những kẻ khôn ngoan như bọn họ, tôi luôn là một đứa ngớ nghếch, mà ngớ nghếch cũng chẳng phải chuyện gì xấu xa.

- Đúng là anh ta muốn bỏ tôi, bỏ tôi rất bực. Nhớ năm đó, chính nhà họ Mộ đã cứu vớt anh ta khỏi bước đường cùng, cũng chính nhà họ Mộ rót vốn, tạo điều kiện cho anh ta thu mua lại cổ phần từ tay các cổ đông khác. Vậy mà giờ anh ta quay ra ăn cháo đá bát.

Tôi nói:

- Chị muốn chửi Mạc Thiệu Khiêm thì mời chị đến gặp anh ta mà chửi.

Mộ Vĩnh Phi bật cười giòn giã, nụ cười ấy đầy quyết rũ nhưng giọng điệu lại lạnh lùng như một con dao sắc lẹm, chọc thẳng vào tảng băng:

- Cô diễn cũng khéo thật, nhiều lúc tôi tự hỏi, không biết cô ngốc thật hay giả vờ. Mà thôi, tôi không phí lời với cô thêm nữa, hình như cô chưa biết tình cảnh bây giờ của Mạc Thiệu Khiêm nhỉ? Để tôi nói cho cô biết nhé, mọi thứ đã được sắp đặt đầu vào đó rồi, tôi có thể cho anh ta sa lưới bất cứ lúc nào. Mà tôi phải cảm ơn cô, đáng nhẽ anh ta chỉ lỗ chút xíu tiền thôi, về căn bản cũng chẳng hề hấn gì, nếu không nhờ cô mang hợp đồng tới cho anh ta ký. Tôi khá bất ngờ đấy, tôi phải công nhận một điều, Mạc Thiệu Khiêm dám làm chuyện ngu xuẩn như thế, xem ra anh ta cũng khá tử tế với cô, cô hiểu điều đó có ý nghĩa gì không?

Lời lẽ của chị ta như từng nhát dao cứa vào tim, buộc tôi phải hít một hơi thật sâu:

- Bố của Duyệt Oánh cùng phe với chị ư?

- Cô nói Lưu tiên sinh à? Ô, cứ tưởng cô ngốc nghệch, xem ra cũng không hẳn, còn khen cô khôn thì hơi quá, thực chất cô cũng chỉ là một con bé ngu xuẩn. Nhưng dù sao tôi cũng nên cảm ơn cô một tiếng, nhờ cô, tôi mới có cơ hội hát căng Mạc Thiệu Khiêm ra khỏi hội đồng quản trị.

Từ đầu tới cuối, chị ta vẫn mang bộ mặt cười cợt đầy khinh khinh.

Trái tim tôi thót lại. Khó có thể ngờ rằng, mình lại mắc bẫy. Cứ tưởng dù bản hợp đồng ấy là một cái bẫy đi chăng nữa, thì chỉ có thể do Mạc Thiệu Khiêm bày ra, thật không ngờ Mộ Vĩnh Phi mới là kẻ đầu sỏ. Tôi biết sự nghiệp có ý nghĩa quan trọng như thế nào đối với Mạc Thiệu Khiêm, năm xưa, anh đồng ý lấy Mộ Vĩnh Phi chỉ vì sản nghiệp của bố để lại. Nếu đánh mất tất cả, thà giết anh đi còn hơn.

- Chị yêu anh áy cơ mà. - Tôi nhìn Mộ Vĩnh Phi đầyy khó hiểu. - Sao chị có thể nhẫn tâm với anh áy như vậy?

Mộ Vĩnh Phi bắt ngờ phá ra cười, vẻ thích thú hả hê:

- Yêu anh ta ư? Ở đời này, chẳng ai yêu anh ta hơn tôi. Mười năm trước, tôi từng nói với bố mình rằng, nếu bố không cho con lấy Mạc Thiệu Khiêm, con sẽ chết cho bố xem! Tôi nài nỉ bố mình rót tiền bạc giúp đỡ anh ta, vậy mà anh ta đốixử với tôi ra sao nào? Anh ta không chạm vào người tôi ngay từ đêm tân hôn! Đốixử với một người phụ nữ, đốixử với một người vợ, thử hỏi còn gì nhục nhã hơn?

Vẻ mặt hóa điên của chị ta khiến tôi ghen cứng họng, không thốt nổi nên lời.

- Mạc Thiệu Khiêm luôn cho rằng, hôn nhân của anh ta là sự một hy sinh, còn tôi thì không phải chứ? Tôi nín nhịn suốt mười năm trời, trong mười năm đó, tôi xoay xở đủ mọi kiểu, vậy mà anh ta vẫn hận tôi. Trong suy nghĩ của anh ta, sự giúp đỡ năm xưa của nhà họ Mộ đích thực là một nỗi sỉ nhục lớn, anh ta bị ép phải chấp nhận nó nên càng ê chề hơn. Anh ta hất hủi tôi bởi thứ logic vớ vẩn đó. Nhưng vì yêu nên tôi cứ nhẫn nhịn, cứ ôm hy vọng hết lần này đến lần khác, để rồi nhận lại chỉ là thất vọng triền miên. Giờ tôi nhin đủ rồi, nếu đã vậy, chỉ bằng để tôi giúp anh ta được toại nguyện!

Tôi không hiểu nổi tâm trạng của mình lúc này, khi đốixử với người phụ nữ điên rồ này, lòng tôi gợn lên đủ cảm xúc hỗn độn, tôi hoàn toàn không biết tình cảm giữa chị ta và Mạc Thiệu Khiêm lại như vậy. Vậy mà, tôi cứ tin vào mấy lời tâm sự của chị ta trong lần đầu gặp mặt. Có điề, chị ta làm thế khác nào đẩy Mạc Thiệu Khiêm vào con đường cùng. Tôi lí nhí nói:

- Chị làm thế anh áy sẽ chết mất.

Mộ Vịnh Phi dằn lặt y lại vẻ ung dung, điềm tĩnh, thậm chí còn tỏ ra yêu kiều hơn trước:

- Dĩ nhiên, bản chất của Mạc Thiệu Khiêm vốn kiêu căng, ngạo mạn, mười năm trước cưới tôi chỉ vì cổ phần đã là nổi nhục nhĩ lớn nhất đời anh ta rồi. Giả sử lặn này tôi mạnh tay, có khi anh ta nhảy lặn cũng chưa biết chừng.

Trái tim tôi bỗng thắt lại, còn Mộ Vịnh Phi thì phá ra cười:

- Đừng nhìn tôi bằn về tội nghiệp ấy. Nhìn vẻ mặt của cô kia, thật đáng thương. Mà thực ra, anh ta sống hay chết thì liên quan gì đến cô? Thù cô báo xong rồi, tiền cũng cầm rồi, giờ anh ta chết, cô càng được thể cao chạy xa bay. Chính cô đẩy anh ta rơi vào tình cảnh này, cô cũng nên hài lòng chứ?

Tôi hít một hơi thật sâu, trong người khó chịu, bút rút khôn tả:

- Tôi chưa từng nghĩ vậy.

Mộ Vịnh Phi đã c ý nói:

- Tôi biết cô yêu anh chàng Tiêu Sơn kia. Hai người yêu nhau thì nên kết hôn đi thôi. Thực chất, tôi cũng không muốn tuyệt tình quá, giờ chỉ cần cô đi gặp Mạc Thiệu Khiêm, thừa nhận vụ hợp đồng này là do cô bày trò để lừa lặt chữ ký của anh ta, đồng thời nói cô dự định tốt nghiệp xong sẽ lặt Tiêu Sơn. Nếu cô làm được, tôi sẽ tha cho Mạc Thiệu Khiêm lặn này.

Tôi hoàn toàn không hiểu những gì chị ta đang làm:

- Sao phải như thế?

Chị ta tươi cười nhìn tôi:

- Cô cứ đi gặp Mạc Thiệu Khiêm rồi nói cho rõ ràng, cô và Tiêu Sơn sẽ lấy nhau, thêm vào đó, vụ hợp đồng là do cô bày trò lừa anh ta, tôi chỉ yên tâm khi hai người không có khả năng tái hợp.

Tự thâm tâm tôi thấy bất mãn vô cùng:

- Tôi sẽ không bao giờ bịa chuyện lừa anh ấy đâu.

Mộ Vĩnh Phi nhìn tôi, nụ cười của chị ta mới duyên dáng làm sao, thế mà lời lẽ thốt ra từ bờ môi ấy lại lạnh lùng không thể tưởng nổi:

- Tôi cho cô thời gian mười ngày, đây là cơ hội cuối cùng của cô. Cô không đi cũng được thôi, nhưng để tôi nói thẳng cho cô biết. Từ nhỏ tôi đã được dạy rằng, nếu không giành được món ngon về mình thì cứ thẳng tay vứt nó đi, hoặc là thẳng thừng giẫm nát nó. Cô đoán thử xem, tôi sẽ dùng cách nào với Mạc Thiệu Khiêm?

Tôi lưỡng lự mấy ngày mà không biết phải làm thế nào, Duyệt Oánh bận tối ngày nên tôi không hỏi. Thậm chí, tôi cũng không dám nghĩ đến việc báo cô ấy bệnh thật hay bệnh giả. Cô ấy đã buông xuôi mọi tình cảm với Triệu Cao Hưng, giờ nếu cô ấy cũng bị người thân lừa giống tôi, ắt hẳn sẽ đau lòng lắm.

Đôi với cuộc đời, chúng tôi chưa phải người khôn ngoan, bấy lâu nay, cứ tưởng bản thân đủ kiên trì để làm những việc đúng đắn, vậy mà trong tình cảnh này, chợt thấy cả tôi và Duyệt Oánh thật ngô nghê đến mức đáng thương.

Tôi lên mạng tìm hiểu thông tin mới biết, ngành xuất khẩu chịu tác động nặng nề bởi cuộc khủng hoảng tài chính toàn cầu, một chuỗi các hệ lụy đã dẫn đến việc nhiều hãng vận tải trên toàn cầu cùng hàng loạt các cảng xuất nhập khẩu phải chịu ảnh hưởng lớn. Những gì tôi tìm được rất hạn chế, tin tức duy nhất có liên quan

đó là một công ty có tên niêm yết trên thị trường chứng khoán công bố Mạc Thiệu Khiêm đã chuyển nhượng một số cổ phần lớn, ắt hẳn anh đang thiếu tiền thật rồi. Tôi thực sự không nén nổi ý nghĩ muốn gọi điện cho Mạc Thiệu Khiêm, nhưng mỗi lần nhấc điện thoại lên tôi lại nhớ tới những gì anh đã từng nói lúc ở sân bay: “Tôi hy vọng sau này em đừng đến tìm tôi nữa.”

Tôi cũng mong mình không phải đi tìm anh.

Đêm đến, tôi gặp một cơn ác mộng khủng khiếp. Chính mắt tôi chứng kiến Mạc Thiệu Khiêm gieo mình xuống đất từ nóc một tòa nhà cao chọc trời, người anh hòa lẫn máu me. Khuôn mặt ấy bây giờ nhầy máu, tôi cố gắng dìu anh dậy nhưng anh cứ cười mãi với tôi. Nụ cười của anh thật kỳ dị, hai bàn tay tôi nhuộm đầy máu trên người anh... Tôi khóc... Tôi khóc suốt, thế rồi giật mình choàng tỉnh.

Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi rơi nước mắt vì anh, lúc tỉnh dậy, cả người vẫn chìm đắm trong cơn khiếp đảm. Tôi không thể chấp nhận được tình cảnh ấy. Anh sẽ chẳng ra nông nổi ấy nếu không phải vì tôi. Bố tôi bán đứng bố anh, giờ đến lượt tôi bán đứng anh.

Thời gian Mộ Vịnh Phi cho tôi chỉ còn có phân nửa, chị ta là con người sẵn sàng làm mọi thứ, là kẻ đáng sợ nhất tôi từng gặp, tôi đành hạ quyết tâm đi gặp Mạc Thiệu Khiêm.

Nhưng chuyện này trên thực tế lại vô cùng khó khăn. Số điện thoại cá nhân của Mạc Thiệu Khiêm luôn trong tình trạng khóa máy, không rõ nguyên nhân gì hoặc có lẽ như lời anh từng nói, anh không muốn gặp tôi nữa nên thay luôn cả số điện thoại. Tôi đến khu chung cư anh sống thì bị nhân viên bảo vệ chặn ngay ở sảnh rồi nằng nặc đòi phải đăng ký, sau đó, họ lịch sự thông báo với tôi rằng

chủ hộ đã treo biển bán căn nhà đó, giờ tạm thời bỏ trống không ai ở.

Tôi nghĩ bụng, đúng là anh không muốn gặp tôi thật rồi.

Tuy có hơi lắt léo nhưng sau cùng, tôi vẫn gặp được anh. Ngoài Mạc Thiệu Khiêm, tôi còn có số điện thoại của chú lái xe, bèn gọi cho chú ấy. Ban đầu chú lái xe còn hơi e dè nhưng vẫn nói cho tôi biết tôi nay Mạc Thiệu Khiêm sẽ đi đâu. Tôi chạy một mạch tới đó, quả nhiên nhìn thấy chiếc Maybach quen thuộc đang đỗ trong bãi đậu xe. Chú lái xe đang dựa người vào cửa xe hút thuốc, thấy tôi, liền dụi đầu thuốc lá.

Tôi biết nơi này, ba năm trước, tôi từng mời Mạc Thiệu Khiêm ăn cơm tại đây. Căn hộ số 1691 là một nhà hàng kiểu gia đình, nấu nướng rất ngon, nhưng có lẽ diện tích hơi hẹp, thích hợp cho hộ gia đình sinh sống nên mỗi ngày chỉ nhận đặt một bàn mà giá cả cũng phải chăng.

Chú tài xế nói với tôi:

- Thưa Ông tiểu thư, việc này do tôi tự quyết định, tôi đã theo Mạc tiên sinh gần bảy năm nay rồi, thứ lỗi cho tôi tuổi đã cao nên lảm lòi, cô đừng giận đối cậu ấy nữa.

Tôi gượng cười rồi nghe chú ấy nói tiếp:

- Gặp Ông tiểu thư, chắc cậu ấy sẽ mừng lắm.

Tự nhiên tôi lại không có đủ dũng khí để gặp Mạc Thiệu Khiêm, nhưng chú lái xe cười cười như thể đang ủng hộ hết mình, rồi ấn thang máy cho tôi.

Từ xưa đến nay, những người quanh tôi không một ai bần tiện với người của Mạc Thiệu Khiêm, ví dụ như ông quản gia hay chú lái xe, họ

luôn hé t mực trung thành và hé t lòng vì anh. Sự tận tụy ấy không thể mua được bằng tiền nên có lẽ, anh cũng là một ông chủ khá tốt bụng.

Thang máy lao vun vút lên tầng, bốn bức tường lấp gương lạnh ngắt, tôi bất gặp trong đó vẻ mặt đầy hoang mang của mình. Cuộc sống của tôi vốn đã thâm, thế mà hé t lần này đến lần khác vẫn bị người ta dồn vào đường cùng, chuyện đến nước này thật sự chẳng còn đường lui nữa rồi.

Tôi đứng trước cửa phòng số 1691, lấy hé t can đảm để ấn chuông.

Người mở cửa cho tôi là ông chủ nhà hàng. Ba năm rồi mà anh ấy vẫn nhận ra tôi, liền nheo mắt cười nói:

- Là cô bé à? Mạc tiên sinh đang ngồi bên trong!

Đột nhiên, trong đầu tôi vùng lên ý nghĩ muốn bỏ chạy, nhưng bỗng nghe giọng Mạc Thiệu Khiêm cất tiếng hỏi:

- Ai đến thế anh Trì?

- Cô bạn gái xinh đẹp của cậu đến đây này.

Anh Trì cười híp mắt, đẩy tôi vào trong. Phòng ăn nằm ngay cạnh cửa, lọt vào mắt tôi là cảnh Mạc Thiệu Khiêm đang ngồi một mình một bàn.

- Ngạc nhiên chưa? - Xem ra anh Trì rất vui: - Cậu vừa bảo cần thêm người thưởng thức món ăn tôi nấu, giờ thì xem này, cô bé đến rồi đó!

Mạc Thiệu Khiêm không hề nhìn tôi, dường như cũng không hề để ý tới những gì anh Trì nói. Mãi rồi anh Trì cũng nhận ra bầu

không khí có phần khác lạ, anh ấy liếc mắt nhìn tôi, nói:

- Hé t đầu hào rồi, tôi phải xuống nhà mua đây.

Nghe tiếng cánh cửa chốt khép lại sau lưng, tôi đưa mắt nhìn Mạc Thiệu Khiêm, có lẽ chưa bao giờ tôi chăm chú nhìn anh như lúc này. Trán anh đã thoáng hiện nét mệt mỏi:

- Tôi đã nói em đừng tìm tôi nữa cơ mà.

- Em có chuyện muốn nói với anh.

Anh buông đũa, kèm theo vẻ bực dọc:

- Tôi không muốn biết.

Khó khăn lắm tôi mới mở được miệng:

- Chuyện hợp đồng đó...

Anh gặt gong gặt lời tôi:

- Tôi không muốn biết.

Có khó khăn mấy thì tôi vẫn phải nói, bởi sai lầm của tôi mà sự việc ra nông nỗi này, tôi không còn cách nào khác, đã sai thì sai cho trót:

- Người lừa anh là em, em đã lừa anh ký vào bản hợp đồng đó. Em lợi dụng anh, em chỉ muốn anh chết càng sớm càng tốt. Em làm vậy bởi vì em yêu Tiêu Sơn. Tốt nghiệp xong, em sẽ lấy anh ấy. Mạc Thiệu Khiêm, bây giờ lâu nay, em hận anh, hận anh vì tất cả những gì anh làm với em. Giờ thì chúng ta huê nhau rồi.

Tôi không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, ánh mắt cứ đọng mãi bên viên môi cương nghị của anh, khóe môi anh hơi trễ xuống.

Tôi không biết anh sẽ phản ứng ra sao, biết đâu anh sẽ quăng tôi qua cửa sổ cho nhẹ nợ.

Một lúc lâu sau, anh mới lên tiếng:

- Em cất công đến đây chỉ để nói với tôi chuyện này à?

Tôi gật đầu bả`ng tất cả sức lực có thể.

- Vậy em có thể đi được rồi. - Giọng điệu của anh bình tĩnh đến đáng sợ. - Nói xong rồi, em về đi.

Tôi đứng chôn chân tại chỗ, thế rồi cánh tay anh bất ngờ vươn ra, chụp lấy tay tôi khiến tôi lao đảo chực ngã. Không để tôi kịp đứng vững, anh đã tóm lấy tôi lên nữa, đầu móng tay cắm vào da thịt sâu hoắm, đôi mắt á`y như thể một vực thăm đáng sợ, chẳng còn thấy ánh sáng và á`m áp. Anh thẳng thừng đẩy tôi ra ngoài, sập cửa và không buồn nhìn lấy một cái.

Cả người tôi từ từ khuyu xuống, mãi đến tận ngày hôm nay, tôi mới cảm nhận được nỗi đau này, trước kia, tôi đối với anh tệ thế, giờ sao lòng lại se sắt đến vậy?

Dáng vẻ của anh lúc đó quả thực khiến tôi thấy bút rút, cứ tưởng anh sẽ mắ`ng chửi, sẽ đánh đập, không ngờ anh chẳng làm gì cả. Nhưng lúc anh tóm lấy tôi, tôi cảm nhận được những ngón tay của anh đang run lên. Xưa nay, tôi chưa từng thấy người tự tin như anh lại run rẩy, tôi cũng chẳng nghĩ ra được có lúc anh lại run rẩy đến thế.

Tôi là đứa nhu nhược nhất, vô dụng nhất đời này. Mạc Thiệu Khiêm uy hiếp, tôi bèn ngoan ngoãn phục tùng, Mộ Vịnh Phi mới dọa dẫm vài câu, tôi đã răm rắ`p làm theo. Tôi chẳng khác gì một con

rồi bị chằng giữa ngàn dây chi, không có quyết định chính bản thân mình, cũng không có quyết lên tiếng.

Lòng bức bối đến phát khóc, lần trước lúc ở thành phố T, khi Lâm Tư Nhân thốt ra những lời ấy, tôi cũng có cảm giác bút rút này, tôi biết mình và Tiêu Sơn không thể quay về như ngày xưa nữa. Tuy lần này cũng bút rút, nhưng lại vì một người mà trước kia tôi hận thấu xương. Tôi không hề mong anh chết, nhưng tôi lại chạy đến đây, tự tay cầm dao đâm vào lòng ngực anh.

Thế này có lẽ cũng may. Khởi đầu giữa tôi và anh đã quá khôn ngoan, số phận còn quy chụp nó thành một mối duyên nợ nghiệt ngã không hề kết, vậy thì cứ thế này còn hơn. Tôi đã cắt đứt chút lưu luyến cuối cùng của anh, dặn lòng từ nay về sau, tình cảm anh dành cho tôi sẽ chỉ có hận thù mà thôi, từ nay về sau, anh sẽ không phải nhớ nhưng tôi trong giấc mộng nữa.

Trên đường về, tôi gọi cho Mộ Vĩnh Phi:

- Tôi đã làm xong phần việc của mình rồi, đến lượt chị làm những gì mình đã hứa.

Mộ Vĩnh Phi khẽ cười:

- Đương nhiên rồi. Tôi biết thế nào cô cũng làm được nên đã chuẩn bị sẵn quà cho cô rồi đây.

Tôi không muốn nghe a đàn bà này nói thêm bất kỳ một lời nào nữa, bèn dập máy ngay lập tức.

Chương 23

Tôi lên chuyê`n xe bus qua cổng Nam của trường, đoạn đường â`y nằ`m lọt thỏm giữa hai bên dãy nhà cao tâ`ng, biển quảng cáo của các công ty tuyển dụng tại trường khoe ánh đèn lung linh trong sắ`c đêm. Tôi nhớ lại thời xa xưa, khi Mạc Thiệu Khiêm cắ`t bằng khánh thành tại đây, tên công ty đó là gì, tôi cũng quên má`t rô`i.

Giá như anh không để ý đê`n tay tôi, giá như tôi không phải là con gái của bô`, thì có lẽ ngày hôm nay, chúng tôi chỉ là hai kẻ xa lạ, chưa từng quen biế`t.

Kể từ giây phút đó, số` mệnh đã sắ`p đặt sẵn một con đường cùng cho cả tôi và anh.

Ngoài cổng Nam có khá nhiề`u xe điện đang đỗ, những loại xe này được phép đi lại và làm phương tiện giao thông chủ yế`u trong khuôn viên trường, mỗi lượt chỉ tô`n có hai tậ. Quãng đường từ cổng Nam đê`n ký túc xá là xa nhấ`t, nhưng tôi vẫn đi bộ về`.

Tôi câ`n vận động để ném hế`t những thứ đang tắ`c nghẽn trong đầ`u đi. Đi đê`n khi hai chân mỏi nhừ, tôi bèn ngồ`i xuố`ng một ghế` đá ven đường. Sinh viên trong trường hó`i hả rạo bước lướt qua tôi. Tôi nghe tiế`ng chuông báo mười giờ tô`i vắ`ng lại từ tòa nhà số` Bốn cách đó không xa.

Trong lòng bức bô`i, chỉ muố`n khóc, nhưng tôi không nhỏ giọt nước má`t nào, bụng làm dạ chịu, tôi lâ`y tư cách đâu để khóc?

Hai ngày sau, thầy giáo phụ trách bất ngờ gọi điện bảo tôi lên khoa có việc, tôi tưởng học bổng đã được phê duyệt, nào ngờ thầy đi thẳng vào vấn đề:

- Hiện tại trường mình có chương trình trao đổi du học sinh với trường Đại học C của Mỹ, xét thấy thành tích của em khá tốt nên đợt này khoa định đề cử em. Hôm nay tôi gọi em đến là muốn hỏi ý kiến của em.

Tôi ngỡ ngác nhìn thầy thì thầy mỉm cười nhã nhặn nói:

- Em cứ về cân nhắc kỹ đi nhé!

Lúc ra khỏi văn phòng, tôi tự véo mình một cái, thầy đầu mới thừa nhận tất cả không phải là mơ, tôi hoàn toàn tỉnh táo.

Khoa Hóa của trường C nổi tiếng lẫy lừng khắp thế giới, vụ trao đổi du học sinh này quả là miếng bánh từ trên trời rơi xuống!

Lúc Duyệt Oánh biết tin, cô ấy giật mình, cáu véo tôi:

- Dám bảo số mình đen này, số cậu thế là sướng quá rồi còn gì! Đại học C cơ đấ y, hàng khủng đề chế t người rồi còn gì!

Nhưng tôi chẳng thể nào vui nổi, tuy bản thân có ngờ nghếch thật, nhưng suốt dọc đường về ký túc xá, tôi đã nghĩ thông suốt suốt du học này từ đâu rơi xuống.

Thành tích của tôi đúng là không tồi nhưng học chuyên ngành này còn nhiều người giỏi hơn tôi, với lại vụ trao đổi du học sinh này từ trước đến nay luôn trong tình trạng cung không đủ cầu. Khoa tôi không thiếu gì sinh viên xuất sắc, mà mỗi lần có chuyện gì hay ho, người ta lại đua nhau trở tài giành giật, huống hồ là Đại học C, làm gì tới lượt tôi. Tôi biết người đứng đằng sau vụ này chính là Mộ

Vịnh Phi, đây là món quà chị ta nói sẽ tặng tôi sau khi hoàn thành phần việc của mình.

Duyệt Oánh thấy tôi ừ xịu liền hỏi:

- Cậu mừng quá nên ứ ó đấ y à?

- Tớ không muố n đi.

Duyệt Oánh nhìn tôi thêm mấ y giây, rồi thông cảm nói:

- Tớ biế t ngay mà, mừng quá hóa đơ rồi.

- Suấ t du học này là do Mộ Vịnh Phi bày ra nên tớ không muố n đi.

- Mộ Vịnh Phi nào? Có phải chị của Mộ Chấ n Phi không? Làm gì có chuyện chị ta tồ t tính thế?

Tôi mím môi không hé lời, có rấ t nhiề u việc tôi quyế t ủ trong lòng không muố n kể với Duyệt Oánh, đầ ng nào thì tôi cũng ủ rữ sẵn rồi.

- Sao lại không đi? - Duyệt Oánh số t ruột, giơ tay cô c vào trán tôi. - Thật là! Lúc cầ n khí phách thì chẳng thấ y đâu, lúc này lại bày đặt kiên trinh quyế t liệt. Mộ Vịnh Phi bày ra thì sao nào? Cậu càng nên đi, một khi chị ta đã bày ra trò này, tức là chị ta muố n tồ ng cỗ cậu đi cho khuấ t mắ t. Cậu đã từng đọc tiểu thuyế t chưa đấ y? Cách hữu hiệu nhấ t để trị mấ y đứ a lắ ng lơ, chuyên đi quyế n rữ chồ ng người khác là tồ ng khứ nó đế n một nơi nào đó xa tít tá p mù khơi, để nó không bao giờ gặp đứ c nam chính nữa, số ng chề t thế nào cũng mặc nó... Mà tớ không ám chỉ cậu là loại đó đâu nhé, quả thực cậu làm tớ tức đế n lú lắ n rồi đây này!

Đến lúc tắt đèn đi ngủ rồi mà Duyệt Oánh vẫn chì chiết tôi cố chấp, bảo thủ.

Nằm một mình trên chiếc giường đơn chật chội của mình, nhớ hồi đầu, tôi rất thích ở ký túc xá, cũng yêu nhất chiếc giường này, dù nó chỉ làm bằng gỗ ép cứng đờ, đệm bông thì mỏng dính, ngả lưng xuống chẳng dễ chịu chút nào. Nơi đây không có bóng dáng của Mạc Thiệu Khiêm nên tôi coi nó như một căn nhà che nắng che mưa đích thực. Mỗi lần vùi mình trên chiếc giường bé xíu này, dù mọi người trong phòng có rù rì to nhỏ đi chăng nữa, tôi vẫn có thể ngủ ngon lành.

Hôm nay là lần đầu tiên tôi trả n trọc trên chiếc giường này, tôi không muốn nhận sự bô thí của Mộ Vịnh Phi, hay nói cách khác, tôi không muốn nhận “món quà” của chị ta. Những gì đã nói với Mạc Thiệu Khiêm làm tôi thấy bức bối vô cùng, bây giờ nhận suất du học này chỉ khiến tôi thêm bứt rứt hơn mà thôi. Cứ cho là tôi muốn bỏ nơi này ra nước ngoài, muốn đến một nơi không có người quen thật đấy, cứ cho là sinh viên khoa tôi chỉ ao ước được học ở trường C, nhưng trong lòng tôi luôn có cảm giác là lạ, rằng sự chấp nhận của mình đồng nghĩa với việc phản bội lại một cái gì đó.

Mình phản bội lại cái gì chứ?

Nắng sớm khe khẽ lọt qua tấm rèm cửa sổ, ngoài hành lang đã nghe tiếng qua lại của một vài bạn nữ, cuối cùng, tôi cũng gác lại mớ bòng bong ấy. Tôi sợ mình không cưỡng nổi sự hấp dẫn của Đại học C, thế nên vừa kết thúc tiết học buổi sáng, tôi đã quyết định đến văn phòng khoa.

Duyệt Oánh thấy tôi thu dọn sách vở liền đuổi theo:

- Sáng thế này đã đi ăn cơm à? Tớ đi với cậu.

- Cậu về trước đi, tớ còn có chút việc.

- Cậu định làm gì?

Tôi chẳng nói chẳng rằng, lao thẳng xuống cầu thang, Duyệt Oánh theo sát đằng sau:

- Này Đô`ng Tuyê`t, cậu đi đâu?

Xuống tới khu dạy học, tôi dừng bước dưới một bụi cây yên tĩnh, quay sang nói với Duyệt Oánh:

- Tớ biế`t cậu lại sắp kêu tớ dở hơi nhưng tớ không thể đi được, không đi là không đi. Thà tớ tự đi thi, dù chỉ được trúng tuyển vào trường loại ba, vừa học vừa làm, ít ra cũng khiế`n tớ thấ`y thanh thản trong lòng.

Duyệt Oánh run lên vì tức tồ`i, cô ấy ném phịch cái cặp xuống đất:

- Này Đô`ng Tuyê`t, cậu tưởng làm thế` thì được gọi là có liêm sỉ à? Bởi suấ`t học bổng đó do Mộ` Vĩnh Phi cho, nên cậu quyết từ chối luôn cả Đại học C chứ gì? Cậu biế`t trong khoa có bao nhiêu người ao ước được đi không hả? Cậu bỏ ngay kiểu cô` chấp, lúc nào cũng huỷ hoặc mình đi. Giờ tớ nói thẳng luôn, vụ này là do bố` tớ sắp xếp đầ`y, ban đầ`u ông ấy vấ`t vả tìm cách cho tớ đi du học, khó lấ`m mới chạy xong giấ`y tờ, giờ bỏ cũng phí, nên tớ mới bảo ông ấy nói khéo với trường, nhường suấ`t này cho cậu. Nghĩ là cứ giấ`u cậu thì hay hơn nên tớ không nói thẳng ra. Tớ biế`t trong lòng cậu có chuyện giấ`u tớ, tớ biế`t rõ`i, là chuyện hợp đò`ng chứ gì? Đợt trước, Mộ` Vĩnh Phi có đế`n tìm bố` tớ! Phải, tớ có lỗi với cậu, nhưng lúc câ`m bản hợp đò`ng ấy, chính tớ cũng không hề` biế`t Mộ` Vĩnh Phi sẽ mò đế`n tìm bố` tớ! Từ xưa đế`n nay, tớ chưa hề` nói đố`i cậu, một lâ`n cũng chưa từng! Quả thực, bố` tớ bị bệnh ung thư, tớ từng

dẫn ông ấy đi khám ở bốn bệnh viện uy tín nhất, cũng chụp cả đồ ng phim X-quang, gặp rất nhiều chuyên gia rồi. Tớ cũng chỉ mong họ chẩn đoán nhầm, hoặc ông cụ giả bệnh lừa mình! Nhưng quả thật bố tớ bị bệnh, chẳng trụ nổi mấy năm nữa đâu. Tớ không có lý do để ngăn bố mình hợp tác với Mộ Vịnh Phi, mà chung quy chuyện này cũng chẳng dính dáng gì đến cậu. Mạc Thiệu Khiêm nợ cậu, chính vì hấn nợ cậu nên tớ mới để mặc họ muốn làm gì thì làm. Tớ chẳng hiểu nổi tại sao cậu lại muốn từ chối suất học bổng này? Suốt cả ngày, cậu cứ ủ rũ bơ phờ, sao cả Đại học C cậu cũng từ chối? Trong đầu cậu đang nghĩ gì thế hả? Cậu có hiểu nổi bản thân mình đang làm gì không? Lẽ nào cậu yêu loại người đó? Chẳng nhẽ vì hấn mà cậu bỏ cả cơ hội đi Mỹ du học? Cậu định buông xuôi ngôi trường mà cả đời cậu ao ước à?

Tôi nhìn Duyệt Oánh, người bạn thân nhất của mình, từng câu nói của cô ấy như từng nhát roi quất tới tấp lên thân thể tôi.

Rốt cuộc tôi đang làm gì?

Tôi còn những gì?

Bố mẹ qua đời, cậu ruột bán rẻ mình, ngăn cách giữa tôi và Tiêu Sơn là cơ cực và khổ sở, là gian lao và vất vả. Tôi chỉ có mình Duyệt Oánh là bạn. Chỉ có mình Duyệt Oánh là chưa hề lừa tôi, chưa hề bán đứng tôi, chưa hề làm tôi tổn thương.

Cô ấy đã dành cho tôi tất cả những gì tốt đẹp nhất, cô ấy cho tôi một tình bạn chân thật, cô ấy mang lại cho tôi một quãng đời sinh viên tuyệt vời, đồng thời cũng nhường cả cơ hội tốt nhất cho tôi.

Giây phút đó tôi đã vươn tay ôm cô ấy vào lòng, có lẽ làm thế hơi kỳ cục nhưng ngoại trừ ôm ra, tôi không biết cách bày tỏ tình cảm nào khác. Tôi ôm Duyệt Oánh và nghĩ mình vẫn còn bạn bè cơ

mà, mình còn Duyệt Oánh cơ mà. Tôi chẳng có gì, nhưng tôi có người bạn thân đích thực này.

Duyệt Oánh đã m thùm thụp vào lưng tôi:

- Mau đi gặp thầy và báo cậu đồng ý sang Mỹ đi!

Cô ấy đẩy tôi ra, rom róm nói:

- Cậu thường tự trách số mình đen đủi đủ đường, mỗi lần nghe cậu nói thế, tớ thầy bứt rứt lắm. Tớ chỉ mong bạn mình hạnh phúc nên tớ phải nói để cậu biết rằng, không phải số cậu tệ bạc, chỉ là chưa đến lúc thôi, nhất định cậu sẽ hạnh phúc, nhất định đấy. Có lẽ kiếp này, tớ không có duyên với ngành Hóa rồi, cậu qua Mỹ trước đi, năm sau tớ sẽ sang, tớ học Kinh tế, cậu học Hóa, đến lúc đó, chúng mình lại cặp kè với nhau bên Mỹ!

Kể từ lúc bố mẹ qua đời, tôi sống một cuộc đời vất vả, có được người bạn như Duyệt Oánh đã là một niềm hạnh phúc lớn nhất đời rồi.

Vì thời gian có phần gấp rút nên tôi bận túi bụi với quá trình làm thủ tục. Trước hôm làm visa, tôi mới gọi điện thoại cho Tiêu Sơn, tôi cũng không biết phải nói thế nào với anh. Mọi tình trong sáng, thuần khiết của tuổi dậy thì vẫn hằn ảp ủ bao năm, nhưng giờ đây người vẫn còn đó mà tình đã biến đâu mất, tôi và anh không thể trở về bên nhau như ngày xưa nữa. Chúng tôi bị ngăn cách bởi quá nhiều người, quá nhiều sự việc, tôi và anh đã vất kiệt sức lực, vậy mà vẫn không bơi qua được dòng đời thênh thang này.

Tôi hỏi anh:

- Lâm Tư Nhân vẫn ổn chứ ạ?

Anh nói:

- Tâm trạng ổn định nhiều rồi. Hơn nữa, bệnh đến vậy thôi chứ không phát tác, anh thường xuyên động viên, khích lệ nên giờ cô ấy cũng nghĩ thoáng hơn rồi.

Tôi trầm ngâm một lúc lâu, rồi nói:

- Trường em với Đại học C có chương trình trao đổi lưu học sinh, bên khoa đề cử em.

Anh nói:

- Trường C thì nhất rồi, em lại đang học Hóa, đúng là cơ hội tuyệt vời. Sau này, em sẽ được ưu tiên nếu muốn đăng ký học thạc sĩ ở bên đó.

Tôi không biết mình đang chờ đợi điều gì, nếu anh nói, hãy ở lại, đừng đi... Liệu tôi có ở lại không?

Tôi không dám tưởng tượng bởi Tiêu Sơn không hề khuyên tôi ở lại.

Đạo này, tôi không lên mạng cập nhật tin tức, hôm nay, nghe mấy đứa con gái trong lớp bàn tán, bọn họ biết tôi tốt nghiệp trường Trung học trực thuộc nên lân la hỏi:

- Hồi xưa cậu học trường Trung học trực thuộc, có biết ai là Lâm Tư Nhiên không?

Tôi giật mình, hỏi vặn lại:

- Có chuyện gì à?

- Có người đăng bài lên diễn đàn trường bên đó, nói nó số ng trắng lắ m nên giờ mắc bệnh không chữa được!

- Người ta còn đăng cả ảnh của nó lên rồ`i mọi người thi nhau tìm kiếm, có cả ảnh từ thời mẫu giáo đén tiểu học, trung học, lên tận đại học cũng bị lôi ra, cậu cùng khóa với nó ở trường Trung học trực thuộc hả? Hô`i đó cậu có cùng lớp với nó không?

Bấ`y giờ, trong lòng tôi chỉ nghĩ được rằ`ng, lẽ ra bệnh viện nên bảo mật thông tin của bệnh nhân mới phải, những chuyện thế` này mà lan truyên trên mạng thì khác nào đôn Lâm Tư Nhân vào chỗ chết?

Tôi hỏi mấ`y đũa bạn:

- Bài viết tấ`y đăng ở đâu thế`?

- Bị quản trị mạng xóa lâu rồ`i, họ lấ`y lý do có liên quan đén đời tư của người khác. Đấ`y, nghĩ cũng tội... Tuy xóa rồ`i nhưng cả thế` giới đé`u biết nó mắ`c bệnh...

Tôi không nhớ lúc đó mình đã nói gì, hình như tôi khuyên bọn họ đừng truyên chuyện này ra ngoài, sau đó, tôi gọi cho Tiêu Sơn, bảo anh đén thăm Lâm Tư Nhân ngay lập tức nhưng vừa móc điện thoại ra thì chuông đổ réo rắ`t.

Mộ` VỊnh Phi gọi điện hỏi tôi:

- Sao rồ`i, cô thấ`y hài lòng với món quà tôi tặng chứ?

Tôi không thể ngờ được đó lại là trò của chị ta, những chuyện táng tận lương tâm này mà chị ta cũng bày ra được! Tôi run lên vì tức giận:

- Chính chị tung tin của Lâm Tư Nhân lên mạng?

Nghe giọng điệu chị ta vô cùng sáng khoái:

- Chắ c cô ta lại đi tự sát thêm lâ `n nữa cho mà xem, lâ `n này cho cô ta chắ t luôn, mà có thắ thì cô và Tiêu Sơn mới về đư ợc với nhau, tôi nghĩ cho cô cũng chu đáo đó chứ? Hai người yêu nhau rồ i, tôi cũng đờ lo. Ai bảo cô ta dám phản bội tôi, lúc nhận ảnh, cô ta còn thắ thắ t sẽ không phản bội. Giờ ra nông nổi này cũng đáng đời.

- Chị không sợ có báo ứ ng ư?

Đầ u dây bên kia, Mộ V ịnh Phi bật cười giòn tan, đầ y hứ ng khởi:

- Báo ứ ng ư? Tôi chẳng sợ, giờ đắ n lượt cô, tôi khuyên cô nên biế t điề u một chút, khôn hờ n thì đừng chớ ng đớ i tôi, bắ ng không kắ t cục của cô còn thắ m hơn Lâm Tư Nhân nhiề u đầ y!

Chị ta cúp má y, tôi nghĩ sao trên đời lại có loại người như thắ ? Ba năm nay, tôi luôn tự nhủ Mạc Thiệu Khiêm là loài câ `m thú trong lớp áo người, giờ mới biế t, thì ra vẫn có loại người còn không bắ ng câ `m thú.

Chị ta kiế m chuyện với tôi bởi tôi có quan hệ với Mạc Thiệu Khiêm. Nhưng Lâm Tư Nhân từng giúp chị ta, giờ chị ta đớ i xử với Lâm Tư Nhân như thắ , khác nào nghiề n chắ t một con kiế n.

Cuớ i cùng tôi đã hiểu nguyên nhân vì sao Mạc Thiệu Khiêm không thể yêu chị ta, chị ta đẹ p má y thì cũng chỉ là một con rắ n đọc mà thôi.

Tôi lặn lội sang trường Lâm Tư Nhân thì đư ợc biế t cô á y đã làm đ ƠN xin nghỉ học tạm thời để về nhà, tôi lâ y điện thoại, nhắ n tin cho cô á y, nhưng cứ gõ đư ợc một chữ lại xóa đi ngay, sửa tới sửa lui, rồ t cuộc chỉ gửi có một câu: “Tôi hy vọng mình mãi mãi là bạn cậu.”

Lâm Tư Nhân không trả lời tin nhắ n, điện thoại của Tiêu Sơn cũng chuyề n sang chắ độ hộp thư thoại khiề n tôi có cảm giác chùn

lòng.

Tôi kể chuyện này với Duyệt Oánh rồi dặn dò:

- Cậu phải nhớ cớ cậu nhớ cẩn thận kéo mắ c lừa mù đàn bà này, chị ta quả thật quá đáng sợ.

Duyệt Oánh nghe xong cũng ghen họng, chỉ nói:

- Cứ tưởng gầ n đây, mắ y kiêu lừa lọc tó gặ trên thương trường đã đủ dã man rồi, không ngờ chị ta còn độc địa đế n thế . Mà cậu cũng phải cẩn thận, có khi chị ta lại bày trò gì với cậu cũng nên, cứ nhanh chóng hoàn tắ t thủ tục xuấ t ngoại đi, đừng nhùng nhắ ng với chị ta nữa.

Trong lòng tôi luôn có cảm giác thắ p thỏm không yên, nhưng toàn bộ quá trình làm thủ tục diễn ra hế t sức thuận lợi. Chỉ có điề u, đêm nào tôi cũng mắ t ngủ. Trước kia, tôi ăn ngủ rắ t điề u độ, giờ lại trắ n trọc những mắ y đêm liề n. Đầ u óc chẳng nghĩ ngợi chuyện gì mà mắ t thì cứ mở thao láo, nhìn đắ m đắ m lên trắ n nhà, rồi thức luôn tới sáng. Hôm nào tôi cũng bật dậy trong tình trạng váng đầ u hoa mắ t, gắ ng gượng lắ m mới đi học được, Duyệt Oánh sắ t sắ ng hỏi:

- Cậu làm chuyện gì áy náy lương tâm để mắ t ngủ thế ?

Tôi biế t phải trả lời cô áy thế nào đây? Tôi không làm chuyện gì trái với lương tâm nhưng lúc nào cũng cảm thắ y có áp lực nào đó khiế n tôi ngột ngạt.

Thình thoắ ng tôi lại nhớ tới Mạc Thiệu Khiêm, quắ ng thời gian ở bờ biển, anh cũng thường xuyên mắ t ngủ thế này, mỗi lầ n tôi giật mình tỉnh giắ c lại thắ y anh chong mắ t nhìn trắ n nhà, dường như luôn trong tình trạng tỉnh táo. Giờ tôi mới nghiệm ra, mắ t ngủ khô

sở nhường nào, đâu tôi như sắp nổ tung đến nơi, ngồi trên lớp nhưng không nghe lọt tai câu nào trong nội dung bài giảng của thầy, ngày nào đâu óc tôi cũng văng vắt, dọc đường thì ngủ gà ngủ gật. Nhưng hề đặt lưng xuống giường là lại trằn trọc, người chưa từng mất ngủ không thể hiểu được sự giày vò này. Liên tục mấy đêm liền tôi chỉ nằm ngấm trằn nhà, cảm tưởng mình sắp phát điên.

Hôm hẹn phỏng vấn ở đại sứ quán, tôi vác theo hai bông mứt thâm quàng, lúc trả lời cũng bỡ ngỡ, suýt thì chẳng nói được gì, không ngờ vẫn được cấp visa.

Đại sứ quán nằm trên một con đường khá vắng lặng và rợp bóng mát, thoạt đâu tôi đoán đây là cây sơn tra⁽¹⁾, sau nhìn kỹ mới nhận ra đó là cây hòe.

Lần đầu tiên trong đời, tôi được thấy cây hòe ra hoa, bông cánh hoa núp mình dưới tán lá, hóa ra chỉ nhỏ vậy thôi sao?

Tôi ngửa mặt, ngấm nhìn một lúc rất lâu, cho đến khi nghe thấy có tiếng người gọi sau lưng: “Đông Tuyền!”

Giọng nói rất quen, ngoảnh đầu lại mới biết thì ra là Lâm Tư Nhân.

Cô ấy mặc váy trắng, đứng dưới bóng mát của cây hòe, tóc búi cao, để lộ khuôn mặt mịn màng xinh xắn, không son phấn mà vẫn toát lên nét đẹp yêu kiều, hút hồn.

Bệnh thiếu ngủ trầm trọng khiến tôi lơ đãng nên lúc thấy cô ấy, tôi cứ nghệt mặt ra. Chớm hạ, nắng chiều rớt qua những tán lá, thêu hoa lên chiếc váy trắng tinh khôi của cô ấy, đầu xuống vầng trán cao đầy đặn, sáng sủa. Ánh nắng khiến Lâm Tư Nhân chẳng khác nào một cánh bướm rực rỡ, dường như chú bướm ấy có thể cất cánh bay đi bất cứ lúc nào.

Tôi cười, cất giọng hỏi:

- Sao cậu lại ở đây?

Cô ấy cũng nhoẻn miệng cười:

- Bố mẹ tôi định đưa tôi ra nước ngoài cho thoải mái, hôm nay tôi đến lấy visa.

Hai chúng tôi sóng vai, dạo bước trên con đường thưa thớt xe cộ, tầm này có lẽ cũng đã gần đến giờ nghỉ trưa. Cô ấy nói:

- Ra ngoài đi dạo đúng là tuyệt thật, nhất là con đường này lại vô cùng yên tĩnh. - Rồi cô ấy hỏi tôi. - Cậu cũng đến lấy visa à?

Tôi trả lời:

- Tôi vừa phỏng vấn xong, trường đề cử tôi tham gia chương trình trao đổi du học sinh một năm.

Cô ấy cười nói:

- Thế là tốt rồi. Cậu đúng là có duyên với học hành thật đấy. Tôi vẫn nhớ hồi cấp ba, trong giờ thí nghiệm Hóa, cậu luôn là người hoàn thành nhanh nhất, giỏi nhất. Nói chính ra, điểm thi tốt nghiệp của cậu còn cao hơn tôi những một trăm điểm cơ đấy.

Tôi không biết Lâm Tư Nhân thi tốt nghiệp được bao nhiêu điểm, đến cả điểm tốt nghiệp của tôi mà cô ấy cũng nhớ. Cô ấy nghiêng đầu nhìn tôi, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười cởi mở như hồi cấp ba:

- Cậu không biết đâu, hồi đấy, mỗi lần thầy cậu và Tiêu Sơn được thầy gọi lên bảng làm bài là tôi lại sinh lòng ngưỡng mộ, nhưng khổ nỗi tôi học kém môn Toán.

Đã bao lâu rồi nhỉ? Tôi và Tiêu Sơn sánh vai đứng trước bảng đen, nghe nét phẩy dưới tay mình cọ vào bảng đen ken kết, khóe mắt liếc đôi phương viết từng dòng tính, sắp cho ra kết quả...
Đã bao lâu rồi nhỉ?

Xa xôi lắm rồi, dường như đã thuộc về kiếp trước.

Lâm Tư Nhiên kể:

- Mỗi lần thầy cậu và Tiêu Sơn đứng cạnh nhau trên bục giảng là tôi lại nghĩ, hai người các cậu hẳn phải là cặp đôi hạnh phúc nhất trên đời. Học giỏi như nhau, sở thích như nhau, thậm chí còn chung chí hướng.

Chưa bao giờ tôi nghĩ Lâm Tư Nhiên sẽ ngưỡng mộ mình, trong khi tôi vẫn luôn ngưỡng mộ cô ấy.

Cô ấy hỏi:

- Cậu giận tôi không?

Tôi lắc đầu, nói:

- Thực ra tôi và Tiêu Sơn đã trả c trở ngay từ đầu rồi, lúc đó, chúng tôi trẻ con quá, chưa hiểu thế nào là yêu nên những trặc trặc của sau này đâu phải tại cậu.

Cô ấy lại cười:

- Chẳng biết cậu nói thật hay không, nhưng tôi vẫn thấy mừng vì cậu không giận tôi.

- Cậu đừng nghĩ ngợi nhiều, lúc còn trẻ, nhiều khi tôi cũng hay cả nghĩ. Nhưng tôi có một người bạn tốt vô cùng, cô ấy tên là Duyệt Oánh, chính cô ấy luôn khích lệ tôi đừng bó hẹp suy nghĩ của bản

thân mình nữa, cô ấy giúp tôi rất nhiều và cũng giúp tôi hiểu ra tình bạn chân chính là gì. Thế nên, tôi hy vọng, rất hy vọng mình có thể trở thành bạn của cậu. Hồ i học phổ thông, tôi ngưỡng mộ cậu nhiều lắm, tính cậu hoạt bát, cởi mở, ai gặp cũng quý, trong khi tôi chẳng bao giờ làm được điều đó.

Tôi nói một lèo những gì mình ấp ủ trong lòng, tôi sợ sau này không còn đủ dũng khí để nói, dù nghe có vẻ rất xót xa, nhưng tất cả đều xuất phát từ tận đáy lòng.

Lâm Tư Nhân lại bật cười:

- Lúc còn trẻ cái gì, cậu bẻng tuổi tôi đã y, cậu còn nhỏ hơn tôi mấy tháng, năm nay mới có hai mươi mốt chứ mấy...

- Nhưng tôi cứ có cảm giác mình đã già lắm rồi.

Lâm Tư Nhân ngẩn ra một lúc rồi khẽ thở dài:

- Trái tim bọn mình đã già rồi đấy.

Giả sử cuộc nói chuyện này của chúng tôi mà bị tung lên mạng, thế nào cũng bị đả kích ghê lắm. Nhưng càng trải qua tuổi trẻ càng thấy nó xa dần, ngay cả ánh mắt cũng bị mài cùn, nhiều khi tôi hồ t hoảng nghĩ, cuộc đời mình đã trôi qua thật rồi, quãng thời gian còn lại cũng chỉ số ng lay lắt cho qua ngày mà thôi.

Bỗng dưng, Lâm Tư Nhân dừng bước, cất giọng hỏi tôi đầy nghiêm túc:

- Đò ng Tuyế t này, có chuyện này cậu phải nói thật với tôi, cậu biế t ai đã tung tin tôi mắc bệnh lên mạng không?

Tôi sững người.

Cô ấy nói:

- Tôi biết không phải cậu, càng không phải Tiêu Sơn, trong khi chỉ có hai người biết bệnh tình của tôi mà thôi, chẳng qua tôi muốn biết xem ai hận tôi đến nỗi phải dồn tôi vào đường cùng thế này.

Tôi lưỡng lự vài giây rồi kể với cô ấy:

- Phải, là Mộ Vịnh Phi.

Lâm Tư Nhân không tỏ ra gay gắt như tôi tưởng tượng, thậm chí cô ấy còn nhoẻn miệng cười:

- Đây, tôi biết ngay mà, mục ta diễn trò này một lần rồi, lần này chính tôi đã lú lẫn giúp mục ta tung tin lên mạng, nói cậu là bồ nhí.

Tôi thấy buồn, nhất là lúc cô ấy cười với tôi. Tôi nói:

- Nghe nói thế thôi, mọi chuyện đã qua rồi.

Lâm Tư Nhân “ừm” một tiếng, chúng tôi ra đến đường chính. Nắng như đổ lửa lên da thịt, đột nhiên khiến tôi thấy ran rát khó chịu. Cô ấy nói:

- Tôi phải về đây, hôm nay tôi rất vui vì được tâm sự với cậu.

Tôi nói:

- Tôi cũng rất vui, thật đây!

Cô ấy mỉm cười, đoạn rảo bước, nhưng rồi bỗng dừng quay phắt lại, vẫy tay với tôi:

- Tạm biệt!

- Tạm biệt!

Tôi nhớ mãi không quên, dưới ánh nắng chói chang hè rực rỡ, rạng
ngời đó, nụ cười tươi tắn của Lâm Tư Nhiên gọi người ta liên tưởng
đến những con búp bê bằng sứ xinh xắn. Nắng choàng lên người
cô ấy một lớp ánh kim óng ả, nhất là chiếc váy trắng tinh thuần
kh khiết, không một tí vết, hết như nụ cười tươi tắn kia.

Chương 24

Về sau tôi luôn nghĩ, giá như lúc đó, mình không nói với cô ấy kẻ giết đây là Mộ Vịnh Phi thì hẳn sự tình sẽ biến đổi theo chiều hướng khác. Nhưng sống ở đời, mãi mãi làm gì có “giá như”, cũng giống như, thế gian chưa bao giờ tồn tại hai chữ “mãi mãi”.

Đã nhiều lần tôi từng nghĩ, có lẽ vì sâu trong thâm tâm mình quá hận Mộ Vịnh Phi nên tôi mới kể mọi chuyện với Lâm Tư Nhân, thành ra chính tôi đã hại cô ấy. Mỗi lần nghĩ như vậy, thế nào Duyệt Oánh cũng khuyên nhủ tôi:

- Cậu làm ơn đừng ôm đồm mọi lỗi lầm vào mình nữa. Cậu không nói thì cô ấy cũng sẽ biết bằng cách khác thôi. Đừng tự dằn vặt nữa, cũng đừng nghĩ đây là lỗi của mình.

Có điều, tôi không thể nào ngăn nổi mình đừng áy náy, tôi luôn mong mình có thể bù đắp được tất cả, cứu vãn được tất cả. Sống ở đời, con người ai cũng có những nỗi khổ, niềm đau, người tôi từng ngưỡng mộ, người tôi từng thương mến, người tôi từng yêu, người tôi từng hận. Sau này tôi mới biết, thực ra họ cũng gặp nhiều gian truân, vất vả như mình.

Chẳng lẽ những vất vả lại không già đi?

Số mệnh là đôi bàn tay ác nghiệt, nhân tâm xô đẩy chúng tôi đến bên bờ vực thẳm. Mỗi lần ngã xuống đáy vực sâu, chúng tôi lại gượng sức bò lên nhưng lần nào cũng phí công vô ích.

Lâm Tư Nhân hẹn gặp Mộ Vịnh Phi để hỏi thẳng chị ta. Mộ Vịnh Phi bật cười giòn tan nói tôi mới là người tung tin nói xấu cô ấy, bởi bây giờ lâu nay, tôi luôn cảm hận cô ấy đã chia rẽ mình và Tiêu Sơn nên mọi chuyện đều do một tay tôi dàn dựng.

Lâm Tư Nhân rất bình thản nói:

- Tôi tin Đông Nguyệt.

Thế rồi cô ấy lấy một chai thủy tinh đựng đầy axit loại mạnh từ trong túi xách ra, tạt thẳng vào Mộ Vịnh Phi.

Vệ sĩ của Mộ Vịnh Phi đã kịp thời ra tay, ngăn được phần lớn dung dịch axit, nhưng vẫn hắt lên mặt Mộ Vịnh Phi một ít. Trong lúc giằng co, Lâm Tư Nhân cũng bị dính axit. Liền đó, Lâm Tư Nhân ngửa cổ, uống cạn số axit còn sót lại.

Cô ấy đã dùng cách thâm hiểm này để giải quyết tất cả.

Lâm Tư Nhân được đưa vào cấp cứu tại ICU⁽¹⁾ mãi không thuyên giảm. Mộ Vịnh Phi tuy chỉ bị thương nhẹ nhưng nhan sắc đã chẳng còn gì.

Tiêu Sơn gọi điện báo tin cũng là lúc tôi vừa đặt xong vé máy bay đi Mỹ.

Tôi đến bệnh viện thăm Lâm Tư Nhân, toàn bộ khoang miệng và thực quản của cô ấy bị bỏng axit rất nặng.

Đứng bên ngoài cửa kính của phòng ICU mà mắt tôi ướt nhòe, bây giờ lâu nay, tôi luôn ngưỡng mộ cô bạn xinh đẹp bằng tuổi này, trong đầu tôi, nụ cười tươi tắn cuối cùng của cô ấy vẫn vẹn nguyên như mới.

Lâm Tư Nhân đã ưu tiên tôi gặp bố mẹ Lâm Tư Nhân ở bệnh viện. Bác gái khóc ngất lên ngất xuống mấy lần, sau cũng nhập viện, bác trai đã luống tuổi, đôi mắt và nếp nhăn đã y tía máu nhìn tôi bằng ánh mắt ngỡ ngàng:

- Từ nhỏ đến lớn, Tiểu Nhân biết vâng lời lắm, hai bác chỉ mãi mê công việc không có thời gian chăm sóc nó, vậy mà nó vẫn luôn ngoan ngoãn.

Tôi chợt nhớ đến bố mẹ mình, tất cả những ông bố bà mẹ ở đời này khi đối diện với sự bất hạnh của con cái, họ luôn thấy đau khổ tột cùng và suy sụp. Chỉ có Tiểu Sơn chạy đôn chạy đáo từ trường đến bệnh viện để lo liệu viện phí và dàn xếp mấy việc vặt vãnh khác, bên cạnh đó còn phải tiếp xúc với phía công an.

Rất nhanh sau đó, phía công an đã vào cuộc giải quyết vụ án hình sự này, họ muốn khởi tố Lâm Tư Nhân tội cố ý gây thương tích. Một người vệ sĩ làm chứng nói rằng, lúc ấy, tại hiện trường, người duy nhất Lâm Tư Nhân nhắc đến là tôi, mà tôi lại là sinh viên ngành Hóa học, vậy là họ đưa tôi vào diện tình nghi giật dây Lâm Tư Nhân đi ám sát Mộ Vịnh Phi.

Luật sư của Mộ Vịnh Phi đã cung cấp cho phía công an một loạt các bằng chứng xác thực, trong số đó có rất nhiều ảnh chụp tôi và Mạc Thiệu Khiêm. Tôi chính thức bị tạm giam, cuộc thẩm vấn kéo dài tương chừng như vô tận, đẩy tôi rơi vào trạng thái choáng váng. Tất cả các manh mối và bằng chứng đều gây bất lợi cho tôi, tôi và Mạc Thiệu Khiêm từng có quan hệ ngoài luồng trong một thời gian dài, tôi có động cơ xúi giục Lâm Tư Nhân gây án, tôi am hiểu về hóa học, tôi biết tính sát thương của axit, và việc Lâm Tư Nhân nhắc đến tên tôi tại hiện trường gây án càng như đổ thêm dầu vào lửa. Hiện nay, Lâm Tư Nhân vẫn đang bất tỉnh nhân sự, nói gở thì chết lúc nào không hay, muốn lấy khẩu cung cũng khó.

Sự sợ hãi lên đến tột đỉnh, chỉ mình tôi biết tôi trong sạch nhưng không một ai chịu tin những gì tôi nói.

Tôi trải qua hai mươi tư tiếng đồng hồ dài đằng đẳng ở phòng công an, trước ánh đèn chói lóa đầy khó chịu của phòng thẩm vấn rơi thẳng vào mặt. Đã nhiều ngày liên tiếp mất ngủ, giờ lại phải trả lời một đống câu hỏi.

Có quan hệ thế nào với Lâm Tư Nhân? Lần cuối cùng gặp gỡ là bao giờ? Nội dung nói chuyện là gì?

Mọi câu, mọi chữ đều bị ghi biên bản, đều bị đặt nghi ngờ.

Tôi cảm tưởng mình đã mấp mé bên bờ vực suy sụp.

Tôi chỉ muốn hét toáng lên với bọn người này rằng, Lâm Tư Nhân còn đang nằm trong ICU, cô ấy sắp chết đến nơi rồi, sao các người không truy cứu xem Mộ Vịnh Phi đã hại cô ấy thế nào?

Cớ ý gây thương tích à?

Rốt cuộc ai hại ai?

Duyệt Oánh cậy cục khấp nơi mới làm được thủ tục bảo lãnh cho tôi. Mệnh tôi vẫn không ngớt lâm bảm, kể cả khi gặp cô ấy và Tiêu Sơn:

- Tớ không làm. Tớ thế, không phải tớ...

Duyệt Oánh ôm chầm lấy tôi, nói:

- Tớ biết, bọn tớ hiểu mà!

Duyệt Oánh đem theo lá bưởi, sau đó nàng nặc đòi đưa tôi đi ăn mì móng giò⁽²⁾. Tôi không tài nào nuốt trôi, nhưng cô ấy nài nỉ:

- Thế ăn nửa miếng ng nháp miệng cũng được.

Tôi cười gượng:

- Cậu học trò này ở đâu thế?

- Bất cứ phim trên kênh TVB đâu.

Cô ấy nguyệt tôi rồi ném cho Tiêu Sơn một chiếc quạt giấy có nan bằng ngà voi, một mặt vẽ hoa lan, mặt kia đề thơ. Mùa hè năm ngoái, Duyệt Oánh từng lột chiếc quạt này ra dùng, lúc đó, tôi cứ tấm tắc khen, còn cô ấy lại bĩu dài môi:

- Thầy bố tởm vứt trong thư phòng, bố tiện tay lấy luôn, nghe nói là do chủ tịch hiệp hội thư họa toàn quốc gì gì đó vẽ.

Chỉ những tiệm nhỏ, không lấp điếu hòa mới bán món mì móng giò, chiếc quạt luôn phe phẩy trên tay Tiêu Sơn, trong khi chớp mũi anh đã đọng những giọt mồ hôi trong suốt. Kể từ lúc gặp nhau đến giờ, anh vẫn giữ im lặng, tôi không nén được xót xa:

- Anh đừng quạt nữa, em không muốn ăn.

Duyệt Oánh nói:

- Cậu yên tâm ăn đi. Bố đã lấy cái chế t ra uy hiếp bố rồi. Bố nói nếu ông không mau chóng dốc sức nghĩ cách cứu cậu ra, bố sẽ chế t cho ông xem. Còn nữa, cậu không việc gì phải sợ má y tên luật sư của nhà họ Mộ, bố cũng tìm cho cậu một đoàn luật sư rồi, dẫn đầu là luật sư họ Từ tiếng tăm lẫy lừng, nghe nói, anh ta chưa từng cãi thua bao giờ, đủ ghê gớm chưa?

Tới lúc này, Tiêu Sơn mới lên tiếng góp một câu:

- Nhà họ Mộ không dễ đô i phó thế đâu.

Duyệt Oánh lờm Tiêu Sơn, rồi nói với tôi:

- Sợ gì, nhà tớ cũng có tiền mà, chẳng phải nhà họ Mộ cũng ý mình có tiền đó sao? Nhà tớ sẽ liên lạc đến cùng!

Thực ra, tôi biết Mộ Vịnh Phi sẽ không tha cho tôi, hẳn chị ta sẽ nhân cơ hội này mà dìm tôi chết, một khi đã quyết ra tay thì tôi đừng hòng sống sót. Huống hồ, nghe đồn, khuôn mặt chị ta bị tổn thương khá nặng, đối với một người phụ nữ luôn tự tin về ngoại hình như chị ta, thì đó là điều không thể chấp nhận được. Hơn nữa, nhà họ Mộ lắm tiền nhiều của, thế lực lớn mạnh, bố Duyệt Oánh cũng chưa phải đối thủ xứng tầm.

Thậm chí, Duyệt Oánh còn nảy ra ý định liên lạc với Mạc Thiệu Khiêm nhưng tôi lập tức phản đối:

- Tớ không muốn gặp lại người đó nữa.

Trọn đời này, anh đã không muốn gặp tôi thì tôi cũng nguyện mãi mãi sẽ không đi tìm anh.

Mộ Chấn Phi gọi điện cho tôi khi vụ việc vẫn đang trong quá trình điều tra. Anh ta hẹn gặp ở bờ hồ Minh Nguyệt trong trường khiến tôi vô cùng bất ngờ.

Mặt hồ Minh Nguyệt vào những ngày đầu hạ phủ một màu xanh biếc của lá sen, gió nhẹ thoảng đưa nhánh liễu ven hồ chạm mình xuống mặt nước, rung rinh gọn sóng. Tôi ngồi trên ghế đá, thảnh thơi thời gian thảnh thơi như thổi đưa khiến lòng người hồ t hoảng, mới đó mà đã vào hạ. Đáng lẽ chẳng bao lâu nữa tôi sẽ bay sang Mỹ, vậy mà giờ lại vướng vào kiện tụng, chỉ e cả đời này cũng đừng mơ tới Đại học C nữa.

Trong bốn mùa, tôi ghét nhất mùa hè, có thể là vì trong mùa hè năm ấy, bố mẹ đã rời xa tôi, cũng có thể, từ khi bố mẹ qua đời, cứ hè đến tôi lại thấy thời gian dài đằng đẵng khác lạ, thật khó mà chịu đựng được. Tôi ngồi bên bờ hồ, đưa mắt ngắm nhìn lá sen, hình như vào một chớm xuân nào đó, tôi đã từng thưởng thức hoa mai ngay tại nơi này. Lúc ấy, tôi đã ngộ nghĩnh tưởng rằng mình có thể quên cả Tiêu Sơn lẫn Mạc Thiệu Khiêm, kể từ đó về sau, không cần nhắc đến nữa.

Có người ngồi xuống băng ghế đá bên cạnh, một giọng nói quen thuộc cất lên, trước khi tôi kịp quay lại nhìn:

- Em không phiền chứ?

Hóa ra là Mộ Châu Phi, anh ta cầm bao thuốc, lịch sự hỏi như lần trước. Tôi gật đầu:

- Cho em một điếu u.

Điếu thuốc thứ hai tôi hút từ thỏ cha sinh mẹ đẻ đến giờ vẫn mang vị cay nồng và thoảng hơi mát lạnh của bạc hà. Tôi bị sặc ngay từ cái rít đầu tiên, Mộ Châu Phi lờm tôi rồi nói:

- Không biết hút thì đừng làm trò.

Miệng lưỡi anh ta vẫn dẻo như thế, trải qua từng đó chuyện, giờ cũng chỉ có mình anh ta và Duyệt Oánh là còn đối xử với tôi như ngày xưa, mà đặc biệt nhất lại là anh ta. Tôi rít thêm một hơi, khói thuốc xộc đến, kéo theo cơn ho sặc sụa, càng ho nước mắt càng giàn giụa, phải gập người thở hổn hển một lúc lâu, sau cùng, đành dập đầu thuốc, ném vào thùng rác, tôi gắng kìm nén cơn ho, nói:

- Trò hút thuốc này khó học thật...

Mộ Chấn Phi bật cười ha hả, như thể tôi vừa kể một câu chuyện vô cùng hài hước, nụ cười của anh ta thật đẹp, răng trắng, môi hồng, tỏa sáng ngời ngời. Được ngồi cạnh một anh chàng đẹp trai như Mộ Chấn Phi cũng thú vị lắm chứ, bỗng nhiên thấy cuộc đời vẫn tươi đẹp, vẫn ý nghĩa làm sao. Nhưng tiếc thay, Mộ Vịnh Phi chưa gặp được tôi ngày nào thì ngày đó vẫn chưa chịu thôi.

Trong lúc tôi miên man nghĩ ngợi thì nụ cười đã tắt ngấm trên môi Mộ Chấn Phi, anh ta nói:

- Chuyện của chị anh, anh thay mặt chị ấy xin lỗi em.

Họa hoằn lắm mới bắt gặp vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt Mộ Chấn Phi. Tôi bỗng giật mình, kiêu vừa mừng vừa lo:

- Không dám ạ!

Tôi thật chẳng có ý gì, tôi không dám đùa với những người thâm sâu, bí hiểm của nhà họ Mộ. Dù là Mộ Vịnh Phi hay Mộ Chấn Phi, từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ hiểu được rốt cuộc họ đang nghĩ gì.

Mộ Chấn Phi nói:

- Chị anh đã đồng ý ly hôn với anh Mạc Thiệu Khiêm rồi.

Tôi hỏi:

- Họ ly hôn thật rồi sao?

Mộ Chấn Phi thản nhiên nói:

- Đáng lẽ họ nên ly hôn từ lâu rồi. Ngay từ đầu, anh đã phản đối việc chị anh khăng khăng làm theo ý mình, nhưng chị ấy chẳng thèm nghe ý kiến của anh. Chị ấy tưởng có thể giành được tình yêu của anh rồi, nhưng chị ấy không biết rằng, tình yêu đâu thể gượng

ép, nhất là với cá tính của chị ấy chỉ càng khiến tình hình thêm tệ mà thôi.

Tôi nheo mắt, nhìn về phía mặt trời, chỉ có cảm giác chói lóa, mùa hè cứ thế qua đi. Lâm Tư Nhân hiện vẫn đang nằm trong ICU, có lẽ vĩnh viễn về sau, cô ấy chẳng thể nào mỉm cười với tôi dưới ánh nắng mai được nữa. Chỉ một cái búng tay của Mộ Vĩnh Phi đã khiến cả đời cô ấy không gượng dậy được nữa. Tôi cố bình tĩnh hỏi:

- Chị anh bây giờ thế nào rồi, vết thương ra sao?

- Chị anh đi Nhật chữa bệnh rồi, chắc phải làm một loạt các phẫu thuật chỉnh hình, phẫu thuật xong thì tình hình có lẽ cũng khả quan hơn. Chị ấy không chịu bỏ qua việc này, nhưng bố anh cho rằng tất cả đã đủ lắm rồi, nên dừng ở đây thôi. Vì thế, bố anh bảo anh đến, trước tiên là ngỏ lời xin lỗi em, sau là muốn truyện đạt thiện ý. Bố và anh đều mong mọi việc mau chóng kết thúc. Em yên tâm, nhà anh cũng không yêu cầu phía nhà Lâm Tư Nhân phải bồi thường dân sự.

Tôi lại lẩm bẩm một câu hoàn toàn ngoài lề:

- Nghe nói nhà anh giàu lắm hả?

- Cũng không hẳn, chỉ gọi là dư dả một chút thôi.

Đúng là con nhà gia giáo, lời lẽ vô cùng khiêm tốn.

Tôi không hiểu tại sao mình lại hỏi anh ta về vấn đề này:

- Nếu Mạc Thiệu Khiêm bỏ chị anh, có phải là anh ấy sẽ chịu tổn thất rất lớn không?

Mộ Chân Phi ngẫm nghĩ một lúc:

- Không chỉ riêng anh ấy mà ngay cả nhà họ Mộ cũng vậy, bố anh nổi giận cũng bởi chuyện này. Đáng lẽ người trong nhà với nhau không nên đấu đá mà phải tìm cách giải quyết ôn hòa và hữu hiệu nhất. Chị anh đúng là thông minh cả đời nhưng lại lú lẫn trong giây lát, nói cách khác thì chị ấy đi nhầm một nước mà thua cả ván cờ.

- Ngoài chị anh thì bố anh chỉ có mình anh là con trai thôi à?

- Ừ. - Mộ Chấn Phi hỏi vặn lại. - Mà sao em biết?

- Đại thiếu gia ơi, tương lai anh sẽ là người có địa vị ở xã hội, em ngốc đâu mà không biết?

Mộ Chấn Phi cười tươi rói:

- Hóa ra em cũng không ngốc lắm nhỉ?

Tôi hỏi anh:

- Sao anh lại nói với em những chuyện này?

Mộ Chấn Phi nói:

- Anh cũng không định giấu em chuyện anh Mạc Thiệu Khiêm đồng ý chuyển nhượng bốn mươi chín phần trăm cổ phần ở cảng cho nhà họ Mộ. Chắc em không biết, bố anh ấy gây dựng công ty này từ hai bàn tay trắng, sợ dĩ việc ly hôn bị trì hoãn bấy lâu nay là bởi chị anh thẳng thừng đòi lấy số cổ phần đó, trong khi Mạc Thiệu Khiêm quyết không chịu bán. Nhưng lần này, có thể là vì em hoặc bản thân anh ấy đã nghĩ thông suốt, dù sao, anh ấy cũng đã đồng ý chuyển nhượng rồi.

Tôi trở mắt nhìn, còn Mộ Chấn Phi lại đang cúi đầu, chăm thêm một điếu thuốc:

- Sô' em cũng may mắn đấy, Đô'ng Tuyê't ạ!

Người tôi chao đảo, nhìn Mộ Chấ'n Phi mà như nhìn người ngoài hành tinh. Tôi không tiêu hóa nổi tin giật gân mà anh vừa tiế't lộ. Tôi vẫn nhớ lâ'n cuô'ì cùng gặp nhau, thậm chí Mạc Thiệu Khiêm còn không thềm ngẩng lên nhìn tôi. Nhưng tôi không bao giờ quên được cảm giác run rẩy từ ngón tay anh, có lẽ đời này kiế'p này, chỉ mình anh biế't, những lời tôi nói rồ't cuộc đã làm anh tổn thương sâu đế'n nhường nào.

Anh từng nói vĩnh viễn không bao giờ tha thứ, anh từng nói vĩnh viễn không bao giờ muô'n gặp lại tôi.

Vậy suy cho cùng, vì sao anh lại đô'ng ý chuyển nhường cồ'phầ'n?

Tôi khê khàng hỏi Mộ Chấ'n Phi:

- Sao anh không bênh chị mình?

Mộ Chấ'n Phi cũng hế'ch mặt, nheo mắ't, nhìn về` phía mặt trời:

- Chị á'y xứng đáng có được một người đàn ông tốt hơn. Từ năm hai mươi tuổi cho đế'n tận bây giờ, chị anh phí hoài sức lực và thời gian với người đàn ông này, trong khi anh rẻ không hề` yêu chị á'y. Không yêu tức là mãi mãi không yêu, vậy mà chị á'y lại cồ'chấ'p không chịu tin. Hai vợ chồ'ng lục đục, cãi vã suồ't ngày, còn cô Tô San San kia nữa, anh có cảm giác anh rẻ cô' tình kéo cô ta vào cuộc làm tá'm lá chấ'n, chứ bản thân anh á'y không phải người thích nhúng chân vào vũng lầ'y của ngành công nghiệp giải trí đâu, không hiểu sao chị anh vẫn mắ'c lừa. Âu cũng bởi chị á'y quá yêu anh rẻ, tình yêu thường làm con người ta mù quáng, hễ anh á'y có dấ'u hiệu nào là y như rằ'ng chị á'y lại bị mắ'c lừa. Chị á'y mò đế'n biệt thự

nhưng không lả`n ra manh mớ`i, vì bài báo đó mà chị á`y gây áp lực với công ty đại diện, ép cô Tô San San kia phải mai danh ẩn tích, thậm chí mấ`t hế`t hợp đờ`ng quảng cáo. Anh thấ`y chị anh thật đáng thương, phí hoài tuổi xuân cho một người đàn ông không hế` yêu mình, chẳng những vậy mà còn u mê, cớ` chấp, không chịu tỉnh ngộ. Trước ngày sinh nhật của chị á`y, anh rề` đặt một chiế`c nhẫn kim cương hờ`ng sáu carat, thậm chí còn giao cho một cửa hàng kim hoàn nổi tiế`ng khám nạm. Tình cờ chị anh gặp người thiế`t kế` ở cửa hàng á`y, người đó tưởng anh rề` muốn tặng cho chị á`y nên mới đưa chị á`y xem chiế`c nhẫn vừa hoàn thành. Chị á`y khấ`p khởi mừng thầ`m, cứ tưởng sau bao năm phấ`n đầ`u, tình hình đã khởi sắ`c, thậm chí còn vui mừng kể lại với anh. Sau đó, anh rề` đến lấ`y chiế`c nhẫn đã hoàn thành nhưng mãi không thấ`y tặng chị á`y.

Tôi thấ`y lòng mình quặn thắ`t, xót xa, tôi biế`t chiế`c nhẫn khám kim cương hờ`ng được khám nạm giớ`ng một viên trứng chim cút lộng lẫy á`y. Ban đầ`u cứ đinh ninh nó là đá ruby, đầ`u biế`t lại là kim cương hờ`ng. Mạc Thiệu Khiêm từng tặng tôi rấ`t nhiề`u đồ` trang sức, nhưng trước kia, tôi chẳng bao giờ để ý mà cứ cá`t cả vào két sắ`t, lúc đi cũng không mang theo. Xưa nay, tình yêu vô`n dĩ hay mù quáng. Trong mắ`t thiên hạ, những gì Mạc Thiệu Khiêm làm đúng là đại dột, tôi cũng thấ`y thề`, rồ`t cuộc anh đang làm gì?

Mộ Chấ`n Phi chậm rãi nói:

- Anh chỉ mong chị mình gặp được một người coi chị á`y là châu báu quý giá nhấ`t đời, người đó sẽ một lòng một dạ lo lắ`ng cho chị á`y, che chở chị á`y, yêu thương chị á`y, không để chị á`y phải chịu khổ sở.

Tôi chợt nhớ lại lời Mộ Chấ`n Phi từng nói: “Nế`u anh thực sự yêu ai đó, anh sẽ mang lại hạnh phúc cho cô á`y, thà mình anh đau đẽ`n chề`t đi số`ng lại, thà mình anh trọn đời nhớ cô á`y, nghĩ đẽ`n cô

Ấy là nghiên rắng nghiên lợi, thầy cô ấy là trong lòng khó chịu đau khổ, trọn đời yêu thương cô ấy trong thâm lặng.”

Biết tìm đâu một người đàn ông như thế, hẳn họ đã tuyệt chủng từ lâu rồi.

Mộ Chân Phi nở miệng cười:

- Những gì cậu nói anh đều nói cả rồi, nghe nói giảng từ du học của em cũng không gặp trở ngại gì, anh nghĩ, tuy chuyện xảy ra hơi đột ngột nhưng chắc không ảnh hưởng gì đến việc em đi du học đâu, em cứ yên tâm.

Anh ta đứng dậy, để lại mình tôi ngơ ngác trên ghế, giờ mới nhận ra anh ta mặc đồ phục của trường. Đồ phục trường bên cạnh xấu vô cùng, vậy mà khoác lên người anh ta lại đẹp ngời ngời, quả nhiên dáng dấp của một hot boy khác hẳn người thường. Chẳng hiểu cô gái nào mới đủ trình độ xứng đôi với người con trai này, tôi nghĩ bụng, người nhà họ Mộ xuất sắc quá cũng thật phiến. May mà bây giờ, sự phiến phúc ấy chẳng liên quan gì đến tôi nữa rồi.

Tôi nói:

- Cảm ơn anh!

Mộ Chân Phi vẫn giữ vẻ lịch sự:

- Đừng khách sáo thế.

Tôi ngược mắt nhìn:

- Em có thể hỏi anh hai câu được không?

Khuôn mặt anh ta khuất dưới bóng liểu, lúc tỏ lúc mờ:

- Em hỏi đi.

- Có phải chính anh thuyết phục bác nhà, khuyên nhủ chị mình đừng làm to chuyện này không?

Anh ta gật đầu:

- Em đoán đúng rồi đấy, chính anh đã khuyên giải bố mình, cuối cùng cũng thuyết phục được ông. Chuyện ra nông nỗi này, bản thân chị anh cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn. Chị anh đã thiệt rồi, nhưng có người vì chị ấy mà phải chịu hậu quả nghiêm trọng hơn, vì thế mọi việc nên dừng lại thôi.

Tôi buông tiếng thở dài, đúng thế, đã đủ lắm rồi, tất cả mọi việc đáng lẽ phải kết thúc từ lâu rồi.

Anh ta hỏi tôi:

- Còn câu gì nữa nào?

Thực ra tôi cũng không định hỏi, nhưng nếu bây giờ không hỏi thì sau này chẳng còn cơ hội nữa.

- Lúc anh cầm điện thoại ném em, là anh cố ý hay vô tình vậy?

Võn chẳng trông mong câu trả lời thành thực từ anh ta, vậy mà Mộ Chấn Phi lại thú nhận:

- Là anh cố ý đấy... Anh nghe có người gọi tên em, rồi lại thấy em lẫn trong đám đông... Lúc đó, chị anh chưa biết sự tồn tại của em, nhưng anh thì biết từ lâu rồi.

Tôi trở mắt nhìn anh, chột buột miệng hỏi:

- Sao anh lại biết? Anh biết từ lúc nào?

Nụ cười rạng rỡ hiện trên khuôn mặt Mộ Chấn Phi:

- Em bảo chỉ hỏi có hai câu, anh đừng trả lời cả rồi đấy.

Bóng lẻ bước phân vân

Hoan lạc vui vẻ má y

Chia ly đau khổ đây

Nhi nữ đeo chi mãi

Lời yêu theo mây bay

Tuyệt diệu in núi ẩn

Bóng lẻ bước phân vân.

Mộ ngư nhi

Tác giả: Nguyễn Hiếu Văn

(Ngô Hồ` Anh Khôi dịch)

Đoạn kết

Cuối cùng tôi vẫn xuất ngoại theo chương trình trao đổi lưu học sinh một năm như lịch trình đã định.

Phía công an dừng việc điều tra giữa chừng, bản án trở thành tranh chấp dân sự, nhưng thực ra là dưới sự nỗ lực của luật sư đôi bên, phía cảnh sát đành mất mặt mất mở cho qua vụ án này. Anh luật sư họ Từ mà Duyệt Oánh tìm hộ tôi quả là cao tay, nhờ anh ta mà lý lịch của tôi trong sạch như mới. Phía nhà họ Mộ cũng không gây khó dễ, họ không hề đòi bồi thường kinh tế, đúng như những gì Mộ Chân Phi từng nói. Bên văn phòng khoa chỉ yêu cầu tôi viết một bản tường trình giải thích rõ sự việc đã qua, sau khi chứng minh tôi hoàn toàn vô can, trường lại tiếp tục giúp tôi hoàn thành thủ tục du học.

Tình hình của Lâm Tư Nhiên đã dần ổn định nhưng vẫn trong tình trạng hôn mê. Bác sĩ nói, có lẽ nửa tháng sau cô ấy mới tỉnh lại, nhưng cũng có khả năng sẽ nằm thế mãi mãi. Bố mẹ Lâm Tư Nhiên ban đầu thì suy sụp nhưng về sau cũng quen dần, lúc tôi đến bệnh viện thăm Lâm Tư Nhiên, bác trai tâm sự với tôi:

- Đành cố gắng vậy, một khi thân già này còn thì quyết không để ai tước đi hơi thở cuối cùng của con bé.

Tôi không rõ viện phí một ngày nằm trong ICU là bao nhiêu và gia đình Lâm Tư Nhiên có thể cầm cự được bao lâu. Lâm Tư Nhiên có gia cảnh khá tốt nên tôi nghĩ không một người làm cha làm mẹ nào lại muốn buông xuôi tia hy vọng cuối cùng này, dù tán gia bại sản

cũng phải để con mình được sống tiếp. Tiêu Sơn cũng đứng ra đỡ đỡ nhiều việc, mọi thủ tục ở bệnh viện đều do một tay anh sắp xếp, bố mẹ Lâm Tư Nhân cùng nói:

- Khổ thân thằng bé quá!

Họ đã ngẫm coi Tiêu Sơn như con cái trong nhà, đồng thời là chỗ dựa cuối cùng. Mẹ Lâm Tư Nhân nói với tôi:

- Nói gở, Tiểu Nhân chết cũng thấy mãn nguyện, bởi có Tiêu Sơn hết lòng vì nó.

Bác ấy nhắc đến chữ “chết”, thậm chí câu chữ bình tĩnh đến ráo hoảnh.

Tiêu Sơn cũng tỏ ra bình thản, anh nói:

- Em cứ đi du học đi, nhà Lâm Tư Nhân đang thế này, anh nghĩ kể cả anh và em có ở bên nhau thì lòng em cũng thấy thoải mái không yên.

Với cả một năm nữa anh mới tốt nghiệp, biết đâu đến lúc đó, Lâm Tư Nhân sẽ hồi tỉnh hoặc biết đâu sẽ chẳng bao giờ tỉnh lại.

Anh ở lại đây mới khiến chúng tôi thấy thanh thản trong lòng.

Duyệt Oánh luôn miệng mắng tôi ngốc, rồi quay sang mắng Tiêu Sơn ngốc. Cô ấy thờ hồng học rồi cô cấn tôi:

- Đấy, cậu là Thánh mẫu! Còn hấn là Thánh nhân! Các người đúng là một đôi Thánh với nhau!

Thấy tôi cười hềnh hệch, cô ấy càng cay cú hơn:

- Này! Tớ đang mắng cậu đấy!

Tôi nói:

- Tớ sắp xa cậu rồi, thời gian tới cậu sẽ không còn cơ hội được gặp tớ, cố gắng nhé.

Nghe xong, Duyệt Oánh suýt rơi nước mắt, cô ấy thụi ngay cho tôi một đấm:

- Sao cậu đáng ghét thế không biết!

Các bạn cùng lớp cũng cùng Duyệt Oánh ra tận sân bay tiễn tôi. Duyệt Oánh phân công mấy bạn trai xách giúp đồ đạc. Lúc sắp xếp hành lý, Duyệt Oánh ngó tôi lái nhai đủ điều nên bây giờ, bên cạnh tôi là một đồ ng và li to nhỏ:

- Nhét thêm cái này vào, nhãn hiệu này ở Mỹ không bán mà cậu lại quen dùng rồi! Cái này cũng mang theo, kéo sang đó rồi lúc cần thì chẳng kiếm đâu ra...

Tôi thấy mình đâu giống đi Mỹ, dễ chừng phải sang tận châu Phi. Ngoài việc chắc chắn hành lý đã quá tải, tôi còn xách theo một va li tùy thân cỡ to nhất theo tiêu chuẩn cho phép, định xách lên khoang hành khách trên máy bay.

Tiêu Sơn cũng ra sân bay tiễn tôi nhưng từ đầu tới cuối, anh không hề nói riêng với tôi câu nào. Duyệt Oánh nháy mắt ra hiệu suýt nhưng tôi tự nhủ, giữa tôi và anh đã không cần thiết phải trò chuyện nữa rồi. Tôi hiểu anh đang nghĩ gì và anh cũng hiểu những gì tôi đang nghĩ.

Sắp đến giờ làm thủ tục kiểm tra an ninh, lúc này, ai nấy đều tỏ ra cởi mở, mọi người cùng tiến lên dành cho tôi những cái ôm tạm biệt. Đa số bạn bè trong lớp đều đùa tôi rằng, sang Mỹ cố gắng học hành, tranh thủ kiếm học bổng học lên thạc sĩ, rồi mọi người

đều chúc tôi lên đường may mắn. Tôi ôm từng người một, kẻ cận biệt ly mới hay mình luyện tiệc biệt chừng nào. Bây lâu cứ mong bỏ được vùng đất này để tới một nơi không ai quen biết, cho đến ngày hôm nay, tôi mới biết, thật lòng mình không nỡ biệt ly. Tôi đã ở thành phố này suốt ba năm đại học, nó dành cho tôi đâu phải chỉ có buồn đau, mà còn rất nhiều những chuyện nhỏ nhặt khác nữa, cũng âm thầm nảy sinh nỗi buồn theo tháng năm.

Tôi nghĩ, tôi vẫn nên quay về, mặc kệ tôi học thế nào, mặc kệ học vị ra sao, tôi tự nhủ, nhất định mình sẽ quay về.

Đến lượt Duyệt Oánh ôm tôi, cô ấy thì thầm bên tai:

- Có mà kiếm một gã bạn trai Bắc Âu, siêu đẹp trai đấy!

Tôi chợt nhớ đến anh chàng Jack có đôi mắt màu lục, gặp lần đi mua sắm với cô ấy. Tôi nén dòng nước mắt, nhoen miệng cười:

- Giống Jack ấy à? Nếu có thật, nhất định tớ sẽ phàn cậu một anh.

Duyệt Oánh cũng cười, đôi mắt trong suốt ngân ngấn nước:

- I'm the king of the world!

Cô ấy siết chặt tay tôi, tôi cũng nắm chặt tay cô ấy.

Đời này có Duyệt Oánh làm bạn quả thực là điểm phúc của tôi.

Tiêu Sơn là người cuối cùng nói lời chia tay, anh nói với chắt giọng trầm thấp, chỉ dành riêng cho hai người chúng tôi vừa đủ nghe:

- Anh mãi mãi đợi em.

Tôi gõ ng mình, kìm nén những giọt nước mắt, bấy lâu nay cứ ngỡ, người con trai mà mình đã yêu bấy ng cả tuổi trẻ chính là Tiêu Sơn của tôi. Nhưng vận mệnh cứ cướp anh đi hết lần này đến lần khác, cho đến tận ngày hôm nay, anh chỉ đành nói anh sẽ đợi tôi mãi mãi. Có lẽ chúng tôi không có duyên nợ, nhưng ai biết được, có lẽ ở chỗ ngoặt tiếp theo của vận mệnh, chúng tôi sẽ lại tương phùng.

Hành lý đã được ký gửi, hòa vào dòng người đang xếp hàng ở khu vực kiểm tra an ninh, tôi quay người, vẫy tay chào tất cả mọi người lần cuối cùng.

Tôi hết nhìn Duyệt Oánh, Tiêu Sơn lại nhìn các bạn cùng lớp đang vẫy tay lần cuối với mình.

Hẹn gặp lại, Duyệt Oánh.

Hẹn gặp lại, Tiêu Sơn.

Hẹn gặp lại, các bạn của tôi.

Vì thời gian các chuyến bay hạ cánh nối tiếp nhau nên dòng người xếp hàng ở khu vực kiểm tra an ninh dài dằng dặc. Hơn nữa, bên an ninh làm việc rất cẩn thận, tôi nghĩ có thể do gần đây có hội nghị quan trọng diễn ra tại thành phố này. Mỗi lần thành phố triệu tập hội nghị quan trọng là an ninh ở sân bay lại nghiêm ngặt đến nỗi khiến người ta vô cùng bức bối. Đến lượt mình, tôi đặt chiếc c và li xách tay lên băng chuyền, lấy máy tính và điện thoại ra, đặt vào giỏ đựng đồ đạc tùy thân.

Đi qua cửa an ninh, đột nhiên nghe thấy tiếng nhân viên phụ trách máy soi an ninh gọi giật lại:

- Đây là va li của cô à? Phiền cô mở ngăn đáy ra.

Tôi ngơ ngác nhìn anh ta:

- Va li của tôi không có ngăn đáy.

- Mời cô phôi i hợp để chúng tôi kiểm tra.

Chiếc va li này chính là chiếc mà Mạc Thiệu Khiêm đã mua cho tôi, tôi dùng bao lâu nay mà chẳng hề hay biết nó có ngăn đáy. Chiếc va li này nhỏ gọn, lại cực kỳ chắc chắn, kích thước lại vừa vặn cho phép xách lên khoang hành khách máy bay nên tôi cũng xách nó theo. Tôi mở khóa sờ rô i lật hẳn nắp va li ra:

- Đây, các anh tự xem đi, không có ngăn đáy đâu.

Nhân viên an ninh nhấc một ít đồ đạc trong va li ra, tay lật mở dưới đáy, tôi không biết anh ta ấn chỗ nào mà lại nghe “tách” một tiếng sờ rô i bung thêm ra một nắp nữa, hóa ra bên trong có lớp đáy thật.

Nhân viên an ninh cầm chiếc điện thoại lên, giọng điệu sắc mùi nghề nghiệp:

- Theo quy định về an ninh, tất cả đồ đạc cá nhân như điện thoại, máy tính xách tay đều phải lấy ra để kiểm tra riêng, sao cô còn để trong ngăn đáy?

Tôi sửng sò, hoàn toàn không biết chiếc va li này có ngăn đáy, đương nhiên càng không biết chiếc điện thoại này lại nằm trong ngăn đáy. Nhân viên an ninh đưa điện thoại qua bên máy soi kiểm tra, sau đó trả lại cho tôi, vẫn giữ giọng điệu nghiêm túc:

- Lần sau đừng tái phạm nữa.

Giờ tôi mới nhận ra đây là điện thoại của Mạc Thiệu Khiêm. Hồ i trước, Mộ Vịnh Phi đòi tôi đi gặp anh, tôi đã gọi không biết bao nhiêu cuộc vào số điện thoại riêng của anh nhưng tổng đài đều báo khóa máy. Tôi tưởng anh đã đổi sờ rô i, không biết tại sao điện

thoại của anh lại ở đây, sao lại xuất hiện trong ngăn đáy va li? Lần trước đi biển cùng anh, tôi cũng dùng chiếc va li này.

Đã có lần tôi lên xem trộm nội dung trong chiếc điện thoại này, hơn nữa, lần vụng trộm ấy đã khiến tôi được phen tá hỏa.

Chắc lần trở về từ bờ biển đó, anh đã cất điện thoại vào ngăn đáy va li, lúc ấy, chính tay anh sắp hành lý và cũng chính tay anh ký gửi đồ đạc.

Lòng tôi rói như tơ vò, ngón tay bất giác mò mẫm ấn nút nguồn, chẳng hiểu sao tôi lại làm vậy. Chẳng lẽ tôi còn mong tìm thấy thứ gì, còn gì đâu cơ chứ? Tôi và anh đã chầm dứt từ lâu rồi.

Bật điện thoại lên, màn hình hiện ra, vẫn dò được sóng. Tôi cúi đầu, định tìm hai bức ảnh, xem nó còn ở đó không nhưng nhân viên an ninh tới thúc giục, bởi đằng sau còn khá nhiều người đang xếp hàng.

Một tay tôi cầm hai chiếc điện thoại, tay kia đóng tạm va li lại rồi cắm laptop, nhường lối cho người phía sau.

Đúng lúc ấy, điện thoại của tôi bất chợt đổ chuông báo có tin nhắn, tôi nghĩ chắc Duyệt Oánh nhắn tin hỏi tôi có qua cửa an ninh thuận lợi không. Tay chân luống cuống, suýt thì đánh rơi laptop đang cắm sạc. Tôi sai bước tiến về phía trước, tạt vào chỗ rộng rãi hơn, để va li dựa tạm vào tường rồi đẩy nắp trượt của điện thoại ra xem.

Tin nhắn gửi đến từ số điện thoại riêng của Mạc Thiệu Khiêm. Tuy số riêng của anh đã bị tôi xóa từ lâu nhưng tôi luôn thuộc nằm lòng dãy số ấy.

Và n`đề ở chỗ, tôi đang cầm trên tay chiếc điện thoại có số máy ấy. Từ trước đến nay, Mạc Thiệu Khiêm chưa từng nhắn tin cho tôi, anh cho rằng, gửi tin nhắn thật phí thời giờ nên cứ có việc là gọi thẳng luôn. Tôi thấ p thỏm đặt laptop lên va li rồi mở máy của Mạc Thiệu Khiêm, lúc ấy mới nhận ra trong máy đã thiết lập sẵn một chức năng, chỉ cần khởi động máy là nó sẽ tự động gửi đoạn tin nhắn đã soạn sẵn sang số tôi.

Giả sử tôi không dùng chiếc va li này nữa, giả sử tôi vứt chiếc va li này đi, có lẽ chiếc điện thoại sẽ vĩnh viễn nằm trong ngăn đáy, không bao giờ được gặp lại ánh mặt trời.

Sao anh phải làm chuyện khác người thế này chứ?

Tay tôi run rẩy, mở tin nhắn trong điện thoại của mình.

Tin nhắn vô cùng ngắn gọn, chỉ vồn vẹn ba chữ.

Ba chữ hiển thị rõ ràng trên màn hình điện thoại, không mở đầu, cũng không đề tên, không có bất kỳ lời lẽ dư thừa nào, y chang phong cách làm việc bấy lâu nay của anh, y chang thái độ trước nay anh dành cho tôi. Vậy mà mọi thứ trước mắt tôi như nhòa đi.

Tôi cầm điện thoại của anh, ra sức ấn mở hết các phím chức năng, tôi không biết bản thân mình đang tìm gì, cuối cùng tôi lầ n mò đến mục hình ảnh. Thư mục ấy đã có ba bức ảnh, hai bức kia tôi đã từng xem, một bức ảnh có hình tôi đang ngủ, tên file là “Đồ ng Tuyế t”, bức còn lại chụp lúc tôi đang cười, tên file đặt là “Đồ ng Tuyế t 2”. Và cuối cùng, lật sang bức ảnh thứ ba.

Bức ảnh thứ ba cũng là hình chụp lúc tôi đang ngủ nhưng trong ảnh không phải chỉ có một mình tôi. Tôi được Mạc Thiệu Khiêm ôm trong lòng, cánh tay anh vươn ra không xa lắm nên chỉ chụp được nửa non khuôn mặt anh, nhưng tôi lại lên hình rấ t rõ nét, khuôn

mặt tôi vô cùng bình yên, đang áp sát vào lồng ngực anh, trên khóe môi thoáng nét cười. Xưa nay đã bao giờ biết mình còn cười ngay cả trong giấc ngủ, xưa nay đã bao giờ biết mình sẽ nép sát vào ngực anh đến vậy.

Tên bức ảnh được đặt trùng với nội dung của đoạn tin nhắn soạn sẵn kia. Chúng cùng hiển thị ba chữ thật ngắn gọn.

Tôi ngắm nhìn bức ảnh, ngắm nhìn cách anh ôm mình vào lòng, ngắm nhìn nụ cười nở trên bờ môi, ngắm nhìn nửa khuôn mặt anh. Nếu như tôi không xách chiếc va li này theo, nếu như tôi không dùng chiếc va li này nữa, nếu như tôi vứt chiếc va li này đi thì có lẽ tôi sẽ không bao giờ biết được những việc anh từng làm. Trước kia, anh không hề biết tôi xem trộm điện thoại, lúc anh bỏ chiếc điện thoại vào ngăn đáy va li, có lẽ lúc ấy anh đã nghĩ rằng, trọn đời này, mãi mãi đừng để tôi biết rốt cuộc anh đã làm những gì.

Tôi ngắm nhìn ba chữ ngắn gọn hiển thị trên màn hình điện thoại, nó xa lạ vô cùng mà cũng quá đỗi thân thương, nó ngắn gọn nhưng thẳng thắn, tôi chưa từng nghĩ anh sẽ tỏ lộ với tôi ba chữ ấy:

“Anh yêu em!”

Ngay tại sân bay nườm nượp người qua lại, bỗng dung tôi khóc nấc lên như một đứa trẻ.

Ngoại truyện 1

Cảnh cũ năm xưa chẳng đổi đời

*“Nếu đời người có thể làm lại từ đầu, em vẫn chọn yêu anh như
lần đầu tiên.”*

Lúc ký tên, tôi ngừng lại chốc lát, đưa mắt nhìn về phía người đàn ông đang ngồi cách mình vài gang tay. Nhìn dáng vẻ anh ngồi trên ghế sofa rất thoải mái, ánh mắt dõi ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt lơ đãng, con tim không biết đang lơ lửng ở phương trời nào. Chẳng bù với luật sư của anh, ông ta vẫn luôn căng thẳng, thấy tôi ngừng lại, ông ta luôn cố gắng nhìn tôi, ra chiều ngờ vực lẫn thúc giục.

Chỉ cần tôi ký tên mình dưới bản thỏa thuận này, từ nay về sau, tôi và anh sẽ chẳng còn dính dáng gì đến nhau nữa. Mà cũng chưa hẳn, có lẽ những lúc không có mặt tôi, đám phu nhân rảnh rang cùng đảng cấp kia sẽ gọi tôi là “vợ cũ của anh”. Nhưng sẽ chẳng kẻ nào to gan dám gọi thẳng thừng tôi như vậy.

Vợ cũ ư?

Hai chữ ấy mới nực cười làm sao.

Xưa nay tôi đã bao giờ là vợ anh? Trong lòng anh hiểu rõ, và tôi cũng vậy.

Mười năm, từ hai mươi tuổi thoát cái đã ba mươi tuổi, thế là thời khắc đẹp đẽ nhất của cuộc đời đã vụt qua rồi.

Khi cưới nhau, anh mới hai mươi ba tuổi, lúc đó, anh vẫn còn là một chàng trai nông nổi, ngang ngạnh, giò đây, thời gian đã rèn giũa anh thành một người đàn ông vững vàng, chín chắn. Năm tháng gần như không để lại quá nhiều dấu vết trên người anh, ngoài khi chắt ra, dường như toàn bộ con người anh không hề thay đổi.

Tôi ký tên xong, đẩy bản thỏa thuận sang một bên, lại hạ bút ký thêm một bản khác.

Nét bút trôi chảy khác thường. Đêm tân hôn của mười năm trước, lần đầu tiên, anh nhắc đến hai chữ ly hôn, lúc đó tôi đã cãi trả anh bằng những lời lẽ chua ngoa, cay độc nhất, về sau anh xô cửa bỏ đi. Anh bỏ đi để lại mình tôi bơ vơ, thốn thức nghẹn lời, tôi ngã vật xuống giường, bật khóc nức nở.

Nỗi khát khao tình yêu suốt mười năm đơn phương đã nung nấu thành độc tố, len lỏi ngấm sâu vào huyết mạch tôi. Cứ tưởng mình sẽ bám lấy anh trọn đời trọn kiếp, thà chết chứ không chịu buông.

Không ngờ cũng có ngày hôm nay.

Trước kia, anh chưa từng chủ động gọi cho tôi, thậm chí muốn liên lạc cũng phải thông qua trợ lý. Tôi vẫn nhớ lúc thư ký của anh gọi cho tôi với giọng điệu kính cẩn, xa cách, sắc mùi công việc trước sau như một:

- Thưa Mộ tiểu thư, Mạc tiên sinh đã đồng ý chuyển nhượng bốn mươi chín phần trăm cổ phần của công ty cho nhà họ Mộ. Tình hình cụ thể thế nào thì mong tiểu thư xem xét, phái trợ lý của mình qua bên này bàn bạc kỹ càng hơn ạ.

Mười năm, lần đầu tiên anh chịu cúi đầu khuất phục trước tôi, phải chăng vì đứa con gái kia?

- Chị à, bỏ qua đi.

Bỏ qua thôi sao?

Ba chữ ấy sao mà đơn giản đến thế? Mười năm tôi yêu bạn cả con tim lại thành ra chuyện nực cười.

Mười năm về trước, tôi từng thề nhất định phải lấy được anh.

Bố tôi là Mộ Trường Hà, tôi là đứa con cưng đầy kiêu hãnh của nhà họ Mộ, tôi muốn gì, tất sẽ giành được thứ ấy.

Lần đầu tiên anh cự tuyệt tôi là mười năm về trước, lúc đó tôi chẳng nói chẳng rằng, âm thầm sắp xếp mọi việc.

Tôi xúi giục kẻ khác mua chuộc cấp dưới của bố anh, sai ông ta lấy trộm toàn bộ kế hoạch kinh doanh đưa cho đối thủ cạnh tranh với bố anh, mọi kế hoạch đều được vạch ra hết sức cẩn thận, tỉ mỉ, đánh bước nào, rào bước đó. Tôi tính nếu như bố anh lâm vào bước đường khôn khó, có lẽ anh sẽ đổi ý thôi. Tôi cần ngoại lực tác động để kéo anh xích lại gần mình.

Nhưng tôi không lường đến việc bố anh bất ngờ qua đời tại sân bay do bệnh tim tái phát, may mà tôi đã đạt được mục đích của mình.

Mọi việc tôi làm đều là bí mật, tôi mừng vì anh không bao giờ biết được những gì mình làm, chính tôi cũng không rõ anh sẽ phản ứng ra sao khi biết sự thật. Tôi biết anh đối xử với Dòng Tuyết thế nào, dù anh yêu cô ta đến mấy thì bản thân anh vẫn bị gánh nặng tâm lý.

Anh thấy mình tội lỗi, anh cho rằng yêu cô ta đồng nghĩa với việc phản bội lại chính bố mình.

Ánh mắt tôi hẳn học nhìn lướt qua những bức ảnh thám tử tư gửi về, trong đó có một loạt ảnh chụp Đông Tuyết đang cúi đầu rất rõ nét, còn anh luôn theo sau cô ta, máy lãn cánh tay anh chực vươn ra, đã có lãn đầu ngón tay gằn như sắp chạm vào đuôi tóc của cô ta nhưng cuối cùng anh đành buông thõng xuống, lòng bàn tay co lại thành nắm đấm.

Ánh mắt anh lúc đó buồn bã, lẻ loi biết bao, tiêc thay, cô ta chẳng bao giờ quay đầu ngoái nhìn.

Thực ra, cô ta đối với anh dễ như bỡn mà cũng khó hơn lên trời.

Tôi thấy vô cùng sáng khoái, tốt thôi, tất cả những gì tôi từng chịu đựng, giờ đển lướt anh nắm trái.

Cô ta không yêu anh đâu, cũng như anh chẳng yêu quý gì tôi đâu thôi.

Tôi nắm rõ trong lòng bàn tay nhắt cử nhắt động của bọn họ. Nhiều lãn tôi ngắm nghĩa kỹ càng khuôn mặt của Đông Tuyết trong bức ảnh, tuy đường nét cũng cân đối xinh xắn, nhưng đàn bà đẹp hơn cô ta thì rất nhiều, chẳng hiểu Mạc Thiệu Khiêm yêu cô ta ở điểm nào?

Lâu dần tôi cứ có cảm giác thua thiệt, có thể ngay từ khi mới quen nhau, anh đã biết cô ta là con gái của ai. Hoặc biết đâu, chính bởi thứ tình cảm mang tính ép buộc này mà anh càng khó thoát khỏi cô ta. Thậm chí lúc mới quen biết, trong lòng anh chỉ có sự hiêu kỳ và suy nghĩ muôn báo thù, có lẽ ban đầu, anh chỉ muôn đùa bỡn cô ta mà thôi.

Vậy mà về sau, kẻ sa đà lại chính là anh.

Tôi buộc phải nghĩ cách chia rẽ bọn họ, dù cô ta chẳng yêu gì anh.

Nhưng anh đã trót yêu cô ta quá sâu đậm mà t rôi.

Tình cảm sâu đậm đến nỗi anh phải lôi một ả diễn viên ra để lấp liếm với tôi. Tình cảm sâu đậm đến nỗi thà anh đấu tranh với nó chứ quyết không để cô ta biết chuyện năm xưa.

Vì sao anh lại yêu cô ta đến vậy?

Mười năm về trước, tôi nằng nặc đòi lấy anh, anh đã nói:

- Tôi không yêu cô nên cô cứ nghĩ kỹ đi.

Sự bộc trực của anh khiến cõi lòng tôi tê tái.

Lúc đó, tôi cứ tưởng mình có thể thay đổi được tất cả, mình sẽ giành được tình yêu của anh, cũng giống như anh yêu cô ta.

Hóa ra mười năm ấy bỏ ra chỉ là công cốc.

Hóa ra, chỉ mình tôi là người tương bỏ.

Sự giúp đỡ của nhà họ Mộ chỉ càng khiến anh thêm xa lánh tôi, anh cho rằng cuộc hôn nhân này chỉ là một vụ làm ăn khiến anh chịu nhiều đau khổ.

Tôi luôn tự hỏi, giả như có thể làm lại từ đầu, liệu tôi vẫn sẽ chọn con đường này chăng?

Lúc tôi đang đau khổ dằn vặt thì Lâm Tư Nhân báo cho tôi một tin vô cùng tệ hại.

Đông Tuyết đã mang thai.

Mười năm se duyên vợ chồng, Mạc Thiệu Khiêm chưa từng chạm vào tôi, trong khi tôi nhục nhã ê chề thì Đông Tuyết lại có thai.

Cuối cùng, tôi mới biết thì ra bọn họ chung sống với nhau như vợ chồng đã ba năm, từng ấy năm, Mạc Thiệu Khiêm thật khéo giấu giếm cô ta, nếu không nhờ may mắn, có khi tôi cũng chẳng lần ra.

Anh luôn đề phòng tôi bởi anh biết tôi có thể làm gì. Cô đơn đã biến dòng máu chảy trong con người tôi thành chất kịch độc, tôi sẽ không bao giờ bỏ qua chuyện này.

Trước kia, tôi chưa từng trực tiếp ra mặt, lần này có lẽ bởi mất trí rồi, không còn kìm nén được nữa, tôi mới quyết đi gặp Đông Tuyết.

Tôi hận cô à Đông Tuyết ấy, ước gì cô ta chết quách đi.

Tôi gặp Đông Tuyết, tâm sự với cô ta vài chuyện nửa thật nửa giả.

Tôi biết những gì tôi làm sẽ đến tai Mạc Thiệu Khiêm, nhưng tôi mặc kệ tất cả.

Tôi không thể mạo hiểm hơn nữa, mà bản thân cũng cần nhẫn kiên nhẫn mất rồi.

Tôi biết lòng mình đang rói bời, nhưng thà như thế còn hơn phải chống mắt nhìn à đàn bà khác sinh con cho anh.

Tuy tôi biết thừa mọi quan hệ tôi tệ giữa anh và Đông Tuyết, cô ta sẽ không bao giờ giữ lại cái thai ấy.

Nhưng tôi không dám mạo hiểm.

Bởi tôi không muốn nhận phần thua về mình.

Anh cáo ốm, không tới họp mặt gia đình như thường lệ, nghe nói anh bị bệnh. Bao lâu sau, công ty triệu tập họp đại hội đồng cổ đông, tôi mới thấy anh, nhìn anh gầy rộc, phong thái càng thêm phần lạnh lùng, xa cách. Những năm gần đây, phe cánh của anh đã lớn mạnh, bố tỏ ra vui vẻ, ôn hòa với anh như bình thường nhưng anh vẫn giữ kẽ với nhà họ Mộ. Mọi thứ diễn ra bình lặng như một miệng giếng sâu.

Kết thúc cuộc họp, tôi cố ý gọi anh lại rồi tươi cười hỏi chuyện.

Nhìn vẻ mặt anh uể oải, tôi nghĩ bụng, chắc anh đã biết những gì mình làm. Anh nói:

- Cô thấy hài lòng là được.

Tôi đứng chôn chân ở đó nhìn anh quay gót bỏ đi.

Bóng anh đổ dài dưới ánh đèn lẻ loi.

Một chiếc bóng đơn côi.

Trước kia, tôi không hề biết thì ra điều hòa trong phòng họp lại lạnh thế này, lạnh như một hầm băng.

Hài lòng ư?

Chỉ e trọn kiếp này chẳng bao giờ tôi hài lòng.

Tôi hiểu rồi, anh đổ mọi tội lỗi lên đầu tôi, bao gồm cả cái thai chưa thành hình đã mất kia.

Thực ra, cả tôi và anh đều biết mười mười, dù tôi không làm gì thì Đồng Tuyết vẫn bỏ cái thai kia mà.

Tôi hốt hoảng nghĩ, rốt cuộc mình lại đi đỡ đạn hộ kẻ thù.

Rõ ràng cô ta chẳng yêu gì anh, sao anh còn dành cho cô ta sự tử tế?

Tôi quyết tâm phải khiến anh chóng mắt ra mà xem, cô ta không yêu anh đâu, không hề yêu anh đâu.

Tôi lại dày công sắp đặt mọi thứ như mười năm về trước.

Anh nâng niu nhất thứ gì thì tôi sẽ khiến anh mất đi thứ đó.

Anh yêu Đông Tuyết ư? Tôi sẽ cho anh biết, xưa nay cô ta chưa hề yêu anh.

Anh coi trọng sự nghiệp ư? Tôi sẽ cho anh biết, ngay cả sản nghiệp của bố ruột để lại, anh cũng không giữ nổi.

Nếu chỉ còn lại hai bàn tay trắng, liệu anh có trở về yêu tôi không?

Không, đương nhiên là không.

Anh chỉ càng căm hận tôi hơn mà thôi.

Tôi cười thâm trong bóng tối, giờ đây, tôi không thể nào kiếm chế nổi độc tố đang chảy trong huyết quản của mình.

Nếu phải hủy diệt tất cả, vậy hãy để tôi và anh được chết chung với nhau.

Tôi hoàn tất việc ký tên, luật sư chuyển toàn bộ giấy tờ sang cho Mạc Thiệu Khiêm ký.

Mạc Thiệu Khiêm ký xong, giao lại một bản cho luật sư bên tôi.

Tôi nhận giấy tờ từ tay người luật sư.

Một tập giấy tờ nặng trĩu, tượng trưng cho mười năm vợ chồng trên danh nghĩa, rạch ròi đến từng điều khoản thỏa thuận tài sản bằng giấy trắng mực đen.

Anh đã trao thứ anh từng trân trọng nhất để đổi lấy sự bình yên cho một đứa con gái.

Bỗng nhiên đôi mắt rung rung, nước mắt tôi cứ chực trào ra.

Xưa nay, anh chưa từng dành cho tôi những tình cảm như thế, anh luôn hận tôi, sau khi Đông Tuyền gặp chuyện, anh chỉ nói với tôi duy nhất một câu:

- Rồi cuộc cô muốn thế nào đây?

Tôi chỉ muốn tình yêu của anh.

Mười năm, tôi yêu anh bằng cả con tim, tôi yêu anh bằng tất cả sức lực, hóa ra tất cả chỉ là “ngắm hoa trong gương, mơ trăng dưới nước”.

Khuôn mặt tôi bị biến dạng, tuy trải qua nhiều lần phẫu thuật chỉnh hình ở Nhật nhưng vẫn không khôi phục được diện mạo ban đầu. May mà không để lại sẹo, có điều, nhìn mình trong gương, tôi vẫn khó tránh khỏi ngỡ ngàng.

Chân Phi luôn an ủi tôi:

- Chị à, trông chị thế này vẫn đẹp rạng rỡ.

Thực ra, tôi biết mình có thay đổi thế nào đi chăng nữa, đối với anh, điều đó cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Mặc kệ tôi xấu đẹp ra sao, tình yêu của anh vẫn không dành cho tôi.

Tôi ngẩng đầu, nhướn miệng cười.

Mọi lần ánh mắt anh thường lảng tránh nét mặt tươi cười của tôi, lần này cũng không ngoại lệ. Bởi từ xưa đến nay trong mắt anh chưa từng có tôi. Đợi mọi thủ tục pháp lý hoàn tất xong xuôi, tôi mới nói với anh:

- Em có lời này muốn nói với anh.

Tôi khẳng khái đòi tất cả mọi người ra ngoài, luật sư phía anh tỏ thái độ cảnh giác, nhưng anh vẫn giữ vẻ hờ hững và xa cách:

- Cứ để cô ta nói.

Cả không gian rộng lớn chỉ còn lại hai người là tôi và anh, từ trước đến nay, chưa bao giờ thế giới lại yên tĩnh đến vậy.

Có lẽ đây là lần cuối cùng tôi được ngồi riêng với anh ở nơi này, thành phố ngoài ô cửa sổ kia đầy phố hoa tấp nập mà cõi lòng tôi ngập tràn cô liêu.

Ánh mắt tôi dăm dăm nhìn người đàn ông mình đã yêu tha thiết mười năm, cho đến tận lúc này, anh chưa từng ngó ngang đến tôi dù chỉ một lần.

Có lẽ giờ đây, bản thân anh cũng không hề nhận ra, khuôn mặt tôi khác trước ra sao, bởi lẽ trong trái tim anh chưa từng ghi lại dấu ấn của tôi. Nhưng tất cả đều do mình chọn lựa, tôi không hối hận bởi những việc đã làm.

- Thiệu Khiêm...

Trên khóe môi dần nở một nụ cười, nếu đây là lần cuối cùng, vậy tôi muốn mình phải cười thật rạng rỡ trước mặt anh.

- Nếu đời người có thể làm lại từ đầu, em vẫn chọn yêu anh như lần đầu tiên.

Ngoại truyện 2

Ám ảnh

Thời tiết vẫn dễ chịu như lúc em còn ở bên.

Hoa hồng trong nhà kính vừa hé nụ, Đáng Ghét lại gặt sạch đám lá non mới nhú, Hương Tú dẫn nó đi khám thú y, bác sĩ bảo nó thiếu vitamin. Rất lâu về trước, khi chúng ta vừa quen nhau, em cũng thiếu vitamin, lúc đó, tóc em màu hung hung, đuôi tóc bị chẻ ngọn, nhìn y chang một đứa nhóc con. Tôi đưa em đi ăn cơm, thấy em ăn gì cũng ngon lành, đuôi mày khoe mắt cong cong nụ cười, làm người khác nhìn vào cũng thấy ngon miệng. Vậy mà nhiều năm sau, em chỉ nhấp từng thìa bé xíu món tổ yến nhà bếp hầm riêng cho em, dường như đang cố nuôi trôi một vị thuốc đắng.

Tôi đối với em không tốt, tôi biết chứ!

Tôi đã từng lảng tránh em trong một khoảng thời gian khá dài bởi sợ mình không khống chế nổi tình cảm của bản thân. Nhưng chẳng được bao lâu, lòng đã dậy cảm giác buồn rầu, lo âu. Tôi thấy mình không đủ kiên nhẫn làm bất cứ việc gì, chỉ có trợ lý riêng là hiểu rõ nhất, cậu ta thường khuyên: “Hay về nhà xem thế nào.”

Cậu ta bảo về nhà, tức là nơi có em đó sao?

Nhưng xưa nay, em chưa từng coi nơi đó là nhà mình.

Cũng rất lâu về trước, có một đêm, không biết em mơ gì mà đột nhiên òa khóc rồi giật mình choàng tỉnh. Tôi ôm lấy em, định

an ủi thì em lại hoảng hốt, toan vùng ra lúc nhìn thấy tôi. Cả đời này, tôi không thể nào quên được ánh mắt ấy của em, tôi thấy lòng mình bức bối, kể từ đó trở đi, tôi không cho em ngủ lại phòng mình nữa. Tôi chê em phiền phức, chê em ồn ào, chê em ngủ hay giãy đạp, tôi đẩy em ra khỏi phòng.

Nhưng lại không thể đẩy em ra khỏi trái tim mình.

Một hôm, có người bạn tổ chức tiệc ở KTV, anh chàng Diệp đại công tử say khướt, ôm hai cô bé xinh xắn, cầm mic vừa hát vừa hét bài *Ám ảnh*.

“Có người hỏi anh, em có điểm nào tốt đẹp

Bao năm rồi sao anh không quên được em

Gió xuân bì sao được với nụ cười em

Người chưa từng gặp em đâu có hiểu.”

Bài hát xưa như trái đất, vậy mà cậu ta nhả lời đầy thắm thiết, đám con gái cười nghiêng ngả, mọi người vỗ tay hò reo ầm ĩ, chỉ mình tôi thấy trong mắt cậu ta thấp thoáng ánh lệ.

Tôi hôm ấy, cậu ta say rũ người.

Kể từ đó trở đi, tôi cũng dè chừng hơn, tôi sợ lúc uống say, mình cũng lộ liễu như thế.

Em là nỗi ám ảnh của đời tôi, chỉ mình tôi biết.

Lần em quay về, tôi buông thả mình trong cơn say. Bởi lẽ, tôi chẳng biết phải đối diện với em thế nào. Biết đâu say rồi sẽ có lý do để đối xử tốt hơn với em, hoặc ngược lại.

Tôi thật sự ghét con cún em mua, và cả em nữa.

Nhớ lần đưa em đi xem phim ở Hồ ng Kông, em từng khen một chiếc nhẫn rất đẹp. Bên nhau bấy lâu, chưa bao giờ thấy em khen thứ gì trước mặt tôi. Nhân chuyến đi công tác ở Bỉ, tôi đã chọn một viên kim cương rồi nhờ cửa hàng kim hoàn chạm khắc theo nguyên tác của chiếc nhẫn trên phim. Khi tặng nó cho em, về mặt em lúc bấy giờ đã nói với tôi rằng, thì ra em cũng chẳng thích lắm.

Sau này tôi cứ tự hỏi, mình trở nên đáng thương như này từ lúc nào?

Muốn đem lại nụ cười cho em, đối với tôi lại xa xỉ đến thế ư?

Tôi luôn nghĩ, nếu mình có thể ly hôn, nếu hai ta không làm điều gì đáng hổ thẹn về mặt đạo đức, thì liệu em sẽ cảm thấy thoải mái hơn?

Nhưng em sẽ chẳng bao giờ lấy tôi.

Bởi lẽ em nào đã từng yêu tôi.

Nhớ lần đầu tiên gặp nhau, em vẫn là một cô bé con, thế mà cũng cô đi guốc cao, đánh phấn son già dặn, bung khay đựng bằng khánh thành. Chiếc kéo chẳng may chọc vào tay em nhưng em không hề rặng kêu lấy nửa lời. Sau đó, tôi xuống hậu đài tìm em thì thấy về mặt em bướng bỉnh chẳng khác nào một đứa nhóc con.

Em nhỏ hơn tôi hẳn một giáp, tôi ba mươi, em chừng mười tám, năm tôi hai mươi ba em mới mười một.

Những chuyện xưa kia, thực ra em đâu có biết.

Tôi quan tâm đến em vì hiếu kỳ, bằng thái độ bông lơn như mèo vờn chuột.

Tôi viện cho mình một cái cớ, chỉ là chơi bời thôi mà. Nhưng lòng tôi rõ hơn ai hết, đứng trước nụ cười tươi tắn với hai má lúm đờng tiêng trông như búp bê ấy, tôi lại không dằn được nỗi khát khao muốn có em. Tôi chưa từng có búp bê bởi tôi là con trai, và bố cũng cấm tôi chơi bời lâu lỏng từ thuở nhỏ. Giây phút ấy, tôi nhận ra đời mình không bỏ được em. Tôi đành chọn cách dở tệ này, cứ hận tôi đi, có thể mới khiến tôi thấy thanh thản hơn đôi chút.

Tôi không thể kiềm chế nỗi thái độ của mình với em, nếu em tử tế với tôi, tôi không rõ mình sẽ hóa thành thứ gì. Thà rằng em hận tôi, có thể may ra tôi mới cảm thấy thanh thản hơn.

Chính tôi xô mình ngã vào hồ lửa.

Trọn kiếp này, đành sống vậy thôi.

Nếu em căm hận tôi, biết đâu tình yêu tôi dành cho em sẽ vui đi chút ít...

Tôi đố i với em không tốt, tôi biết chứ!

Bởi tôi không thể tử tế hơn. Tử tế với em gọi tôi nhớ tới bố mình. Chỉ cần tử tế với em một chút thôi, em sẽ lại cười với tôi. Trái tim tôi như tan chảy trước nụ cười của em. Tôi sợ cái cảm giác ấy, nó đại diện cho mát mắt trông rộng, đại diện cho yêu đuối i nhu nhược. Thà tôi cứ tệ bạc với em, có lẽ làm vậy cũng khiến em tệ bạc với tôi.

Ngày nhập viện, lòng tôi chán nản cùng cực.

Giá như tôi đừng cố chấp chen chân vào cuộc đời em, biết đâu đôi ta sẽ không khó xử như ngày hôm nay. Chỉ bằng dừng lại ở đây, hãy để mọi chuyện kết thúc như chưa từng bắt đầu.

Vậy mà em vẫn trở về.

Em mang hợp đồng tới, tôi không kiềm nén được cơn giận giữ đang bộc phát, nói những câu khó nghe với em. Tưởng thế là xong, ai ngờ em vừa quay gót bỏ đi, tôi liền thấy hối hận ngay tức thì. Tôi không nỡ để em khúm núm, dè dặt trước mặt kẻ khác. Nhưng sự tử tế em dành cho tôi chỉ càng khiến tôi thêm tội nghiệp chính mình.

Tôi không muốn tiếp diễn những chuyện này thêm nữa, biết rõ rằng đằng sau bản hợp đồng ắt có cạm bẫy, vậy mà tôi vẫn hạ quyết tâm, quyết tâm phải chấm dứt tất cả.

Tôi cho phép mình sống thoải mái, phóng túng suốt quãng thời gian có em bên bờ biển, bởi số mệnh đã an bài, đây là cơ hội cuối cùng trong đời tôi.

Giống như tạo hóa đã run rủi cho tôi được gặp em. Nhưng số kiếp đã không cho chúng ta được ở bên nhau, định mệnh không để tôi được có em trong đời.

Tôi đối với em không tốt, tôi biết chứ!

Bởi tôi không kiểm soát được cảm xúc của mình nhưng từ giờ trở đi sẽ không thế nữa.

Thế này có lẽ lại hay.

Tôi luôn có cảm giác như vậy sẽ tốt hơn.

Hãy để tôi đưa em vào quên lãng, quên đi bóng hình em, quên đi nụ cười duyên. Quên đi một người từng gặp, quên đi một người từng có.

Hãy quên đi, và như thế thật tốt biết bao.

Ngoại truyện 3

Cuộc sống ngọt ngào của tôi và cầm thú (1)

1. Hôm nay là ngày thứ việc thứ chín, tôi vừa làm mất điện thoại. Tôi bị mời lên văn phòng nghe mắ'ng một trận xô'ỉ xả vì tội dám phốt lờ điện thoại của giám đố'c, anh nói:

- Anh đã gặp nhiê' u sinh viên mới ra trường rô'ỉ, nhưng người vụng về' như em thì thật hiê' m! Hôm nay làm mất điện thoại, có phải ngày mai làm mất luôn cả tài liệu của công ty không hả?

Blah blah blah, hơn nữa tiê'ng đờ'ng hô'.

Vừa ngồ'ỉ vào chỗ của mình, đờ'ng nghiệp Tiểu Chiêu liê'n tỏ vẻ thông cảm với tôi.

Tôi thấ'y cách xử sự của anh đúng là chuyện bé xé ra to. Nhưng biê't làm sao, trong đám sinh viên mới vào công ty đợt này, tôi là đứ'a yê'u kém nhấ't.

Chỉ một lát sau, thư ký của anh đã gọi điện bảo tôi lên văn phòng giám đố'c.

Nghĩ bụng chắ'c anh mắ'ng chửi nhiê' u thành nghiện thật rô'ỉ nên vừa bước chân vào phòng, tôi đã tự nhủ: anh mà chửi nữa, mình nhấ't định sẽ đập bàn vùng dậy. Vẫn đang trong thời gian thử việc, cùng lắ'm là bỏ, không làm nữa.

Vậy mà anh không hề mắ'ng mỏ, trái lại còn đưa tôi một chiếc c' điện thoại mới toanh.

Mặt mũi x' m xì như đeo đá, anh h' m h' nói:

- Cứ thử đánh m' t' điện thoại l' n nữa xem, anh sẽ sa thải em ngay lập tức.

M' t' điện thoại liên quan gì đ' n sa thải chứ?

Anh đúng là chuyện bé xé ra to.

2. Tôi đã tìm được điện thoại, thì ra nó lọt xu' ng khe sau gh' sofa tự lúc nào chẳng hay. Tôi hí hửng c' m' điện thoại, chạy xộc vào nhà t' m, cứ tưởng nói ra tin tức nóng s' t này sẽ được khen thưởng, ngờ đâu anh chẳng thềm khen một câu.

Anh nói mà không thềm ngược m' t' nhìn tôi một cái:

- Có mình em đi đâu quên đ' y, đẹp mặt quá nhỉ!

Tôi bực thật r' i đ' y!

Tôi hùng hổ tuyên b' , t' i nay anh đi mà ngủ ở thư phòng.

Bi' t ngay là anh sẽ giận, anh nói anh sẽ không ngủ ở đó.

Đang mừng th' m thì anh từ t' n b' i thềm một câu:

- Anh sang phòng dành cho khách.

3. Mạc Thiệu Khiêm là đ' đ' ! Đ' đ' đại đ' !

Anh bảo t' i anh sẽ ngủ ở phòng khách, chứ có bảo tôi cũng phải sang đó ngủ với anh đâu.

Nhưng anh lại nói: “Anh không nói, chẳng nhẽ em không tự biết t
à? Hô`i mới cưới, em đã hứa với anh những gì? Anh ngủ đâu, em ngủ
đấ`y.”

Tôi hứa cái gì?

Sao chẳng nhớ gì thê` này?

4. Buổi trưa ăn cơm, Tiểu Chiêu ngô`i buồn chuyện với tôi, cô ấ`y
nghe nói giám đố`c đã lấ`y vợ. Tiểu Chiêu tỏ vẻ hâm mộ, nói:

- Không biế`t tiên nữ ấ`y thê` nào mà lại trị được giám đố`c nhà
mình nhỉ?

Tôi nói, trăm phầ`n trăm không phải tiên nữ đâu.

Tiểu Chiêu lờm tôi rô`i bảo, thê` thì cũng không phải loại Tru
Bát Giới nhà cậu.

Từ hô`i về` nước, cứ ngô`i vào bàn ăn là tôi lại quen thói hạ gục
nhanh, tiêu diệt gọn. Duyệt Oánh thường trêu:

- Trông cậu chẳng giồ`ng từ Mỹ về` gì cả, có mà từ châu Phi về`
thì có.

Còn Tiểu Chiêu ngày nào cũng đi ăn với tôi thì bảo, cứ đụng đế`n
đồ` ăn là tôi chẳng khác nào Tru Bát Giới.

Tiểu Chiêu lại hỏi:

- Theo cậu, phu nhân giám đố`c thường gọi giám đố`c thê` nào
nhỉ? Gọi là Thiệu Khiêm à? Hay Khiêm Khiêm nhỉ? Thử tưởng tượng
mà xem, ngọt ngào quá đi má`t! Gọi như thê` mới thân mật làm sao.

Ngọt ngào ấ`y à?

Hã`ng ngày, tôi toàn quen miệng gọi anh là câ`m thú thoi.

5. Giám đố`c đi công tác, còn dẫn theo người phụ trách chính của chúng tôi, thê` là mọi người được dịp lười biế`ng. Tôi và Tiểu Chiêu đang hí hửng chơi trộm rau trên Kaixin⁽¹⁾, bắ`t ngờ điện thoại đổ chuông.

- Lại chơi trộm rau đầ`y à?

- Đâu ạ!

- Còn chồ`i nữa, avatar của em trên Kaixin đang sáng đây này.

Tôi thót tim, vừa log out vừa bảo Tiểu Chiêu giải tán khẩn trương.

Sau đó, Tiểu Chiêu mới hỏi tôi, ai phát hiện ra bọn mình thê`?

Tôi buột miệng nói là chồ`ng mình.

Tiểu Chiêu nói, sợ gì chứ, chẳng nhẽ chồ`ng cậu còn lo cậu làm biế`ng ở công ty cơ à?

Nghĩ cũng đúng, thê` là tôi lại nghênh ngang đi trồ`ng nhân sâm.

6. Tiểu Chiêu hỏi tôi, mới tồ`t nghiệp đại học mà tôi đã vôi đi lầ`y chồ`ng, có phải chồ`ng tôi tuyệt vời lắ`m không?

Tôi làm một bài tổng kế`t tỉ mỉ:

Tính tình tệ hại, động một tí là cau có, cứ như tôi là trẻ con lên ba không bắ`ng, không thềm tôn trọng tôi. Hẹp hòi kinh người, thỉnh thoảng mắ`y đứa con trai học cùng lớp gọi điện cho tôi, thê` nào anh cũng nói bóng nói gió. Trước giờ chưa từng đưa tôi đi dạo phồ`, cuố`i tháng ký hóa đơn là lại chê bai tôi không biế`t lo liệu việc nhà. Còn nói tôi ngố`, không cho tôi học thạc sĩ ở nước ngoài. Ở nhà anh mới là

người có quyê`n quyê`t định, mà từ trước tới nay, anh không cho phép tôi nhận mình là vợ anh trước mặt đò`ng nghiệp công ty anh.

Tiểu Chiêu sợ tái mặt, cô á`y hỏi tôi thích loại đàn ông JP⁽²⁾ này ở điểm nào?

Tôi nghĩ mãi rô`i đành nói vì anh làm ra nhiê`u tiê`n nên tôi mới yêu.

7. Tiểu Chiêu đúng là người thích buôn chuyện, đò`ng nghiệp trong công ty không một ai không biê`t chò`ng tôi đích thị là một gã JP, về` sau, tin đò`n tới tai nhân vật chính. Báo hại tôi hôm sau không bật dậy đi làm được, tiê`n chuyên câ`n cũng bị cắ`t vì tội đi làm muộn.

Tiểu Chiêu an ủi tôi:

- Đừng buò`n, hôm nay giám đò`c cũng đi làm muộn đầ`y.

Khỏ`nỗi có ai chấ`m điểm chuyên câ`n của anh đâu!

8. Tôi hớn hỏ` câ`m tháng lương đầ`u tiên đi lượn phỏ` với Tiểu Chiêu. Lượn lờ cả buổi mới sắ`m được một chiế`c cà vạt, đắ`t kinh khùng, vừa tròn một tháng lương của tôi.

Hôm sau, Tiểu Chiêu ngắ`t ngắ`y khoe, giám đò`c là người đàn ông có gu thẩm mỹ tuyệt vời nhấ`t mà cô á`y từng gặp. Sau đó, khen tôi tinh tường, mua cho chò`ng mình chiế`c cà vạt giớ`ng y chang với chiế`c cà vạt hôm nay giám đò`c đeo.

Tiểu Chiêu lại nói:

- Hôm nay, mặt mày sê`p rạng rỡ, chắ`c tâm trạng đang phắ`n chắ`n lắ`m đây, lúc ra khỏi thang máy còn cười nữa chứ, ngàn năm

mới bắt gặp sếp cười một lần, bọn tôi đang vừa mừng vừa lo kìa kìa.

Tôi cười như mê u, cả tháng lương mới mua được một nụ cười của anh, quá bằng nụ cười đáng giá ngàn vàng.

9. Phòng tôi tụ tập đi hát karaoke, được phép kèm “người nhà”. Ai có “người nhà” thì đều dắt theo cả, trừ tôi. Tiểu Chiêu hoài nghi tôi cãi nhau với “người nhà”, tôi liền nói chớ tôi phải tặng ca.

Giữa chừng cuộc vui, tôi nhận được điện thoại của anh:

- Anh đến đón em hay là tài xế đến đón em đây?

Tuy mừng thắm nhưng vẫn cảnh giác, để tôi tự gọi xe về, nguyên nhân thì anh tự hiểu. Tôi và Tiểu Chiêu định bắt chung taxi về nhà, Tiểu Chiêu chợt chỉ vào gương chiếu hậu, reo lên đầy kinh ngạc:

- Mau nhìn kìa! Xe giám đốc kìa!

Tiểu Chiêu nói, đó là buổi tôi hạnh phúc nhất trong đời cô ấy, bởi có giám đốc về cùng đường với chúng tôi.

10. Chị Tôn mang thai nên ai cũng dành cho chị sự chăm sóc đặc biệt. Tôi đi photo giấy tờ, tình cờ gặp giám đốc tự cầm tài liệu đi photo. Tôi tranh thủ giờ rảnh a dua nịnh bợ, nhân tiện liệt kê đủ các thể loại phiền phức của việc mang thai. Nói cả buổi mà anh vẫn im thin thít, photo xong đóng giấy tờ trên tay tôi, anh mới lên tiếng:

- Em cứ ba hoa chích chòe đi, muộn nhất là sang năm, chúng mình nhất định phải có con.

Chết tiệt thật! Gì thế này?

Thầy người khác sinh con mà cũng đòi con mất ư?

11. Hôm sinh nhật, đồng nghiệp hùn tiền, mua bánh kem tặng tôi, kèm hoa và thú bông. Tôi hôn hờ ôm hoa và thú bông về nhà. Có người chẳng tặng gì cả. Đúng là cái đồ keo kiệt, thù vặt quen thói.

Chẳng phải lần trước sinh nhật anh, tôi đã tặng anh một tá “cái kia” rồi sao?

12. Anh vẫn tặng quà sinh nhật cho tôi.

Vừa xem xong món quà đó, tôi bật khóc nức nở, chẳng màng tới sĩ diện. Anh tặng tôi cuốn băng ghi hình giám sát ở sân bay. Trong cuộn băng có thu cảnh tôi cầm chiếc điện thoại, khóc nấc lên, trông thảm hại vô cùng. Mà anh đứng ngay đằng sau cửa kính chỗ lối đi. Bây giờ nay, tôi không hề biết, lúc đó anh cũng đang khóc.

Ngoại truyện 4

Cuộc sống ngọt ngào của tôi và cầm thú (2)

1. Một hôm, tôi vừa hâm mộ vừa cảm hận vừa ghen tỵ kể cho ai đó nghe chuyện “có một cô gái này, vào hôm sinh nhật cô ấy, bạn trai đã mua hết những gì cô gái đó lưu trong giỏ hàng ở Taobao để làm quà sinh nhật”. Đương nhiên có mục đích thì tôi mới kể chuyện này, bởi lẽ trong giỏ hàng của tôi ở Taobao đang trữ rất nhiều mã y thứ linh tinh đáng yêu, kể xong, tôi liền hơn hờ mong chờ đến ngày sinh nhật để nhận quà. Nhưng hôm đó, tôi ngóng dài cổ, từ sáng sớm đến tối muộn, vậy mà vẫn không thấy chuyển phát nhanh gửi tới. Tôi giận dữ, học tức lên Taobao xem thì giỏ hàng trống trơn không còn một cái, góc màn hình còn dán một tờ giấy nhớ, trên viết: “*Hãy quý trọng cuộc sống bằng cách tránh xa Taobao*”, nét chữ rõ ràng bay phượng múa này y chang chữ ký dưới mỗi văn kiện của anh.

Hu hu... Giỏ hàng tôi vất vả cực nhọc góp nhặt suốt ba tháng trời... Mạc Thiệu Khiêm kia, anh cứ đợi đây!

2. Tiểu Chiêu an ủi tôi:

- Nhiều lúc đàn ông cũng như trẻ con ấy mà, cậu chấp mã y đưa con nít chùi mũi chưa sạch ấy làm gì. Dù sao lão cũng tặng quà sinh nhật rồi còn gì? Tuy lão tặng cổ phiếu của Alibaba⁽¹⁾ thì cũng

hơi phô trương nhưng bây giờ, tính ra cậu cũng là cổ đông của Taobao⁽²⁾ rồi, việc gì phải so đo chuyện giờ hàng nữa?

Nhắc đến chuyện đó, tôi liền nín bật, bởi lẽ trong chuyện này, tôi thấy mình hơi đuối lý. Vào một phút ngẫu hứng muốn học đầu cơ cổ phiếu mà anh không thể lay chuyển được tôi, anh đành bảo nhân viên tư vấn tài chính của mình sang giúp đỡ tôi, nhưng dưới sự chỉ đạo của giới chuyên gia, tôi vẫn thua lỗ thảm hại. Gì mà đầu cơ cổ phiếu để trở thành cổ đông chứ? Cuối cùng anh vẫn phải ra tay giúp tôi gỡ gạc, chút vốn còn sót lại bị anh đổi thành cổ phiếu của Alibaba.

Kiểu quà sinh nhật gì không biết nữa? Anh đang mỉa mai tôi thì có!

3. Tôi bán toàn bộ số cổ phiếu của Alibaba đang có trong tay, hùn thêm vốn riêng của mình rồi dồn tiền mua cổ phiếu của Tencent⁽³⁾.

Nhân viên tư vấn tài chính hỏi:

- Thưa Mạc phu nhân, sao lại thế ạ?

Tôi nguyền anh ta, không hiểu thật đấy à?

Đương nhiên là vì Mã Hóa Đằng⁽⁴⁾ đẹp trai hơn Mã Vân⁽⁵⁾ rồi! Tôi đã mếu máo nói, một ngày nào đó, khi tôi là đại cổ đông của Tencent, tôi sẽ có cơ hội gặp anh Mã mỗi lần công ty triệu tập họp Đại hội đồng cổ đông.

Sang tháng Mười, Mạc Thiệu Khiêm chuyển nhượng một dòng cổ phiếu sang tên tôi, ban đầu tôi còn khá vui vẻ, chẳng ai lại đi chê tièn cả!

Bước vào tháng Mười hai thì thật sự tôi không thể cười nổi. Tôi là cổ đông quan trọng, là thành viên thuộc hội đồng quản trị nhưng không nằm trong ban giám đốc và ban điều hành công ty, bắt buộc phải đi Hội đồng Tổng hợp Đại hội đồng cổ đông. Mà ý kiến họp hành này vô cùng chán, hơn nữa, về nhà phải nhìn mặt Mạc Thiệu Khiêm đã đành một lẽ, giờ lại thêm tám tiếng đồng hồ bị nhốt trong phòng họp với anh nữa... Tôi cười như mếu.

Được ba ngày, sự chịu đựng của tôi rốt cuộc cũng lên tới đỉnh điểm, tôi đành tuyên bố đồng ý, thà chết chứ quyết không tham gia cuộc họp ngày mai, đánh chết cũng không đi.

Anh nguyệt tôi rồi nói:

- Anh đẹp trai hơn hẳn Tiểu Mã đây này, sao em lại không đi?

4. Duyệt Oánh cũng ghét mấy vụ họp hành kiểu này nhưng nguyên do là bởi công cô ấy quá giỏi. Bây giờ, câu cửa miệng của cô ấy là:

- Biết bị thảm nhất là gì không? Bị thảm nhất chính là lấy phải một gã quá thông minh. Tự nhiên mình làm gì cũng thành sai.

Nghe nói công cô ấy là một thần đồng, còn trẻ mà đã là quản lý chuyên môn hàng đầu. Anh ta điều hành công ty không có gì để chê, bao gồm cả chuyện nhà cửa.

Duyệt Oánh nói:

- Loại người này đáng sợ lắm, tớ không tìm thấy quần áo của mình liền hỏi lão, thế nào lão cũng biết. Toàn bộ số quần áo mua về, lão đều sai trợ lý phụ trách việc vặt lập hồ sơ, nhập vào máy tính, mỗi sáng tớ chỉ cần hỏi anh mặc gì, lão lập tức lấy iPad ra, lật ra trang nào đó rồi đưa tớ xem. Trên màn hình không chỉ có hình

ảnh của quần áo, còn có giày, dép, túi đi kèm, lại còn chú thích ở túi nào, giá nào nữa.

Duyệt Oánh tức giận nói:

- Lão quản lý tố y như quản lý công ty á y!

Tôi tỏ vẻ hiên ngang, vỗ vai cô á y:

- Chúng mình dạt nhà đi!

Duyệt Oánh khăng khái đáp:

- Được! Dạt nhà đi bụi thôi! Cho má y lão xâu xa á y lo chết thì thôi!

5. Kế hoạch dạt nhà của hai đứa chỉ kéo dài được một tiếng đồng hồ. Đông bão bất thành linh tại Bắc Kinh đã làm đổ bể hết kế hoạch. Mắc kẹt trên tuyến tàu điện ngầm số hai, hai đứa ngẩn ngơ đứng nhìn cơn mưa như thác đổ.

Về sau chúng tôi đành cắn răng, xông ra màn mưa, chui vào một quán McDonald's trú chân, bảy giờ, cả hai đều ướt như chuột lột. Điện thoại vừa reo, Duyệt Oánh liền ôm khư khư cái máy, khóc lóc, kể lể. Đúng là người phụ nữ yếu đuối. Chậc! Vừa nãy còn bảo sẽ bỏ nhà theo tôi, giờ đã lã chã nước mắt, gọi chông đèn cứu.

Chỉ tầm mười phút sau, chông Duyệt Oánh lái một chiếc xe việt dã, đập bả ng sóng gió mưa bão, đèn “cứu giá” tức thì. Duyệt Oánh kéo tôi lên xe nhưng tôi dỗi không thèm lên. Mưa bão thế này mà Mạc Thiệu Khiêm cũng chẳng thèm gọi cho tôi một cuộc điện thoại, anh không sợ tôi sẽ bỏ nhà đi bụi thật sao?

Về sau, lúc nhận được điện thoại của anh, tôi liền nói anh mà không đèn là tôi sẽ bỏ nhà theo trai. Anh nói, cứ bỏ đi, rồi dập điện

thoại.

Tôi ức đê´n phát khóc, dù mới ăn một phá´n McDonald's nhưng ức quá lại muo´n gọi thêm một suấ´t khoai chiên nữa, lúc quay ra với bịch khoai đã thấ'y chú tài xế´ cá`m sẵn ô, đứng đợi tôi ngoài cửa.

Chú tài xế´ nói:

- Chuyế´n bay của Mạc tiên sinh phải hạ cánh khẩn cá´p ở Thiên Tân do trời mưa bão. Cậu á´y sai tôi đê´n đón cô.

Bấ'y giờ tôi mừng quá, quên không hỏi sao anh lại biế´t tôi ở đây.

6. Sau đó, tôi hỏi Mạc Thiệu Khiêm:

- Sao lúc đó anh lại biế´t em đang ở đâu?

Anh thủng thẳng nói:

- Chô`ng của Duyệt Oánh gọi điện cho anh.

Tôi thấ'y thấ't vọng tràn trê`! Tôi còn tưởng anh bắ't chước má'y nam nhân vật chính trong tiểu thuyế´t diễm tình, âm thầ`m cài định vị GPS vào má'y vợ, hóa ra mình bị người ta bán đứng.

Hừ! Bọn đàn ông ở đời này đúng là cá mè một lứa với nhau. Nhưng phải công nhận, anh chơi khá thân với chô`ng Duyệt Oánh, tuy hai lão cùng thuộc loại kiệ'm lời, nhưng hễ bàn đê´n kinh doanh là liế´n thoấ'ng không ngừng, hơn nữa, cả hai đê`u có chung sở thích về` bóng bánh và bơi lội, nên thường xuyên rủ rê nhau, còn bàn bạc dự án hợp tác, hợp hành suố't ngày.

Ban đầ`u thì chưa sao nhưng sau đó, tôi tò mò hỏi Duyệt Oánh:

- Chấ'c hai lão nhà mình không định rủ nhau dạt nhà đầ'y chứ?

Sắc máu đam mê trong người, cô nàng sững sờ giây lát, rồi khẳng khái nói:

- Có giỏi thì bỏ nhà luôn đi! Tớ tình nguyện làm bia đỡ đạn để tác thành cho tình yêu của bọn họ.

7. Buổi tối lên giường đi ngủ, tôi buột miệng hỏi Mạc Thiệu Khiêm:

- Anh sẽ không yêu người khác đấy chứ? Không bỏ nhà theo người ta đấy chứ?

Anh lật người, nhắm xoay lưng về phía tôi, chẳng thèm đoái hoài mà chỉ nói một câu:

- Phụ nữ thật rách việc, hơi đâu mà háu thêm một cô nữa.

Thôi xong... “Hơi đâu mà háu thêm một cô nữa” cơ đấy, lẽ nào anh có hứng thú với đàn ông thật sao?

HẾT

Diêu Minh: Ngôi sao bóng rổ người Trung Quốc.

Du Mẫn Hồng: Giảng viên tiếng Anh kiêm chuyên gia trong lĩnh vực quản lí. Năm 2012 được bình chọn là 1 trong 50 chuyên gia kinh tế có ảnh hưởng lớn nhất Trung Quốc.

1. Nhà đầu tư thiên thần là những người giàu có, có khả năng cấp vốn cho một doanh nghiệp mới thành lập, đổi lại, họ có quyền sở hữu một phần công ty.

Han Geng: nam ca sĩ, vũ công, diễn viên, thành viên của nhóm nhạc Hàn Quốc Super Junior.

Nghĩa là con chim yến bay nhanh.

Ý nói một người bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc.

Tên một phố đi bộ chuyên bán quần áo, phụ trang ở Trung Quốc.

Diễn viên khá nổi tiếng người Đài Loan.

Thẻ sử dụng cho những người định cư ở nước ngoài.

Cách gọi trong chơi phỏm của Trung Quốc, nghĩa là có 3 cây cùng quân bài (ví dụ cùng là quân K).

Trích trong bài thơ Vịnh liễu của nhà thơ Hạ Tri Chương, thời Đường, Trung Quốc. Ý nói: “Ngọc biếc điểm nên một cây cao” hoặc “Cây cao tựa ngọc điểm trang”.

Ý nói dòng sông trong xanh như thể nhuộm lên mình một tấm áo tràn đầy sắc xuân.

Giải vô địch bóng đá Ý.

National Basketball Association, giải bóng rổ nhà nghề dành cho nam tại Bắc Mỹ.

Formula One, môn thể thao đua ô tô do Liên đoàn Ô tô Quốc tế tổ chức.

Trong tiếng Trung, từ “con ngỗng” và “Hằng Nga” đọc hơi giống nhau.

Trong tiếng Trung, từ “con rết” và “không công” đọc giống nhau.

Loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ xuyên làm bằng năm loại lương thực.

Hình ảnh ẩn dụ chỉ việc muốn trốn tránh thực tế.

Hai nhân vật trong Tam quốc diễn nghĩa. Để lừa được Tào Tháo, Hoàng Cái và Chu Du đã phải dụng tâm làm khổ nhục kế. Biết Sái Trung, Sái Hòa

(hai nhân vật hư cấu, là em của Sái Mạo) sang Đông Ngô trá hàng, Chu Du và Hoàng Cái cố ý giả vờ cãi nhau, rồi Chu Du đánh đòn Hoàng Cái trước mặt hai tên họ Sái, để hai gián điệp của Tào Tháo đưa tin tức sai. Hoàng Cái giả cách oán hận Chu Du, cử Hám Trạch sang đưa thư trá hàng. Do tin của Sái Trung, Sái Hòa đưa về, cộng với tài ăn nói của Hám Trạch, Tào Tháo tin việc Hoàng Cái sang hàng là thật.

Có nghĩa là: Trong lòng có thơ ca thì tinh thần rạng rỡ.

Nay ta chôn hoa, người cười ta cuồng si.

Từ xuất phát trong cách nói của dân gian, chỉ người đàn ông độc thân.

Có nghĩa là: đệ nhất nghìn cân. “Thiên kim” hay còn gọi là “nghìn vàng”.

Trong tiếng Trung, “nghìn vàng” và “nghìn cân” đọc giống nhau. Tác giả muốn chơi chữ, ý nói là rất béo.

Nghĩa là người đàn ông độc thân giàu có.

Ca sĩ, ngôi sao điện ảnh Hồng Kông, nổi tiếng từ thập niên 1980.

Những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên, ví dụ khoảng cách giữa các hành tinh trong vũ trụ.

Đạo diễn, diễn viên hài Hồng Kông, được đánh giá là diễn viên hài xuất sắc nhất của điện ảnh châu Á với biệt danh Vua hài.

Món ăn nổi tiếng của Trung Quốc, làm từ thịt lợn, hơi giống món thịt kho tàu nhưng làm cầu kỳ hơn và có vị ngon hơn.

Diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc.

Thương hiệu cà phê nổi tiếng của Trung Quốc.

Tiếng Quảng Đông có nghĩa là kết hôn, tìm được một nửa còn lại.

Ngày kỷ niệm phong trào Ngũ Tứ của Trung Quốc, mừng Bốn tháng Năm.

Câu thành ngữ, ý nói ngựa khôn không gặm cỏ cũ, không ngoái đầu lại bãi cỏ đã chạy qua. Nói rộng ra là người khôn ngoan không mãi luyến tiếc cái đã mất.

Trong tiếng Trung, từ “醋” vừa có nghĩa là “giấm” vừa có nghĩa là “ghen tuông”. Ở đây tác giả muốn chơi chữ.

Một câu thành ngữ, ý nói gặp được chuyện tốt lành. Ở đây tác giả muốn chơi chữ, Lâm và Bảo là hai nhân vật trong Hồng lâu mộng.

Có nghĩa là giữ chặt.

Gần bằng 1/3 mét.

Phiên Phi nghĩa là bay nhanh, Phiên Phiên Phi là bay lượn tung tăng.

Có nghĩa là: qua năm cửa ải, chém sáu tướng, chỉ một việc vô cùng khó khăn.

Nguyên khúc: một hình thức văn nghệ đời Nguyên gồm tạp kịch và tán khúc.

* Quê Khiêm (quê kép): Quê khôn trên chỉ đất, Quê khôn dưới chỉ núi

1\ 225 ghế trong số 450 ghế Duma quốc gia chia cho các đảng phái tham gia tranh cử theo tỉ lệ số phiếu bầu ở các khu vực bỏ phiếu trên toàn liên bang, 225 ghế còn lại tính theo nguyên tắc đa số tương đối ở các khu vực bầu cử đề cử cá nhân.

2\ Căn cứ theo Luật trưng cầu dân ý Duma quốc gia Nga thông qua ngày 11 tháng 6 năm 2004, quy định hàng loạt những hạn chế về vấn đề đề nghị trưng cầu dân ý, trong đó quy định rõ: các vấn đề như “sửa đổi nhiệm kì tổng thống và Duma quốc gia Nga, và tổ chức bầu cử sớm hoặc trì hoãn bầu cử tổng thống và Duma quốc gia Nga” đều không được tiến hành trưng cầu dân ý. Tham khảo “Luật trưng cầu dân ý Liên bang Nga”.

1. Theo quy định của điều 99 “Hiến pháp Nga”, 30 ngày sau khi bầu ra Duma quốc gia sẽ tổ chức hội nghị lần thứ nhất, nhưng tổng thống Liên bang Nga có thể triệu tập hội nghị Duma quốc gia trước thời hạn thông qua Lệnh tổng thống.

1\ Báo nước Nga mới: <http://www.rusnews.cn/eguoxinwen/eluosi - neizheng/2007/211/41986301.html>

2\ Báo nước Nga mới: <http://www.nusnews.cn/eguoxinwen/eluosi - nenzheng/2007/211/41986908.html>

1\ Cuối năm 1999 đến đầu năm 2000, từ khi Putin lên cầm quyền, thương mại song phương giữa Nga và Liên minh Châu Âu tăng trưởng tương đối nhanh, tổng kim ngạch thương mại song phương tăng từ khoảng 52,7 tỷ Euro năm 1999 lên khoảng 213,3 tỷ Euro năm 2006, tổng kim ngạch thương mại tăng gấp 4 lần, tăng bình quân năm 23,4%. European Union. Eurostat.

2\ Là khu vực tiêu thụ năng lượng lớn thứ hai thế giới, 30% dầu mỏ của liên minh châu Âu nhập khẩu từ Nga, mà khí đốt của Nga lại chiếm đến 50% lượng khí đốt nhập khẩu của liên minh châu Âu. Christian Cleutinx, The EU – Russian Energy Dialogue, October 2005

3\ _Trụ cột thứ nhất_: bảo hiểm dưỡng lão xã hội, chỉ dành cho những người đặc biệt khó khăn không có khả năng đóng phí bảo hiểm dưỡng lão; _trụ cột thứ hai_: bảo hiểm dưỡng lão bắt buộc, nó là bộ phận quan trọng nhất trong hệ thống bảo hiểm dưỡng lão, lập tài khoản cá nhân cho tất cả những người làm việc, cung cấp bảo đảm dưỡng lão, tiền của nó do doanh nghiệp và công nhân viên chức nộp và lợi nhuận quỹ; _trụ cột thứ ba_: bổ sung bảo hiểm dưỡng lão, còn gọi là kế hoạch quỹ năm ngành nghề hay kế hoạch quỹ năm doanh nghiệp, nó là kế hoạch nghỉ hưu của tư nhân quản lý, do chủ lao động tự nguyện thành lập, tất cả những người lao động đều có thể tự nguyện tham gia.

4\ Số liệu của Bộ y tế và xã hội Nga

5\ Là một trong “Bốn dự án lớn được ưu tiên của quốc gia” được nhắc tới ở trên.

6\ Năm 1999, tại Bologna, Italia, 29 quốc gia Châu Âu đã đưa ra kế hoạch cải cách giáo dục đại học Châu Âu, mục tiêu là đến năm 2010, xây dựng được chế độ công nhận giáo dục đại học thống nhất toàn Châu Âu, công nhận bằng tốt nghiệp và bảng điểm của sinh viên tốt nghiệp đại học giữa các nước thành viên.

7\ Trước đó quy định là 50%

1\ Lấy lĩnh vực dầu khí làm ví dụ, mặc dù Mỹ là nước nhập khẩu dầu lớn nhất trên thế giới và Nga chiếm vị trí thứ hai trong các nước xuất khẩu dầu nhưng lượng dầu nhập khẩu của Mỹ từ Nga chỉ chiếm 2% - 3% tổng lượng dầu nhập khẩu của Mỹ.

2\ Hứa Chí Tân: “Chiến lược đối ngoại của Nga xuất hiện những biến đổi mới” trích trong “Văn kiện Nga - Đông Âu - Trung Á năm 2007”, ấn bản thường niên năm 2008 của NXB Khoa học Xã hội Văn hiến.

3\ Trong 3 năm từ 2004 -2006, chính quyền Bush đã tài trợ cho những hoạt động dân chủ tại Nga với số tiền cụ thể là: 6 triệu đô la; 6,295 triệu đô la và

7,859 triệu đô la.

4\.. Không gian chung bao gồm: kinh tế; tự do, an toàn và tư pháp; an ninh khu vực; khoa học, giáo dục văn hoá.

5\.. Cách gọi “Tân châu Âu” do cựu bộ trưởng Bộ Quốc phòng Mỹ Donald Rumsfeld đề xướng, ông coi các nước ủng hộ cuộc chiến tại Iraq của Mỹ thuộc khối “Tân châu Âu”, các quốc gia phản đối cuộc chiến này thuộc khối ‘Cựu châu Âu’.

6\.. Ngày 20/5/2005, quan chức của Bộ ngoại giao, Bộ quốc phòng và giới học giả Nga đã tổ chức hội nghị bàn tròn “Hoàn thiện các vấn đề của tổ chức hợp tác Thượng Hải ở viện nghiên cứu Viễn Đông và viện khoa học Nga, các đại biểu tham dự hội nghị đã thống nhất về mục đích và hậu quả “Cách mạng sắc tộc do Mỹ ủng hộ”.

7\.. Hội nghị phi chính thức tại Vladivostok là hội nghị ngoại trưởng ba bên không chính thức lần thứ 4 được tổ chức. Điểm khác biệt so với 3 kỳ hội nghị trước đó là không tận dụng thời gian của các hội nghị quốc tế như trước kia mà hội nghị lần này do 3 nước nhất trí cùng chuyển bị, điều này thể hiện quan hệ hợp tác chiến lược giữa 3 quốc gia đã bắt đầu bước vào một giai đoạn mới.

Hai câu thơ trong tác phẩm Bạch tuyết ca tống Vũ phán quan quy kinh của tác giả Sầm Tham đời Đường. Hai câu trên lấy từ bản dịch của Hải Đà trên thivien.net.

Hương tuyết, chỉ cây hoa mai.

Trong Tam quốc diễn nghĩa có ghi: Thời Tam Quốc, đại tướng Hoàng Cái của Đông Ngô nhận lệnh đến doanh trại của Tào Tháo giả hàng, để Tào Tháo tin, Chu Du cố ý mượn cơ đánh Hoàng Cái một trận, Hoàng Cái giả vờ giận dữ rồi đầu hàng địch.

Tên một bộ tiểu thuyết của Johann Wolfgang von Goethe, tên tiếng Anh là The Sorrows of Young Werther, tên gốc là Die Leiden des jungen Werther. Một câu nói lưu truyền trong dân gian Trung Quốc, ý nói một vài phương diện tính cách xuất hiện ở trẻ con ba, bốn tuổi sẽ mãi theo nó suốt cả cuộc đời, nên nhìn một đứa trẻ ba tuổi cũng có thể đoán được con người nó khi đã trưởng thành.

Một câu trong bài từ nổi tiếng của Giá Hiên cư sĩ (Tân Khí Tật) thời Nam Tống. Ý nghĩa của bài từ đó là: Thời thiếu niên, bởi vì không hiểu được dư vị của sâu khổ, viết ra được bài từ mới hay, thường xuyên đăng cao vọng viễn, không sâu khổ mà miễn cưỡng nói có sâu khổ. Nhưng giờ ta đã đến tuổi trung niên, mang nỗi khổ hoạn nạn khốn khó, cuộc sống trải qua gian nan. Những sâu khổ này, có cái không thể nói, có cái không tiện nói, mà nói cũng nói không hết, thôi thì chẳng nói nữa vậy, chỉ đành thở dài, nói trời lạnh rồi, mùa thu đẹp thay.

Một ca sĩ nổi tiếng của Trung Quốc.

Câu nói trong Khổng Tử ngữ lục, có nghĩa là thứ không hợp lễ thì không nhìn, điều không hợp lễ thì không nghe.

Ý nói bệnh đến bất ngờ, đột ngột nhưng lúc bình phục thì từ từ mới khỏi. Trúc ngoại đào hoa tam lưỡng chi. Đây là câu thơ đầu trong bài Huệ Sùng xuân giang văn cảnh của tác giả Tô Thức thời Bắc Tống.

Thành ngữ, ý chỉ sự việc đã trải qua, rắc rối phức tạp nhưng cuối cùng đã có được kết quả.

Câu này xuất xứ từ Quyết biệt thư của Trác Văn Quân gửi cho Tư Mã Tương Như.

Viết tắt của cụm từ tiếng Anh: “Oh my God!”, nghĩa là: “Lạy Chúa tôi!”

Trường trung học số một của Thanh Châu, tỉnh Sơn Đông.

傅: Chữ này có hai âm đọc là “phó” và “phụ”.

SOHO: tức Small office home office, làm việc ở nhà, phần lớn là chỉ những người làm việc tự do.

Kế vườn không nhà trống.

Cờ đỏ trong nhà là chỉ vợ, cờ màu bên ngoài là chỉ tình nhân. Câu này ám chỉ quan hệ với vợ và tình nhân được xử lý hài hòa.

Trường trung học xếp thứ 6.

2. Andrew William Mellon: bộ trưởng Bộ Tài chính Mỹ giai đoạn 1921 – 1932.

3. Franklin Delano Roosevelt: tổng thống thứ 32 của Hoa Kỳ, đắc cử bốn lần giai đoạn 1933-1945.

4. George M. Humphrey: Bộ trưởng Bộ tài chính Hoa Kỳ, nhiệm kỳ 1953 - 1957

5. Dwight David “Ike” Eisenhower: tổng thống thứ 34 của Hoa Kỳ, nhiệm kỳ 1953–1961.

6. Trái phiếu đô thị: trái phiếu do các chính quyền địa phương phát hành nhằm huy động vốn cho các công trình phúc lợi, thu nhập từ trái phiếu loại này được miễn thuế.

1. Uncle Sam (US): Tên lóng của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ.

2. Nguyên văn: “E Pluribus Unum” – Khẩu hiệu của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ, được in trên đồng đôla từ 1776-1956.

1. Adelphia Communications Corporation: được xếp hạng là công ty cấp lớn thứ 5 của Mỹ trước khi bị phá sản năm 2002 do tham nhũng nội bộ.

2. Nội chiến Mỹ: nổ ra ngày 12/4/1861 và kết thúc ngày 9/4/1865 giữa Liên bang miền Bắc và Liên minh miền Nam, địa điểm: phía Nam nước Mỹ.

Nguyên nhân: do quân miền Nam phá đồn Sumter. Kết quả: quân miền Bắc chiến thắng, kết thúc chính sách nô lệ và xây dựng lại nước Mỹ.

3. Rhett Butler: Tên nhân vật nam chính nổi tiếng trong cuốn tiểu thuyết kinh điển Cuốn theo chiều gió, Rhett Butler là kẻ giàu lên nhanh chóng nhờ vào những mảnh khốe gian thương, đầu cơ tích trữ.

4. Sigmund Freud (tên đầy đủ là Sigmund Schlomo Freud; 1856-1939) nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học. Chính ông là người phát hiện ra công dụng tuyệt vời của cocain trong chữa bệnh.

5. Caramel là đường nấu chảy (không nên nhầm với loại kẹo màu nâu có cùng tên) được sử dụng rộng rãi làm chất tạo màu trong các loại thuốc. Ngoài ra, nó còn có tác dụng giấu những yếu tố có thể bị lẫn vào hợp chất trong khi pha chế.

20. Ngày 22/11/1963, trong một chuyến công du tới Dallas, Tổng thống Kennedy bị ám sát.

6. Dope: là một tên khác chỉ cần sa.

7. Ralph Nader: Là luật sư và nhà hoạt động chính trị người Mỹ. Ông là người ủng hộ rất nhiệt thành các vấn đề về bảo vệ người tiêu dùng và nữ quyền.

8. John Davison Rockefeller Cha (1839 – 1937) là một nhà công nghiệp người Mỹ, người đóng vai trò quan trọng trong ngành công nghiệp dầu mỏ thời sơ khai, người sáng lập tập đoàn Standard Oil.

9. Sử dụng một mục báo trên tờ Good Housekeeping làm diễn đàn, Wiley tiếp tục tấn công công ty. Tháng 5/1922, trong mục “Trò chuyện cùng Dr. Wiley,” ông khẳng định là uống ba đến bốn lon Coca-Cola một ngày liên tục trong vài năm sẽ có tác động “rất xấu” tới sức khỏe. “Đối với một đứa trẻ đang lớn”, ông nói thêm, “nó sẽ có thể hủy hoại sức khỏe cả đời.”

10. Lời phát biểu công khai duy nhất của Candler trong bài phỏng vấn trên tờ Kansas City Times hơn một năm sau đó đã góp phần tạo nên sự mập mờ của vụ giao dịch này. “Tôi có năm người con tuyệt vời, nhưng chúng chỉ là những đứa trẻ. Khi tôi giao cho chúng công việc kinh doanh, nó là của chúng. Chúng đã bán một phần rất lớn cổ phần với mức giá quá hời. Nếu là tôi, tôi sẽ không làm như vậy nhưng các con tôi đã làm và đứng trên quan điểm của người bán, đây là một vụ mua bán có lợi.” Thực ra, Candler hẳn không phản đối việc bán công ty bởi vì đây là dự định từ lâu của ông. Giá cả cũng không phải vấn đề vì ông đã đặt ra mức giá này trong các cuộc thương lượng trước đây. Nguyên nhân dẫn đến sự thất vọng của Candler chỉ có thể là danh tính người mua.

11. Một lần, Robert sai tài xế của mình, Lawrence Calhoun, đến sân ga đón và chở đồ đạc của cha ông về. Sau khi về nhà, Ernest bỏ hành lý ra và lục tìm trong túi và nói: “Rõ ràng là ta đã để 25 xu đâu đó mà!” Lúc đó, Calhoun vội vàng đáp lại: “Thưa ngài Woodruff, nếu quả thực ngài có 25 xu thì tôi dám chắc rằng ngài vẫn đang giữ đấy!” Vào thời đó, không một người hầu da đen nào dám cả gan nói xấu xược như vậy với một người có địa vị cao như Ernest Woodruff. Lời kể lại của Robert sau này chính là những điều Calhoun thực sự muốn nói. Và câu chuyện này bị lộ ra là do Robert kể lại – thường là để nhấn mạnh cha mình là một người keo kiệt.

12. Một năm sau vụ kiện rùm beng từng lên trang nhất các tờ báo ở Atlanta suốt một tuần này, một thẩm phán tìm ra bằng chứng có lợi cho Asa Candler. Người ta phát hiện ra rằng bà de Bouchel chưa chính thức ly hôn với người chồng trước, và như vậy bà này không được phép kết hôn với bất kỳ người nào khác.

13. Tháng 1/1929, tình cảnh của Woodruff trở nên dễ chịu hơn khi hội đồng quản trị đồng ý chia 1 triệu số cổ phiếu loại A cho các cổ đông, mỗi cổ phiếu trị giá 50 đô-la. Các cổ đông có thể bán hoặc giữ lại tùy thích. Điều này đã ngăn được việc đánh thuế vào nguồn lợi nhuận thu được. Nó đem lại nguồn lợi tức hàng năm là 3 đô-la hay 6 %.

14. Dấu hiệu thành công là Pepsi cũng bị làm giả. J. C. Mayfield, đối tác cũ của Dược sỹ Pemberton và là người đã gây nguy hại cho Coca-Cola với sản phẩm Koke, cũng tạo ra sản phẩm có tên Pepsi-Nola.

15. Đó là nguồn gốc của câu nói “Không Coke! Pepsi” mà sau này trở thành chủ đề trong một vở kịch châm biếm được trình diễn liên tục trên chương trình truyền hình Saturday Night Live trong đó John Belushi đóng vai nhân viên thu ngân của một quán ăn rẻ tiền luôn mồm dùng cụm từ đó quát tháo khách hàng với giọng lè nhè.

16. Nhiều năm sau khi Woodruff bắt đầu dùng tài sản của mình làm từ thiện và trở thành nhà từ thiện vĩ đại nhất Atlanta, người môi giới chứng khoán của ông vô cùng kinh ngạc trước tình trạng của cổ phiếu: “Những mảnh giấy cũ bụi bặm, bẩn thỉu và quăn queo.” Chúng không bị xáo trộn gần nửa thế kỷ nay.

17. Do hoa màu đang nằm trong tay kẻ thù nên công ty phải tạm thời sử dụng nguyên liệu thay thế dầu cây cassia. Theo những tài liệu mật của Ralph Hayes, dầu cây cassia đóng vai trò quan trọng trong thành phần Merchandise 7X tuyệt mật. Sau khi chiến tranh kết thúc, nguồn cung cấp cho loại dầu này ổn định trở lại và nó được sử dụng tiếp cho sản phẩm Merchandise No.12.

18. Biệt danh này được đặt theo tên của Simon Legree, tay buôn nô lệ độc ác trong tác phẩm Túp lều bác Tom của Harriet Beecher Stowe.

19. Quyết định gỡ bỏ quy định chỉ có người da trắng mới được phép tham gia Đảng Dân Chủ.

1. Đây có thể là một bằng chứng cho thấy sự ngây thơ của Ladas: ông đã quên không hủy các lá thư, bản ghi nhớ và các bức điện tín mật trong đó cho thấy một cách chi tiết các thủ đoạn mang tính nhạy cảm cao mà công ty đã sử dụng trong vụ việc tại Pháp. Các tài liệu của Ladas về sau đã được phát hiện trong các hồ sơ lưu trữ tại Phòng Xuất Khẩu của Coca-Cola vào cuối những năm 1980 và sau đó đã được nộp lại cho nhà chức trách.

Trong thần thoại Hy Lạp, Paris là con trai vua Priam của thành Troy. Paris lén lút quan hệ với hoàng hậu của thành Sparta là Helen và chính điều này là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến cuộc Chiến tranh thành Troy. (Tất cả các chú thích trong sách đều là của người dịch.)

Zeus (được phiên âm trong một số sách tiếng Việt là thần Dớt) là thần trụ vì các vị thần, đồng thời là thần cai quản bầu trời và thần sấm sét trong thần thoại Hy Lạp.

Hera là vợ của thần tối cao Zeus, đồng thời là nữ thần bảo trợ phụ nữ và hôn nhân.

Athena là nữ thần của nghề thủ công mỹ nghệ, trí tuệ đồng thời cũng là vị thần chiến tranh chính nghĩa. Athena là thần bảo hộ của thủ đô Athens, Hy Lạp.

Aphrodite là nữ thần tình yêu, sắc đẹp và sự sinh nở (cũng có thể là nữ thần của dục vọng) và cũng là thần hộ mệnh của thủy thủ.

American Idol là một cuộc thi âm nhạc và chương trình truyền hình thực tế của nước Mỹ. Cuộc thi bắt đầu được tổ chức từ ngày 11 tháng 6 năm 2002 và là một trong những chương trình truyền hình thu hút đông khán giả nhất nước Mỹ. American Idol được mua bản quyền từ chương trình Pop Idol của Anh do nhà sản xuất Simon Fuller sáng lập.

Simon Phillip Cowell (sinh ngày 7/10/1959) là một doanh nhân và nhà sản xuất chương trình truyền hình nổi tiếng người Anh. Ông nổi tiếng trên truyền hình với vai trò là giám khảo của nhiều cuộc thi âm nhạc lớn như Pop Idol, American Idol, The X Factor hay Britain's Got Talent. Ông cũng

nổi tiếng với những lời nhận xét khá khắc nghiệt đối với thí sinh trong các cuộc thi âm nhạc.

Biểu đồ ngày sinh (birth chart hay còn gọi là natal chart) là biểu đồ diễn tả vị trí của các hành tinh và các cung dựa trên ngày tháng năm sinh của bạn. Các bạn có thể dựa vào biểu đồ ngày sinh để xem tính cách một người ra sao, tương lai người đó thế nào hay cả việc xem hai người có hợp nhau không, có kết quả gì khi đến với nhau không.

Carl Gustav Jung (1875 - 1961) là bác sĩ tâm thần, nhà tâm lý học người Thụy Sĩ. Ông nổi tiếng nhờ việc thành lập nên một trường phái tâm lý học mới có tên là “Tâm lý học Phân tích” (analytical psychology) nhằm phân biệt với trường phái “Phân tâm học” (psychoanalysis) của Sigmund Freud. Ngày nay có rất nhiều nhà tâm lý trị liệu chữa trị bệnh nhân theo phương pháp của ông.

'Buffy – Khắc tinh Ma cà rồng' (Buffy the Vampire Slayer) là sê-ri phim truyền hình của Mỹ lên sóng từ 10/3/1997 đến 20/5/2003. Câu chuyện kể về người được lựa chọn trong các thế hệ Khắc tinh Ma cà rồng – Buffy. Cô gái trẻ với định mệnh trở thành kẻ tiêu diệt Ma cà rồng. Cùng những người bạn ở Sunnydale, Buffy đương đầu với thế lực đen tối.

Jason là một anh hùng trong thần thoại Hy Lạp, nổi tiếng là nhà lãnh đạo của các anh hùng trên con thuyền Argo với sứ mệnh giành lấy Bộ lông cừu vàng. Bằng kì tích đoạt lại Bộ lông cừu vàng – một nhiệm vụ vô cùng khó khăn, chàng chứng minh rằng mình có đủ khả năng để ngồi trên ngai vàng, chứ không cần dựa vào quyền thừa kế.

Trong thần thoại Hy Lạp, Minos là vua xứ Crete, con của thần Zeus và Europa, công chúa xứ Tyre. Sau khi mất, Minos trở thành người phán xét ở địa ngục. Nền văn minh Minos thời tiền Hy Lạp của đảo Crete được đặt theo tên ông.

Poseidon là vị thần của biển cả, ngựa và “người rung chuyển Trái đất”, của những trận động đất.

Minotaur hay nhân ngư là con quái vật nửa người nửa bò trong thần thoại Hy Lạp.

Audrey Hepburn (1929 – 1993) là diễn viên điện ảnh huyền thoại trong hai thập niên 1950, 1960. Qua các cuộc bầu chọn, bà thường được xem là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế kỷ XX. Audrey Hepburn cũng là biểu tượng của thời trang và còn được biết tới với vai trò nhà hoạt động nhân đạo, Đại sứ thiện chí của UNICEF.

Cher tên thật là Cherilyn Sarkisian, sinh ngày 20 tháng 5 năm 1946 tại California, Mỹ, là một diễn viên, ca sĩ, nhạc sĩ và nhà hoạt động giải trí. Theo thần thoại Hy Lạp, Castor và Pollux là hai anh em sinh đôi cùng mẹ (Leda) nhưng khác cha. Castor là con của Tyndareus, vua thành Sparta còn Pollux là con của thần Zeus. Đó là hai chàng trai trung hậu, rất dũng cảm và cùng nhau nổi danh khi lập được nhiều chiến công hiển hách trong hành trình đi tìm Bộ lông cừu vàng của nhóm thủy thủ tàu Argo và trong biết bao cuộc phiêu lưu khác. Lúc nào hai anh em cũng luôn luôn tìm cách giúp đỡ lẫn nhau.

Địa ngục trong thần thoại Hy Lạp, được đặt theo tên của vị thần cai quản nó – thần Hades.

Khalil Gibran (1883-1931), còn được biết đến với tên Kahlil Gibran, là nhà thơ, nhà văn, nghệ sĩ người Liban.

Trong thần thoại Hy Lạp, Achilles là nhân vật trung tâm và là chiến binh vĩ đại nhất của sử thi Iliad. Những tích truyện về sau mô tả Achilles có một cơ thể không thể bị thương ngoại trừ gót chân của anh ta. Anh ta đã chết vì một vết thương nhỏ ở nơi gót chân.

Thetis là nữ thần biển cả vô cùng xinh đẹp. Đáng lẽ thần Zeus đã cưới Thetis làm vợ, nhưng có lời tiên tri rằng nếu Zeus lấy Thetis thì đứa con sinh ra từ cuộc hôn nhân này sẽ giành quyền cai trị thế gian, nên Zeus ban Thetis cho anh hùng Peleus (cháu mình).

Peleus là cháu thần Zeus và là cha đẻ của dũng tướng Achilles.

Nguyên gốc Tiếng Anh – oxymoron – phép nghịch hợp là một thuật ngữ trong ngôn ngữ học, ý chỉ hai từ đi cùng nhau mà trái nghĩa nhau (ví dụ: “pretty” và “ugly”).

Tên tiếng Anh là Venus, cũng có nghĩa là thần Vệ Nữ (nữ thần Sắc đẹp và Ái tình) trong thần thoại La Mã, mẹ của Aeneas và Cupid, tương ứng với

nữ thần Aphrodite trong thần thoại Hy Lạp.

Tâm lý học nghịch đảo (reverse psychology): Khi bạn muốn đối phương làm việc gì đó bằng cách yêu cầu họ làm điều ngược lại.

Trong thần thoại Hy Lạp, Medusa là một con quỷ trong ba chị em quỷ có tên chung là Gorgon gồm Stheno, Euryale và Medusa. Trước kia Medusa đã từng là một người phụ nữ xinh đẹp, có mái tóc bồng bềnh, cực kì quyến rũ. Vì thế, Medusa tự mãn cho rằng mình còn đẹp hơn nữ thần Athena. Sắc đẹp của Medusa đã thu hút Poseidon. Khi Poseidon theo đuổi, Medusa chạy đến đền thờ Athena và nghĩ rằng nữ thần sẽ bảo vệ cô, nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Poseidon đã hãm hiếp Medusa trong đền thờ của nữ thần (các phiên bản khác cho là Medusa tự nguyện). Và để chắc chắn chuyện tương tự không tái diễn, Athena biến Medusa thành nữ quỷ với cái nhìn có thể biến tất cả các sinh vật sống thành đá, đồng thời biến mái tóc tuyệt đẹp của Medusa thành rắn.

Perseus là người anh hùng đầu tiên trong thần thoại Hy Lạp đã đánh bại những con quái vật cổ xưa được tạo ra bởi các vị thần trên đỉnh Olympus. Perseus đã giết Medusa Gorgon (Quái vật tóc rắn) và giải cứu Andromeda (công chúa Hy Lạp thời đó) khỏi con quái vật biển được thần Poseidon phái đến để trừng phạt nữ hoàng Cassiopeia vì bà dám tự nhận mình là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế gian, còn đẹp hơn cả những nàng công chúa của biển.

Trong thần thoại La Mã, vị anh hùng này được gọi là Hercules (tương ứng trong thần thoại Hy Lạp là Heracles), tên chàng được đặt cho chòm sao Hercules. Những chiến công của Hercules vang dội khắp bốn phương, tượng trưng cho sức mạnh chinh phục thiên nhiên của con người thời xưa. Chiron là một nhân mã xuất sắc nhất trong loài của mình, ông đã đào tạo nhiều anh hùng trong thần thoại Hy Lạp, ông không những hiểu biết nhiều lĩnh vực mà còn có kỹ năng chiến đấu tuyệt vời, đặc biệt là khả năng sử dụng cung tên. Vì lẽ đó người ta thường thấy chòm sao Nhân Mã đang giương cung lên ngắm bắn nên còn gọi là chòm sao Xạ Thủ.

Prometheus là vị thần khổng lồ, nổi tiếng với trí thông minh, là người đã ăn cắp ngọn lửa từ thần Zeus và trao nó cho nhân loại. Zeus đã trừng phạt ông

bằng cách buộc ông vào một tảng đá để một con đại bàng ăn gan của ông hàng ngày, nhưng lá gan cứ ban ngày bị ăn thì ban đêm lại tái sinh (điều này khá đúng với thực tế: Gan là nội tạng duy nhất trong cơ thể người có khả năng tái sinh).

Kronos (còn gọi là Cronos) là con út của thần Uranus (bầu trời) và nữ thần Gaia (đất mẹ) và là một trong 12 Titan (thần khổng lồ).

Rhea – con gái của thần Uranus và nữ thần Gaia – là nữ thần của sự sinh sản, màu mỡ. Ngoài Gaia, Rhea cũng thường được coi như “mẹ của các vị thần” trên đỉnh Olympus. Cùng với Cronus, người chồng và đồng thời cũng là người em ruột, Rhea đã sinh ra: Hestia, Demeter, Hera, Hades, Poseidon và Zeus.

Russell Ira Crowe (sinh ngày 07 tháng 4 năm 1964) là diễn viên, nhà sản xuất phim và nhạc sĩ người New Zealand. Ông nhận được sự chú ý của quốc tế đối với vai diễn Đại tướng La Mã Maximus Decimus Meridius trong phim sử thi cổ trang năm 2000 'Võ sĩ giác đấu' của đạo diễn Ridley Scott.

'Võ sĩ giác đấu' (Gladiator) là một bộ phim sử thi cổ trang của Mỹ phát hành năm 2000 của đạo diễn Ridley Scott, với sự tham gia của Russell Crowe vào vai nhân vật hư cấu và trung thành: Đại tướng La Mã Maximus Decimus Meridius, người bị phản bội khi Commodus, người con trai đầy tham vọng của hoàng đế, giết cha mình để chiếm lấy ngai vàng và biến Maximus thành nô lệ. Để thoát khỏi thân phận nô lệ, Maximus tăng cấp bậc đấu trong đấu trường và giết Commodus, trả thù cho cái chết của gia đình và hoàng đế của mình.

Lucy Law Les (sinh ngày 29 tháng 3 năm 1968) là diễn viên người New Zealand được biết đến nhiều nhất qua vai diễn Xena trong bộ phim hài kịch tình huống nổi tiếng 'Xena: Nữ chúa chiến binh'.

'Xena: Nữ chúa chiến binh' (Xena: Warrior princess) là bộ phim truyền hình thuộc thể loại siêu nhiên, kỳ ảo kết hợp phiêu lưu mạo hiểm do Mỹ và New Zealand hợp tác sản xuất.

Nguyên văn: ADHD – Attention-deficit hyperactivity disorder – Rối loạn tăng động giảm chú ý.

Nguyên văn: make-up sex, ám chỉ việc thực hiện “chuyện yêu” bằng cách khác lạ với đối tác. Điều này rất hữu ích khi bạn muốn tạo ra một ấn tượng lâu dài cho vợ/chồng mình, để người ấy cảm thấy không thể thiếu bạn khi muốn có những màn yêu mặn nồng và ý nghĩa.

Sao Diêm vương (Pluto) là chòm sao chủ quản của Thiên Yết.

Rosie O’Donnell (21/3/1962) là nữ diễn viên hài kịch người Mỹ.

Donald John Trump (14/6/1946) là nhà kinh doanh bất động sản, tác giả người Mỹ. Ngoài tư cách doanh nhân, Donald Trump cũng là một nhân vật truyền thông có tiếng, ông hiện đang là người dẫn chương trình kiêm nhà sản xuất của show truyền hình thực tế 'The Apprentice' trên đài Star World. Tên một hãng chăn ga gối đệm cao cấp.

'Người đẹp và Quái thú' (Beauty and the Beast) là một câu chuyện cổ tích trong nhiều nền văn hóa châu Âu được dựng thành nhiều bộ phim và vở kịch, trong số đó có bộ phim hoạt hình của hãng phim Walt Disney Picture vào năm 1991.

Tên một hãng nội thất nổi tiếng ở Mỹ.

Thành phố Venice (Ý) được biết đến là thành phố trên sông nổi tiếng thế giới với những con kênh và những chiếc thuyền truyền thống gondola. Với cấu trúc không cân xứng, một bên cong ra nhiều hơn bên kia, chiếc gondola có chiều dài trung bình khoảng 11 mét và chiều ngang khoảng 1,5 mét, được cấu tạo gồm 280 mảnh gỗ rời khếp kín vào nhau, thường là bằng gỗ pak, trừ bộ phận tựa mái chèo bằng gỗ walnit rất cứng rắn, và chiếc mái chèo nhẹ nhàng bằng gỗ beech cho dễ sử dụng.

Bệnh Alzheimer là một dạng sa sút trí tuệ phổ biến nhất hiện nay. Người mắc bệnh này sẽ mất khả năng về trí lực và giao tiếp xã hội ở mức độ gây khó khăn cho cuộc sống hàng ngày.

'Hài kịch tình huống' hay sitcom (viết tắt của từ tiếng Anh: situation comedy) là một thể loại hài kịch, lúc đầu được sản xuất cho radio nhưng hiện nay được trình chiếu chủ yếu trên ti vi. Sitcom có nhiều tập với những tình huống hài hước được lồng ghép vào nội dung câu chuyện phim và được thực hiện hầu hết trong trường quay, thu thanh đồng bộ, sử dụng cùng lúc ba đến bốn máy quay phim ghi hình và bắt buộc phải dựng hình ngay

tại trường quay để bảo đảm thời gian thực hiện một tập phim (khoảng 50 phút) chỉ trong thời gian từ ba đến bốn ngày.

Phần mảnh dẻ, mềm mại kéo ra từ thân một số động vật dùng để sờ mó, nắm giữ hoặc di chuyển. Ví dụ như sên, bạch tuộc.

Hermes là một trong các vị thần trên đỉnh Olympus của thần thoại Hy Lạp, thần đã tạo ra đàn lia (lyre). Hermes là con của Zeus và Maia. Hermes là thần bảo hộ cho kẻ trộm, người du lịch, các sứ thần, mục đồng và chăn nuôi, người thuyết trình, thương nghiệp, khoa học kỹ thuật, văn chương và thơ ca, các đơn vị đo lường, điền kinh, thể thao, sự khôn ngoan, lanh trí và các phát minh, sáng chế, ngôn ngữ. Ngoài ra, Hermes còn là vị thần đưa, truyền tin của đỉnh Olympus và là người dẫn đường cho các linh hồn đến cửa địa ngục. Hermes còn được biết như vị thần hộ mạng của cung Song Tử.

Còn gọi là cá răng dao hay cá cọp, là một loại cá ăn thịt nguy hiểm.

Mẹ Teresa còn được gọi là Mẹ Teresa Calcutta (1910-1997) là nữ tu Công giáo Rôma người Albania và là nhà sáng lập Dòng Thừa sai Bác Ái ở Calcutta, Ấn Độ năm 1950. Trong hơn 40 năm, bà chăm sóc người nghèo, bệnh tật, trẻ mồ côi trong khi hoàn tất nhiệm vụ lãnh đạo dòng tu phát triển khắp Ấn Độ, và đến các quốc gia khác. Bà được trao Giải Nobel Hòa bình năm 1979.

Bài hát nổi tiếng của nữ ca sỹ Olivia Newton-John viết về chuyện ân ái.

Olivia Newton-John (26/9/1948 –) sinh ra tại Cambridge (Anh) nhưng lại lớn lên ở Melbourne (Úc). Cô được coi là một trong những giọng ca country-pop và soft rock thành công nhất của thập niên 70 thuộc loại.

William Tell là tên một anh hùng dân gian của Thụy Sĩ.

Vua Arthur là một thủ lĩnh huyền thoại tại Anh, theo lịch sử thời Trung Cổ thì Ngài là người bảo vệ nước Anh chống lại sự xâm lăng của người Saxon vào đầu thế kỷ thứ VI. Chi tiết câu chuyện về vua Arthur phần lớn được tổng hợp từ văn học dân gian và việc ông có thực sự tồn tại trong lịch sử hay không vẫn là một vấn đề gây tranh cãi giữa các sử gia hiện đại.

Victoria (Victorian style) là một trường phái kiến trúc thịnh hành ở Anh và các nước thuộc địa trong thời kỳ trị vì của nữ hoàng Victoria (1837 – 1901)

và còn kéo dài đến sau này, ngay cả khi Chủ nghĩa Hiện đại đã lên ngôi. Có thể coi đây là kết quả của sự hôn phối giữa hình thái Gothic cổ điển ở châu Âu với nền Cách mạng Công nghiệp đang trong thời kỳ cực thịnh, trường phái này bắt đầu chịu nhiều ảnh hưởng của máy móc và xây dựng công nghiệp với hình khối đồ sộ, nhưng đường nét trang trí lại khá tinh vi và nhiều màu sắc rực rỡ.

Andy Warhol (6/8/1928 – 22/2/1987) là một họa sĩ người Mỹ gốc Rusyn nổi tiếng về nghệ thuật đại chúng (Pop Art).

Claude Monet (14/11/1840 – 5/12/1926) là họa sĩ nổi tiếng người Pháp, một trong những người sáng lập ra trường phái ấn tượng.

Leonardo di ser Piero da Vinci (1452 – 1519) là một họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhạc sĩ, bác sĩ, kỹ sư, nhà giải phẫu, nhà sáng tạo và triết học tự nhiên người Ý.

Người Etruria (Etruscan) đã tạo dựng một nền văn minh có ảnh hưởng lớn ở miền Bắc nước Ý thời cổ đại. Nghệ thuật Etruscan là nghệ thuật hữu hình, gắn bó mật thiết với tôn giáo, chẳng hạn như cuộc sống sau khi chết. Tiêu biểu cho nghệ thuật này là những điêu khắc gốm, tranh trên bình gốm, tranh tường, tượng đồng đúc và chạm khắc đồng.

'Điên cuồng' (Mad) là tên một tạp chí hài hước của Mỹ được sáng lập bởi biên tập viên Harvey Kurtzman và chủ báo William Gaines vào năm 1952.

'Tôi yêu Lucy' (I love Lucy) là tên một chương trình sitcom truyền hình của Mỹ được trình chiếu những năm 1950 với sự tham gia diễn xuất của Lucille Ball, Desi Arnaz, Vivian Vance và William Frawley.

'Ánh trăng' là bộ phim hài lãng mạn của Mỹ, được ra mắt vào năm 1987 của đạo diễn Norman Jewison.

Nicolas Cage (1964 –) là một nam diễn viên, nhà sản xuất và đạo diễn người Mỹ.

Adolf Hitler (1889-1945) là “Lãnh tụ và Thủ tướng đế quốc” (kiêm nguyên thủ quốc gia nắm quyền Đế quốc Đức, kể từ năm 1934. Ông thiết lập chế độ độc quyền quốc gia xã hội của Đế tam Đế quốc. Ông đã gây ra Đế nhị thế chiến, thúc đẩy một cách có hệ thống quá trình tước đoạt quyền lợi và sát hại khoảng sáu triệu người Do Thái châu Âu cùng một số nhóm chủng

tộc, tôn giáo, chính trị khác, được gọi là cuộc Đại đồ sát dân Do Thái (Holocaust).

1. Đơn vị đo lường tương đương 4,54 lít ở Anh, 3,78 lít ở Mỹ.

1. Một lãnh tụ tôn giáo người Do Thái trong Kinh Thánh.

2. 1 dặm = 1,6 km

1. William Howard Taft: Tổng thống Mỹ thứ 27.

1. Thomas Woodrow Wilson: Tổng thống Mỹ thứ 28.

1. Thomas Edward Lawrence (1888 - 1935): Sĩ quan quân đội Anh, nổi tiếng từ sau Chiến tranh thế giới thứ nhất đóng vai trò nổi bật trong cuộc nổi dậy của Ả-rập năm 1916-1918. Ông là tác giả của cuốn tự truyện Seven Pillars of Wisdom (Bảy trụ cột của sự khôn ngoan).

1. Tham khảo câu chuyện về kỳ bầu cử Harding trong cuốn Trong chớp mắt (Blink) của Gladwell, do Alpha Books xuất bản.

2. 1 feet = 0.3 m

1. Herbert Clark Hoover (10/8/1874 – 20/10/1964), tổng thống thứ 31 của Hoa Kỳ (1929-1933).

(1) Chữ Geshe có thể tạm dịch là Hòa thượng, một chức vị rất được tôn kính; còn Rinpoche có nghĩa là Sư trưởng, người đứng đầu một tu viện.

(2) Một thành phố ở Sikkim, bang Tây Bengal, Ấn Độ, thuộc khu vực địa lý tự nhiên phía Đông dãy Himalaya. Thành phố này nằm trong vùng biên giới giữa Ấn Độ với các nước Nepal, miền Nam Tây Tạng, Bhutan và Bangladesh.

(3) Tức prayer wheels, dạng hình con suốt hay con quay, có thể được làm từ kim loại, gỗ,...

(4) Căn cứ theo ngày tháng năm sinh và các mốc công trình nghiên cứu, chúng tôi cho rằng học giả này chính là bá tước Alexander Staël von Holstein (1877–1937) người Estonia.

(5) Ngôn ngữ thiêng của Phật giáo Nguyên Thủy

(6) Chính là thành phố có tu viện Yi Gah Cholin này.

(7) Lưu ý là hành trình này của tác giả diễn ra vào giai đoạn đầu thế kỷ 20 nên xin tránh lầm lẫn giai đoạn lịch sử này của Tây Tạng với những giai đoạn khác.

- (8) Nguyên văn tiếng Anh: “Alone I wander a thousand miles... And I ask my way from the white clouds”. Do đây là câu nói của vị Phật Di Lặc tương lai theo quan niệm Tiểu Thừa nên độc giả cần tránh sự đồng nhất với vị Phật Di Lặc quen thuộc trong văn hóa Phật giáo Việt Nam.
- (9) Mahapandit Rahul Sankrityayan (1893–1963) là học giả Ấn Độ. Được xem là cha đẻ của chủ nghĩa văn học xê dịch Ấn Độ. Ông đã đến rất nhiều vùng lãnh thổ trong khu vực Nam Á và quanh rặng Himalaya.
- (10) Karakoram hay Karakorum, là rặng núi lớn trải qua Pakistan, Ấn Độ (Ladak) và Tân Cương. Trong bản tiếng Anh và ấn bản cũ của dịch giả Nguyên Phong đều dùng Karakorum. Song, trong quá trình tìm kiếm và xác nhận tư liệu, First News phát hiện thêm địa danh Karakorum – cổ đô Mông Cổ vào thế kỷ 13. Vì thế, để tránh nhầm lẫn, chúng tôi dùng Karakoram.
- (11) Các chorten này có nguồn gốc từ các stupa của Ấn Độ, tức tháp chứa hài cốt các vị tăng sư. Các tháp này có thể có dạng một tháp lớn hay nhiều tháp nhỏ. Ở đây có lẽ tác giả đang nói tới các tháp nhỏ.
- (12) Danh hiệu chỉ những vị tu khổ hạnh đã đạt được phép thần thông.
- (13) Bảo tàng nổi tiếng ở Ấn Độ, nơi lưu trữ nhiều tác phẩm nghệ thuật độc đáo.
- (14) Một trong hai khu vực tranh chấp biên giới chính, ở giữa Ấn Độ và Trung Quốc ngày nay. Có lẽ khu vực này trước đây cũng từng thuộc tiểu quốc Guge xưa.
- (15) Sven Anders Hedin (1865–1952) là nhà thám hiểm người Thụy Điển. Ông đồng thời tự minh họa trong những tác phẩm kể lại những hành trình của mình. Ông đã có nhiều khám phá quan trọng về mặt địa chất và địa lý khu vực Trung Á.
- (16) Alexandra David-Néel (1868–1969) là một học giả và nhà thám hiểm người Pháp– Bỉ. Bà nổi tiếng với những hành trình khám phá thế giới của mình, trong đó có chuyến đi đến Tây Tạng năm 1924, khi vùng đất này vẫn là vùng cấm với nhiều người nước ngoài. Cuốn “Huyền thuật và các đạo sĩ Tây Tạng” của bà cũng là một trong những cuốn sách được tác giả Nguyên Phong dịch sang tiếng Việt.

(17) Đây là một ngọn núi thuộc rặng Transhimalaya – dài 1.600 km và chạy song song theo suốt chiều dài rặng Himalaya chính. Nó ở gần nơi bắt đầu của nhiều con sông lớn ở châu Á.

(18) Ngày nay là vùng Sikkim của Ấn Độ, nằm ở mặt nam của Tây Tạng. Hành trình của tác giả cho đến lúc này đúng là theo dọc hệ thống rặng Tuyết Sơn.

(19) Tức hư không không có biên giới, là một cấp độ trong khái niệm định của tu hành bậc cao, lấy yếu tố không trong sáu đại định là địa, thủy, hỏa, phong, không và thức làm đối tượng nghiên cứu và tu tập.

(20) Học giả nổi tiếng người Anh, một trong những người châu Âu tiên phong tìm hiểu và truyền bá triết lý phương Đông vào phương Tây. Cuốn “Ngọc sáng trong hoa sen” (The Wheel of Life) của ông, do dịch giả Nguyễn Phong phóng tác đã được First News cho ra mắt năm 2011.

(21) Học giả nổi tiếng người Anh, một trong những người châu Âu tiên phong tìm hiểu và truyền bá triết lý phương Đông vào phương Tây. Cuốn “Ngọc sáng trong hoa sen” (The Wheel of Life) của ông, do dịch giả Nguyễn Phong phóng tác đã được First News cho ra mắt năm 2011.

(22) Ngày nay là công viên hươu nai quốc gia Ấn Độ. Tương truyền khi xưa, đức Phật đã truyền dạy Phật pháp cho vị Lạt Ma đầu tiên tại đây.

(23) Bộ kinh được cho là nền tảng của Bà La Môn giáo, có ảnh hưởng đến nhiều tôn giáo trên thế giới, trong đó có Phật giáo.

(24) Hiện tượng xác các Lạt Ma Tây Tạng tự bảo quản và không bị hư hại hiện vẫn là một trong những bí ẩn đối với giới khoa học.

(25) Nyanatiloka Mahathera (1878–1957), ông là một trong những người châu Âu tiên phong đi theo tu đạo Phật giáo.

(26) Shanti Devi (1926–1987). Câu chuyện kỳ lạ của bà còn thu hút cả sự chú ý của Mahatma Gandhi và chính ông cũng đã giúp điều tra lại sự việc.

(27) Lãnh thổ của Vương quốc Thổ Phồn xưa giờ bị xé lẻ, phân tán trong lãnh thổ các nước Ấn Độ, Afghanistan, Pakistan, Bangladesh, Bhutan, Nepal. Trung Quốc, Myanmar,... Từ thế kỷ thứ 6 đến thế kỷ thứ 9, vương quốc này gần như thống lĩnh toàn bộ con đường tơ lụa.

Từng là nơi ở của các Đạt Lai Lạt Ma Tây Tạng, hiện tại là một viện bảo tàng lớn và là một trong những di sản văn hóa thế giới.

(29) Còn được gọi là Ninh Mã, Mũ Đỏ hay Cựu Dịch.

(30) Ông trở thành đế vương cuối cùng của vương triều Thổ Phồn.

(31) Cả 3 ông đều là những nhân vật nổi tiếng Ấn Độ vào cuối thế kỷ 19, đầu thế kỷ 20. Nandalal Bose là họa sĩ; Rabindranath Tagore là nhà thơ, là người châu Á đầu tiên đoạt giải Nobel Văn học; còn Mahatma Gandhi là nhà cách mạng Ấn Độ, một trong những nhân vật kiệt xuất của thế giới thế kỷ 20. Vào thời kỳ này, tình hình chính trị Ấn Độ đang đứng trước bước ngoặt lịch sử và 3 nhân vật này có những ảnh hưởng đến phong trào đấu tranh giành độc lập ở Ấn Độ.

(32) Cả 3 ông đều là những nhân vật nổi tiếng Ấn Độ vào cuối thế kỷ 19, đầu thế kỷ 20. Nandalal Bose là họa sĩ; Rabindranath Tagore là nhà thơ, là người châu Á đầu tiên đoạt giải Nobel Văn học; còn Mahatma Gandhi là nhà cách mạng Ấn Độ, một trong những nhân vật kiệt xuất của thế giới thế kỷ 20. Vào thời kỳ này, tình hình chính trị Ấn Độ đang đứng trước bước ngoặt lịch sử và 3 nhân vật này có những ảnh hưởng đến phong trào đấu tranh giành độc lập ở Ấn Độ.

(33) Cả 3 ông đều là những nhân vật nổi tiếng Ấn Độ vào cuối thế kỷ 19, đầu thế kỷ 20. Nandalal Bose là họa sĩ; Rabindranath Tagore là nhà thơ, là người châu Á đầu tiên đoạt giải Nobel Văn học; còn Mahatma Gandhi là nhà cách mạng Ấn Độ, một trong những nhân vật kiệt xuất của thế giới thế kỷ 20. Vào thời kỳ này, tình hình chính trị Ấn Độ đang đứng trước bước ngoặt lịch sử và 3 nhân vật này có những ảnh hưởng đến phong trào đấu tranh giành độc lập ở Ấn Độ.

(34) Reting Rinpoche là một tước vị trong hội đồng trưởng lão Tây Tạng, là người có nhiệm vụ tìm kiếm những Hóa Thân của các Đạt Lai Lạt Ma.

(35) Đây cũng là một chức vị trong hội đồng trưởng lão Tây Tạng.

(36) Đây là một trong những hồ nước ngọt ở cao nguyên Tây Tạng, rộng 410 km² và nơi sâu nhất là 90m. Ở phía tây của hồ này là hồ nước ngọt Rakshastal và hai hồ được nối với nhau bởi kênh Ganga Chhu tự nhiên.

(37) Đồng nhất với hình tượng la sát trong văn hóa Trung Quốc và Đông Nam Á.

(38) Đây là một trong ba vị thần lớn nhất trong tín ngưỡng và tôn giáo Ấn Độ cùng các thần Brahma và Vishnu.

(39) Trong bản tiếng Anh là May they be happy

(40) Ghi chú của tác giả: Những bức ảnh hiện được lưu trữ tại thư viện Dharamsala và Đông Kinh. Giáo sư Ono, một học giả nổi tiếng của Nhật đã khởi xướng những nghiên cứu những lời chú giải kinh điển bằng tranh ảnh này.

(41) Tuy gọi là “hỏa xà” nhưng thực tế chỉ là danh xưng nhằm ví von đường chuyển động của luồng khí trong cơ thể tựa như hình thể con rắn, chứ không phải là dùng một con rắn thật để luyện. Ngoài ra, phương pháp dùng “hỏa xà” kundalini khác với phương pháp Tummo (lửa Tam Muội) đã đề cập ở những phần trước, dù rằng mục đích cuối cùng của cả hai là như nhau.

(42) Tứ Dhyani Buddha, gồm Đại Phật Như Lai (Vairocana) ở chính giữa, A Di Đà Như Lai (Amitabha) ở phía tây, A Súc Bệ Như Lai (Aksobhya) ở phía đông, Bảo Sanh Như Lai (Ratnasambhava) ở phía nam và Bất Không Thành Tựu Như Lai (Amoghasiddhi) ở phía bắc.

(43) Jawaharla Nehru (1889–1964): nhà lãnh đạo phong trào giành độc lập cho Ấn Độ từ các nước đế quốc. Ông trở thành thủ tướng đầu tiên của nước Cộng hòa Ấn Độ độc lập ngày nay.

Tiếng Nga: Михаи́л Серге́евич Горбачёв, tiếng Anh thường viết là Gorbachev (BT).

Cựu Tổng thống Nam Phi, nhiệm kỳ 1989-1994, đoạt giải Nobel Hòa bình năm 1993 (BT).

Các nhà kinh tế học cổ điển tin vào quyền lực của sức mạnh thị trường và bản chất tự điều chỉnh của nền kinh tế. Khi tốc độ tăng trưởng giảm, tiền lương và lãi suất ngân hàng hiển nhiên cũng giảm sút đến mức kích thích phải có đầu tư mới. Có đầu tư mới sẽ xuất hiện thêm công ăn việc làm, thu nhập tăng và kinh tế lại phát triển cho đến khi giá cả tăng khiến nền kinh tế lại lâm vào tình trạng suy thoái.

Quan niệm về “người có quyền hành động tự do” là cả một câu chuyện dài. Một nhân vật phê bình sáng suốt là Jean Michelet, nhà sử học xuất chúng người Pháp về lịch sử Cách mạng Pháp. Người ủng hộ khác là Thomas Jefferson, người cổ vũ cho Cách mạng Pháp, do vậy là kẻ thù của chế độ quân chủ. Theo ông, áp đặt chủ nghĩa cộng hòa lên người Anh là hợp lý. Điều này có thể xảy ra sau khi quân đội Pháp xâm chiếm nước Anh, có điều gì ông đã tiếp thu.

Francis Galton, anh em họ của Charles Darwin, người đã đưa ra khái niệm hồi quy về giá trị trung bình khi đang nghiên cứu các thế hệ của dòng đậu ngọt Hà Lan (BT).

Thời kỳ này Thủ tướng được gọi là Chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng, có thể sử dụng cả hai cách gọi này (BT).

Archie Brown: Giáo sư Chính trị học thuộc trường Đại học Tổng hợp Oxford, viện sĩ đầu tiên của phương Tây nhận ra Gorbachev là một người cộng sản có đầu óc cải tổ. Trong các bài bình luận đầu tiên của mình về Gorbachev, ông coi đó là vị tổng bí thư tương lai ứa chuộng cải tổ. Trong cuốn *The Gorbachev Factor* (Nhân tố Gorbachev), (Oxford, Oxford University Press, 1996), một công trình nghiên cứu uyên bác nhất về Gorbachev và thời đại của ông, tác giả đã đặc biệt dành thiện cảm cho Gorbachev.

Theo tài liệu Nga, Gorbachev là ủy viên dự khuyết Bộ Chính trị từ năm 1979, ủy viên Bộ Chính trị từ năm 1980 (BT).

Là Chủ tịch Viện Hàn lâm Khoa học Nông nghiệp toàn Liên bang trong suốt thời kỳ Gorbachev cầm quyền (BT).

Aleksandr Yakovlev đưa ra sự đánh giá không tâng bốc về kỷ nguyên Andropov. Rốt cuộc đó chỉ là “phủ bụi khi mức độ vượt quá tiêu chuẩn vệ sinh tối thiểu”. A. N. Yakovlev, *Predislovie, Obval, Posleslovie* (Moskva, Novosti, 1992), tr. 102.

Người phụ tá của Andropov dính líu nhiều nhất là Arkady Volsky và ông ta đã đưa ra nhiều lời giải thích khác nhau về tình tiết. Angus Roxburgh, *The Second Russian Revolution* (London, BBC Books, 1991), tr. 17; Brown, *The Gorbachev Factor*, tr. 67-69

Tác giả đã tổ chức một hội nghị về Gorbachev và các nhà lãnh đạo Liên Xô tại trường Đại học London, có mời các đại biểu nước ngoài và Văn phòng Khối Thịnh vượng chung tham dự. Họ từ chối và sau đó giải thích rằng nếu báo chí viết là các viện sĩ và các nhà ngoại giao tỏ ra thiên vị với Gorbachev thì điều này có thể bị những kẻ trong Điện Kremlin lợi dụng để gièm pha chống lại ông ta. Một người hợp với phương Tây hẳn là không hợp với Điện Kremlin.

Một dấu hiệu nghiêm trọng của vấn đề có thể được phát hiện từ thực tế là năm 1979 và 1980, sau khi các thanh tra thanh sát 20 nghìn loại máy móc và các dụng cụ chế tạo máy móc tại Liên bang Xô viết, khoảng 1/3 số máy móc đó đã không còn được sản xuất và về cơ bản được hiện đại hóa.

Gorbachev tuyên bố trong một bài diễn văn trước phiên họp Ban Chấp hành Trung ương Đảng về khoa học và văn hóa ngày 6/1/1988. Bài này được đăng trên tờ Literaturnaya gazeta ngày 11/1/1988. Gorbachev tự vệ trước sự chỉ trích cuộc cải cách mà ông chủ trương không được phiên họp Ban Chấp hành Trung ương tháng 4/1985 thông qua suôn sẻ.

Mối quan hệ giữa Gorbachev và Shevardnadze rất hòa hợp và sự gần gũi giữa hai cá nhân này dường như ngày càng phát triển. Lần đầu họ gặp nhau tại Hội nghị Đoàn Thanh niên Kosomol vào cuối năm 1950 và nhanh chóng trở nên thân thiết. Từ Georgia đến Stavropol chỉ một quãng đường ngắn và hai người này liên tục gặp gỡ trao đổi, thảo luận chính trị. Nhà nghỉ của Bộ Chính trị của Gorbachev ở vùng Pitsunda, một địa điểm khá đẹp và thơ mộng trên bờ Biển Đen thuộc Georgia, hai người luôn gặp gỡ trao đổi tại đây. Shevardnadze sau này trở thành Chủ tịch Đảng ủy của Georgia. Cả hai đều phản đối việc đưa quân vào Afghanistan. Khi giữ cương vị Bí thư phụ trách nông nghiệp trong Ban Chấp hành Trung ương, ông đã bảo vệ các cuộc thí nghiệm của Shevardnadze trong các khu vực nông nghiệp thuộc Georgia. Cả Gorbachev và Shevardnadze đều sử dụng tài liệu từ hàng loạt các bài báo theo chỉ dẫn của Andropov, đồng thời tin rằng muốn xây dựng và duy trì chủ nghĩa cộng sản thì cần phải cải cách. Họ đã bị dao động trước nạn tham nhũng và suốt mùa đông 1984-1985, ở Pitsunda, Gorbachev đã nhất trí với cách đánh giá của Shevardnadze rằng mọi việc đều đang ở

tình trạng hỗn độn. Carolyn McGiffert Ekedahl và Melvin A. Goodman, *The Wars of Eduard Shevardnadze* (Các cuộc chiến tranh của Eduard Shevardnadze), (London, Hurst, 1997), tr.29-33.

Năm 1985, Gorbachev coi nhiệm vụ chính là cải thiện tình hình trì trệ trong xã hội và điều chỉnh các “khuyết tật” của chủ nghĩa xã hội.

Sự thiếu nhận thức của Gorbachev về tác động của chiến lược tăng tốc đi kèm với quyết định của các nhà chức trách trung niên, với nhiều lý do không thể hiểu nổi, để tăng tốc trong khu vực luyện kim năm 1985. Một phóng viên đã tức giận viết: "Tôi thật sự lo lắng như một người mẹ, một người phụ nữ khi những đứa con gái của mình chấp nhận rủi ro để đi tìm người bạn đời. Con gái tôi thích đi sàn nhảy, nhưng khi trở về gương mặt lại ngấn nước mắt. Thử tưởng tượng, những chàng trai đến đây gào thét, hò hét cùng tiếng nhạc và rồi đánh nhau." Ngày 9/3/1997, *Financial Times* (Thời báo Tài chính) đã trích dẫn một bản tin trên thông tấn xã Itar-Tass năm 1988. Việc này cho thấy chủ trương công khai được truyền tải bằng các hình ảnh âm nhạc năm 1988 và các ban nhạc này đã trở thành hiện tượng nổi tiếng. Một ngày sau, một trong những nhạc công Nga giải thích thành công của thể loại nhạc này như sau: "Với âm nhạc của chúng tôi, người hâm mộ có thể gào thét, nhảy múa, văng tục và làm nhiều hành động khác với ngày thường để thoát khỏi những áp lực mà họ phải chịu đựng. Chỉ khi nào làm được như vậy họ mới chịu về nhà và ngủ ngon."

Khu vực chế tạo máy là một lĩnh vực có thể mạnh truyền thống nhưng khu vực chế tạo thiết bị điện và điện tử lại đang trong tình trạng tụt hậu, vẫn còn là một điểm yếu nghiêm trọng.

Tatyana Zaslavskaya, *Kommunist* (Chủ nghĩa cộng sản), tập 13, 1985.

Cuốn sách này được Ban Bí thư Trung ương xuất bản, trong đó tác giả nói về sự lãnh đạo của Đảng và đã đưa ra hai cách diễn đạt, nhân tố con người và sự công bằng xã hội, nhận được sự ủng hộ rộng rãi của Gorbachev. Đầu tư vào khu vực chế tạo máy đã tăng lên 80%.

Mikhail Gorbachev, *Perestroika: New Thinking for Our Country and the World* (Perestroika: Một tư duy mới đối với đất nước và thế giới), (London, Collins, 1987), tr.19. Vào tháng 11/1988, ông thậm chí đã biết thu nhập

quốc gia đang có chiều hướng suy giảm trong giai đoạn đầu những năm 1980. Trong cuốn Memoirs (Hồi ký), Gorbachev viết sự tăng trưởng kinh tế đã chấm dứt hoàn toàn cho đến đầu những năm 1980 (London, Doubleday, 1996), tr.216.

Chương trình dự thảo, đăng trên tờ Pravda, ngày 7/3/1986, nhấn mạnh giai đoạn hiện tại của sự phát triển chủ nghĩa cộng sản như một phần không thể tách rời trong quá trình phát triển chủ nghĩa xã hội. Tuy nhiên, giai đoạn này đã không được đề cập trong văn bản cuối cùng nói tới thời đại của những cải cách. Thuật ngữ chủ nghĩa xã hội căn bản là do Lenin khởi xướng nhưng các tác giả đã không thể hiểu nổi ý nghĩa thật sự của thuật ngữ này. Lenin đã sử dụng nó để miêu tả sự kết nối giữa bộ máy kinh tế thời chiến của Đức trong giai đoạn đó với chính quyền cách mạng Xô viết. V. I. Lenin, Polnoe Sobranie Sochinenii (Moskva, Gosizpollit, 1963), tập 36, tr.300; Mau, Political History (Lịch sử chính trị), tr.119

Một chương trình Đảng được điều chỉnh, áp dụng năm 1961, do Đại hội Đảng lần thứ 27 thông qua và như người ta mong đợi, đây sẽ là một chương trình cải cách hiệu quả trong tương lai. Một trong những khó khăn đã vượt qua là việc cấp cho mỗi hộ gia đình một căn hộ cho đến năm 2000. Tuy nhiên, không ai tính tới việc cam kết vôi vàng này khiến đất nước phải chịu phí tổn bao nhiêu. Trong một lúc nóng vội dẫn đến hậu quả Nhà nước không đủ sức chi trả cho gánh nặng đó. Điều này thông thường chẳng có vấn đề gì nhưng lời hứa bị lãng quên mới là chỗ nảy sinh vấn đề.

Boldin, Ten Years That Shook the World (Mười năm làm chấn động thế giới), tr.69-70. Gorbachev đã đến trong chiếc xe sang trọng của Bộ Chính trị. Khi còn là bí thư thứ nhất của Moskva, Yeltsin chỉ đi bằng phương tiện công cộng và điều này đã giúp ông thêm nổi tiếng về sau.

Boldin, sách cùng tên, tác giả nói rằng sau này ông đã thông báo với Raisa về chương trình chuyển viếng thăm của họ. Raisa đã không chú ý và nói cứ để mọi việc tự nhiên, bà đã tỏ ra rất tốt khi các quan khách tới nhà.

Gorbachev, Hồi ký, tr.201, viết Ligachev (sau này trở thành cánh tay phải của ông) và Zimyaning (nhà tư tưởng hàng đầu) đã lần đầu đề nghị bài diễn

vẫn được phát trực tiếp trên vô tuyến và ông đã nghe theo lời khuyên của họ.

Một đoạn bí mật trong Nghị quyết Đảng — Chính quyền về việc điều chỉnh số lượng rượu mạnh hàng năm giảm xuống. Nó là nét đặc trưng của thời kỳ mà những nghị quyết kiểu như vậy được coi là tối mật.

Boldin, sách cùng tên, tr.110, đưa ra các bình luận sắc sảo của Yakovlev.

Boldin cũng cho rằng Gorbachev thay đổi cả vạt hàng ngày và cả áo sơ mi nữa. Một ví dụ khác trong tính cách cá nhân của ông là việc tẩy cái bớt trên trán trong các bức ảnh chụp chính thức. Chỉ khi Gorbachev trở nên nổi tiếng thì ông mới để lại mà thôi. Diễn viên hài kịch Anh Bob Monkhouse từng nói: “Gorbachev liệu có phải là một tên đế quốc?” “Tất nhiên rồi!” “Tại sao?” “Ông ta có cả một bản đồ trên trán”.

Mức độ của nhiệm vụ này có thể cảm nhận được từ sự thật Ligachev thông báo với Ban Chấp hành Trung ương tháng 4/1985 ngăn gọn trước khi triển khai chiến dịch, rằng năm 1984, 199 nghìn đảng viên và 370 nghìn đoàn viên đã bị chính quyền khiển trách vì sử dụng rượu mạnh. Stephen White, *Russia Goes Dry: Alcohol, State and Society* (Nước Nga sẽ cạn kiệt: Rượu mạnh, Nhà nước và Xã hội), (NXB Đại học Cambridge, 1996), tr.67. Người quan tâm nhất đến chiến dịch chống rượu mạnh là Ligachev, một người kiêng rượu, và Mikhail Solomentsev, một người nghiện rượu có tư tưởng cải cách. Một trong những sản phẩm phụ của chiến dịch này là Gorbachevka, một chất men khiến người ta nói không ngừng đến perestroika!

Thất bại của cuộc cải cách trong việc cải thiện mức sống của nhân dân đã dẫn tới sự các cuộc xung đột trong giới lãnh đạo, vào tháng 10/1987 tại Ban Chấp hành Trung ương, Boris Yeltsin đã lên tiếng chỉ trích gay gắt Gorbachev về tiến trình cải cách và một số vấn đề khác. Hai bên đã không còn chung tư tưởng và phương thức thực hiện, Yeltsin đã bị thôi giữ chức bí thư thứ nhất trong ủy ban đảng Moskva ngay tháng sau đó.

Voprosy ekonomiki, số7, 1987, đã cung cấp nhiều chi tiết về tiền lệ này.

Alec Nove, trong cuốn *An Economic History of the USSR 1917-1991*

(Lịch sử kinh tế của Liên bang Nga 1917-1991), (London, NXB Penguin,

1992), tr.397. Các nguồn thu nhập có được từ buôn bán tiếp tục bị cấm. Luật đối với hoạt động cá thể, tháng 11/1986, đã hợp pháp hóa các hoạt động của doanh nghiệp tư nhân, chính thức vào năm 1989, người có liên quan chỉ ở con số 300 nghìn. Bước đột phá đối với hoạt động hợp tác xã xuất hiện tháng 5/1988, với việc thông qua luật hợp tác xã. Các HTX có thể thuê lao động ngoài biên chế không hạn chế số lượng thông qua việc ký hợp đồng. Do vậy, họ đã phát triển nhanh chóng thành các công ty tư nhân. Luật về thuê mướn bất động sản, 1989, và luật đất đai, 1990, mở rộng các hoạt động kinh tế của khu vực phi Nhà nước.

Một ước tính về chi phí nhập khẩu thực phẩm, các thực phẩm khác và các hàng hóa tiêu dùng từ các nước phương Tây trong suốt những năm 1970 là 180 tỷ USD. E. hevardnadze, *Moi vybor, Vzhashchitu demokratiii svobody* (Moskva, Novosti, 1992), tr.107.

Brown, *The Gorbachev Factor*, tr.123, coi phiên họp toàn thể Ban Chấp hành Trung ương tháng 1/1987 như bước khởi đầu quan trọng cho cải cách chính trị.

Gorbachev, *Hồi ký*, tr.230. Ông hiểu cần phải dũng cảm đương đầu với những khó khăn nhưng Bộ Chính trị lại quyết định tách việc cải cách giá cả và việc này sẽ hoãn lại cho tới khi có quyết định cuối cùng. Nó tương tự như việc châm một mớ bụi nhùi đang cháy leo lét âm ỉ.

Gorbachev, *Hồi ký*, tr.244, người chỉ ra khát vọng lớn lao của ông và ham muốn quyền lực không có gì là sai trái. Tr.245, Gorbachev cho rằng kết luận cuối cùng mà người nào đó rút ra là sự thật Yeltsin không phải là một nhà cải cách. Nếu Gorbachev tin điều này vào thời điểm đó, nó đã là một đánh giá sai lầm nghiêm trọng.

Matlock, *Autopsy on an Empire*(Xem xét về một đế chế), tr.115. Thuật ngữ “tôn sùng cá nhân” là thuật ngữ dựng cho cách lãnh đạo của Stalin. Sách cùng tên, tr.115. Ngày tiếp theo, George Shultz, Bộ trưởng Bộ Ngoại giao đã gặp Gorbachev nhưng ông dường như không chú ý. Shultz phàn nàn với Matlock rằng Gorbachev đã gọi lại cho ông hình ảnh một đấu sĩ không bao giờ biết bị đánh bại là gì, một con người tự tin và biết đánh giá.

Lúc đó ông hành động như một người đang giương buồm đẩy con thuyền ra khơi.

Tại Đại hội Đảng lần thứ 27 (6/3/1986), người ta tự hào tuyên bố: vấn đề dân tộc, vấn đề còn sót lại từ quá khứ, đã được Liên bang Xô viết giải quyết trọn vẹn và thành công

Cuộc chiến tranh tại Afghanistan đã khiến Liên bang Xô viết phải gánh chịu chi phí 3-4 tỷ rúp hàng năm (tương đương với 4-6 tỷ đô la). N. I. Ryzhkov, *Perestroika, Istoriya predatelstv* (Moskva, Novosti, 1992), tr.232.

Casey biết CIA đang để rò rỉ thông tin mật nhưng không biết Aldrich Ames, một nhân viên CIA đầy kinh nghiệm đã tiếp cận với KGB. Ames cung cấp cho Moskva rất nhiều thông tin quý giá trong suốt thời kỳ Gorbachev cầm quyền, cho phép KGB làm nhiều các nguồn tin của CIA về Liên bang Xô viết và cũng đã phản công ngược lại với các cơ quan tình báo Mỹ. Kryuchkov có nhiều bằng chứng cho Gorbachev thấy mạng lưới tình báo của người Mỹ. Người ta nghi ngờ Shevardnadze là người để lộ thông tin này.

Shultz đã thấy ở Shevardnadze sự nồng nhiệt, trung thành và thân thiện. Shultz đã tổ chức một chuyến du thuyền tới Potomac, tấu lên khúc nhạc của vùng Giorgia với tiêu đề “Giorgia trong tâm trí tôi” và sắp xếp cho dàn hợp xướng Nga hát những bài đơn ca truyền thống của vùng Giorgia cho đoàn của Shevardnadze thưởng thức. Ở Moskva, khi các cuộc hợm hợm căng thẳng và khó khăn đang diễn ra, Shultz cùng ba người Nga ở đại sứ quán Mỹ biểu diễn khúc nhạc “Giorgia trong tâm trí tôi”. Việc này làm dịu bầu không khí căng thẳng. Ekedahl và Goodman, *Wars of Eduard Shevardnadze*, tr.106-107.

Tháng 7/1987, Gorbachev phát biểu trước một đám đông: Chính sách công khai là một quá trình học tập lẫn nhau. Chúng ta không có truyền thống văn hóa thảo luận và luận chiến, ở đây con người tôn trọng ý kiến quan điểm của đối phương. Chúng ta là con người bằng xương bằng thịt, có tình cảm, có lý trí. Tôi không giả đò biết sự thật; chúng ta phải cùng nhau tìm hiểu sự thật. Doder và Branson, *Gorbachev*, tr.77.

Ý nói đến chiến thắng của Hồng quân Liên Xô trong cuộc chiến tranh vệ quốc tại Stalingrad, nay đổi là Volgograd, năm 1942-1943.

Ước tính mức lương hàng năm của các nhà chức trách là 40 tỷ rúp (tương đương 60 triệu đô la), chiếm khoảng 10% ngân sách nhà nước, trước lúc lên tới đỉnh điểm được xem xét đánh giá. Alexander A. Danilov, *The History of Russia: The Twentieth Century* (Lịch sử nước Nga: Thế kỷ XX), (New York, NXB Heron, 1996), tr.327.

Tuy nhiên, ông cắt giảm bộ máy Ban Chấp hành Trung ương còn 3 nghìn người. Mục đích là giảm số này xuống một nửa.

Raisa bị chỉ trích tại các cuộc họp. Sau cuộc họp thượng đỉnh Reykjavik, một phát ngôn của Đảng được hỏi: “Có phải bà đã tự trả tiền vé không?” Các câu chuyện cười thời gian này nhằm vào Raisa và Mikhail Sergeevich. Các cuộc công kích vào Raisa đều nhằm vào Mikhail Sergeevich, người không thể công kích công khai trước năm 1989.

Matlock, *Autopsy on an Empire*, tr.264-265. Năm 1992, Starkov cảnh báo với đại sứ: “Nếu ông công nhận chính sách công khai của Gorbachev, ông sẽ xúc phạm tất cả chúng tôi — những người đấu tranh để có nó. Ban Chấp hành Trung ương Đảng luôn đứng sau chúng tôi chỉ đến 8/1991. Gorbachev không để chúng tôi thực hiện chủ trương công khai nhưng chúng tôi đã thực hiện nó.”

Một trong những sản phẩm của nỗ lực này là các giáo sư trường Đại học Pedagogical thuộc Đại học Quốc gia Moskva có viết lại lịch sử nước Nga từ khi bắt đầu cho đến giai đoạn hiện đại. Một trong những thành quả của việc này là nó được Danilov dịch sang tiếng Anh, với tiêu đề *The History of Russia* (Lịch sử nước Nga). Đây là một cuốn sách hay chứa đựng nhiều tư liệu quý giá. Nó phản ánh một thực tế là các học giả đáng kính này đã viết chân thực về lịch sử thời Marxist trước năm 1988 và cũng chính họ viết về giai đoạn lịch sử phi Marxist sau năm 1988.

Alec Nove, *An Economic History of the USSR 1917-1991* (Lịch sử kinh tế của Liên bang Xô viết 1917-1991), (London, NXB Penguin, 1992), tr.404. Tháng 3/1989, Boris Gostev, Bộ trưởng Tài chính, tuyên bố chính phủ cần

vay 63,8 tỷ rúp. Sự thâm hụt 100 triệu rúp năm 1989 tương đương với 11,7% tổng sản phẩm quốc nội (Izvestiya, ngày 30/3/1989).

Gorbachev, Hồi ký, thừa nhận Moskva đã mất quyền kiểm soát ở hai nước cộng hòa này.

Hiến pháp Estonia được sửa đổi và công nhận quyền tư hữu. Đất đai, không khí, khoáng sản, tài nguyên thiên nhiên và các phương tiện sản xuất cơ bản đều được công nhận là tài sản của Estonia. Đây là quyền của người Xô viết trong Hiến pháp Liên bang Xô viết (1977).

Gamsakhurdia bị lật đổ năm 1992 và Eduard Shevardnadze lên nắm quyền với sự giúp đỡ của người Nga.

Boris Yeltsin, *The Struggle for Russia* (Cuộc đấu tranh vì nước Nga), New York, NXB Random, 1994), tr.39. Khi Yeltsin cho rằng căn phòng có thể bị nghe trộm, những người khác đã phá lên cười.

Gorbachev, Hồi ký, tr.642. Chỉ có ba Bí thư Ban Chấp hành Trung ương là Galina Semenova, Andrei Girenko và Egor Stroev ủng hộ Gorbachev. Đa số trong Ban Bí thư và các cơ quan Đảng ở địa phương đều muốn phế bỏ vị Tổng Bí thư.

Vadim Bakatin, *Izbavlenie ot KGB* (Moskva, Novosti, 1992), tác giả phát hiện có 250 nghìn nhân viên KGB và người làm việc cho tổ chức

Tháng 7/1990, ở Jurmala, Nga đồng ý dự thảo các hiệp ước với mỗi nước cộng hòa thuộc vùng Baltic, công nhận chủ quyền. Hiệp ước với Latvia và Estonia được ký vào tháng 1/1991. Hiệp ước với Lithuania bị hoãn vì các sự kiện tháng 2 và được ký ở Moskva ngày 29/7/1991, được Hội đồng Tối cao Lithuania phê chuẩn ngày 19/8/1991.

Matlock, *Autopsy on an Empire*, tr.802. Sự trì hoãn của Gorbachev về các hoạt động của Đảng vào ngày 24/8 không được thực hiện bằng một lệnh cấm hợp pháp. Ông đã phản đối việc cấm đoán Đảng nhưng không vui vì việc cấm đoán các cơ quan Đảng.

Matlock, sách cùng tên, tr.622. Vị đại sứ cũ cho biết người Mỹ đã vạch ra kế hoạch đặt các thiết bị nghe trộm ở đâu.

Hãn (khan) là nhà cầm quyền của đế chế Mông Cổ, thống trị nước Nga giai đoạn 1240-1480. Sa hoàng Boris, tức Boris Godunov, người được tôn làm

Sa hoàng năm 1598, không thuộc dòng dõi quý tộc và thất bại trong việc giải quyết nạn đói và bệnh truyền nhiễm năm 1601-1603. Sau đó, nước Nga rơi vào nội chiến và phải chịu sự can thiệp của nước ngoài, đây được coi là thời kỳ hỗn độn. Việc này chấm dứt với sự nắm quyền của triều đình Romanov vào năm 1613. Do vậy, trong tư tưởng người Nga, Sa hoàng Boris được gắn với chế độ quân chủ và sự hỗn loạn.

Một tuần sau, năm mới được tổ chức và phát trên truyền hình với buổi lễ kéo dài khoảng ba tiếng tại một nhà thờ lớn ở Leningrad.

Tức tên riêng của Brazauskas (BT).

Pravada, ngày 26/12/1989. Ông chấp nhận logic của một Đảng Liên bang trong một quốc gia liên bang vào năm 1991, nhưng sau đó đã quá muộn. Trong bài diễn văn của mình, Gorbachev đã lấy cơ viện các mối quan hệ của Lithuania với đại sứ quán Mỹ ở Moskva, kết tội họ có âm mưu “quốc tế hóa” vấn đề. Đây là một sự chỉ trích kỳ quặc. Đại sứ Mỹ đã gặp gỡ thường xuyên các nhóm đến từ ba nước cộng hòa Baltic. Matlock. Autopsy on an Empire.

Trong một cuộc phỏng vấn với cựu đại sứ Mỹ ngày 14/3/1992, Ryzhkov phát biểu ông đã không giữ lòng trung thành với Gorbachev nữa, một điều mà sau này ông cảm thấy hối tiếc, đồng thời bày tỏ ông có thể thẳng cử nếu ông có lập trường kiên định. Matlock, sách đã dẫn.

Gorbachev, Hồi ký, tr.346. Một lý do chính để ước tính sự ủng hộ chính trị dành cho Yeltsin là cuộc cạnh tranh cá nhân gay gắt giữa hai chính trị gia. Lần đầu tiên trong nhiều thập kỷ, không một đoàn đại biểu nước ngoài nào được mời. Không có gì ở Đại hội về phong trào cộng sản thế giới và các bộ máy Đảng mới đã bỏ qua tuyên bố rằng Liên bang Xô viết là một phần của phong trào này.

Gorbachev, Hồi ký, tr.369. Đây là một ví dụ khác về khả năng đánh giá tình hình của Gorbachev.

Đầu năm 1990, Abalkin — chủ tịch ủy ban nhà nước về cải cách kinh tế và Maslyukov — chủ tịch Đoàn Thanh niên Cộng sản, đã soạn thảo một bản ghi nhớ về việc giải quyết khủng hoảng kinh tế. Ngày 17/2/1990, họ trình lên Ryzhkov hai hướng giải quyết: chuyển đổi hệ thống hành chính mệnh

lệnh hay tăng cường chuyển đổi sang một nền kinh tế thị trường có kế hoạch. L. Abalkin, Neispolzovanny shans (Moskva, NXB Politizdat, 1991), tr.123.

Manfred Wilke, “Hard facts” (Sự thật khó chịu), German Comments (Bình luận của người Đức), số 42, 4/1996, tr24-25. Tình hình nghiêm trọng là Bộ Chính trị đã không thông báo cho các thành viên của Ủy ban Trung ương SED về bản báo cáo này. Các cuộc thương lượng với Tây Đức bắt đầu yêu cầu những người Tây Đức tài trợ 3 tỷ Đê-mác hàng năm.

Tác giả đã tham gia một cuộc hội thảo ở Reichstag về “40 năm nước Đức chia rẽ” khi Bức tường sụp đổ, bật tín hiệu cho việc bắt đầu chấm dứt sự chia rẽ nước Đức. Thời gian này, Gorbachev là một trong những vị anh hùng. Những người tham gia nhận thấy ngày đáng ghi nhớ này là một trong những kết quả về đường lối chính trị mới của ông.

Senn, Gorbachev’s Failure (Sự thất bại của Gorbachev), tr.130. Gorbachev đã ký một nghị định và nghị định này được gửi tới Vilnius dưới dạng một bức điện tín.

Tư lệnh không quân Xô viết là Tướng Dzhokhar Dudaev, sau này là Tổng thống Chechnya. Ông này không cho phép có thêm quân Xô viết đổ bộ vào Estonia, do vậy không có bạo động ở Tallinn.

Gorbachev, Hồi ký, tr.579. Gorbachev nói thêm rằng lúc đó ông vẫn rất tin Yazov. Chernyaev gọi các bài diễn văn của Pugo và Yazov tại phiên họp của Xô viết tối cao là “đần độn, hỗn láo và đầy giả dối”. Tschernajew, Die letzten Jahre einer Weltmacht, tr.344.

Một số người Nga thân Xô viết quá thất vọng trước sự nổi lên của chủ nghĩa dân tộc ở Lithuania bắt đầu rời khỏi Lithuania. Năm 1990, dòng người khoảng 6.221 người rời đi nhưng năm 1991, con số này giảm xuống 5.504. Năm 1992, con số này là khoảng 13.672 người.

Lính mũ nồi đen thuộc Bộ Nội vụ. OMON đại diện cho đơn vị bán quân sự, có nhiệm vụ đặc biệt.

Matlock, Autopsy on an Empire, tr.795. Sau này, ông thông báo với đại sứ Mỹ rằng lúc đó ông không có lòng tin tôn giáo. Song, ông dần dần tin vào

Chúa và giá trị của những lời cầu nguyện sau khi ông có cuộc sống an nhàn sau cuộc đảo chính tháng 8/1991.

Tschernajew, *Die letzten Jahre einer Weltmacht*, tr. 373. Kohl nói với Gorbachev rằng nếu ông tham gia cuộc gặp London với tư cách quan sát viên, ông sẽ trở thành thành viên chính thức trong cuộc gặp năm 1992 tại Munich.

Matlock, *Autopsy on an Empire*, tr.538. Niềm tin của bà Thatcher vào Mikhail Gorbachev bị lung lay sau khi hai bên rời khỏi văn phòng. Năm 1992, Vladimir Bukovsky chỉ cho Thatcher bản sao một tài liệu có chữ ký của Gorbachev, cam kết chi 1 triệu đôla cho Hiệp hội Công nhân mở do Arthur Scargill lãnh đạo, trong khi thợ mỏ đang tiếp tục đình công chống lại chính phủ của bà. Gorbachev đã thú nhận với bà không hề có bất cứ một quỹ nào của Xô viết tài trợ cho công nhân mỏ Anh chống lại bà. Không chắc chắn quỹ này có số tiền đó hay không.

Một số tác giả bản khoản liệu Gorbachev có đóng góp một phần trong nỗ lực khôi phục luật và trật tự bằng cách tách riêng văn phòng tổng thống với nội các của mình. Nội các của ông, được trao một số đặc quyền, sẽ đưa ra một vài cách thức mạnh mẽ để cứu lấy nhà nước Xô viết. Michael Urban, Vyacheslav Igrunov và Sergei Mitrokhin, *The Rebirth of Politics in Russia* (Sự tái sinh các nền chính trị ở nước Nga), (Cambridge, NXB ĐH Cambridge, 1997), tr.247; Yu. Burtin, *Demokraticeskaya Rossiya* (Nước Nga dân chủ hóa), 3/11/1991.

1. Elizabeth I (1533-1603): là Nữ hoàng Anh và Nữ hoàng Ireland từ 1558 cho đến khi băng hà. Bà trở nên bất tử với tên Faerie Queen trong thiên sử thi cùng tên của Edmund Spenser.

2. Hồng Y Richelieu (1585-1642): không là vua, mà là thủ tướng trong thời kỳ làm vua của người con trai bất tài của vua Henri IV là vua Louis 13. Từ năm 1624-1642, Hồng y Richelieu đã cai trị nước Pháp theo ý mình và muốn củng cố vương quyền trung ương và bành trướng các ảnh hưởng của nước Pháp qua khắp châu Âu.

3. David Lloyd George (1853-1945): là Thủ tướng Anh nhiệm kỳ 1916-1922.

4. Henri VIII (1491-1547): là một trong số những ông vua lớn nhất trong Lịch sử nước Anh.
5. Abraham Lincoln (1809-1865), (còn được biết đến với tên Abe Lincoln, tên hiệu Honest Abe, Rail Splitter, Người giải phóng vĩ đại): là Tổng thống Hoa Kỳ thứ 16, người đã dẫn dắt nước Mỹ qua cuộc khủng hoảng lớn nhất, cuộc Nội chiến Hoa Kỳ và chấm dứt chế độ nô lệ tại quốc gia này.
6. Lord George Gordon Noel Byron (1788-1824): là nhà thơ lãng mạn Anh, một trong những nhà thơ lớn của thế giới thế kỷ XIX.
7. Josephine de Beauharnais (1763-1814): là hoàng hậu nước Pháp, vợ đầu tiên của Napoleon.
8. Marie Walewska: người tình xứ Ba Lan, rất được Napoleon yêu chuộng.
9. Joe McCarthy: là thượng nghị sỹ Mỹ, đã từng phát động chiến dịch “săn lùng phù thủy” nhằm chống đảng cộng sản hồi những năm 1950.
10. Joseph P. Kennedy (1888-1969): rời bỏ làng New Ross ở hạt Wexford, Ireland đến Mỹ lập nghiệp. Ông trở thành một tay làm thùng phuy chứa dầu hỏa chuyên nghiệp và lập một cơ sở thương mại vững chắc. Ông kết hôn và có ba người con gái, một con trai – một Patrick mới. Patrick cha năm xuống. Patrick con lớn lên kết hôn với May Hiker và hạ sinh một trai cũng đặt tên Patrick. Đứa con trở thành Joseph Patrick Kennedy và tạo nên một đại gia đình Hoa Kỳ danh tiếng sau này...
11. Harry S. Truman (1884-1972): là Tổng thống thứ 33 của Hoa Kỳ, nhiệm kỳ 1945-1953.
12. Herbert Clark Hoover (1874-1964): tổng thống thứ 31 của Hoa Kỳ (1929-1933), là một kỹ sư mỏ nổi tiếng thế giới và là một nhà cầm quyền theo chủ nghĩa nhân đạo.
13. Dwight David “Ike” Eisenhower (1890-1969): là Tổng thống thứ 34 của Hoa Kỳ (1953-1961). Trong suốt Chiến tranh thế giới thứ hai, ông là Tổng tư lệnh quân Đồng minh ở châu Âu với quân hàm Thống tướng, và năm 1949 ông trở thành Tổng tư lệnh đầu tiên của NATO.
14. Là hệ thống lý luận kinh tế vĩ mô lấy tác phẩm Lý thuyết tổng quát về việc làm, lãi suất và tiền tệ của nhà kinh tế học người Anh John Maynard

Keynes (1883-1948) làm trung tâm và lấy nguyên lý cầu hữu hiệu làm nền tảng.

15. Kho dự trữ vàng quốc gia của Mỹ.

16. Adlai Stevenson: đảng viên Đảng Cộng hòa, từng thất bại trong cuộc chạy đua giành ghế tổng thống năm 1952 và 1956.

17. Nelson Aldrich Rockefeller (1908-1979): là cháu nội của nhà tỷ phú đầu tiên, John D. Rockefeller. Ông làm thống đốc tiểu bang New York gần bốn nhiệm kỳ (10 năm) rồi ra tranh cử ứng viên tổng thống sơ tuyển trong Đảng Cộng Hòa. Năm 1974 ông là Phó Tổng thống dưới thời Tổng Thống Gerald Ford.

18. James Earl “Jimmy” Carter, Jr (sinh năm 1924) là chính khách và là Tổng thống thứ 39 của Hoa Kỳ, nhiệm kỳ 1977-1981, đồng thời là quán quân Giải Nobel Hòa bình năm 2002.

19. Chủ nghĩa này quan niệm các công dân sinh ra ở địa phương trội hơn những người nhập cư.

20. Carey Estes Kefauver (1903-1963): là đảng viên Đảng Dân chủ, được chọn làm ứng viên Phó Tổng thống trong cuộc bầu cử năm 1956.

21. Hành trình danh dự.

22. Martin Van Buren (1782-1862): là Tổng thống thứ 8 Hoa Kỳ (1837-1841), đảng viên Đảng Dân chủ.

23. James Buchanan (1791-1868): là Tổng thống thứ 15 của Hoa Kỳ (1857-1861).

24. Ulysses Simpson Grant, tên khai sinh Hiram Ulysses Grant (1822-1885): là tướng của quân đội Liên bang miền Bắc trong Nội chiến Hoa Kỳ và là Tổng thống Hoa Kỳ thứ 18 (1869-1877).

25. James Knox Polk (1795-1849): là Tổng thống thứ 11 của Hoa Kỳ, nhiệm kỳ 1845-1849.

26. Stephen Grover Cleveland (1837-1908): là Tổng thống Hoa Kỳ thứ 22 và 24, và là tổng thống duy nhất phục vụ hai nhiệm kỳ không liên tục nhau 1885- 1889 và 1893-1897.

27. Vào cuối thế kỷ XVIII, Đảng Whig đại diện cho quyền lợi của những người theo đuổi tư tưởng cải cách về bầu cử, nghị viện và công tác từ thiện

ở Anh. Từ giữa thế kỷ XIX, Đảng Tự do (Liberal Party) nổi lên với tư cách là đảng kế tục Đảng Whig.

28. Arthur Neville Chamberlain (1869-1940), nhà hoạt động chính trị, nhà ngoại giao Anh. Từ 1918, là Hạ nghị sĩ; từ 1924-1929, nhiều lần tham gia chính phủ, giữ chức Bộ trưởng. Những năm 1937-1940 là Thủ tướng và thủ lĩnh Đảng Bảo thủ.

29. John Kenneth Galbraith: giáo sư kinh tế của trường Harvard, trước đây từng là Đại sứ tại Ấn Độ, được nhận huy chương của Tổng thống Hoa Kỳ.

30. Felix Frankfurter: nguyên Thẩm phán Tòa án Tối cao Hoa Kỳ.

31. John Quincy Adams (1767-1845): là tổng thống Hoa Kỳ thứ 6 (1826-1829), là con trai đầu và là con thứ hai của vị tổng thống Hoa Kỳ thứ 2, John Adams (nhiệm kỳ 1797-1801) và Abigail Adams. tiêu chuẩn mà với tư cách một chính khách, Jack luôn cố gắng noi theo để hình thành phương pháp quản lý (Sự gắn bó về mặt tình cảm với đất nước Ailen xưa kia chưa bao giờ làm giảm thái độ này). Jack nhanh chóng hoàn thành bước quá độ sang tuổi trưởng thành dưới áp lực của những ngày Hitler đẩy cả châu Âu và thế giới vào cuộc chiến tranh.

32. Tức là Đại Tây Dương, Thái Bình Dương và Bắc Băng Dương.

33. Douglas MacArthur (1880-1964): là Tham mưu trưởng Quân đội Hoa Kỳ trong suốt thập niên 1930 và sau đó đóng vai trò quan trọng trên mặt trận Thái Bình Dương trong Chiến tranh thế giới thứ hai. Trái lại điều này càng tăng thêm sự tự tin vốn có của ông.

34. Bobby Kennedy, còn được gọi tên tắt là RFK: là một trong hai người em trai của tổng thống Hoa Kỳ John F. Kennedy, với chức vụ tổng trưởng ngành luật pháp Hoa Kỳ từ 1961-1964. Ông là một trong những người cố vấn mà tổng thống Kennedy tin cậy nhất, và làm việc kề cận với tổng thống trong thời kỳ khủng hoảng vũ khí hỏa tiễn của Cuba.

35. Henry Cabot Lodge, Jr. (1902-1985): là một Thượng nghị sỹ Mỹ của bang Massachusetts, một Đại sứ Hoa Kỳ tại Việt Nam Cộng hòa, và là một ứng cử viên Phó Tổng thống Hoa Kỳ. năm 1956 không hề khôn ngoan. Nhưng Jack Kennedy phớt lờ tất cả những sự dẫn đó. Ông không chắc

mình còn sống được bao lâu nên đối với ông, liều lĩnh là điều duy nhất có ý nghĩa.

36. Lý thuyết gia chính trị xuất sắc, tác giả cuốn *Quân Vương* đã được Alpha Books xuất bản.

37. Đạo luật về các quan hệ quản lý lao động của Mỹ được Quốc hội thông qua năm 1947, bất chấp sự phủ quyết của Tổng thống Truman.

38. Hội nghị Postdam: từ ngày 17 tháng 7 đến ngày 2 tháng 8 năm 1945, tại cung điện Cecilienhof - Postdam, của các nhà lãnh đạo của phe Đồng minh là Harry S. Truman, Winston Churchill, Clement Attlee và Stalin để quyết định tương lai của nước Đức và châu Âu thời hậu chiến.

39. Robert Alphonso Taft II (sinh năm 1942): là thống đốc của tiểu bang Ohio thuộc Đảng Cộng hòa từ năm 1999 đến tháng 1/2007.

40. Henry Clay (1777-1852): là nhà hùng biện Mỹ thế kỷ XIX, người đại diện cho cả Nhà Trắng lẫn Thượng nghị viện.

41. Edmund Gibson Ross (1826-1907): là một chính khách biểu trưng cho bang Kansas sau Nội chiến Mỹ và sau trở thành thống đốc của New Mexico.

42. Liên Xô đã bắn hạ máy bay do thám U2 bay vào lãnh thổ của mình và tận dụng triệt để cơ hội vô giá này cho việc tuyên truyền.

43. Lúc đó, Martin Luther đang biểu tình ngồi ở một nhà hàng phân biệt chủng tộc.

44. George Catlett Marshall, Jr. (1880-1959): là một nhà lãnh đạo quân đội Hoa Kỳ, Bộ trưởng Quốc phòng. Marshall là tổng tham mưu trưởng của quân đội và là một cố vấn quân sự cấp cao cho Tổng thống Franklin D. Roosevelt.

45. Dean Acheson (1893-1971): Cựu ngoại trưởng Mỹ.

46. Henry Alfred Kissinger (tên khai sinh: Heinz Alfred Kissinger sinh năm 1923) là một nhà ngoại giao người Mỹ-Đức gốc Do Thái, giành giải Nobel Hòa bình năm 1973.

47. Otto Eduard Leopold von Bismarck là thủ tướng nước Đức và Vương quốc Phổ thế kỷ XIX, được nhiều người gọi là “Thủ tướng thép” do đường lối quân chủ bảo thủ cũng như chính sách chính trị thực dụng.

48. Tháng 9 năm 1938, Hiệp ước Munich được ký kết giữa Anh, Đức, Pháp và Ý. Qua đó Anh Pháp đã chấp nhận để Đức đưa quân vào đồng minh của mình là Tiệp Khắc nhằm tránh chiến tranh với Đức.

49. Mùa xuân năm 1961, Liên Xô phóng tàu Sputnik và nhà du hành vũ trụ Gagarin trở thành người đầu tiên du hành trong không gian.

50. Walter Ulbricht là Chủ tịch Hội đồng Nhà nước của Đông Đức.

51. Năm 1960, nước Pháp trở thành quốc gia thứ tư có kho vũ khí nguyên tử. Tổng Thống de Gaulle đã tuyên bố nước Pháp là một lực lượng nguyên tử độc lập thứ ba, sau Hoa Kỳ và Liên Xô. Ông cũng muốn phát triển nguyên tử thành một lực lượng đánh trả (force de frappe).

52. Từ của Harry Truman.

53. Sau Chiến tranh thế giới thứ hai, vào tháng 7 năm 1944, tại hội nghị ở Bretton Wood, 44 nước tham dự (có cả Liên Xô cũ) đã thống nhất thông qua hệ thống tiền tệ Bretton Wood dùng đồng đô-la Mỹ làm tiêu chuẩn tiền tệ của thế giới.

54. Một trong những người chủ trương nổi tiếng nhất của Thuyết hội tụ – thuyết xã hội học tư sản, cho rằng chế độ tư bản chủ nghĩa và xã hội chủ nghĩa đang phát triển theo những con đường ngày càng xích lại gần nhau và cuối cùng sẽ hòa nhập vào nhau, hình thành nên một xã hội mới, trong đó kết hợp những tính chất tích cực của chế độ tư bản và của chế độ xã hội chủ nghĩa.

55. Ủy ban chịu trách nhiệm về các vấn đề tài chính, xã hội và phúc lợi khác của Quốc hội

56. Kế hoạch xâm lược Cuba do Cục Hành động (hay còn gọi là Cục Mật vụ) của CIA vạch ra. Cục trưởng Cục Hành động của CIA lúc đó chính là Richard Bissell. Thất bại của vụ Vịnh Con Lợn mà Bissell là tác giả chính đã hủy hoại thanh danh của ông ta.

57. Mongoose là tên được mã hóa của kế hoạch bí mật nhằm lật đổ Castro.

58. Tổng thống, nhân vật tai tiếng, nhà độc tài quá khích của nước Cộng hòa Dominique từ năm 1930-1939 và từ 1942-1961. Bị một toán vũ trang lạ mặt ở khu ngoại ô Lachaise ám sát vào chiều tối ngày 30 tháng 5 năm 1961.

59. Richard Helms được đề cử làm Phó Giám đốc CIA vào tháng 4 năm 1965 và lên nắm quyền lãnh đạo CIA từ tháng 6 năm 1966 đến đầu năm 1973. Helms được coi là vị tổng giám đốc tài ba nhất.
60. Học thuyết là cơ sở của chủ nghĩa toàn Mỹ, tuyên bố ảnh hưởng của Hoa Kỳ tới các nước thuộc khu vực Trung Nam Mỹ.
61. Từ lóng mà người Cuba dùng để chỉ người Mỹ.
62. Coretta Scott King: vợ của mục sư da đen Martin Luther King, người từ nhiều năm qua đã tiếp nối sự nghiệp đấu tranh của chồng cho quyền tự do và bình đẳng của con người.
63. Mahatma Gandhi (1869-1948), còn gọi là ông thánh Cam Địa: người chủ trương chống đối không bạo động.
64. Đảng 3 K, đảng cực đoan phân biệt chủng tộc.
65. Thước Anh, bằng 0,914 mét.
66. Một cách gọi khác của Đại học Mississippi.
67. Thành viên tích cực của Hiệp hội quốc gia vì sự tiến bộ của người da màu, bị một kẻ lạ mặt bắn chết vào ngày 12 tháng 6 năm 1963 ngay trước cửa nhà riêng tại thành phố Jackson, bang Mississippi.
68. Mục sư, một thần tượng của phong trào chống phân biệt chủng tộc ở Birmingham, người cùng hoạt động rất tích cực với Martin Luther King.
69. Nhà sử học nổi tiếng, tác giả nhiều cuốn sách về cuộc đời của Martin Luther King.
70. Chủ tịch NAACP (Hiệp hội các quốc gia vì sự tiến bộ của người da màu)
71. Trung tá bộ binh làm cố vấn sư đoàn 7BB tại vùng IV chiến thuật (miền Nam Việt Nam) từ năm 1962-1963.
72. Được hiểu là mối nguy về chủ nghĩa cộng sản.
1. Chiến tranh Bảy năm (1756-1763): Cuộc chiến xảy ra giữa hai thế lực gồm có Vương quốc Anh, Vương quốc Phổ và Hannover ở một phía và Pháp, Áo, Nga, Thụy Điển và Saxony ở phía kia. Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha sau này cũng bị cuốn vào chiến tranh, trong khi một lực lượng của nước trung lập Hà Lan bị tấn công tại Ấn Độ. Tại Bắc Mỹ, cuộc chiến được gọi là Chiến tranh Pháp và người Da đỏ.

2 Frederick North: Thủ tướng Anh giai đoạn 1770-1782.

3 Đảng Whig: Nay là Đảng Dân chủ Tự do, vẫn duy trì vị thế chính trị quan trọng cho đến thế kỷ XX. Đảng Whig ủng hộ việc khai trừ Công tước xứ York theo đức tin Công giáo khỏi quyền kế thừa ngai vàng của xứ Anh, Ireland và Scotland. Tên gọi được dùng để biểu thị sự khinh miệt: “whiggamor” là “đồ chăn bò” (cattle driver). Đảng này gần gũi với giới nghiệp đoàn, tài chính và chủ đất.

4 Nguyên văn: Glorious Revolution, một cuộc cách mạng không đổ máu nhằm lật đổ Vua James II, do Vua William III (1652-1702) lãnh đạo.

5 Hiệp hội thuộc Hội đồng địa phương, thường tổ chức các cuộc họp thường niên bàn về luật.

6 Chiến tranh Hoa Kỳ: Từ năm 1763, Anh trở thành đế chế thực dân lớn, kiểm soát rất nhiều thuộc địa. Cần chi phí cho cuộc Chiến tranh Pháp – người Da đỏ (1756-1763), chính phủ Anh và Vua George III đã áp đặt thuế cao ở 13 thuộc địa Bắc Mỹ, dẫn tới Cách mạng Hoa Kỳ (1775-1783) – cuộc cách mạng giành độc lập của 13 thuộc địa ở Bắc Mỹ.

7 Công ty Đông Ấn là tên gọi chung một số công ty của châu Âu được phép độc quyền buôn bán với châu Á, đặc biệt là với Ấn Độ.

1. Cách mạng Pháp: Diễn ra từ 1789-1799, lực lượng dân chủ và cộng hòa đã lật đổ chế độ quân chủ chuyên chế và cả Giáo hội Công giáo Roma tại Pháp cũng phải trải qua nhiều thay đổi. Cuộc cách mạng này đã xóa bỏ chế độ phong kiến trong xã hội Pháp và có sức ảnh hưởng mạnh mẽ, nhất là đối với các quốc gia theo chế độ phong kiến lúc bấy giờ.

2. Trung tâm hành chính của thành phố Canterbury, Tổng Giám mục của toàn Anh, nơi đứng đầu Giáo hội Anh và các nhóm đạo Anglican trên toàn thế giới.

3. Khủng hoảng Nootka là cuộc tranh chấp chính trị giữa Anh và Tây Ban Nha, do những sự kiện diễn ra trong mùa hè năm 1789 tại Eo biển Nootka, đảo Vancouver, tỉnh Canada khi đó thuộc Anh.

4. Ngày 1/6 Huy hoàng, còn được gọi là Trận chiến Ushant thứ Ba, là trận đánh hạm đội lớn nhất và là cuộc xung đột đầu tiên giữa Anh và Pháp trong giai đoạn Cách mạng Pháp.

5. Hội Tam điểm: Chính thức được mục sư Anderson thành lập ở Anh quốc năm 1717, ban đầu chỉ gồm những người thợ, những người trong cùng một ngành nghề, nhưng sau mở rộng và có đủ các thành phần xã hội tham gia: từ tiểu thương, học giả, giới bình dân, trí thức đến quý tộc và các quan chức nắm giữ những địa vị cao trong xã hội. Vì vậy, tư tưởng và đường lối rất phức tạp, nhiều biến tướng.

1. Prime Minister tức là Bộ trưởng thứ nhất và thường được gọi là Thủ tướng.

2. Một chức vụ cao trong chính phủ Anh giai đoạn từ giữa thế kỷ XVI đến đầu thế kỷ XIX, là người chịu trách nhiệm về nguồn tài chính của Hải quân Hoàng gia Anh. Chức vụ này bị bãi bỏ năm 1836.

1. Các cuộc chiến tranh của Napoleon là một loạt các cuộc chiến xảy ra tại châu Âu, dưới thời hoàng đế Napoleon Bonaparte cai trị nước Pháp. Các cuộc chiến này tiếp nối các cuộc chiến do cuộc Cách mạng Pháp phát sinh, kéo dài suốt thời Đệ nhất Đế chế ở Pháp (một chế độ chính trị do Napoleon lập ra).

1. Isle of Dogs (Đảo Chó): Tên gọi này chính thức được dùng vào năm 1588, nguyên là một hòn đảo ở khu Đông London

1. Toma Paine (29/1/1737-8/6/1809): Sinh ở Anh, nhập cư Mỹ trong thời gian nổ ra Cách mạng Hoa Kỳ, là nhà triết học, nhà cách mạng, người theo trường phái chủ nghĩa tự do cổ điển, một nhân vật nổi bật trong Phong trào Khai sáng. Ông ủng hộ sự độc lập của các thuộc địa Mỹ khỏi Đế quốc Anh và là người có ảnh hưởng lớn đến Cách mạng Pháp.

2. Nghệ thuật biếm họa: Một phát kiến của châu Âu có từ thời cổ đại, là thể loại thích hợp nhất cho việc thể hiện các diễn biến văn hóa và chính trị trong một hình thức cô đọng.

3. Sự phân liệt lần thứ hai của đạo Kitô vào đầu thế kỷ XVI dẫn đến sự ra đời của đạo Tin Lành. Cuộc cải cách này gắn liền với tên tuổi hai đại biểu là Martin Luther (1483-1546) và Jean Calvin (1509-1564). Thế kỷ XVI là thế kỷ mở đầu cho các cuộc cách mạng tư sản châu Âu. Martin Luther chịu ảnh hưởng của tư tưởng tự do tư sản, phản kháng lại những quy định khắc

nghiệt của của Công giáo. Những tư tưởng cải cách đó đã dẫn tới xung đột gay gắt quyết liệt với Tòa thánh Vatican và sự ra đời của đạo Tin Lành.

4. Thuế thập phân: một loại thuế do Giáo hội Thiên Chúa ở Tây Âu thời trung đại đặt và thu của các tín đồ bằng một phần mười sản phẩm hàng năm của trang trại để ủng hộ giáo sĩ và nhà thờ.

5. Royal Exchange ở London: Được Thomas Gresham thành lập năm 1565, hoạt động như một trung tâm giao dịch của thành phố; đến năm 1576, được Elizabeth I chính thức đặt tên này.

6. Gọi tắt là Lloyd's, một bộ phận của Royal Exchange ở London, là khu vực riêng của những người ký nhận trách nhiệm thanh toán các hợp đồng bảo hiểm (nhất là về tàu thủy) và những người môi giới hợp đồng bảo hiểm.

7. Có nguồn gốc từ Đức, mở đầu bởi George Louis – cử tri của Hanover, người lên ngôi vua Vương quốc Anh với tước vị George I năm 1714. Triều đại này được tiếp tục với George II, George III, George IV và kết thúc vào năm 1901, khi William IV qua đời.

1. Nguyên văn: United Provinces, là tên gọi khác của Cộng hòa Hà Lan (1581-1795), nay là Hà Lan.

2. Còn gọi là Hội nghị Quốc gia Pháp (French National Convention), họp từ ngày 20/9/1792 đến ngày 26/10/1795.

Cuốn sách đã được Thái Hà Books xuất bản.

****HÌNH 12-5**** Cookie thứ nhất được đọc bởi vòng lặp.

****HÌNH 6-3**** Chạy ví dụ với hàm `isNaN()` trong câu điều kiện ghép.

****Hình 10-8**** Tạo mới và thêm các phần tử bằng vòng lặp `for` và `DOM`.

1. Key West: Một thành phố nằm ở cực Nam của Hoa Kỳ, còn có tên Mile O, tức là điểm bắt đầu của dặm Anh, tính theo chiều dọc của nước Mỹ.

1. Nhà Ronald McDonald (Ronald McDonald House): Chương trình từ thiện của thương hiệu thức ăn nhanh McDonald's, xây dựng những ngôi nhà gần các bệnh viện để cho trẻ em bị bệnh hiểm nghèo và thân nhân các em ở trong thời gian điều trị tại bệnh viện. Ngôi nhà Ronald McDonald đầu tiên được mở ở Philadelphia năm 1974 và hiện nay trên thế giới đã có khoảng 200 ngôi nhà như thế.

1. Stevie Wonder (tên thật Stevland Hardaway Judkins, sinh ngày 13 tháng 5 năm 1950, sau đổi tên thành Stevland Hardaway Morris): Ca sĩ, nhạc sĩ, nhà sản xuất âm nhạc và nghệ sĩ chơi đa nhạc cụ người Mỹ. Ông là nghệ sĩ tiêu biểu cho âm nhạc đại chúng Hoa Kỳ nửa sau thế kỷ XX với 22 giải Grammy (nhiều nhất cho một nghệ sĩ solo). Bị mù từ nhỏ, Wonder ký hợp đồng trở thành ca sĩ chuyên nghiệp từ khi mới 11 tuổi.

1. Lourdes: Một thành phố nhỏ thuộc miền Nam nước Pháp, gần biên giới Pháp - Tây Ban Nha.

1. Puerto Vallarta: Một thành phố nổi tiếng về du lịch của Mexico, trải dài theo vịnh Banderas bên bờ Thái Bình Dương. này sang ngày khác.

Quốc gia khởi nghiệp – Câu chuyện về nền kinh tế thần kỳ của Israel (tác giả: Saul Singer và Dan Senor) giới thiệu bức tranh toàn cảnh về những gì dân tộc Do Thái đã làm để nuôi dưỡng và vun đắp cho các doanh nhân khởi nghiệp, thông qua việc thu hút dòng tiền từ các nhà đầu tư mạo hiểm của phương Tây. Bản tiếng Việt đã được Công ty Cổ phần Sách Alpha (AlphaBooks) xuất bản và tái bản nhiều lần.

IPL là một dự án giáo dục phi chính phủ, phi lợi nhuận và phi tôn giáo do các doanh nhân, trí thức tâm huyết và Trường Doanh Nhân PACE phối hợp sáng lập, triển khai thực hiện từ năm 2007.

Jack Ma (Mã Vân, sinh ngày 10/9/1964) là tỷ phú, doanh nhân thương mại điện tử người Trung Quốc. Ông là nhà sáng lập và là Chủ tịch điều hành Tập đoàn Alibaba. Ông cũng là doanh nhân Trung Quốc đại lục đầu tiên xuất hiện trên trang bìa của Forbes.

1. Diệp U Đàm: phiên âm tiếng Trung là Ye You Tan.

2. Đại phong cầm: loại đàn organ lớn với hệ thống nhiều ống sáo không liền kết với đàn, thường chỉ sử dụng trong nhà thờ.

3. Mượn ý thơ của Lý Bạch. Ý muốn miêu tả lúc này là thời điểm đẹp nhất, hưng vượng nhất của mùa xuân, nhưng thời khắc tươi đẹp này cũng ngắn ngủi như hoa khói, nó chỉ tồn tại trong một khoảng thời gian rất ngắn.

4. Chữ 色 (sắc): trên chữ này chính là chữ “đao”刀, nghĩa là con dao.

(*) SUV: Kiểu xe thể thao đa chức năng, được thiết kế để có thể vượt qua những địa hình xấu.

(1) Trường phái ấn tượng: Một trào lưu nghệ thuật bắt đầu tại Paris vào cuối thế kỷ 19, đánh dấu một bước tiến quan trọng của hội họa. Cái tên 'ấn tượng' do các nhà phê bình gọi theo một bức tranh nổi tiếng của Claude Monet: Impression soleil levant (Ấn tượng mặt trời mọc).

(2) Hệ thống định vị toàn cầu (Global Positioning System - GPS): Là hệ thống xác định vị trí dựa trên vị trí của các vệ tinh nhân tạo. Trong cùng một thời điểm, ở một vị trí trên mặt đất nếu xác định được khoảng cách đến ba vệ tinh (tối thiểu) thì sẽ tính được tọa độ của vị trí đó. Hệ thống định vị toàn cầu của Mỹ là hệ dẫn đường dựa trên một mạng lưới 24 vệ tinh được Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ đặt trên quỹ đạo không gian.

(4) DJ: Viết tắt của Disc Jockey, có nghĩa là người chỉnh nhạc trên đài phát thanh, trong vũ trường hay quán bar. Với các thiết bị và kỹ năng phối trộn biến hóa, DJ ráp nhịp một cách tài tình các loại nhạc tạo thành mạch giai điệu đặc biệt sáng tạo.

(5) Home run: Thuật ngữ dùng trong môn bóng chày, chỉ cú đánh cho phép người đánh chạy quanh sân ghi một lúc nhiều điểm mà không phải dừng lại.

(6) Steve Jobs: Giám đốc điều hành của hãng máy tính Apple, hãng đi đầu trong ngành công nghiệp máy tính ở Mỹ với hàng loạt các sáng chế như hệ điều hành OSX, máy tính và sổ tay điện tử MAC, bàn phím. Hãng đã bán ra hơn 50 triệu máy nghe nhạc cầm tay Ipod trên toàn thế giới. Đây là một sản phẩm cách mạng trong kỷ nguyên âm nhạc kỹ thuật số.

(7) Vince Lombardi: Huấn luyện viên bóng bầu dục huyền thoại trong các giải vô địch quốc gia Mỹ thế kỷ 20. Ông đã dẫn dắt đội Green Bay Packers đăng quang ngôi vô địch thế giới.

(8) Tiger Woods: sinh năm 1975, là vận động viên đánh golf chuyên nghiệp số 1 thế giới người Mỹ. Với danh hiệu này, Woods trở thành tay golf chuyên nghiệp có mức thu nhập cao nhất thế giới (năm 2005 là 87 triệu đô-la).

(3) Robert Frost (1874-1963) là nhà thơ nổi tiếng người Mỹ, được xem là một trong những nhà thơ sáng tác về đề tài thôn quê hay nhất trong thế kỷ 20. Ông đã bốn lần đoạt giải Pulitzer, từng được đề cử giải Nobel văn học

năm 1953 và nhận được nhiều giải thưởng vinh dự và cao quý khác trong sự nghiệp thơ ca của mình.

3. Thuật ngữ Moat do Warren Buffett sáng tạo ra, ngụ ý một công ty có lợi thế cạnh tranh và tạo ra “hàng rào” ngăn cản sự cạnh tranh của các công ty khác.

1. Ở Việt Nam lãi suất trái phiếu chính phủ trung bình khoảng 8%/năm. 2 Nơi có sàn giao dịch chứng khoán New York.

Hình tượng rắn trên chùa Thái.

Khố.

Vùng đầm lầy.

Tượng.

Cúng cơm.

Loại bánh mì dẹt tròn.

Núi.

Hình tròn mang tính biểu tượng cao quý dùng làm đối tượng thiền trong Phật giáo Đại thừa.

Tranh vẽ tượng, đề tài tôn giáo.

Hiện thân, hóa thân.

Phật thiền.

Bơ lọc dùng làm dầu ăn.

Cây chùy biểu tượng.

Một loại rượu ở Nepal, Tây Tạng.

Dạ xoa.

Thuốc lá làm từ lá thuốc non và đọt gai dầu.

Chùa, tu viện ở Tây Tạng.

Hoàng phái, phái mũ vàng.

Nghĩa là bạn đạo, là một học vị Phật giáo Tây Tạng dành cho tăng ni.

Ấn.

Ni sư.

Chất gây ảo giác, ma túy.

Niết Bàn.

Hành vi lễ bái hay tụng niệm.

Pháp, phận sự.

Binh sĩ Nepal trong quân đội Anh hoặc Ấn.

Người Anh (1570-1606) thành viên nhóm tín đồ Công giáo có âm mưu ám sát vua James I của Anh.

Khu vực ở đông nam Bangladesh và biên giới Ấn Độ với Miến Điện, là một quận của Bangladesh, cho đến năm 1984 thì bị chia thành ba quận.

Trong thập niên 1970 và 1980, cư dân các bộ tộc này đã chống lại những cố gắng của chính phủ nhằm đưa dân Bengal đến đây sinh sống. (N.D)

Vải dệt tay.

Tiền trà nước.

Vâng, được.

Biên nhận.

Thiền minh sát

Xá, hai tay chắp lại để tỏ ý cung kính.

Tiếng Latin, nghĩa là chất liệu Ấn Độ.

Y học Ấn Độ cổ đại, trị bệnh bằng thảo mộc, yoga, chế độ ăn.

Chư thiên

Diện kiến với đạo sư.

Áo cà sa khoác bên ngoài.

Một trong những đường chính dài nhất và xưa nhất châu Á, nối vùng đông và tây tiểu lục địa Ấn và nối Nam Á với Trung Á.

Ảo ảnh.

Một dạng bánh mì của Ấn Độ.

Rau xào.

Đậu lăng.

Kỳ an cư mùa mưa.

Nhà nghỉ.

Bánh mì dẹt chiên trong bơ loãng.

Enthusiasm, từ tiếng Hy Lạp enthousiasmos.

Pháp Tánh Ngữ Kinh, “Chương 1,” 6. [ITP18.]

Tên một loại đá biến chất, đá phiến.

Ổng điều.

Cây gai dầu.

Như cái chén nhỏ xíu để uống trà.

Ghat: bậc thềm dẫn xuống sông Hằng.

Giovanni Antonio Canal (17/10/1697 - 19/4/1768), họa sĩ Ý chuyên vẽ phong cảnh Venice.

Joseph Mallord William Turner (23/4/1775 - 19/12/1851), họa sĩ người Anh, vẽ tranh phong cảnh thuộc trường phái lãng mạn.

Paul Jackson Pollock (28/1/1912 - 11/8/1956), họa sĩ nổi tiếng người Mỹ, là một gương mặt quan trọng trong trào lưu chủ nghĩa biểu hiện trừu tượng.

Pieter Bruegel il Vecchio (1525 - 9/9/1569), họa sĩ Hà Lan.

Điệu nhảy siêu phàm của thần Shiva.

Biểu tượng sừng bái hình dương vật.

Trống vỗ bằng tay.

Bánh mì dẹt chiên phồng lên.

Một dạng kẹo.

1. Ta là chúa tể của thế giới.

2. Hai câu thơ nằm trong bài thơ Hai mươi hai vần dưng tặng quan tả thừa họ Vi của Đỗ Phủ.

3. Trong Tứ tiểu Thiên hậu của dòng văn học lãng mạn hiện đại do độc giả Trung Quốc bình chọn, Phi Ngã Tư Tồn được mệnh danh là Thiên hậu bi tình, bởi lẽ bi kịch dường như đã trở thành dấu ấn riêng của chị.

4. Cô chiêu: trong “cậu ấm, cô chiêu”, con cái trong những gia đình giàu có, được nuông chiều.

5. Hành cung: cung điện cho vua ở tạm khi ra khỏi hoàng thành ở kinh đô.

6. Tianya: một trong những diễn đàn trực tuyến được yêu thích nhất tại Trung Quốc.

1. Shizuka: một nhân vật phụ trong bộ truyện tranh Hana Yori Dango (Boys Over Flowers) của Nhật.

1. Câu chuyện về người nông dân và con rắn độc là một câu chuyện thuộc tuyển tập Những câu chuyện ngụ ngôn của Aesop.

1. Củ dền: có tên khác là củ cải đường, được trồng nhiều ở vùng Bắc Mỹ, Trung Mỹ và Anh Quốc.

2. Two-tone: hai tông màu.

1. Mỗi một loài hoa đều mang những thông điệp riêng, dạ lan có nhiều màu, nhiều thông điệp. Màu tím của dạ lan tượng trưng cho nỗi buồn và nói thay lời xin lỗi: “Hãy tha thứ cho anh.”

1. Căn cứ theo thủ pháp vẽ, tranh Trung Quốc có thể chia thành tranh vẽ chi tiết và tranh tả ý.

2. Cá Napoleon: còn gọi cá hàng chài đầu to, được phát hiện ở các vùng nước Indonesia và Phillipines, rất được ưa chuộng ở Trung Quốc.

1. Olympiad: giải thi đấu mang tính quốc tế, đề thi thường rất khó, được chia làm nhiều lĩnh vực: Toán, Lý, Hóa, Thể dục thể thao, Cờ vua...

2. Ôi, Romeo, Romeo! Sao chàng lại là Romeo chứ?

1. GMAT: viết tắt của Graduate Management Admission Test, là tiêu chuẩn đánh giá được phân phát bằng tiếng Anh, giúp cho các trường thương mại đánh giá khả năng của những người nộp đơn xin học thương mại và quản trị cấp cao.

2. Trần Viên Viên: một danh kỹ ở miền Giang Nam thời Minh mạt - Thanh sơ, là một trong những nhân vật dẫn đến sự sụp đổ của nhà Minh.

3. Một câu thơ trích trong bài Viên Viên khúc của Ngô Vĩ Nghiệp, Nguyễn Thị Bích Hải dịch.

4. Một loại rượu bình dân của Trung Quốc, nấu từ hạt ngũ cốc.

1. Sơn tra: còn có tên là cây chua chát, cây gan hay táo mèo, được dùng làm thuốc ở cả phương Đông và phương Tây hàng chục thế kỷ qua. Hiện nó được dùng rộng rãi tại nhiều nước châu Âu để trị bệnh tim mạch. Còn ở Việt Nam, Trung Quốc, sơn tra là thuốc chữa các chứng về đường tiêu hóa.

1. ICU: viết tắt của cụm từ Intensive Care Unit, khu chăm sóc đặc biệt, khoa hồi sức tích cực.

2. Theo quan niệm của người Đài Loan, sau khi tai qua nạn khỏi nên ăn mì móng giò để xua đuổi vận đen. Còn theo dân gian Trung Quốc lưu truyền bấy lâu nay, lá bưởi có thể mang lại may mắn, xua đuổi tà ma và những điều xấu.

1. Hồng lâu Nhị Vưu: chỉ Vưu Nhị thư và Vưu Tam thư, hai nhân vật trong Hồng lâu mộng. Cả hai đều là những cô gái sắc nước hương trời.

2. Rukawa Kaede: một trong những nhân vật chính trong bộ truyện tranh Slam Dunk của Nhật.
 3. Trương Vô Kỵ: nhân vật nam chính trong bộ tiểu thuyết Ý thiên Đồ long ký của nhà văn Kim Dung.
 4. Quang Minh đỉnh: sào huyệt của Ma giáo mà Trương Vô Kỵ đã lần mò theo một ông hòa thượng leo lên.
 5. Lầu Dật Phu là công trình kiến trúc được đặt theo tên của nhà tài trợ Thiệu Dật Phu. Thiệu Dật Phu được biết đến như một “ông trùm” của làng giải trí Hoa ngữ. Kể từ năm 1985, ông đã quyên tiền xây dựng nhiều công trình kiến trúc phục vụ cho khoa học giáo dục tại Đại lục, các công trình này thường được đặt theo tên của ông.
 6. Hoa dạ hợp: hay còn gọi là hoa mộc lan Trung Hoa, có màu trắng hoặc phớt hồng.
1. Diêu Minh: ngôi sao bóng rổ thành công ở Mỹ và được cả Trung Quốc biết đến.
 2. Minh Tường: vận động viên điền kinh đầu tiên của Trung Quốc từng giành ba danh hiệu: kỷ lục gia thế giới, vô địch thế giới và vô địch Olympic.
 3. Vận động Ngũ tứ (hay còn gọi là Phong trào Ngũ tứ): một phong trào đấu tranh rộng lớn của sinh viên, học sinh, công nhân, thị dân, trí thức Trung Quốc, vì nổ ra đúng vào ngày 4 tháng 5 năm 1919 nên được gọi là phong trào Ngũ tứ.
 4. Uống rượu độc chữa khát: ví với giải quyết khó khăn trước mắt mà không tính đến hậu quả về sau.
1. Chúc Doãn Minh (1460-1526): tên chữ là Hy Triết, hiệu Chi Sơn, là một thư pháp gia kiệt xuất đứng đầu Thư phái vùng Ngô trung, mọi người nhận định ông là thư pháp gia đệ nhất triều Minh.
 2. Phê đấu: một thuật ngữ phổ biến trong thời kỳ “đại cách mạng văn hóa của Trung Quốc”, viết tắt của “phê phán” và “đấu tranh”.
 3. Hai câu thơ trích trong Thăm viên xuân - Trường Sa của Mao Trạch Đông.

4. Diệc Thư: tên đầy đủ là Nghê Diệc Thư, sinh năm 1946 tại Thượng Hải, là em gái của tác gia nổi tiếng Nghê Khuông, cùng với Kim Dung và anh trai được xem là “tam đại kỳ tích” của giới văn đàn Hương Cảng.

1. Morphine: một loại thuốc giảm đau gây nghiện.

1. Em Lâm: chỉ Lâm Đại Ngọc, một trong ba nhân vật chính trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng.

2. Squash: môn thể thao giống tennis, nhưng chơi trong phòng kín, vợt ngắn hơn và bóng cũng nhẹ hơn. Người chơi đánh bóng vào vách tường có gạch mức để làm chuẩn tính điểm, có thể chơi một mình.

1. Câu thơ trích trong bài thơ Thái tang tử của Tân Khí Tật, bản dịch của Nguyễn Chí Viễn.

2. Từ thời La Mã, người ta vẫn cho rằng đà điểu gốc nghềch đến nỗi chúng đối phó với hiểm nguy bằng cách giấu đầu trong cát. Hình ảnh này cũng trở thành ẩn dụ cho những ai trốn tránh thực tế, giống như đứa trẻ bịt tai lại và la toáng lên: “Tôi không nghe thấy gì cả”.

3. “Đồng Tuyết” phát âm gần giống với từ “bạn học”; 同学(tóngxué/bạn) và 童雪(tóng xuě/Đồng Tuyết).

1. Kaixin: một trong những trang mạng xã hội phổ biến ở Trung Quốc.

2. JP: viết tắt của từ 极品 (jipin) theo nghĩa tiêu cực tức là: người tệ hại không ai chịu nổi.

1. Alibaba Group là tập đoàn thương mại điện tử lớn nhất Trung Quốc, sở hữu công ty Alibaba.com và đồng thời sở hữu Taobao, Alipay, China Yahoo...

2. Taobao là một trong bốn hệ thống mua bán trực tuyến lớn nhất tại Trung Quốc.

3. Tencent: công ty cung cấp dịch vụ tin nhắn QQ cùng nhiều dịch vụ trực tuyến khác, rất phổ biến tại Trung Quốc.

4. Mã Hóa Đằng: chủ tịch kiêm tổng giám đốc điều hành Tencent.

5. Mã Vân: người sáng lập và là tổng giám đốc tập đoàn Thương mại điện tử khổng lồ Alibaba.

Khải Đạt từ năm 2005 bắt đầu cung ứng hộp bọc ngoài iPod cho Apple.

Macintosh (hay Mac): Là một dòng sản phẩm máy tính cá nhân được thiết kế, phát triển và đưa ra thị trường bởi tập đoàn Apple.

C2C (Consumer-to-Consumer): Là hình thức thương mại điện tử giữa những người tiêu dùng với nhau.

Kỉ nguyên hậu PC: The Post-PC era

Cây gậy và củ cà rốt (carrot and stick): Là khái niệm được dùng để chỉ một hành động đồng thời khuyến khích điều tốt (củ cà rốt) và trừng phạt điều xấu (cây gậy). Đây là một chính sách ngoại giao trong quan hệ quốc tế, thường được các nước lớn mạnh sử dụng nhằm thay đổi hành vi của các nước nhỏ hơn. “Cây gậy” tượng trưng cho sự đe dọa trừng phạt, còn “củ cà rốt” tượng trưng cho quyền lợi hay phần thưởng.

Bong bóng Dot-com: ý nói những trang web của các công ty trên mạng lưới toàn cầu với tên miền là.com, là một bong bóng thị trường cổ phiếu khi các cổ phiếu của các công ty công nghệ cao, nhất là các công ty mạng được đầu cơ. Bong bóng này được sinh ra vào ngày 9/8/1995 – khi Netscape Communications bắt đầu niêm yết cổ phiếu của mình và vỡ vào ngày 10/3/2000 – khi chỉ số tổng hợp NASDAQ đạt đỉnh cao nhất. Bong bóng Dot-com đã góp phần cùng các nhân tố khác tạo nên sự thịnh vượng kinh tế của Mỹ cuối thập niên 1990 – thời kì mà nhiều người gọi là “Nền Kinh tế Mới”, còn Alan Greenspan gọi là “sự thịnh vượng bất thường”.

Personal Digital Assistant: Thiết bị kĩ thuật số hỗ trợ cá nhân

Tên một nhân vật trong truyện cho thiếu nhi có tên là Struwwelpeter.

Rapid eye movements (chuyển động mắt nhanh) để chỉ một giấc ngủ sâu, trái ngược với NREM - giấc ngủ không sâu.

Quasimodo: Anh gù trong tiểu thuyết Nhà thờ Đức Bà Paris, còn được biết đến với tên “Thằng gù ở nhà thờ Đức Bà”.

Hai nữ minh tinh nổi tiếng của thập niên 80, 90 thế kỷ trước.

Hai người phụ nữ được biết đến với gương mặt không mấy xinh đẹp.

Nê và Nghê là hai từ đồng âm.

Nam uống hoócmon và chuyển đổi giới tính thành nữ.

“Ăn dấm” còn có nghĩa bóng là “ghen”.

“Trường hận ca” của Bạch Cư Dị.